

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
EMMA HAMM

SONG
OF THE
ABYSS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UÇURUMUN ŞARKISI

EMMA HAMM

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Sonsöz](#)

ÖNSÖZ

İlk kitapta insanlara bilimi bir kenara bırakmalarını söyledim. Yine söylüyorum, bunu tekrar edeceğim. Bu canavar kitapta bilim falan yok, o yüzden lütfen oturun ve saçmalığın tadını çıkarın.

Şimdi bu aradan çıktı.

Bu kitabı benim için elden geçirme nezaketini gösteren duyarlı okuyuculara özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Anya'nın gözünden görmenizi sağlamak ve İşitme Engelliler topluluğunu saygılı ve doğru hissettirecek şekilde temsil ettiğimden emin olmak benim için mutlak bir zevkti.

Sizler olmasaydınız bu hikaye bu hale gelmezdi. Sizler tam bir kraliçesiniz ve hepinizi çok seviyorum.

Daios

T Leviathan onu çağırđı.
Kraken onun adını biliyordu.

Denizin derinlikleri onun bir parçasıydı ve Daios da onun bir parçasıydı. Ama bir noktada, yakın zamanda, bu bağı kaybetmişti. Başkalarını kurtardığını sandığı vahşi bir özgürlük anında koptuğunu hissetmişti. Şimdi deniz onu yalnız bırakmıştı.

Ve Daios daha önce hiç böyle yalnız kalmamıştı.

Bocaladı. Bir zamanlar onu denizde her zaman doğal olmayan bir hızla iten akıntılar tarafından savruldu ve reddedildi. Gözde evlat, yavru grubunun en büyüğü ve hepsini onurlandırması gereken kişiydi. Asla bir lider olamayacak olsa da -öfkesi bunun için her zaman çok sıcaktı- onlarla tüm tehlikeler arasında duran dalga olacaktı.

Onun amacı buydu. Yine de onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Halkını kesin bir ölüme sürüklemişti ve bunu unutamazdı.

"Aklın bizimle mi kardeşim?" Maketes seslendi, yüzgecinin sarı parıltısı suyun içinden sağına doğru süzülüyordu. "Bunun için hepinize burada ihtiyacımız olduğunu biliyorsunuz."

Maketes tüm bu olanlardan sonra ona yakın duran tek kardeş olmuştu. Muhtemelen yapmaması gerektiği halde. Maketes, Daios'un kanlar içinde, kırık dökük bir halde bırakılmış olmasında hâlâ değerli bir şeyler gören tek kişiydi. Öfkelendiğinde bile. Kan kardeşinin değerli bulduğu tek şeyi yok etmeye söz verdiğinde bile.

Bu anılar onu boğmakla tehdit ediyordu. Daha önce de birçok kez zihninde kabaran bu anıların acısını çekmişti ve artık bunun gerçekleşmesinden önceki uyarı işaretlerini biliyordu.

Kalbi vücudunda yer değiştirdi, biri boğazına doğru ilerlerken diğeri midesinin altına düştü. İkisi de o kadar sert atıyordu ki, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen gümbürtünün ötesini düşünmek zordu. Odaklanabildiği tek şey buydu. Tek düşünebildiği buydu.

Ve sonra anılar geldi.

"Kızı bulmak için buradayız, unuttun mu?" Maketes'in sesi çarpıntıların ve kesik kesik nefeslerin arasından süzülüyordu. "General'in kızını bulmak için buradayız. Bize kızın neye benzediğini ve genellikle şehrin neresinde olduğunu söyledi."

Hatırladı.

Nasıl unutabilirdi ki? Her şey olduğundan beri... olduğundan beri ona güvendikleri tek görev buydu.

Yine kalbi gümbürdüyor, zihnini zorluyor ve onu tekrar Akromosları düşünmeye zorluyordu. Mira'nın deyiimiyle insanlar. Onlar bu okyanusta yeri olmayan yaratıklardı ve savaştığı canavarlar

Çocukluğundan beri onlara karşı savaşıyordu. Bu okyanusu parçalara ayırmışlar, zehirlemişler, yayılmışlar ve yenebileceklerinden bile emin olamayacağı kadar çoğalmışlardı.

Halkının üzerine öyle güçlü silahlarla geldiler ki, aşağıdaki kulaçlar bile onlara karşı koyamadı. Bilmesi gerekirdi. Onları ilk elden görmüştü.

Başı dönmeye başladı. Görüşü yana doğru kaydı ve artık nerede olduğunu tam olarak göremiyordu. Önünde bir şey vardı. Muhtemelen kendini hazırlaması gereken bir şey. Şehre yakındılar, değil mi?

Alfa, Mira öyle demişti. Ve kardeşinin insan eşi bunu biliyordu. Sadece türünün en önemlilerinin yaşadığı altın ı ışık şehri. Sızması gereken şehir burasıydı ve bunu yapabilecek kadar deli olan tek kişi de oydu.

Ayırabildikleri tek kişi.

Önündeki bir taşa uzandı, birkaç dakikalığına kendini ona yaslamak niyetindeydi. Akıntılar aniden vücudunu sarmış, onu oradan oraya savuruyordu ve tek istediği sadece bir saniyeliğine huzur bulmaktı.

Uzandı ve ıskaladı. Çünkü artık orada bir kol yoktu. Tıpkı önderlik ettiği tüm insanların hayatları gibi ondan da alınmıştı.

Etrafındaki her şey eğrildi. Taş yerinden oynadı, sanki artık katı değilmiş gibi sallanıyordu. Okyanusun serin dokunuşunu teninde güçlükle hissedebiliyordu. Her şey yanılttı. Ve sonra o sesi duydu. Ona doğru açılan ateşin gürültüsünü. Yoldan çekilmeye çalıştı ama bu sadece dikkatini onu takip eden kâbuslara çevirdi.

Uzakta yüzen kendi halkının parçalarını görebiliyordu. Gövdesi kuyruğundan daha hızlı batan gevşek bir beden, o kadar zarıftı ki neredeyse yürek parçalayıcı olduğu kadar güzeldi de.

Sonra bir ışık parlaması ve daha fazlası. Suyu ıslatan kan, solungaçlarını o metalik tatla dolduruyordu. Ve bu tadın neredeyse hoşuna gittiğini itiraf etmekten utanıyordu. Her zaman hoşuna gitmişti. Daios bir savaşçıydı. Hayatı boyunca savaşmıştı ve sudaki kanın tadı onu her zaman daha çok savaşmaya itmişti ama bu, halkının kanıydı.

Onun hatası.

Bir daha asla yüzemeyecek ya da nefes alamayacak olan tüm o cesetler. Onlar onun suçuydu. Bunu o yapmıştı.

Ve aniden kolundaki acıyı tekrar hissetti. Hayatının geri kalanında onu *öteki* olarak işaretleyen işe yaramaz kütüğü yakan tuzlu suyun acısını. Onların kalkanı olmaya layık değildi.

Hiçbir şey olmaya layık değildi.

Bir ağırlık yan tarafına çarparak onu taşa doğru itti ve yere yapıştırdı. Daios bir an için tekrar saldırıya uğradığını düşündü. Karşılık verdi. Kıvrılan kuyruğu ona dokunmaya cüret edenin etrafına dolandı, diğerini daha yakına çekti ve onu zayıf olduğunu düşünecek kadar aptal olanın acı dolu hırıltısını duyacağı kadar sert sıktı. Şu anda bile zayıf değildi.

O güçlü bir savaşçıydı ve yoluna çıkan herkesi öldürecekti. Çünkü görebildiği tek şey uzakta yüzen cesetlerdi.

Ve bu onun hatasıydı. O, halkına umut vaat ederek gelen bir kâbustu. Ama onlara verdiği tek şey ölümdü.

"Daios." Hırıltılı bir ses tuttuğu yerden geldi. "Yine kendini kaybediyorsun."

Kaybetmek mi? Onları güvende tutmak için kendisine güvenen insanlardan başka bir şey kaybetmiyordu. Ve kolunu. Okyanusun tüm tanrıları adına, onu hâlâ hissedebiliyordu. Hâlâ parmaklarını büküp bir şeye uzanabilecekmiş gibi hissediyordu ama yapamıyordu. Orada değildi.

Daha sıkı sıkarken, kuyruğunun kavradığı kişi pullarına tokat attığında dondu kaldı. "Daios. Yoldan çekilmeliyiz yoksa Akromos bizi görecektir."

Her şey yeniden odaklandı. Birdenbire nerede olduklarını tekrar görebildi. Okyanus yanıp sönen ışıklardan ve sadece zihninden gelen ıgıllıklardan arınmıştı. Sevdiklerinin çoğunu kaybettiği Beta'da değillerdi. Alfa'nın önündeydiler ve onları başka bir riskli duruma sokmuştu.

Kabaran göğsüne baktığında, kuyruğunu Maketes'in etrafına doladığını görebiliyordu. Kırmızı ışıklar pullarının üzerinde ve altında, devasa kuyruğundan göğsüne kadar yanıp sönüyordu. Hiçbir şeyin ona yaklaşmaması için uyarı ışıkları. Kardeşi şaşırtıcı bir şekilde tamamen kuyruğuna sarılmıştı ama Daios sarı yüzgeçli kardeşinin çok daha küçük olduğunu unutmuştu.

Maketes tekrar onun yanına vurdu, pençeleri Daios'un çok daha büyük pullarını zararsızca çizdi. "Bırakın beni."

O yaptı.

Daios ne diyeceğini bilemedi. Kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ve bir özür dilemek yeterli gelmediği için diline yapışmıştı. En yakın arkadaşına sebepsiz yere saldırmıştı çünkü nerede olduklarını bilmiyordu. Böyle bir durumda ne söylemesi gerekiyordu?

Bu yüzden konuşmak yerine homurdandı. Derin bir sesti ama akli başında olmadığını gösterdiğini umduğu bir sesti. Nerede olduklarını fark etseydi bunu yapmazdı.

Maketes ondan uzaklaştı, kuyruğu tedirginlikle birkaç kez yanıp söndü. Solungaçları bile kaburgalarının etrafında alevlenmişti, muhtemelen bu kadar sıkı sıkıştırıldıktan sonra vücuduna daha fazla hava almak için.

"Saçmalık," diye mırıldandı Maketes. "Beni ona göz kulak olmam için yanına koydular, ama ona karşı nasıl savaşıcağım?"

Bu mu?"

"Değilsin," diye yanıtladı Daios.

"Aynen öyle. Sık sık yaptığın gibi kendini kaybediyorsun ve ben ne yapacağım?"

Kardeşinin gözlerinin içine baktı, o geniş gözbebeklerindeki endişe ve korkuyu gördü ama iyi bir cevap olmadığını biliyordu. "Yolumdan çekil."

"Bu bir seçenek değil. Ya okyanusu çevirmeye karar verirsiniz kırmızı ile onların Kan mı? Ne Eğer sen olsun Kendini mi öldürdün?" Maketes elleriyle kaburga solungaçlarını düzeltti, onları düzleştirmeye çalıştı ama başaramadı. "Diğer kolunu da kaybetmek mi istiyorsun? Diğer kolunu da bu şekilde kaybediyorsun. Bu yüzden tutmak senin Kafa üzerinde Düz, dur düşünmek ve birlikte kalalım, tamam mı?" O değildi. Yani Tabii ki onlar olabilir yapBu. Çünkü dikkatini Maketes'ten başka yöne çevirdiği an

bunun kolay olmayacağından emindi.

Alfa önlerinde dev bir balon gibi yayılıyordu. Mira onlara ne görmeyi beklemeleri gerektiğini açıklamıştı ama bunun böyle olacağını hiç düşünmemişti. Beta, okyanusa doğru uzanan bina kulelerinden oluşuyordu. Alfa'nın kendine ait bir kalkanı vardı.

Altın şehir. Bu kalkanın içindeki her kule ve bina altındı. İçindeki ışıklarla parıldıyor, üzerine yerleştirilmiş cam bir kubbeyle güvende tutulan küçük bir dünya gibi ışıldıyordu. Bu mesafeden bile yeşilliği görebiliyordu. Ağaçlar, dedi Mira, kendisi hiç ağaç görmemiş olmasına rağmen. İçinde bitkilerin büyümesine izin veren bir tür süslü ışık vardı. Beta'da gördükleri ince ve gizli koridorlar yerine devasa bir kubbenin içinde, sokaklarda serbestçe dolaşan insan kümeleri vardı.

Ve şehrin etrafındaki her yer dümdüzdü. Tamamen ve tamamen düz. Uzun zaman önce makineler tarafından tahrip edilmiş, yerle bir edilmiş, böylece cam duvarların yakınında herhangi bir şeyin görülmeden yüzmesine imkân kalmamıştı. Bakışlarını daralttı ve dikkatini küçük bir

Bu düzleştirilmiş arazinin etrafına sütunlar yerleştirilmişti. O izlerken bile bir balık sürüsü kubbeye doğru ilerlemeye başladı. Bu sütunlardan biri canlandı, içindeki ışık yüzen yaratıklara doğru parıldamadan önce bir araya geldi.

Bir kan bulutu içinde buharlaştılar.

Maketes alçak bir ısıklık çaldı. "Oraya girmek kolay olmayacak."

"Yeterince kolay olacak." Daios kumun üzerine yerleşti, zemin düzleşmeden önce vücudunu ve kuyruğunu en uca doğru düzleştirdi. Gözlerini kısarak bekledi.

Ve bekledim.

Maketes'in dramatik bir şekilde sırt üstü yuvarlanıp üstlerine bakmasına yetecek kadar uzun. "Yeterince kolay mı diyorsun? Sanki sonsuza dek buradaymışız gibi geliyor."

"Sadece birkaç dakikadır buradayız."

"Saatlerdir buradayız ve senin tek yaptığının bakmak. Bu kadar uzun süre nasıl hareket etmiyorsun?"

Daios derin ve sakin bir nefes aldı. "Az önce benimle seyahat etmenin zor olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Maketes başını çevirerek Daios'a doğru baktı ve "Evet," diye cevap verdi.

"Seninle *bunu* yapmak *çok* zor. Şimdi, dikkatini bu sütunlar arasındaki deseni bulmaya odaklayabilirsen, o zaman bir yere varabiliriz. Aksi takdirde, geri dön ve Arges'e burada olduğumu bildir."

"Seni yalnız bırakmamam gerekiyor."

Tabii ki hayır. Çünkü herkes onun birdenbire olduğundan daha güçlü olduğuna inanmasından ve Alfa'ya kendi başına saldırmaya çalışmasından korkuyordu. Sanki o kadar aptalmış gibi. Çok cesur bir savaşçıydı, bunu kabul ediyordu ama ölümüne neden olacak bir şey yapmayacaktı.

"Sadece git," diye hırladı.

"Gitmeyeceğine emin misin-"

Göğsünden alçak, gürleyen bir hırıltı yükseldi. Solungaçları vücuduna yapıştı ve Maketes barış için perdeli ellerini kaldırıana kadar arkadaşına dik dik baktı.

"Tamam," dedi Maketes. "Seni yalnız bırakacağım. Sadece patlatma içine o ŞEHİR olmadan herhangi biri bilmek Nereye gittiğinizi ya da oraya nasıl girdiğinizi, tamam mı? Diğerlerine burada olduğumuzu ve bu işi çözmeye çalıştığımızı haber vereceğim." Kardeşi parlak altın renginde bir girdabın içinde kayboldu, neredeyse ve ŞEHİR kendisi önce o yüzdüm kapalı içine ve mesafe. Ancak o zaman Daios elindeki göreve odaklanabilirdi.

Ona güvenmeseler de Daios tecrübeli bir savaşçıydı. Nasıl bekleyeceğini biliyordu. Nasıl sabırlı olunacağını. Maketes için böyle şeyleri düşünmek bile imkânsızdı, çünkü kardeşi her zaman hilebaz olmuştu. Hayatın her parçasında neşe bulurdu ve bir kez bile yanılırsa ne kadar zor olabileceğini düşünmemişti.

Daios günlerce kıpırdamadan kumların üzerinde yattı. Diğer balıkların sütunları test etmesi biraz zaman aldı ama test ettiklerinde silahları şarj etmenin ne kadar uzun sürdüğünü görebiliyordu. İçinden geçen bir yol vardı. Olduğunu biliyordu. Sadece görmek için yeterince sabırlı olması gerekiyordu.

Hiçbir gerçek savaşçı gün saymaz, hatta ne kadar süredir orada olduğu konusunda endişelenmeyi aklından bile geçirmezdi. Yanından yüzerek geçen balıklardan birkaçını yemek için yakaladı, hatta yeterince yaklaşan bir yılanbalığını bile. Elektrikli yılan balığını höpürdeterek mideye indirdiğinde, yanlarından aşağıya doğru inen ve boynunun kenarlarındaki kıpkırmızı solungaçlardan geçen bir elektrik yükü hissetti.

Sonra onu gördü.

Her şey yerli yerine oturdu. Onu bu şehri ve içinde yaşayan herkesi yok etmeye götürecek olan düzen.

Ani bir hareket patlamasıyla kendini kumdan dışarı itti ve sütunlara doğru fırladı. Sütunların dolmasına sadece birkaç saniye vardı ama onlar dolana kadar o çoktan yanlarından

geçmişti. Soldan sağa doğru dalarak, yetersiz kör noktalardan ve

Kabarcıklı acı korkusu olmadan birkaç dakika geçirmesine izin verilen küçük fırsatlar.

Keskin hafif silahlardan birkaçı omzunu, omurgasını sıyırdı. Bir tanesi tam şakağına saplandı. Ama yine de ilerlemeye devam etti. Bunu yapacak kadar çılgın olan tek kişi oydu ve bir şeyler ters giderse gerçekten kurtarabilecekleri tek kişiydi.

Ama kırılmış olsa bile hâlâ bir değeri olduğunu kanıtlamak istiyordu. Hâlâ bir şeyler yapabilirdi.

Bu.

Uzaktan fark ettiği küçük bir tüp vardı. İçinden bir miktar su girip çıkıyor gibiydi, belki de bir filtreleme sistemi. Bunları daha önce Beta'da görmüş ve zamanında birkaç tanesini yok etmişti. Eğer içinden geçebilirse -ki bu büyük bir ihtimaldi- o zaman belki şehre girebilirdi.

Son lazer setinin yanından yüzerek geçti ve kendini tüpün ucuna doğru itti. Üzerinde metal bir ızgara vardı ama bir lazer ona çarptığında bunu açmak yeterince kolaydı. Keskin dişlerini hırıltıyla göstererek tünelin içine doğru kıvrıldı ve lazerlerin görüş alanından kayboldu.

Ve böylece, içerideydi.

Geldiği yere son bir kez dönüp bakan Daios, geride bıraktıklarının çılgınlıklarını duymamaya çalışarak boruların içine doğru onu takip etti.

Anya

"A ce, biraz meşgulüm."
"Mesaj alındı. Bilgi var
olmuştur
kazanılmıştır."

Droidi mesajı masanın üzerindeki mercekten geçirirken Anya, "Olumsuz," diye cevap verdi. "Ben yeni yüklemeyi bitirene kadar olmaz. Bilgileri daha sonra verebilirsiniz."

Başka bir mesaj geldi, bu mesajın altı kırmızıyla çizilmişti. "Acil."

"Tabii ki acil," diye mırıldandı Anya. Elindeki penseyi kullanarak droidinin altındaki küçük paneli soyup açtı. Çok eski bir modeldi, bugünlerde üretilenlerden bile değildi. Gerçi babası bu lanet şeyleri yeniden programlamanın neredeyse imkânsız olmasını seviyordu, o yüzden ona verilen de buydu.

Ancak Anya, teknisyenler elektrik panelleriyle oynamaya devam etseler bile onu nasıl yeniden programlayacağını bulmuştu. Zavallı şeyin bacaklarından başka bir şeyi yoktu. Bazen onun şu derin deniz mürekkep balıklarından birine benzediğini düşünüyordu. Sadece bir clementine büyüklüğünde şişkin bir kafa ve önünde yanıp sönen sevimli gözleri yansıtan bir ekran vardı. Ama dört bacağı birinin kafasını sarmak içindi.

Bu model droidin tasarım amacı büyütme yapmaktı. Mühendisler bazen bunları kullanıyordu ama çoğunlukla zanaatkârların işlerinde kullanıldığını duymuştu. Kuyumcular ekranı küçük ayarları büyütme için kullanır, böylece zanaatlarını tamamlamalarını kolaylaştırırlardı.

Babası Anya'nın insanların söylediklerini yorumlayabilmesi için droidini yeniden programlatmıştı. Kazadan sonra, gördüğü doktorların hepsinden daha çok yardımcı olmuştu. En azından bunu yapmıştı.

Küçük panel sonunda yerinden çıktı. Kerpetenini iğne uçlu bir çifte çevirerek sonunda teknisyenlerin droidine yerleştirdiği küçük çipi çıkardı. Bunu hep yaparlardı. Görünüşe göre bir tür güvenlik nedeni, ama o gerçeği biliyordu. Onu gözetlemek istiyorlardı ve o buna izin vermeyecekti.

Çipi çıkarıp çekmecedan kendi çipini çıkardı, zaten otuz kadar çipin hepsi yeniden programlanmıştı. Bunu her ay yapıyorlardı ve her seferinde onların çipini kendi çipiyle değiştiriyordu.

Çok dikkatli bir şekilde yerleştirdikten sonra paneli tekrar kapattı ve droidi yavaşça ayağa kaldırdı.

"Bu nasıl, Bitsy?" diye sordu, droidin başının üstünü nazikçe okşayarak.

Gözleri birkaç kez dalgalandı, bir bacağını kaldırıp ona el sallamadan önce hızla kırıştı. Bacaklarından birinde tuttuğu mercekte bir mesajın yanıp söndüğünü zar zor görebiliyordu.

"Daha çok kendim gibi."

Duymaktan hoşlandığı şey buydu. Droid onun en iyi arkadaşıydı ve buradaki tek arkadaşıydı. Ace gibi güvendiği başka hiç kimse Alfa'da değildi.

"Bitsy, bir mesaj gönder-" Bitsy'nin camındaki yansımaya bakarak dondu kaldı. Kapısının önünde biri vardı. Sanki söyleyeceklerini dinliyormuş gibi orada dikilen biri.

Dönerek odasında aslında iki kişi olduğunu fark etti. İlki içeri yeni girmiş olmalıydı ama kadının yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bir hizmetçi, diye düşündü Anya. Ya da onun gibi bir şey. Kadını şimdiye kadar sadece birkaç kez görmüştü ama elinde bir yığın giysi tutuyordu.

Şimdi tam onlara bakarken, seslerinin boğukluğunu seçebiliyordu. Sadece çalan müziğin sesini duymamıştı çünkü Anya yalnızken arka planda gürültü olmasını severdi. Aksi takdirde tek duyabildiği, kulak çınlamasının kulak tırmalayan feryadıydı.

En yakınındaki hizmetçinin dudaklarından "Çok üzgünüm, hanımefendi-" dediğini okuyabiliyordu ama sonra kadın başını diğerine çevirdi ve tüm kelimeler kayboldu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Anya, Bitsy'yi başının üzerine yerleştirmek için uzandı ve lensi gözünün üzerine indirdi. Bazı kelimeleri kaçırmıştı ama sol gözünün önündeki ekranda hemen beliriverdiler.

"-Sizi giydirmemi söyledi. Bunlar onun seçtiği kıyafetler, Bayan Anya."

Derin bir nefes alarak, bu akşam babasına bir yardım yemeğinde eşlik etmesi gerektiğini hatırladı. Tüm zengin ve ünlü insanlar orada olacaktı, kendisinin de bunun bir parçası olduğunu düşündü. Odasına bir bakın.

Anya'nın şehrin kenarına yaklaşmasına izin verilmiyordu, bu yüzden babası ona içeride bulabildiği en iyi odayı vermişti. Tanrılar ve tanrıçalarla oyulmuş altın duvarlar, her ne kadar her zaman çok

gözünü korkutuyordu. Yatağı devasa yuvarlak bir monolitti. Yatak başlığı, içi sedef kakmalı altın bir deniz kabuğuna benzeyecek şekilde dökülmüştü. Minik mozaik parçaları o kadar özenle yerleştirilmişti ki, sanki babası gerçekten bu büyüklükte bir deniz kabuğu bulmuş gibiydi.

Tabii ki, tüm zeminler yukarıdan gelen kalın, pelüş malzemeye kaplanmıştı. Tam anlamıyla. Hatta babasının almak için birinin yıllık maaşını harcadığı, Yukarıdan gelen bir pikabı bile vardı. Ama mümkün olan her güzel şeye sahip olmasını istiyordu. Terapisine bir şekilde yardımcı olması beklenen tuzlu su havuzlu banyo odası bile.

Her şeyin çok zor olduğunu düşünüyordu. Duyma yetisini kaybetmişti, aklını değil.

Bir elini yüzünün boş tarafına sürterek başını salladı ve kıyafetleri işaret etti. "Unutmuşum. Bakalım benim için ne seçmiş."

Asıl yapmak istediği şey, babasının kendisini giydireceği bir oyuncak bebekten başka bir şey olarak görmemesinden yakınmaktı. Her etkinlikten önce ona bir kıyafet gönderirdi. Ona tam olarak ne giyeceğini, nasıl giyeceğini ve ne kadar süreyle giyeceğini söylerdi. Nereye gideceğini, ne yiyeceğini, hatta nasıl davranacağını bile söylerdi. Ve tüm bunlar geçirdiği kazadan sonra olmuştu.

Dişlerini sıkarak fildişi bölmesinin arkasına geçti ve çok daha makul kıyafetlerini çıkarıp vücudunu babasının General'in kızı için uygun gördüğü kıyafetlere soktu.

Güzel bir elbiseydi. Sarı saçlarıyla neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi, sarı desenli ve düz yakalıydı. Çan eteği belinin etrafında dönüyor ve vücudunu çok güzel sarıyordu. Ama kaburgalarını biraz fazla sıkıyordu ve her nefes alışında nefes alamadığını hatırlıyordu. Ne bu elbisenin içinde ne de bu şehirde.

"Güzel görünüyorsun," dedi Bitsy, kelimeler gözlerinin önünde yanıp sönerken. En azından bu cümle hislerinin önüne geçmişti.

aynaya baktığında.

İç çekerek saçlarını mantıklı bir şekilde topuz yaptı ve sonra odasına çıktı. Belki iki kadın gider diye düşünmüştü ama hayır. Tabii ki gitmediler. Hâlâ bıraktığı yerde duruyorlardı ve ona eşlik etmeye hazırdılar.

Kimse ona güvenmediği için onu yardım yemeğine götürmek.

İki yanındaki iki kadınla birlikte özel odasından çıktı ve sokağın çılgınlığına doğru yol aldı. En azından kendi başına yaşıyordu. Bu, babasıyla yaptığı ilk ve son tartışmaydı. Belki de bunun nedeni etrafına o kadar çok insan yerleştirmişti ki, neredeyse hâlâ onun evinde yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Yine de bugün sokaklar kalabalıktı. Tüm taş yollar, etrafta dolaşan kadın ve erkeklerle ağzına kadar doluydu. Bazı insanlar alışveriş yapıyordu ve alışveriş merkezleri gerçekten çok güzeldi. Karmaşık oymalar, sanki bir bal arısı kovanının içindeymiş gibi görünmelerini sağlıyordu, tüm pencerelerin her biri Alfa'da var olan tüm sanat eserleri ve cam üfleme kreasyonlarla özenle düzenlenmişti.

Herkes en iyi kıyafetini giyiyordu, ama ne zaman giymediler ki? Bitsy konuşmaya ayak uydurmak için elinden geleni yapsa da değerli taşların yanıp sönen renkleri gözlerini yakıyordu. Kelimeler mercekten aşağıya doğru akıyordu, tekil kelimeleri yakalamak dışında hiçbirini gerçekten okuyamayacak kadar hızlıydı.

"Bitsy," diye mırıldandı, diğer kadınların onu duymaması için yeterince sessiz olduğunu umuyordu ama ne kadar yüksek sesle konuştuğundan da emin değildi. "Şunu keser misin?"

Yanıp sönen sözcükler, Bitsy'nin her zaman yazdığı gibi büyük harflerle yazılmıştı. "Emin misin?"

"Şimdilik."

Kelimeler kayboldu ve etrafındaki her şeyden habersiz, mutluluk içindeydi. Konuşma uğultusu tek bir tona dönüşmüştü, kimin konuştuğunu söylemek neredeyse imkânsızdı.

Ne söylediğini. Sanki suyun altındaymış gibiydi, her şey boğuk ve birbirine karışmıştı.

Kalabalığın arasından yürüdüler ve ne zaman biriyle göz göze gelseler başını sallayıp gülümsedi. Ama sonunda babasının gitmesi için ısrar ettiği ziyafet yemeğine vardılar. Çoğunlukla, tamamen beyaz mermerden yapılmış gibi görünen oldukça büyük bir malikânenin ön bahçesinde düzenleniyordu. Uzun sütunlar iki kat yukarı çıkıyor ve sonra bir bahçeyle dolu olduğunu bildiği çatıya doğru düzleşiyordu.

Burada bir politikacı yaşıyordu. Adam ve karısı genellikle yeni kanunlar yapmak ve tüm Alfa vatandaşlarının uymak zorunda olduğu yasa tasarılarını geçirmekle meşguldü. Daha zengin ve ünlüleri ağırlamaktan daha iyi yapacak işleri olduğundan emindi.

Onun yerine, hepsi buradaydı. Bir başka bahçenin ve çimlerin üzerinde beyaz masaların yer aldığı güzel bir çay düzeneğinin bulunduğu ön bahçede. Davet edilen herkesin muhtemelen topuklu ayakkabı giydiği ya da en iyi kıyafetlerini giydiği düşünülürse, gerçekten de aşırıya kaçılmıştı. Muhtemelen her adım attıklarında topuklarının dibine batıyorlardı.

Babası arka köşede, etrafı insan kalabalığıyla çevriliydi. Bir zamanlar yakışıklı bir adamdı. Ama yılların stresi vücudunu yıpratmıştı. Eskiden uzun ve geniş dururken, şimdi kendi üzerine doğru kıvrılmaya başlamıştı. Yine de baston taşımayı ya da yardım istemeyi reddetti. Öyle görünmek zorundaydı.

Hizmetçilerden biri ona babasının kendisiyle konuşmak istediğini söyledi - yüzü başka tarafa dönük olduğu için Bitsy olmasaydı Anya diğer kadının ne söylediğini bilemeyecekti - ve sonra günün adamını işaret etti.

Kaşlarını çatarak çimenlerin üzerinde yürüdü. Neyse ki bu sefer ayakkabılarını değiştirmemişti. Hizmetçilerden hiçbiri onun rahat beyaz düz ayakkabılarını giydiğini fark etmemişti.

Babasının fark ettiği ilk şey onlardı.

Burun delikleri öfkeyle alevlendi ve kız onun kalabalığın arasından sıyrıldığını gördü. Bu tepinerek yürüyüş kesinlikle ona kızgın olduğu anlamına geliyordu. Omuzlarının daha da dikleştiğini ya da gözlerinin sadece onun için sakladığı o bakışla nasıl daraldığını fark etmemiş olsa bile.

"Ne giyiyorsun?" dedi, ağzı sesin etrafında eğriliyordu, bu yüzden sadece kelimeleri tısladığını varsayabilirdi.

"Bitsy, çeviriyi tekrar aç," dedi, sesinin biraz fazla çıktığından emindi. "Özür dilerim baba, ne dedin sen?"

Yine burun delikleri açıldı. Yine, kesinlikle patlamak üzere olduğu anlamına gelen dudaklarını büzdü. "Dedim ki, ne giyiyorsun?"

Fırsat buldukça ona işitme duyusunu kaybettiğini hatırlatmaktan hoşlanıyordu. Ne de olsa bu onun suçuydu. Ve adam o zamandan beri onu rahatsız eden durumlara maruz bırakıyordu.

Oh, zavallı küçük kızı kesinlikle kendi başına bir şeyler yapamayacak kadar kırılgandı. Her zaman söylediği bahane buydu. Ama bu sebepten değildi. Hayır, onu parmağının altında tutmak istiyordu çünkü ona güvenmiyordu.

Yaşlı adam fazlasıyla gözlemciydi.

"Bana gönderdiğin giysiler," diye cevap verdi.

"Düz ayakkabı giyiyorsun!" Bitsy kelimelerin altını çizdi ve kırmızı renkte salladı.

Sonra küçük droidi mavi renkte ekledi, "Allah korusun!"

Sırıtmamak için kendini zor tuttu. "Özür dilerim, bir daha yapmayacağım. Unutmuş olmalıyım."

"Sadece git ve Harpswell'lerle konuş, olur mu? Anlaşma konusunda tereddüt ediyorlar ve doğu kordonunda bir sonraki hizmet merkezini inşa etmek için evrakları imzalamalarına ihtiyacım var." Burnunu gözlerinin arasına sıkıştırdı, nefes verdi ve maskesini yüz hatlarının üzerine geri çekti. "Kibar ol."

Bu son uyarıyla birlikte kendisine hayranlık duyan kalabalığa doğru döndü ve kollarını açtı. Daha sonra kaybolan boğuk gürültüyü göz önünde bulundurarak, sadece ona tezahürat yaptıklarını hayal edebiliyordu.

Başını sallayarak önünden geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldı ve Harpswell'lere doğru yürümeye başladı. Ama sonra Anya'nın ressamlar loncasını yöneten aileden olduğunu düşündüğü orta yaşlı bir kadın tarafından durduruldu. Ya da belki de sadece yönetim kurulundaydı. Hatırlayamıyordu.

"Nasılsın canım?" dedi kadın, ağzı büzüşerek. Alnındaki kırışıklıklar derinleşti. Solgun saçlarının hastalıklı saman rengine döndüğü düşünüldüğünde hiç de iyi bir görüntü değildi.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim." Bu insan bariyerini aşmaya gerçekten ihtiyacı vardı. Belli ki herkes onun iyi olduğunu biliyordu. Anya son zamanlarda odasına bile saklanmamıştı, bu yüzden kimse onun hasta olduğunu söyleyemezdi.

Kadının etrafından dolanarak yan adımlar attı, ancak kadının da aynı hareketi yapmasını sağladı. Sıkışmış, buruşuk ağzı, "Sadece senin için endişeleniyoruz. Kazadan beri."

Anya uzanıp Bitsy'nin bardağına dokununca droid ekrana, "O da öyle dedi," diye ekledi.

"Yıllar önce olan kaza mı?" diye sordu açıklığa kavuşturmak için.

"Evet." Kadının gözleri kulaklarına kaydı ve geri döndü. "Size bu konuda bazı sorular sormamın sakıncası var mı?"

Tabii ki umursuyordu. Herkesin elden ele dolaştırabileceği bir oyuncak bebek değildi. On yıl önce olanlarla ilgili dedikodular havada uçuşabilirdi ama o bunları geçmişte bırakmak istiyordu. Özellikle de Harpswell'lerle konuşmak gibi yapması gereken şeyler varken. Babası ona ters ters bakmaya başlamıştı bile. Harpswell'ler neden yanlarında olmadığını anlayamamış gibi şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. Ve bu kadın daha fazla soru sormak için *yine* yanından geçip gitti.

Kadını gerçekten duyamıyordu. Her şey birbirine karışmıştı ve Bitsy kadının söylediklerine ek olarak küçümseyici yorumlar yapıyordu, bu da gerçekte ne söylendiğini tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. Anya çoğu zaman dudaklarla kelimeleri eşleştirebiliyordu ama o kadar bunalmıştı ki herkes sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

Birden kendini babasının kafeste tuttuğu ve sadece arkadaşlarının bakması için dışarı saldığı bir ötücü kuş gibi hissetti.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldandı.

"Pardon?" dedi kadın. Ya da en azından Anya kadının böyle söylediğini düşündü. Kadın son anda dönmüştü, bu da dudaklarını okumasını zorlaştırıyordu.

Anya, "Affedildin," diye karşılık verdi ve sonra onun yanından geçip gitti.

Burada durup herkesin bakması için gösteri yapan bir maymun olmayacaktı. Babası ona kızabilir, ev hapsine alabilir, ne isterse yapabilirdi. Nefes almaya ihtiyacı vardı ve burada nefes alamazdı.

Eve adımını attığında, binanın en arka tarafına, kimsenin olmadığı bir yere doğru ilerledi. Anya etrafta dolaşan ve sosyalleşen herkesi görmezden geliyor, biri onunla konuşmak istediğini belirtmek için elini kaldırdığında fark etmemiş gibi davranıyordu. Ve sonunda, mutluluk içinde, sessizlik. Hiçbir ses, birbirine karışan hiçbir kelime ya da ton yoktu, sadece hiçbir şey.

Sırtını havuz odasının kapısına dayayarak uzun bir nefes verdi. Burası en azından güzel bir odaydı. Havuz içinde tur atabileceğı kadar büyüktü ve boyundan daha derindi. Ve Anya küçük bir kadın değildi. Etrafta banklar ve taş zemine gömülmüş, yastıklarla dolu küçük alanlar vardı. Gözlerini yeterince kısarsa belki bir spa alanı da olabilirdi.

"Pek iyi gitmedi," dedi Bitsy, kelimeler havuzun üzerinde yanıp sönerek.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Güven bana, biliyorum."

"Konuşacak."

"Biliyorum," dedi Anya nefesini tutarak. "Konuşacağını biliyorum. Her zaman benim hakkımda konuşuyorlar. Bu şehirde kimse mahremiyetin ne demek olduğunu bilmiyor."

Havuzun yanına gidip bir banka yerleşti ve parmağını Bitsy'nin ekranına dokundurdu. "Ace ile bağlantı kur lütfen."

"Burası mı?" Cam biraz parladı ve droidi tekrar yerleşmeden önce karelerden oluşan bir yamalı bohça gösterdi. "Emin misin?"

"Eminim Bitsy." İç çekerek havuzdaki birkaç dalgalanmaya kaşlarını çattı ve odada kendisiyle birlikte başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Ama yalnızdı, bundan emindi. "Ace ile bağlantı kurun."

Daios

F Ya da yaralanmasından sonra bir kez olsun tek kolu olduğına sevinmişti. Borular dardı ve içlerinden geçmek bazı noktalarda yorucu bir işti. Çoğunlukla, o oldu mümkün için hareket et aracılığıyla onlar oldukça Ama kolayca. Kuyruğunun onu ileri atması için yeterli boşluk vardı. Karanlıkta ona rehberlik etmesi için bir kolunu kaldırdı ve diğer omzunu aşağı doğru eğdi. onların dünyasına çok kolaylıkla girebildim.

Bu akromolar. Küçük baloncuklarında korunduklarından ve güvende olduklarından her zaman çok emindiler, ancak kusursuz değillerdi.

Hayatının büyük bir kısmını onlarla nasıl savaşacağını öğrenerek geçirdiği için zayıflıklarını bilmiyordu. Ve sahip oldukları en büyük zayıflık kibirdi.

Sonunda borunun ucunda küçük bir ışık gördü. Bu bölümde bir süre dolaşmış, haritasını çıkarmıştı.

nasıl çıkacağını bildiğinden emin olmak için sadece haklarını kullanıyordu. Bu görevin ihtiyacı olan son şey, nasıl çıkacağını bilmeden boru sisteminde sıkışıp kalmasıydı.

Korkularını uzak tuttu. Ama sesler sürekli zihnine fısıldıyordu. En azından burada öldürebileceği başka kimse yoktu. En azından ölen tek kişi kendisi olursa başka kimseye zarar veremezdi.

Belki de aptallığının sonuçlarına katlanan diğer tüm Su İnsanları gibi ölmeyi hak etmişti.

Solungaçlarından yavaş ve sık nefes alarak, başka bir şey olması ihtimaline karşı enerjisini korudu. Ama garip bir şekilde, bu borular doğrudan tünelin sonunda titreyen bir ışığa doğru gidiyordu. Bu altın ışık ona sesleniyordu, her ne kadar onun sonu olabileceğinden emin olsa da.

Bu akromolar dünyayı görmeleri gerektiği gibi görmüyorlardı. Tek gördükleri yağmalanacak bir şeydi ve o sadece evlerinin kasvetli ve iğrenç olduğunu hayal edebiliyordu. Yılan balıkları gibi mağaralarda yaşadıklarını, karanlık evlerinden boncuk gibi küçük gözlerle dışarı baktıklarını ve kendilerine yaklaşan herhangi bir şeyde en ufak bir zayıflık belirtisi aradıklarını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Ancak başını devasa derinlikteki bir yapıya açılan borudan dışarı çıkardığında, üzerindeki her şeyin çok *güzel* olduğunu fark edince nutku tutuldu. Tavanda bulutların görüntüsü vardı, o kadar detaylı ve pembeler ve kırmızılarla çizgiliydi ki sanki gerçek gökyüzüne bakıyormuş gibiydi. Bu hayatta yüzeyi sadece birkaç kez görmüştü ama hep böyle görünmüştü.

Ve şu anda içinde bulunduğu garip havuz da süslenmişti. Dibinin her tarafında parıldayan değerli taş parçaları vardı. Bu değerli taşlar altın ışığa yakalandı ve gözlerinin baktığı her yerde dans eden binlerce gökkuşağı halinde duvarda titreşti. Binanın duvarları bile

Havuz, olmaması gerektiği halde dokunulduğunda pürüzsüzdü. Olamazlardı.

Kaya pürüzsüz değildi. Böyle değildi.

Pençeli, perdeli bir eliyle uzandı ve kenarını hafifçe okşadı. Gerçekten çok güzeldi. Bu durum onlardan daha da nefret etmesine neden oluyordu. Halkı bunu kendileri için daha konforlu evler yapmak için kullanabilecekken, onlar bu zenginliği kendilerine istiflemişlerdi.

Sonuna kadar ilerleyip yüzeye yaklaştığında solungaçlarından alçak bir gümbürtü yükseldi.

Su çizgisini kırarak vücudunun büyük kısmını suyun altında tuttu ama bakışlarını kaldırdı. Gözlerindeki suyu kırıpıştırırken burada daha da fazla zenginlik görünce şaşırıldı. Üstündeki tavandan altınlar dökülüyordu ve banklar daha önce hiç görmediği saf beyaz bir maddeden yapılmıştı.

Kendini sudan biraz daha çıkardı ve başını yukarı kaldırarak odada birilerini aradı. Ve bir an için tamamen yalnız olduğunu düşündü, ta ki biri konuşmaya başlayana kadar.

Daios tekrar suya eğildi, birazdan çığlık atılacağından endişelenirken kalbi hızla çarpıyordu. Ses neredeyse çığlığa benziyordu. Akromosların çığlıkları korkunçtu ve o korkunç ciyıklama sesiyle diğerlerini çağırdıklarını biliyordu.

Ama ses devam etti ve devam etti, sanki bu kasıtlıydı. Sanki kişi çığlık attığının farkında değilmiş gibi.

Kaşlarını çatarak kulaklarının tekrar yüzeye çıkmasına izin verdi. Ve evet, çığlığa benziyordu ama onun kadar yüksek değildi. Sesin tonu sürekli inip çıkıyordu, bir kısmı sessiz, bir kısmı gürültülüydü. Sonra nereden geldiğini fark etti.

Bir kadın köşede oturmuş, elindeki bir şeyi zarif bir dansla önünde sallıyordu. Onun

Sanki göremediği bir enstrümanı çalıyormuş gibi parmakları havada uçuşuyordu.

Altın sarısı saçları tıpkı giydiği sarı elbise gibi buraya çok yakışıyordu. Ama gözlerini alamadığı şey onun saçlarıydı. Çok... zarifti. Altın renginde pürüzsüz bir şelale, tüm bukleleri istediği yerde tutan pençe şeklindeki bir aletle yerine sabitlenmişti. Ama o bunu kızın kafasından söküp almak istiyordu. Parlak taklaları görmek ve görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını hissetmek istiyordu.

Parmakları suyun içinde kasıldı, onu öldürmek istediği de düşünüldüğünde garip bir tepkiydi.

Kız onun ilgilenemeyeceği kadar küçüktü. Kalbi, ona ilk dokunduğu anda kırılacak biri için atmıyordu. Çok mükemmel olduğundan bahsetmiyorum bile. Altın şehrinin ortasında saklı küçük altın bir heykel. Çok güzel, mükemmel ve onun için *yanlıştı*.

Bir canavar onun gibi güzel bir şeyin üzerinde leke bırakabilir.

Ayrıca, onun türünden nefret ediyordu. Ve onları içten dışa doğru yok edecekti. Onu asla bir kabustan başka bir şey olarak görmeyecekti, görmemeliydi de.

Şimdilik bu havuzun bir başlangıç olduğunu biliyordu. Halkına dönmeli ve gizli şehre giden bir yol bulduğunu onlara bildirmeliydi. Onları Alfa'ya sokabilirdi, bu da muhtemelen Mira'yı koruyup buraya kadar getirebileceği anlamına geliyordu. Sonra da onların bazı örtülerini çalıp şehre girebilirdi. Oradan da General'in kızını bulmayı umabilirdi.

Ne de olsa aradıkları kişi oydu.

Odanın kapısı açıldı ve sessiz bir hareketle tekrar suyun içine daldı. Kendisini odanın dışına çıkaracak boruya doğru batarken dalgalanmaları bile zar zor gördü.

Ama bu kişi net, yüksek sesle ve kısa ve öz konuşuyordu. Bu kadının sesini derinlerden duyabiliyordu.

Suya ve neredeyse geri çekilmeyi bitirdiği boruya.

"İşiniz bitti mi?" diye bağırdı kadın, sesi bu derinliklerden bile delici geliyordu. "General kızının etrafta dolaştığını görmek istiyor ve eğer bunu yapmak istemiyorsanız, eminim sizinle memnuniyetle birkaç kelime konuşacaktır."

General'in kızı mı?

Daios aniden dikkatini tekrar yüzeye çevirdi. Yüzeyden hafifçe eğrilmiş olsa da, yeni kadının yüzünde kaşlarını çatmış bir şekilde orada durduğunu görebiliyordu. Ama daha da önemlisi, altın saçlı kadının cevap vermediğini görebiliyordu.

"Hey!" dedi kadın, çok daha yüksek sesle. "Bana bakar mısın lütfen? Belli ki söylediğim hiçbir şeyi duymuyorsun."

Daha uzun bir duraklama oldu ama General'in kızı hâlâ kadına bakmıyordu.

Kadın, "Tam bir baş belası," diye mırıldanarak uzaklaştı.

Ama kapı tıkırdayarak kapanırken, General'in kızının kapıya baktığını görebiliyordu. Odada başka biri yokmuş gibi davranan ne tuhaf bir kadındı. Ama sonra dikkatini tekrar havada asılı duran ve var olmayan bir şeye çevirdi.

Yüzeye dönerken *ilginç* diye düşündü. Merak göğsünü yakıyordu. Bu kadın neden başkaları üzerinde bu kadar güç sahibiydi ki cevap vermek zorunda değildi?

Tekrar yüzeye çıktı ve ona biraz daha yaklaştı. Perdeli eliyle uzanıp havuzun kenarına tutunabilecek kadar. Yine de hareket etmedi, cevap vermedi, onu görmedi bile. Bir savaşçının kızına göre, kendini koruma konusunda pek de başarılı sayılmazdı. Adamın bakışlarını ya da ona benzer bir şeyi üzerinde hissetmiş olmalıydı.

Parmakları yanlışlıkla havuzun kenarına düşerken tıngırdayan gümüş bir kaba sürtündü. Tiz sesler odanın içinde yankılandı. Donup kaldı, bu noktada suyun yarısını çoktan geçmişti. Birazdan sese doğru dönecek, havuzdan korkunç kırmızı bir canavarın çıktığını görecektir ve sonra çığlık atacaktı.

Ağzından bir ses çıktı ve bu ses onun irkilmesine neden oldu. Bu çığlık kesinlikle diğer tüm akromoları bir davetsiz misafirin nihayet savunmalarını aştığı konusunda uyarcaktı...

Ancak, daha önce çıkardığı sesin aynısıydı. Kulağa korkunç gelen bir sestir ama dinledikçe şarkı söylemeye çalıştığını fark etti.

Ne kadar rahatsız edici bir sesi vardı ama belli ki eğleniyordu. Ve tencerenin sesini duymamıştı. Metale baktı, belki de sesi sadece zihninde duymuş olabileceğini düşünerek kaşlarını çatı. Ama metal dibe çökmüş, sabun yukarı çıkmış ve kabarcıklar yüzeyde yüzüyordu. Bu berbat maddeyi sadece Mira'nın kullandığını görmüşü ve solungaçlarına korkunç bir şekilde yapışmıştı.

Kadına dönüp baktığında göğsünde bir şeylerin tıkırdadığını hissetti.

Her ne sebeple olursa olsun, çevresinin farkında değildi. Belli ki görebiliyordu. Parmakları ancak görebilen bir insanın yapabileceği gibi önünde uçuşuyordu. Duyamıyor muydu?

Gözlerini kısarak bu teoriyi test etti. Her ne kadar tuhaf olsa da, göğsünde bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmesini isteyen bir ses vardı. Onu anlaması gerekiyordu. Neden? Hiçbir fikri yoktu.

Daos o metal kaplardan birini daha devirdi, taşın garip dokusu üzerinde yuvarlanıp havuza düşerken çıkardığı cınlama ve yankıyı dinledi. Hiçbir tepki yok. Hiçbir tepki yok.

Bu onu cesur yaptı. Kadının tepkisizliği, adamın bunu daha da fazla test etme isteği uyandırdı. Belki de bu yüzden

bu görev için çok uygun değildi. Ne de olsa içeri girmenin bir yolunu bulması ve sonra da rapor vermesi gerekiyordu. Şu anda borularda dolaşan ve kaderin ona teslim ettiği bu kadını kaçırmamanın en iyi yolunu arayan çok sayıda Su İnsanı olmalıydı.

Ama tek yapması gereken uzanmaktı. Onu belinden tutup kendisiyle birlikte suya çekebilirdi. Ama o hâlâ bir Akromo'ydu. Hâlâ hayatı boyunca savaştığı korkunç bir varlıktı. Uzun dokunaçlarından birini onun boğazına bağlama düşüncesi? Suyun altında ona nefes verebilmek için bu bağlantıyı kurmak mı?

Kusmak istemesine neden oldu.

Yine de dev bedenini sudan çıkarmaktan kendini alıkoyamadı. Tek kolunu kullanarak, tam arkasına gelene kadar ileri atıldı. Suyun içinde sadece kılçığı kalmıştı ve bunun onu tehlikeli bir konuma soktuğunu biliyordu. Eğer biri içeri girerse, onu burada görecektlerdi. Çılgılık atacaklardı ve hepsi vücudunu parçalayacak ve yırtacak olan kabarcıklı sıcak silahlarıyla gelmeden önce suya geri dönmekte zorlanacaktı.

Ama bilmek istiyordu. Bilmek zorundaydı.

Daios onun kolunu sanki bir yabancıya aitmiş gibi izledi. Bir an kuyruğunu altından kıvrarak kızın üzerinde yükseliyordu. Ve sonra, sağlam kolu saçlarına doğru uzanıyordu. Dikkatle, o kadar nazikçe ki, kesinlikle hiçbir şey hissetmeyecekti, tokaya uzandı.

Bir gözünün üzerinde şeffaf bir kare vardı ve adam bu açıdan onun içini görebiliyordu. Önündeki dünyadan çok daha fazlasını görüyordu. Her el hareketi o camda bir şeyleri hareket ettiriyordu. Mesajlar belki, ama daha çok bir haritaya benziyordu. Sanki biri ona bir harita göndermişti ve o da bu haritadan bir şeyler yapmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu.

Demek bu küçük yaratığın beklediğinden daha fazla planı vardı. Belki de onu yakalamanın kolay olacağını düşünmekle aptallık etmişti. Ne de olsa hâlâ General'in kızıydı.

Pençelerinin hızlı bir hareketiyle tokayı saçlarından çözdü ve kendini havuza doğru geri fırlattı. Ama hâlâ izliyordu ve gördüğü tek şey saçlarının ağır çekimde şelale gibi dökülüyordu. Haklıydı. En ufak bir dokunuşla ağlarının üzerinden düşerken pürüzsüz ve çok yumuşaktı. Hayatında gördüğü en iyi malzeme gibiydi.

Vücudundaki her kasın gerilmesine neden olan değerli, altın bir şelale. Kendi kendine bunun, yaptığı aptalca şeyden bir an önce uzaklaşması gerektiği ve kadının mutlaka takviye çağıracağı için olduğunu söyledi.

Çünkü o kadar hızlı döndü ki, neredeyse onu görmeden yolundan çekilmeyecekti. Belki de görmüştür. Belki de karanlık bir figürün tam arkasında olduğunu ve geriye kalan tek şeyin suyun sıçrayan kenarları ve durduğu yerden zemine yayılan dalgalar olduğunu fark edecek kadar mantıklıdır.

Elinde şarjörü, göğsünde çarpan kalbiyle çoktan borunun içine dalmıştı. Aptalca. Ne risk ama. Çılgılık atmaya başladıktan sonra muhtemelen şimdi saklanacaktı ama... saklanmadı.

Daios tereddüt etti, sonra vücudunu dar bir "U" şeklinde sıkıştırabileceği bağlantılardan birine döndü. Gidemezdi. Hele ki kız beklediği tepkiyi vermemişken. Bu yüzden o altın ışığa geri döndü ve suyun içinden bakarak onun orada durduğunu gördü. Su hâlâ vücudunun devasa uzunluğundan taşıyor, onu rahatsız ediyordu ama kadın çılgılık atmıyordu. Sadece durmuş, bir hayalet görmüş gibi suya bakıyordu.

Belki de öyleydi.

Daios şeytani bir sırıtış olduğundan emin olduğu dişlerini gösterdi. Onun için geldiğinden haberi yoktu.

Göğsünde tanımadığı bir parça açıldı. Bir iblis olduğu kesindi, çünkü daha önce sadece hayatının en karanlık zamanlarında duyduğu sözleri fısıldıyordu.

"Avla onu," diye göğsünde homurdandı, solungaçlarının sesle titreştiğini hissedene kadar içinde gürledi.

Üstündeki kadın ses üzerine havuzdan geri çekildi. Belki de duyma yetisini tamamen kaybetmemişti. Ya da belki de aniden av olduğu hissine kapılmıştı.

Bir avcı evine girmişti. Şimdi onu avlamanın ne kadar kolay olduğunu görmek istiyordu.

O vahşi sırtış hâlâ yerindeyken, klipsini havuzun ortasına fırlattı ve bekledi.

Anya

Anya az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Saçları tokasından düşmüştü ve omurgasına doğru yayılan çok soğuk bir şey hissettiğine yemin edebilirdi ama

Bu çılgıncaydı.

Odaya biri girse bilirdi. O gülünç derecede kaba hizmetçi içeri girdiğinde anlamıştı. Ve kadının ne dediğini duymuştu. Gözünde cam vardı ve Bitsy çevresinde olan her sesi tercüme etme konusunda çok iyiydi. Bu yüzden babasının ondan geri dönüp insanları eğlendirmesini istediğini elbette biliyordu.

Sadece geri dönmek istemedi.

Anya istemediğı bir şeyi yapmak zorunda bırakılmaması gerektiğini düşünüyordu. Babası misafirlerini onsuz da ağırlayabilirdi ve bu onun için kesinlikle sorun olmazdı. Ama Tanrı onu hiçbir şeyden mahrum bırakmasın! O onun küçük, güzel

Ötücü kuş. Ona şarkı söylemesini söylediğinde şarkı söylemesi gerekiyordu.

Bunun onu güvende tutmak için olduğunu savundu. Nereye giderse gitsin tehlikedeydi ve onu güvende tutabilecek tek kişi oydu.

Hayatında ilk kez onun haklı olup olmadığını merak etmişti.

Kalbi göğsünde hızla çarpıyor, korkudan ölmenin mümkün olup olmadığını merak edene kadar kaburgalarına çarpıyordu. Bitsy'nin gözünde bir mesaj yanıp sönmeye devam ediyordu ama ne yazdığı hakkında en ufak bir fikri yoktu çünkü şu anda kendini okumaya veremiyordu.

Bu odada yalnızdı. Bundan emindi. Öyle değil miydi?

Ya yalnız olmasaydı? Ya birisi tam arkasından gelseydi ve hiçbir fikri olmasaydı? Tek düşünebildiği babasının düşmanları olduğuydu. Yaşlı adama ulaşmak için onun en değerli varlığını öldürmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Ama su yavaşça durulduğunda, içeride hiçbir şey olmadığını görebiliyordu. Odada kimse yoktu. Bu gerçeğe karar vermeden önce panik içindeki bakışları her şeyin üzerinde gezindi. Yalnızdı. Yalnızdı.

İçinden bir ses Bitsy'nin camında yansıyan bir şey gördüğünü fısıldadı. Bu imkânsız bir şeydi çünkü zihni bir kadının detaylarını bu kadar mükemmel bir şekilde canlandıramazdı. Onların çizimlerini sadece işitme duyusunu kaybettiği o meşum günde görmüştü ve o zaman bile o kadar iyi hatırlayamamıştı.

Hayır. Şehirde hiç kadın yoktu. Bu daha önce hiç olmamıştı ve burada yalnızken de olmayacaktı.

Sonra Bitsy'nin gözlerinin önünde yanıp sönmeye devam eden mesajı okudu.

"Burada biri var."

Yutkunarak başını salladı. "Burada kimse yok, Bitsy. Bunu sen de benim kadar iyi görebiliyorsun."

Ama yine de, küçük droidi her zaman tartışmacı biriydi. "Hayır, burada biri vardı."

"Hizmetçi girip çıktı."

Bu kez koyu kırmızı renkte, altı çizili ve bir seri katilin aynaya bırakacağı türden bir mesaj gibi görünmesi için kıpır kıpır bir metinle yazılmıştı. "Güvende değiliz."

Anya kendi kendine droidin aşırı tepki verdiğini söyledi. İkisi de epey korkmuştu ve hâlâ birileri ona bakıyormuş gibi hissediyordu. Burada bulunduğu süre boyunca gözlerin üzerinde olduğunu hissettiğine yemin edebilirdi ama aynı zamanda Ace'le konuşuyor ve insanları Alfa'ya sokmak için bir plan yapıyordu. Burayı içten dışa yok etmek için bir planları vardı, bu yüzden elbette birinin onu izlediğini hissetti.

Eğer biri onu Alfa dışından biriyle konuşurken yakalarsa, onu sorgulamaya gönderirlerdi. Bırakın Bitsy'yi ele geçirip istasyon dışından birine gönderdiği şemaları görmelerini.

Ama odada kimse yoktu. Sadece paranoyaklaşmıştı çünkü işini odasının dışında yapıyordu ve tokası saçından fırlamış olmalıydı. Aklına gelen tek açıklama buydu.

Anya uzanarak parmaklarını saç tellerinde gezdirdi. "Belki de klips çok fazla zorlanmıştı," diye mırıldandı.

Bitsy'nin yanıtı yüksek sesle ve net bir şekilde parladı. "O klipsi yüzlerce kez kullandın."

O yapmıştı. Bu onun en sevdiğiydi çünkü annesine aitti. Ona hayat veren kadından geriye kalan tek şeydi çünkü annesi doğum sırasında ölmüştü. Ne yazık ki Anya'yı zorba bir babayla baş başa bırakmıştı.

Burnunu sıkarak derin bir nefes aldı. "Klipsin nereye gittiğini görüyor musun?"

Gözlerini açtığında Bitsy havuzda bir daire çizmişti. Elbette klipsi o kadar uzağa fırlamıştı ki artık suyun derinliklerindeydi. Yine de onu orada bırakamazdı. Bu annesinden kalan son parçaydı ve Anya onu kaybetmemek için delice şeyler yapabilirdi.

Etrafta havuz ağlarından birini ararken, Alfa'nın bu bölümünde kimsenin havuzlarının etrafında ağ bulundurmadığını fark edince inledi. Muhtemelen yakınlarda her şeyi sakladıkları bir tür temizlik evi vardı. Ama bu şekilde dışarı çıkarsa, insanlar tarafından kuşatılacaktı. Ve bu havuzun tuzlu suyunun annesinin klipsini ne kadar mahvedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İyi," diye mırıldandı. "Bir taşla iki kuş." "Ne yapıyorsun?" Bitsy sordu.

"Klipsimi geri alacağım. Ve sıırıslıkla olacağım, bu yüzden babam üstümü değiştirmem için beni hemen eve geri gönderecek. Sonra da geri dönmemeye karar vereceğim. Sakin ol. Partiye gitmek zorunda kalmam ve klipsimi geri alırım."

"Bu çok aptalca."

"Aptalın tekisin," diye cevap verdi, elbisesini başının üzerinden çekmeden önce. Bitsy'yi de çıkardı ve muhtemelen hoşnutsuzluk içinde bir tür ses çıkardığını bilmesine rağmen droidi yere bıraktı. Küçük şey sanki onu tekrar kaldırmasını istiyormuş gibi ileri geri sallanmaya başlamıştı bile.

Ama o klibi çekmesi gerekiyordu ve korkunun onu kontrol etmesine izin vermeyi reddetti. Kazadan sonra yıllarca korkunun hayatını kontrol etmesine izin vermişti. Artık küçük bir kız değildi ve o zamanlar olduğundan daha cesurdu.

Sütyeni ve iç çamaşırından başka bir şey giymeden havuza daldı. Hayatı boyunca yüzmüştü ve bunu nefes almak kadar kolay buluyordu. En azından akıntılar olmadan. Duyduğuna göre, Alfa'nın dışında yüzmek içinde yüzmekten daha zormuş.

Dibe kadar dalarak klipsi yakaladı ve vücudunu döndürerek yerden tekmeledi.

Ama sonra yüzgeci fark etti. Narin görünümlü bir fırfırdı, havuza taze deniz suyu getiren borudan zar zor dışarı çıkıyordu. Çoğunlukla gri olmasına rağmen, ince zarın içinden geçen ince kırmızı filamentleri görebiliyordu. Çok güzeldi, buralarda nadir bulunan bir renkti. Ama sonra bakışları bu yüzgecin bağlı olduğu şeyi takip etti ve kalbinin atışının durduğunu hissetti.

Borunun içinde korkunç bir yaratık gizleniyordu. Neredeyse insana benzeyen bir yüz ona bakıyor, dişleri yetersiz ışıktaki parlıyordu. Burnu düz ve çenesi geniş olmasına rağmen, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kırmızı kenarlı solungaçlar yüzünü çevreliyordu ama uzun koyu renk saçları, neredeyse dokunaçlara benzeyen keçeleşmiş teller halinde yüz hatlarının etrafına dolanmıştı.

Ama gözleri... O siyah gözler doğrudan ruhunun derinliklerini görüyordu. Adamın perdeli ve uçları koyu kırmızı pençelerle kaplı siyah elinin borunun kenarını kavradığını fark etmek için bir an bile bulamadı. Ona kolayca saldırabilirdi. Adamın ne kadar büyük olduğunu göremiyor, ne kadar hızlı hareket edebildiğini tahmin bile edemiyordu çünkü borunun gölgelerinin içindeydi.

Biraz daha yakından baktığında görebildiği tek şey kaslı bir göğsün belli belirsiz dış hatlarıydı ve bu... rahatsız ediciydi.

Gecikmeli olarak, dehşet onu vücudunun tam ortasından sertçe vurdu. Zihnindeki uyarı zilleri kaçması gerektiğini haykırana kadar biraz kusacakmış gibi hissetti. Kaçmak. Saklanmalıydı. Bu yaratık onu canlı canlı yiyecekti. O dişler etini kemiğinden o kadar kolay ayırabilirdi ki bunu hissetmeyebilirdi bile.

Ayaklarını zemine vurarak kendini yüzeye doğru fırlattı. Kaç. Saklan. Kaçmak. Tüm bu kelimeler ve daha fazlası kafasında tekrarlanıp duruyordu.

Evinde bir kadın vardı. Alfa'ya kimsenin girip çıkması imkansız olmalıydı. Öyle olduğunu biliyordu. Yıllardır Ace ile birlikte bir yol üzerinde çalışıyordu.

babasının haberi olmadan Alfa'ya girmiş. Yine de bu kadın tam da boruların içindeydi.

Şehrin kuruluşunda.

Yüzeye çıktığında, sanki kendisine en ufak bir faydası olacakmış gibi panikle bir miktar hava emdi. Ölmek üzereydi. Her an, o keskin dişlerin ayak bileğinin etrafında kenetlendiğini ve onu derinliklere geri sürüklediğini hissedecekti. Çok geçmeden havuz vücudundan akan kanla dolacak ve kimse öldüğünün farkına bile varmayacaktı.

Yardım için çığlık atmalıydı. Onu duyan biri koşarak gelebilirdi ama şu anda ses çıkarmaya bile zorlayamıyordu kendini. Ya da belki de ses çıkarıyordu ve acınası iniltileri duyamıyordu... kesinlikle...

Havuzun kenarına tutunarak kendini sudan çıkardı ve etrafında döndü. Sanki peşinde bir köpekbalığı vardı ve iyi niyetli bir tekme atarsa köpekbalığı kaçacaktı.

Ama suda hiçbir şey yoktu. Hem de hiç.

Hâlâ zorlukla nefes alıyordu, az önce olanlardan dolayı gözleri dehşet içindeydi ve Bitsy'ye uzandı.

Droid kafasının üzerinde gezinirken kelimeler gözünün önünden o kadar hızlı geçiyordu ki neredeyse okuyamıyordu.

"Aklından ne geçiyordu? Suyun içinde ne var? Bir şey seni yakalamaya mı çalıştı? Sana yalnız olmadığımızı söylemiştim. Neden hiç dinlemiyorsun?"

"Suda bir şey var," diye soludu, gözleri hâlâ ondan kaçmaya çalışırken neden olduğu dalgalara kilitlenmişti. "Bu bir undine."

Droid söylediklerini anladığında uzun bir duraklama oldu ve sonra, yaşamaktan her zaman görevden alınmaktan korktuğundan daha fazla korkmuş olan küçük droidten garip bir yanıt geldi.

"Görebilir miyim?" Kelimeler heyecanla titreşiyordu.

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Hayır, göremiyorsun. Delirdin mi sen? O şey beni bir anda öldürebilir."

"Herhangi bir şey seni bir anda öldürebilir. Aldığın ve işitme duyunu yok eden o ses bombası da seni öldürebilirdi. Ama sen yine de onu aldın. Sen her zaman maceracı bir insan oldun, Anya. Şimdi izin ver de undine'i göreyim."

Bu, Bitsy'nin gözlerinin önünden geçen en uzun mesajlardan biriydi. Robot genellikle oldukça özlü konuşur, hatta insanların söylediklerini kısaltacak kadar ileri giderdi. Anya droidin oldukça tembel bir işçi olduğunu hissediyordu ama yapay zekaya kendi kişiliğini verdiği için böyle olmuştu.

İç çekerek başını salladı. "Tekrar suya girebileceğimi sanmıyorum."

"Elbette yapabilirsin."

"Bu iyi bir fikir değil, Bitsy! Zaten nefes nefese kaldım, suyun altında birkaç saniyeden fazla kalabileceğimi sanmıyorum."

"Dene."

Nefesini üfleyerek kendi kendine bunu yapabileceğini, çünkü muhtemelen altında bir kadın olmadığını söyledi. Bu sadece onun hayal gücünün bir ürünüydü. Devasa bir yaratık olduğunu düşündüğü filtrelelere sıkışmış bir balık.

Babasının haberi olmadan kimse Alfa'ya giremezdi. Alfa insanlar için okyanustaki en güvenli yerdi ve neredeyse iki yüz yıldır da öyleydi. Şehir bir ev olduğu kadar bir hapisaneydi de.

Sürünerek suya geri döndü, gözleri her an içinden korkunç bir şey fırlayacakmış gibi borunun üzerindeydi. Ama hiçbir şey hareket etmedi. Daha önce gördüğü yüzgeç de orada değildi.

"Pekala." Bitsy suya batarken şöyle dedi. "Bu inanılmaz derecede hayal kırıklığı yarattı."

Havada olsalardı, droidin su altında ne kadar iyi iş çıkardığına dair bir şeyler mırıldanırdı ki Bitsy'nin modelinin buna uygun olduğunu sanmıyordu. Ve yine de,

Ne kadar derine dalarsa, kalp atışları o kadar tekliyor gibiydi.

Çünkü borunun karanlığında bir şey vardı. Kulakları patlasa ve kulak çınlaması onu irkiltecek kadar yüksek sesle bağırırsa bile, sadece dalgalı bir şekilde hareket eden gölgelere odaklanabiliyordu.

Önce pençeli el geldi. Kenarından kıvrılan kırmızı uçlu parmaklar ve sonra... sonra onun geri kalanı. Ya da en azından daha önce gördüğü kısmı.

Boruya zar zor sığan geniş omuzlar. O ruhsuz siyah gözler ve küçük bir kızken dolabındaki canavarları düşünmesine neden olan korkunç sırtış. Çocukken korktuğu her şey onda vardı. Tam burada. Tam önünde.

"Ah," dedi Bitsy, kelime gözünün önünde titriyordu bile.

Ama sonra kadın elini uzattı. Işık dokumada oynadı ve o ölümcül parmakların arasında çok narin ve ince olduğunu fark etti. Narin ve çok... güzel.

Belki de büyüdü biriydi. Belki de ona büyü yapmıştır. Çünkü o anda yapılması gereken tek mantıklı şey yere tekme atıp kaçmaktı. Ya da belki de öyle bir çılgılık atmalıydı ki ağzından baloncuklar çıkmalı, görüşünü engellemeli ve sonra da onu boğmalıydı.

Bunun yerine titreyen elini uzattı ve onun hareketlerini yansıttı. Parmakları nazikçe onunkilerin üzerinde kaydı. Etini yırtabilecek pençeleri hissedebiliyordu. Ama kadın parmaklarını onunkilerin üzerinde gezdirirken, kadife gibi hissettiren ağ dokusuna, sayamayacağı kadar çok yara iziyle dolu geniş avucuna kadar ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı.

Arkasında olduğuna ve omurgasından aşağı buz gibi bir his yaydığına yemin edebileceği adam soğuk suyun içinde sıcaktı. Ama şimdi hareket etmiyordu. Sadece onu izledi, gözleri ellerine bakmak için kaydı. En azından,

Baktığını düşündüğü şey buydu. O uhrevi bakışla bunu söylemek zordu.

Siyah gözler. Beyaz bir ipucu olmadan tamamen siyah.

O buradaydı. Ve bir kadına dokunuyordu. Eli onunkinin yanında çok küçük görünüyordu.

Ona karşı sabırlıydı, parmaklarını iki yana açarak kendisini okşamasına izin veriyordu. Ama ona dönüp baktığında, boynundaki solungaçların genişçe açıldığını görebiliyordu. Suyun içinde titriyor, neredeyse zarif görünmelerini sağlayan hareketlerle hafifçe çırpınıyorlardı. Bir dişi balığı bu kelimelerle tarif edebileceğini hiç düşünmemişti. Ve sanırım ilk izlenimi dehşet olmuştu.

Ama şimdi onun yüzüne bakıyor ve o açılarda bir güzellik olup olmadığını merak ediyordu.

Ciğerleri spazm geçirdi ve bu hissin etkisiyle kendi içine kıvrıldı. Bu, yüzeye çıkmak için yeterli zamanı kalmadan önceki son anıydı. Yukarı bakarak dipten tekme atmak için hamle yaptı ama pençeli bir elin belini avuçladığını hissetti.

Gözlerini kocaman açıp adama baktığında adamın borunun içinden kısmen çıktığını gördü. Eli o kadar büyüktü ki, kaburgalarının ortasından kalça kemiğine kadar belini kaplıyordu. Yine de pençeleri narindi, kalp atışının hemen altındaki kıvrımı avuçlarken derisini kırmamaya dikkat ediyordu.

Sonra, geniş bakışları onunkilere kayınca, onu yukarı itti. Yüzeye doğru. Güçlü bir itiş onu havaya doğru fırlattı. Çırpınarak tekrar aşağı baktığında adamın bu sefer gerçekten de borudan kaybolduğunu gördü. En azından, diye düşündü.

Bir kadın yüzmesine yardım etmişti. Potansiyel olarak onun hayatını kurtarmıştı.

"Bu da neydi böyle?" Bitsy sordu.

Anya'nın gerçekten de verecek bir cevabı yoktu.

Daios

W Onu yakalamamış mıydı? Kız tam önündeydi. Ona *dokunmuştu*.

Onu herhangi bir noktada yakalayabilirdi, onu kendine doğru çekti ve sonra boruların içine sürükledi. Çok kolay olurdu. Çok kolaydı, düşündükçe daha da kolaylaşıyordu. Ona kıyasla çok zayıftı.

Ama parmaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesi ona bir şeyler hissettirmişti. Daios bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Kalbi biraz yavaşlamıştı. Tüm o isyan kaosu sakinleşmişti. Kız parmaklarına dokunurken nefesini tutmuştu ve solungaçlarında daha önce hiç olmamış bir şey olduğuna yemin etti.

Onun için çırpınmış olma ihtimali yoktu. Arges'in bunu Mira için yaptığını görmüştü. Kardeşinin bir kadının varlığından bu kadar etkilenmesini izlemek her zaman utanç vericiydi. Bu onu rahatsız ediyordu.

Hiçbir dişi onu seçmek istememişti. Yavrularının kolay doğması için fazla iriydi ve çiftleşme dansında savaşmak için fazla agresifti. Çırpınmanın herhangi biri için aptalca olduğunu çoktan kabullenmişti.

Daios sadece iki kadın için çırpınmıştı. Bunlardan biri olan Melete, Beta tarafından kaçırıldıktan sonra Mira'yı kurtarmıştı. Diğer i se çok daha küçük ve idare edilebilir başka bir erkek için uzun zaman önce kapsüllerini terk etmiş bir dişiydi. Kadın ona istenmeyen biri olduğunu ve içinde bulunduğu fiziksel durumu değiştiremeyeceğini kanıtlamıştı.

Ve bu durum son aylarda daha da kötüleşmişti.

Kolunun kütüğünü belki biraz fazla sert bir şekilde borulara sürtünerek denize açılan kapıda durakladı. İçinden bir ses geri dönmesi gerektiğini haykırıyordu. Beyninin ilkel bir parçası, onu içine koymaya çalıştığı kafese karşı bağılıyor ve öfkeleniyordu. Geri dönmek zorundaydı. Onun güvende olduğundan emin olmalıydı çünkü kimse onu ondan daha iyi koruyamazdı.

Ama beyninin o ilkel kısmı daha önce de onu belaya sürüklemişti. Bu, halkını koruması gerektiğini söyleyen zihninin aynı parçasıydı. Akromolar kolay hedeflerdi. Planladığı şekilde saldırırsa şehirlerini yerle bir edebilirdi.

Bu yüzden zihninin o ilkel kısmına güvenmiyordu, acı sütunlarının arasından geçerken çığlık atsa, pençelese ve içini parçalasa bile. Uzun vadede bunun bir önemi yoktu. Kendine güvenemezdi.

Yine de, Maketes'le şehri gözetledikleri buluşma yerinde duraklayıncaya kadar onun güzel deniz mavis i gözleri aklından çıkmadı. Hâlâ onun gözlerini görebiliyordu. Parmakları hâlâ onu hissedebiliyordu, sanki özenle ördüğü savunmasını delip geçmiyormuş gibi parmaklarını ağının üzerinde gezdiriyordu.

Aptalca düşüncelerdi ve öyle olduklarını kendine hatırlatmak zorundaydı. Vücudundaki her yüzgeç öne çıksa ve

ürperdi. Kuyruğu çoktan onu hapseden cam kubbeye bakması için döndürmüş olsa bile.

Nerede yaşıyordu? Onun gibi güzel bir yerde. Zorluklar içinde yaşamak için fazla narin ve fazla sessizdi. Eğer General'in kızıysa -ki aksini düşünmek için bir nedeni yoktu- o zaman muhtemelen o şehirdeki en zengin insanlardan biriydi. Bol miktarda yiyeceği ve içecek suyu vardır. Birinin ona göz kulak olması için pek çok seçenek vardı.

Yine de zihni ona daha iyi et getirmesi için kükrüyordu. Denizde daha besleyici seçenekler vardı ve halkının onu yeterince beslemediği açıktı. Çok zayıftı. Çok narindi.

Ona zarar vermek isteyebilecek herhangi biri tarafından kolayca ezilebilir.

Kaşlarını çatarak aklına başka bir düşünce geldi. Çiftleşmiş miydi? Şimdiden onun için çırpınan ve onu gülümseten biri var mıydı?

Vücudunun her santimetresinden beyaz, sıcak bir öfke akıyordu. Formundaki her biyoluminesan nokta öfkeyle alevlenirken, parlak bir kırmızıya dönüşerek parlıyordu. Işığın etrafındaki kuma yansıdığını, renk dalgalarının zeminde döndüğünü görebiliyordu.

"Yani bir şey bulduğunu tahmin ediyorum?" Maketes'in sinir bozucu bir şekilde eğlenen sesi öfkeyi bastırdı. "Üzgün görünüyorsun."

"Onu buldum."

"Şehre bir giriş mi buldun? Bu harika." "Hayır, onu buldum."

"Sence kaçımız sığabiliriz?" Sonra Maketes birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Daios'un iki kez söylediği şey sonunda kafasına dank etmiş olmalıydı. "Ne demek onu buldum?"

"Sanırım çoğumuz sığabiliriz," diye mırıldandı, gözleri şehirden hiç ayrılmıyordu. "Boru sistemi benim için dar ama daha küçük erkeklerin bir sorunu olmaz. Belki bir grubumuz birlikte geçebilir ama şehir çok büyük.

İçerisi buradan görüldüğünden daha da büyük. Daha fazla insanımızı göndermek güvenli olmaz."

Maketes, Daios'un önünde yüzmeden önce, "Sanırım bir oturuşta bana söylediğin en fazla şey bu," diye mırıldandı.

Maketes'in aralarında yeterli miktarda boşluk bıraktığı dikkatinden kaçmadı. Şu anda kimsenin ona yaklaşmasını da tavsiye etmezdi. Vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaşan renkler, formunun diğerlerine tehlikeli bir ruh hali içinde olduğunu anlatmasının bir yoluydu. Öyle bir ruh hali ki, sırf bir şeyler hissedebilmek için birinin boynuna uzanıp onu koparabilirdi.

Maketes boğazını temizledi, solungaçları sesle birlikte titriyordu. "Onu buldun mu?"

"Ben yaptım."

"Neden onu yakalamadınız? Etrafında bir sürü insan var mıydı? Muhtemelen. General onu kolayca yakalamamıza fırsat vermeyecektir, lanet olsun. Eğer durum buysa senden daha fazlasını göndermemiz gerekecek. Orada öylece kalmasına izin veremeyiz ve Mira, General'in bizi dinlemesini sağlamanın tek yolunun kızını almak olduğu konusunda kararlı."

Daios onun gevezeliğinden çoktan sıkılmıştı. "Yalnızdı."

Maketes birkaç dakika boyunca ona baktı, ağzı açıktı ve birkaç kalp atışı boyunca mutlulukla sessiz kaldı. "Ne demek yalnızdı?"

Yanıt olarak homurdandı, bu sorularla işi çoktan bitmişti.

"Yalnız mıydı?" Maketes daha da yaklaştı ve Daios'un göğsünden yükselen hırıltı karşısında donakaldı. "O zaman neden onu yakalamadın?"

"Sadece yapmadım."

"Ama neden?" Kollarını havaya kaldıran Maketes dramatik bir daire çizdikten sonra tekrar ona döndü. "Ve bana bunun çok tehlikeli olduğu yalanını söyleme. Sen

borularda. Suyun altında nefes almalarını nasıl sağlayacağımızı biliyoruz. Onu yakalayabilirdiniz ama yapmadınız!"

Yavaşça başını çevirip Maketes'e odaklandı. Belki de kara gözlerindeki bir şey, kendi geçimi için fazla konuşkan olan sarı yüzgeçli kardeşi tehdit etmek için yeterliydi. "Doğru zaman değildi."

"Doğru zaman değildi," diye tekrarladı Maketes, ancak sözleri alaycıydı. "Buna geri döndük, değil mi? Doğru zaman ne zaman olacak?"

"Bilmiyorum."

"Ugh!" Maketes kuyruğunu havaya kaldırdı ve kumun üzerine süzüldü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir yandan üstlerindeki karanlığa bakarken bir yandan da mırıldanıyordu: "İşte bu yüzden bu işi almak istemedim. Onun bir sorun olacağından hiç şüphem yoktu. Arges'e söyledim, bu iş için uygun kişi ben değilim. Daios'un kontrol edilmesini istiyorlarsa daha büyük birini göndermeliydiler. Peki kim haklıydı? Ben haklıydım. Ben haklıydım. Haklı olduğum için kimse bana kredi vermeyecek, bu yüzden krediyi kendime veriyorum."

Daios onu izledi ve vücudundaki ışıkların titrediğini hissetti. Düşünmekte zorlandığı öfkenin yerini eğlence almıştı. "Haklıymışsın."

"Tabii ki haklıydım! Ben her zaman haklıyım ve kimse bir şey başlamadan önce beni dinlemiyor. Biliyorsun-" Maketes durakladı, sonra ağzı yine bir karışık ona baktı. "Az önce haklı olduğumu kabul mü ettin?"

Daios başını salladı.

"Şey... Bunu senin söylemen son derece dikkat çekici."

Daios omuz silkerek kardeşine kuyruğuyla bir tokat attı ve ardından Maketes'i ayağa kaldırmak için çok daha büyük olan bıçağını kullandı. "Git diğerlerine onu bulduğumu söyle."

"Peki ya siz? Raporu hazırlayan kişi sen olmalıydın. Bana onunla etkileşiminiz ya da kızı nasıl bulacağınız hakkında hiçbir şey söylemediniz. Bana homurdanarak şöyle demenden başka verebileceğim bir rapor yok."

bitti." Ama Maketes çoktan uzaklaşmıştı, uzaklaşmaması gerektiğini savunurken bile uzaklaşmaya devam ediyordu.

"Onlara bu işi hallettiğimi söyle."

"Yani benimle geri gelmiyor musun?"

Daios bunu yapacağını düşünmüştü. İçindeki her şey yapması gerektiğini haykırıyordu. Arges'le ilişkisini yeniden inşa ediyordu ve böyle bir şey yaptığı her an, debriyaj kardeşini hayal kırıklığına uğrattığı bir başka andı. Ama... içinden bir ses şu anda gidemeyeceğini de söylüyordu. Yapması gereken daha çok şey vardı.

"Meşgulüm," diye cevap verdi, bakışları tekrar şehre döndü. "Onlara hazır olduğumda onunla döneceğimi söyle."

Bu Maketes'i durdurdu. Akıntılar kardeşinin uzun saçlarında oynuyor, solungaçlarına dolanıyor ve onu bir amaçla dolduruyordu. Daios bunu özlemişti. Denizin ona onay verdiği anları özlüyordu. Yine de bu an, denizin onun seçimini onayladığı anlardan biri gibiydi. Ona çok fazla ilgi göstermiyordu, muhtemelen tüm ölümler için onu henüz tamamen affetmediği için. Ama onun gözüne tekrar girmek için doğru adımları atıyordu.

İç çekerek, kardeşi cevap vermeyince Maketes'e bir el salladı. "Devam et."

"Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?" Maketes sordu, sesi çok alçak ve çok sessizdi. "Ona canlı ihtiyacımız var, Daios."

"Ona zarar vermeyeceğim." Bu sözlerin ardından gelen hırıltı onu bile ürküttü. Bir elini kalbine bastırdı ve sadece bu düşünceyle bile içinde kıvranan öfkeyi yatıştırmaya çalıştı. Bu yanlıştı. Bir akromoya bu şekilde tepki vermek bile iğrençti.

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Keşke buna kendisinin de bir cevabı olsaydı. Tek bildiği, şu anda bir şeyler hissettiğiydi. Açıklayamadığı bir şey. Göğsünde bir his

ve içinde onu bu noktaya sıkıştıran garip bir ihtiyaç vardı.

Maketes biraz daha yaklaştı, kuyruğunu salladı ve kendisini Daios'un görüş alanından daha aşağıda tuttu, böylece bir tehdit gibi görünmedi. "Şu anda içgüdülerine dayanarak mı karar veriyorsun?"

"Öyle de denebilir."

Maketes bir ağız dolusu baloncuk üflemeden önce, "Bu iş çok çabuk karmaşık bir hal alacak," diye mırıldandı. "Pekâlâ. Sadece yakalanıp ölme, olur mu?"

"Öyle bir niyetim yok."

Kardeşi karanlığın içinde kaybolurken, kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Riske atacak başka kimse olmadığında tek başına daha iyi çalışıyordu. Ama şehre doğru geri döndüğünde, gitmesi gereken uzun bir yol olduğunu biliyordu. Onun tekrar nerede olacağını bilmiyordu. Elbette bir sürü başka havuz vardı, ama hangilerinde olurdu ve ne zaman orada olacağını nasıl tahmin edebilirdi?

Diğer akromo ne demişti? Diğer dışının altın olanı azarlamaya çalışırken ne bağırdığını hatırlamaya çalıştı. Babası ve konuşması gereken başka insanlar hakkında bir şeyler.

Bir toplantı o zaman. Akromoslar bu yönden kendi halkından çok da farklı değillerdi.

Şehre geri dönmek zorunda kalacaktı. Belli ki o garip havuz odasında yaşamıyordu ve muhtemelen sadece babası onu göstermek istediğinde ziyaret ediyordu. General'in altın kızı, tüm arkadaşlarına göstereceği değerli bir mücevher. Ama kızın babasını görmeye gitmediğini düşününce, bunun sadece kızın babasına diğerlerinin sandığı kadar yakın olmadığı anlamına geldiğini varsayabilirdi.

Bu iyiydi. Savaşmazsa onu şehirden daha hızlı uzaklaştırabilirdi.

Onu götürdükten sonra ne yapacaktı? Hiçbir fikri yoktu. Ama Daios'un Maketes'e söylediği gibi

içgüdüleriyle koşuyordu. Başka bir yol seçme şansı yoktu.

Böylece Daios tekrar şehre doğru yola koyuldu. Şehrin haritasını çıkarması bir hafta, belki de daha uzun sürdü. Her borudan, her tünelden, her havuzdan geçmişti. Ve zihni neredeyse bilgi ile dolup taşıtığında, sütunların arasından geri dönecekti. Kumların üzerinde taşlardan yaptığı haritasına geri döndüğünde vücudu iyileşmekte olan kabuk bağlamış yaralarla süslenmişti.

Bu şehrin haritasını kendi başına çıkarabilirdi. Bu, yüzgecinin bir kısmından yoksun olduğu anlamına gelse bile, çünkü sürekli olarak kanadını kesen metal parçaların döndüğü keskin deliklere çekiliyordu. Hatta bir tanesi açılıp onu şaşırttığında dirseğini bile kapmıştı.

Ama kan kaybedebileceği bir şeydi. Acıdan ya da yakalanırsa başına geleceklerden korkmuyordu. Devam etmeliydi çünkü bu şehirde onsuz olan küçük bir dişi vardı. Ve işi bittiğinde, onu tekrar bulacaktı. Bu şehir hakkında olabildiğince çok şey öğrenene kadar haritasını çıkaracak ve sonra saldırısını yapacaktı.

Bitirdiği gün, neredeyse sudaki kanın tadını alabiliyordu. Solungaçları genişçe açıldı, yüzünün etrafındaki yüzgeçler başardığının farkına vararak çırpındı. Seyahat ettikleri tüm yerleri biliyordu. Bu şehirdeki her havuzu ve her patikayı biliyordu. En azından ulaşabildiklerini.

Daios suyun içinde kalmıştı. Bildiği kadarıyla hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından yakalanmamıştı, ancak akromosların bu sütunların son günlerde ne kadar sık söndüğünü fark ettiklerinden emindi. Tek umudu, bunun evlerinin yakınından geçen bir balığın göçü olduğunu düşünecek kadar aptal olmalarıydı.

Ne olursa olsun, zamanı gelmişti. Onu şimdi bulabilirdi. Ve onun nerede olduğunu zaten biliyordu.

Vücutundaki her bir solungaç ve yüzgeç çırpındı, her zamankinden daha da korkunç görünmesi gerektiğini bilinceye kadar vücudunun etrafında genişledi. Ama onu görmeye hazırdı. Onu etkilemeye. Onu evinden alıp götürmeye ve onu kendisinden uzak tutmaya çalışan herkesle savaşmaya.

Kendine hazır olduğunu söyledi. Onu güvenli bir yere götürecekti. Alfa'dan çok daha iyi bir yere. Sonra onu besleyecekti. Ona bakabilecek iyi bir avcı olduğunu kanıtlayacaktı.

Bunun ötesinde, Daios neler olabileceğini düşünmeye bile izin vermiyordu. Düşünceler onu biraz rahatsız ediyordu ve kendisi için bile biraz öngörülemez olduğunu hissediyordu.

Yine de o küçük akromo onundu.

Ve şimdi onu alacaktı.

Anya

H geri döndü.
Undine.

Anya tuvalet masasında oturmuş, havuzundaki ani dalgalanmaları görebildiği aynaya bakıyordu. Görebildiği tek şey buydu ve umarım kameraların da gördüğü tek şey budur.

Babası günlerdir diğer bazı danışmanlarıyla birlikte "savaş odasında" bulunuyordu. Görünüşe göre undine sorunu konusunda endişeliydiler. Yaratıkların Alfa'ya saldırmaya hazırlandıklarından emindiler ama neden böyle düşündüklerini ona söylemiyorlardı.

Neyse ki Bitsy henüz kontrole gitmemiştir ve bu nedenle babasının sistemine girebiliyordu. Anya'nın gözündeki o küçük mercek ikisi de Alfa'nın dışından gelen videoları incelemişti.

Ve her gün borulardan gizlice geçerken gördüğü aynı kadını izlemişti.

Bazen saatlerce.

O videoları itiraf etmek istediğinden çok daha fazla izlemişti. Suyun içinde patlarken vücudunda belli bir g vardı. Bazen komuta merkezi öldürme mesajını gönderirken lazerlerin yanlarına arptığın görebiliyordu. Bu sütunların her biri kendi yapay zekalarını da içeriyordu. Vücudunu taradılar ve Undine'in bilmelerini isteyeceğini düşündüğünden daha fazla bilgi sağladılar.

Gördükleri oğ erkekten daha iriydi. Başının tepesinden kuyruğının dibine kadar on altı ayak ve göğsü boyunca genişti. Yapay zekâ ayrıca onun diğerklerinden daha hızlı olmasına rağmen daha yavaş döndüğünü de fark etmişti. Sütunların yanından her geçişinde onun hareketlerini ve kalıplarını öğreniyordu. Ama nedense yapay zeka bile onu takip edemiyordu.

nc klibi izledikten sonra adamın alışkanlıklarını değıştirdiğini fark etti. Ziyaretleri arasında o kadar zaman vardı ki, sütunları izlediğ açıkça anlaşılıyordu. Belki de bir şey onlara yaklaştığında yanıp sönen tepedeki ışıkları görüyordu. Ya da belki de şehre yaklaşan hayvanları izliyordu. Hiçbir fikri yoktu.

Ama onun tekrar tekrar ırpınışını izlemek, uzun zamandır ilk kez içinde bir şeylerin umutlanmasına neden oldu. Bu kadın onu ldrmemişti. Ona tutunmamıştı bile, yani bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Hâlâ şehre girmeye çalışıyordu. Hâlâ bir şeyler yapıyordu çünkü yapay zekânın artık onu gremediğ borulara girdi.

Ve bu onu havuzda üçüncü görüşüydü.

şalını omuzlarına daha sıkı sararak Bitsy'yi nazikçe başından çekti. "Banyodaki kameralarla ilgilenir misin?"

Küçük droid bir, iki, üç kez aşağı yukarı zıpladı ve sonra sıçrayarak banyoya gitti. Bitsy'nin ne yapacağını sadece hayal edebiliyordu. Genelde droidi emir alma konusunda iyiydi. Özellikle de kameralar söz konusu olduğunda. Odasının her yerinde bulunan sinir bozucu kayıt cihazlarıyla çok hızlı bir şekilde çalışıyordu. Ama şu anda yatak odasındaki kameraların açık kalmasına ihtiyacı vardı.

Mahremiyet açısından hiçbirinin banyoya iyi bir açısı yoktu, çünkü sadece belirli kişilerin onu banyoda kontrol etmesine izin veriliyordu. Babası en azından kıskanç bir adamdı. Kızına karşı aşırı korumacıydı, adamlarından hiçbirinin onu gözetlememesi gerekirken gözetlemesini istemiyordu.

Onun hoyrat doğası için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Anya, dışının bugün dönebileceğini düşünmüştü.

Üçerli gruplar halinde geliyor gibiydi ve onu son gördüğünden bu yana tam üç gün geçmişti. Onu nerede bulacağını nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sanki her zaman nerede olduğunu biliyor gibiydi. Onu ilk kez arkadaşının evinde yüzdükten sonra komşusunun evinde görmüştü. İkinci kez onu burada görmüştü.

Ve şimdi geri dönmüştü. En azından o olduğunu ummak zorundaydı. Suyun bu şekilde hareket etmesi normal değildi. Bitsy kameraları, içinde kimsenin olmadığı banyonun görüntüsüyle kaplayacaktı. Birilerinin görüntüleri incelemesi biraz zaman alacaktı, bu yüzden sadece onun banyoya girdiğini göreceklerini ve doğru zamanda çıktığı sürece ona mahremiyet tanıyacaklarını hayal edebiliyordu.

Kameraları kontrol etseler bile, görüntünün olması gerektiği gibi hareket etmediğini fark etmeyeceklerini umuyordu.

Nefesini üfleyerek saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı ve sonra endişeyle kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bu kadının ne istediğini bilmesine imkân yoktu. Ama onu eğlendirecek kadar meraklıydı.

Belli ki bu kadar kendini adanmış bir yaratığın söyleyecek

bir şeyleri vardı. Anya onların zeki olduğunu düşünmeyi severdi.

En azından konuşacak kadar mı? Ama belki de konuşmadılar ve bu da sorun değildi.

Ne de olsa herkesle aynı yeteneğe sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Banyo girişine doğru ilerlerken durakladı. Odasındaki yayını izleyen insanların onun bir süre banyoda kalacağına inanmaları gerekiyordu. Eğer bu yaratıktan herhangi bir bilgi almak istiyorsa, etkileşime geçmeleri için zamanlamayı doğru yapması gerekiyordu.

Ace ne yapardı? Diğer istasyondaki bağlantısı - Ace'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyordu - ondan çok daha cesur görünüyordu. İhtiyacı olabilecek her şeyi almak ve dişlerinin arasından yalan söylemek gibi bir şey söyleyebilirlerdi. Ömür boyu sürececek bir performans sergileyecekti.

Bu yüzden Ace ona hep Kupa Kraliçesi derdi. Var olan en inandırıcı yalancı olması gerekiyordu, en azından Ace hep böyle söylerdi. Anya herkesin istediği kişiydi.

Homurdanarak masasına geri döndü ve bir kucak dolusu banyo ürünü aldı. Onun yayınlarını izleyen hiç kimsenin taşıdığı eşyaların miktarı hakkında iki kez düşünmeyeceğini biliyordu. Şımarık veledin uzun bir banyo yapacağını ve kendini şımartacağını düşüneceklerdi.

Banyodan içeri girer girmez kucak dolusu eşyasını yere bıraktı.

Onu şimdiden görebiliyordu. Yüzgeçlerinin koyu renkli saçakları özel banyosuna giden borudan dışarı çıkıyordu. Ve biraz daha dikkatli bakarsa, daha iyi görebilmek için gözlerini kısarsa, suyun içinden kendisine bakan bir yüz olduğunu görebilecekti.

Gerçekten de oydu. Anya'nın zenneler konusunda pek tecrübesi yoktu ama nerede olursa olsun bu adamı tanıyabileceğini düşündü. Omuzlarını süsleyen yara izleri, gözlerindeki karanlık parıltı, hepsi

bir planın ve zorlukla dizginlenen bir öfkenin ele geçirdiği bir adamı ima ediyordu.

Belki de onu çağıran şey buydu. Adam öfkeliydi, kadın da öfkeliydi ve belki de iki canavar insanın birbirini bulması gerekiyordu. Ya bir bomba gibi patlayacaklardı ya da birbirlerinin öfkesine çarparak söneceklerdi.

Ama şu anda planı olan oydu.

Havuzunun kenarına çömelip eliyle fayansa vurdu. "Buraya gel."

Bitsy diğer taraftaki zemine çarptı, küçük cılız bacaklarıyla neredeyse çok hızlı hareket ederek fayansın üzerinde hızla ilerledi. Anya'nın omzuna doğru sıçradı. Droidin ani hamlesini takip eden minik metalik ağırlar, Anya'nın başının etrafına dolanarak lensi hemen gözünün üzerine yerleştirdi.

Kelimeler borunun içindeki kadın imgesinin etrafında titreşti.

"Tehlike. Undine. Yaklaşmayın."

"Şimdi de undine'den mi korkuyorsun? Daha bir hafta önce onu görmek için tartışan sendin," diye mırıldandı ve elini tekrar fayansa vurdu. "Onu buraya getireceğim, böylece konuşabiliriz."

"Konuşmak mı?" Bitsy kelimeyi öfkeyle titreştirerek söyledi. "Nasıl konuşmayı bekliyorsun? O bir undine. Sen insansın."

Tam olarak emin değildi. Ama bir şey ona bu kadının kendisi için şehre geldiğini söylüyordu. Ve bunun neden olduğundan emin değildi.

O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Çünkü bir kez daha okşayarak onu borudan çıkmaya ikna etmişti bile. Keskin bir nefesle ona ilk kez iyice baktı.

Yapay zeka onun yüzerken çekilmiş görüntülerini yakalamıştı, ama karanlık sularda her zaman fırlayan bir gölgeydi, neye benzeyebileceğine dair bir ipucu bile yoktu. Şahsen mi? Kadın muazzamdı.

Birdenbire tam önünde durana kadar on altı ayağın ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Geniş, küt yüz hatları, onu odasına geri koşturacak ya da belki de bacağından aşağı işlemesine neden olacak bir kaş çatmayla kırışmıştı. Uzun saçları yüzüne dolanıyor, karanlık bir şelale halinde geniş omuzlarına düşüyor ve neredeyse dikkatini önünde uzanan tüm kaslardan uzaklaştırıyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Gerçekten büyüksün."

İlk söylediğı şey bu muydu? Sesi aptal gibi geliyordu.

Teni çok tuhaf bir renkteydi. Gri, köprücük kemiğinden başlayıp kuyruğunun karanlığıyla birleşmek üzere aşağıya doğru inen koyu çizgiler vardı. Ve kırmızı çizgiler! Kuyruğunda yukarı ve aşağı doğru uzanan, suyun içinde kaybolan parlayan kırmızı çizgileri vardı, bir kısmı hala borunun içindeydi ve şimdiden havuzun tamamını kaplamış gibi görünüyordu.

Ama sonra onun kolunu fark etti. Daha doğrusu eksikliğini. Kollardan biri büyük ve güçlüydü ve pazılarında o kadar çok et vardı ki ilk düşüncesi "Isırmak" oldu. Diğer mi? Pazılarının olması gereken yerin tam ortasından kesilmişti.

Anya bakmamak için kendini zor tuttu. Okyanusta yaşadığı düşünülürse kayıp bir kol o kadar da şaşırtıcı değildi. Kolunu bir balık, bir kalamar ya da bir köpekbalığına kaptırmış olabilirdi. Söylentiler doğruysa dışarıda oldukça büyük ve saldırgan balinalar da vardı.

Ama sonra gözleri bir kez daha kayıp uzantıya kayd ve neredeyse omzuna kadar uzanan yanık izlerini fark etti.

Uzuv yanarak kopmuştu. Daha doğrusu, vurularak koparılmıştı. Bunu yapabilenler sadece onun türünden olanlardı.

Gözleri, bakışlarını karşılayan adamın kıpırtısız ve karanlık siyah gözlerine kayd. "Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi.

sessizce söyledi. "Bir zamanlar vücudunuzun bir parçası olan bir şeyi kaybetmenin acısını biliyorum ve bunun kolay olmadığını da biliyorum."

Onun sözleri üzerine biraz daha yaklaştı. Kalçalarındaki yüzgeçleri bir hareket ettirdi ve aniden tam önünde durdu. Elini havuzun kenarına dayamıştı, tam onunkinin yanındaydı ve o kadar yakındı ki, o karanlık gözlerde kendi yansımasını görebiliyordu.

Ama sonra ağzını açtı *ve konuştu*.

Bitsy objektifin üzerinde dans eden kırmızı uyarı ünlem işaretleri gönderdi ama Anya tek bir tanesini bile okumadı. Ünlem işaretlerini fark etmedi bile çünkü adam geri çekilirken bu sözler kafasının içinde yankılanıyordu.

Onu duyabiliyordu.

Lanet olsun, onu duyabiliyordu.

Adamın derin, yankılı ve camın önünden geçen suyun şırıltısını andıran sesiyle irkilen kadın, adam kendisinden uzaklaşırken gözlerini kırıştırdı. Adam suyun biraz daha derinlerine battı, gözleri biraz fazla keskin bir şekilde onun üzerindeydi.

Ama onu duyabiliyordu.

Üst üste binen bir ses karmaşası ya da birinin konuştuğunu bilmek değil, ama ne söyledikleri hakkında en ufak bir fikre sahip olmamak. Sesi o kadar derindi ki, bunu ancak buzun altındaki suyun sesine benzetebildi. Geçirdiği kazadan beri çok nadir duyduğu bir ses patlamasıydı. Gürültülü, yankılı ve inanılmaz derecede derindi.

Aptalcaydı. Riskliydi. Kendi hayatını ellerine alıp, bir gün havuzunda beliriveren bu canavara doğru fırlatmaktı. Ama aniden kendini havuza attı.

Anya onun konuştuğunu duyduğunu düşünmekten başka aklından ne geçtiğinden bile emin değildi. Onun sesinin tonlarını duyabiliyordu ve kelimelerin kırılmış hareketlerini duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zamandır boğuk bir sesle konuşuyorlardı ve

Birinin ne dediğini asla anlayamayacağına kendini inandırmıştı, bu yüzden zihni bir şekilde... parçalanmıştı.

Doktorlarla görüşmüştü. Kendisi gibi başka insanlarla da tanışmıştı ama on dört yıl işittikten sonra yaralananların sayısı çok azdı. Tanıdığı insanların çoğu sağır doğmuştu. O böyle doğmamıştı ve tamamen sağır da değildi. İki halk arasında bir dünyada yaşıyordu ve...

Birinin konuştuğunu duymayı özlemişti.

Su ona biraz fazla sert çarpmıştı. Belki de göbeği düşmüştü, ama sonra aniden belinde yine kocaman bir el vardı. Tıpkı geçen sefer onu sudan çıkarıp yukarı ittiği gibi.

Perdeli parmaklar aniden yapışan giysilerini tutuyor, pençeler şalının dantellerine sürtünüyordu. Ve bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Kendini onun göğsüne yasladı, ellerini iki kalbin birbiriyle hafifçe ritimsiz attığını hissedebildiği o blok halindeki göğüs kaslarının iki yanına koydu. Adam kocaman gözlerle ona baktı. Belki de onu şok etmişti. Hiçbir fikri yoktu. Şu anda odaklanabildiği tek şey beline uzanan o kocaman elin hissiydi, parmakları sırtında hafifçe hareket ediyordu. Ve bu... güzeldi.

En azından düşündüğü kadar korkutucu değildi.

Dudaklarını yalayarak, bakışlarının bu hareketi takip ettiğini fark ettiğinde kendine bunu bir daha yapmamasını söyledi. "Konuştuğunu duyabiliyorum," diye fısıldadı. "Ben... Sadece tekrar yap. Lütfen?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. Belki de bu korkutucu olmalıydı ama boynundaki solungaçlar aniden parladı ve kızın tek düşünebildiği güzel olduklarıydı.

"Bir şey söyle," diye fısıldadı, sözleri yalvarmaya yakındı. "Lütfen."

Tek bir kelime söyledi, gırtlaktan gelen sesler kulaklarındaki yaraları yardı ve ne söylediğini duyabildi. Yüksek sesle, muhtemelen onun için güvenli olandan daha yüksek sesle

etrafta olmak. Hatta onu daha da yaralayabilirdi ama... Oh, bir kelimenin sesi.

"Birden fazla." Anya'nın gözleri daldı, bu anın tadını çıkarıyordu.

İki kelime söyledi.

Gözlerinden birini açarak bu kez onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çatı. Kadın onunla oynuyordu. O...

Söylediği her kelimeye, ne dediğini anlamış gibi karşılık veriyordu.

Anya donakaldı ve birden her şey net bir şekilde gözünün önüne geldi. Anya havuzun ortasındaydı ve kolları adamın boynuna asılmıştı. Bacakları adamın onu tuttuğu yerden suyun içinde sallanıyordu ama adam onları dik tutmak için kaslarını her esnettiğinde o iri ve kaslı kuyruk bacaklarının arasına giriyordu. Kolu beline dolanmış, iri eli sırtına sarılmıştı ama parmakları ürkütücü bir şekilde göğsüne yakındı. Kız, adamın ağzına onu öpebilecek kadar yakındı.

Ve kadın onun ne dediğini anladı.

Daïos

Daïos onun sesini seviyordu. Biraz sert, biraz hırıltılı, biraz da tınısı bozuktu -tıpkı şarkı söylerken olduğu gibi- ama güzeldi. Beklediğinden daha güzeldi. O olmalı

ilk karşılaşmalarında onun konuştuğunu duymuştu, ama bir türlü hatırlayamıyordu.

Belki de bunun nedeni bunu sonsuza dek ilk buluşmaları olarak hatırlamak istemesiydi. Onu göğsüne bastırmış ve tüm o uzun, zayıf vücudunu merhametine bırakmıştı. Kız suya atladığı anda sertçe yutkundu. Kızın beceriksiz uzuvları çırpınırken onun yüzüşünü tekrar hatırladı.

Berbat bir yüzücüydü. Kollarını çok fazla kullanıyordu ve ikiz kuyruklarında yeterli hareket yoktu.

Bacaklar, diye hatırlattı kendine. Mira onlara bacak diyordu.

Her iki durumda da yüzmede pek iyi değildi. Çok yavaştı, çok zayıftı ve şimdi de suya

Halkının zarif dalışından ziyade aşırı dramatik bir balınaydı. Birkaç dakikalığına da olsa suda hayatta kaldığını görmemiş olsaydı, onun hiç yüzemediğinden korkardı. Yine de bir parçasının ona tutunması gerekiyordu ve öyle de yaptı. Onu o küçük belinden yakaladı ve içindeki kan dökme ve şiddet çılgınlıkları atan düşünceleri kovdu.

Onu parçalara ayır, diye fısıldadı kafasındaki sesler. Yumuşak etini yırt ve altında sakladığı kırmızılığı gör. Bak bakalım istediğin gibi kanıyor mu ve bu havuzu kanıyla kırmızıya boyuyor mu?

Ama pençeleri kızın derisinin üzerindeki ince dokuma örtüye doğru kıvrılırken bile bunu yapamayacağını fark etti. Ona zarar vermek istese bile, bedeni buna izin vermezdi. Onunla birlikte bu yerden uzaklaşmak istiyordu, evet. Yüzünü boynunun yumuşak kıvrımına bastırmak ve onu da kendisiyle birlikte suyun altına çekmek istedi.

Nasıl kokardı? Onu kolunun cennetine çekerken tadı nasıl olurdu?

Onun kokusunu zaten biliyordu, çok az da olsa. Havuzda ondan bir iz vardı. Derinliklerde yetişen nadir su altı kapsülleri gibi belirsiz bir narenciye tadı. Bunun mümkün olmadığını bilse de, kokusunda güneş ışığının en zayıf ipucu vardı.

Grotesk bir canavardı. Hayatı boyunca onun türünden nefret etmişti.

Peki o zaman neden parmakları kadının sırtının zayıf hatlarına bastırıyor ve neden elini kaslarında gezdirmek istiyordu? Kollarında kendini çok narin hissediyordu, ona sarılması çok kolaydı.

Ve onun konuşmasını duymak istiyordu. Onun sesini duymak istiyordu ve adam bunun nedenini merak etti. Belki de duyamadığını düşünmüştü. Ama şimdi onu duyabildiğini biliyordu.

Kadın tekrar konuşmasını istediğinde "Merhaba," dedi.

Bu onu aptal gibi hissettirdi. Ama hiçbir zaman konuşmayı seven biri olmamıştı. Karşı cinse ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hiç bilmedi. Savaşçılara ne söyleyeceğini bile zar zor biliyordu. Daios onaylama ya da onaylamama homurtularıyla iletişim kurardı.

Ama sonra o garip gözlerin kapanmasına izin verdi ve o kara kirpikler yanaklarını lekeledi. Ondan daha fazla kelime istediğinde, kim onu reddedebilirdi ki?

"Ben Daios," diye cevap verdi, çünkü başka ne söyleyebilirdi ki? Böyle biriyle ne yapacağını bilmiyordu. Kıyıya daha yakın sulara yüzerken onu takip eden temizlikçi balıklar gibi yapıştı ona.

Ve kız o tuhaf, solgun gözlerinden birini açıp ona dik dik baktığında, adam neredeyse sırtacaktı. O tuhaf dış görünüşünün altında canavar gibi küçük bir şey vardı. Ya da deliydi. İkisinden biri.

Hangisinin daha iyi olduğundan emin değildi. Bir yanı onun deli olmasını istiyordu çünkü hiçbir akromo kendini derinliklerden gelen korkunç bir yaratığın üzerine bu kadar kolay atmamalıydı. Akıldan yoksun olsaydı bile, en azından ondan beklenmeyeni beklemesi gerektiğini biliyordu.

Ama ya anlamsız değilse? Bu sadece ikisi arasında geçen ve ona dokunmak istediğine karar verdiği garip bir an idiyse?

Daios buna hazırlıklı olduğundan emin değildi.

Sonra kız kollarında kaskatı kesildi ve adam bunun ilkinden kaynaklandığını anladı. Hiç düşünmemişti ve kendini tehlikeli bir yaratığın üzerine atmıştı. Belki de onu bu kadar korkutan, konuşabilen bir derin deniz canavarının pençesinde olduğunu aniden fark etmesiydi. Ya da belki de ona dokunduğu için kendinden o kadar iğrenmişti ki tüm vücudu gerilmişti.

Onu akromos hakkında bildiği şey olarak düşünmek daha kolaydı. Sertleştiğinde ve sonra ellerini yumuşak bir itişle göğsüne koyduğunda yutkunmak daha kolaydı.

Kadın adama baktı, ikisi de birbirlerine bakarken gözleri büyüdü. Onun aklından neler geçtiğini tahmin edemiyordu. O kadar çok ifadesi vardı ki, tek birinin bile ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Bir kez göz kırp," diye fısıldadı.

Neden böyle tuhaf bir soru sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Daios bunun bir tehlike olduğunu bilse de bu küçük akromoyu eğlendirmeyi umursamadı. Burada olmasının bir nedeni vardı ve bu da onu kaçırmak olmalıydı.

Ama sormuştu. Bir kez göz kırptı.

Kendisini anlayabileceğine inanmıyormuş gibi küçük bir alayla başını eğdi ve "Tamam, zeki çocuk. İki kere göz kırp."

Bu garip oyunda bir sakınca görmedi. O da öyle yaptı.

Uzun bir nefes tısladı, bu onun halkında öfke belirtisi olabilirdi. Ama kızgın görünmüyordu. Mira'nın kaşlarının çatıldığını ve yüzünün kızardığını görmüştü. Bu kız öyle yapmıyordu. Bunun yerine gözleri genişledi ve yüzü soldu.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye fısıldadı. "Evet," diye başını sallayarak cevap verdi.

Görünüşe göre bu akromo benzeri tepki onun kendisinden korkmasına neden oluyordu. Bacakları onun yanlarına doğru tekmeledi ve Daios bunun kontrolü ele alması gereken an olduğunu biliyordu. Ama yine yapamadı.

Maketes, korkusuz savaşçının kendi boyunun sadece bir kısmı kadar bir kadın tarafından korkutulduğunu görse gülerdi. Bu küçük akromonun kollarından kurtulmasına ve yabancı evinin güvenliğine geri dönmesine izin verdi.

Daios onun sudan çıkmasına bile izin verdi ama bu onu ondan kurtarmayacaktı. Onu her an yakalayabilirdi. Kendini de sudan dışarı fırlatabilirdi ve uzanma mesafesi onunkinden daha uzundu. Küçük havuzu onu zar zor içine alsa bile.

En azından derindi. Aksi takdirde kaburgalarındaki solungaçlardan nefes alamayacağından korkuyordu.

Kendi etrafında döndü, dönerken saçlarının ıslak uçları yanaklarına çarpıyordu. "Beni anlayabilirsin."

Göğsünde alçak bir gümbürtü başladı. Bu noktada işler iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. "Evet, achromo. Sana zaten söyledim."

Uzun bir nefes verdi, sonra elini göğsüne bastırdı. Başına taktığı garip varlık yumuşak bir cıvıltı sesi çıkardı ve sonra yine gözünün önünde bir cam parçası tuttu. Bu yaratık ne yapıyordu?

Gözlerinin, sanki göremediği bir şeye bakıyormuş gibi hareket ettiğini görebiliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Bu durumun kontrol edilmesi gerekiyordu ve şu anda kontrol onda değildi. Daios herhangi bir durumda olabilecek her şeyi bilmeyi tercih ederdi. Her şeyi bilmek onun güvenlik ağıydı.

Yumuşak bir hırıltıyla ileri atıldı. Küçük akromo'nun tepki verecek vakti olmamıştı ki droidi kafasından koparıp almıştı bile. Biraz Byte'a benziyordu ve Mira'nın yanında taşıdığı o tuhaf kutudan hâlâ nefret ediyordu. Bu droidin cılız bacakları camı kaldırırken eline saplanmaya çalışıyordu.

Yazmak mı?

Mira daha önce ona bir kitap göstermiş ve kumların üzerine kelimeler yazmıştı. Onların dilini okumakta pek iyi değildi ama Mira'nın defalarca yazmasından sonra "Tehlike" kelimesini biliyordu.

Bu onu sırttırdı. Geniş ve vahşi ve muhtemelen kâbuslarında gördüğü her şey. Kesinlikle bir balığın solgun karnı gibi bembeyaz kesilmişti. Ama sonra droidi hâlâ tek parça halinde ona geri verdi.

Bunun nasıl bir kişisel güç egzersizi olduğunun farkına varmasını umuyordu. Droidin avucunun içinde ezildiğini hissetmek onu çok memnun edecekti.

Metal örümceği narin elleriyle geri aldı, onunkilere kıyasla çok küçüktü ve bu boyutun onu ne kadar meraklandırđından nefret ediyordu. Onun kısa parmaklarını tutmak istiyordu ve bu ne tuhaf bir düşünceydi. Daha önce hiç bir akromoya dokunmak istememişti. Dürüst olmak gerekirse, kendi halkına dokunmaya da pek ilgi duymuyordu.

Bu kıza bakıp parmağının tersini yanağında gezdirdiğinde teninin ne kadar yumuşak olacağını merak etmesi ne garipti. Boynunun yan tarafında nabzının çırpınışını görebiliyor ve tadının nasıl olduğunu merak ediyordu.

Küçük bir parçası uyarı sinyalleri gönderiyor, onun tadının nasıl olduğunu bilmek istememesi gerektiğini haykırıyordu. Belki de onda bir sorun vardı, çünkü ya onu yemek isteseydi? Dişleriyle derisini kolayca yırtabilirdi. Diğer herkesi incittiği gibi onu da incitebilirdi ve zaten onun kanını düşünmüştü. Daios hatalar yapardı. Bu onun kaderiydi. Her şeyi berbat etti. Neden ona zarar vermeyeceğini düşünüyordu ki?

Yutkundu, aniden daha fazla kalırsa ne olacağından korktu. Bunun yerine, başının yan tarafına yapıştırması gereken küçük çipin bulunduğu elini uzattı. Bunu ona Mira vermişti. Onu kaçırdıktan sonra General'in kızının kafasına takması gerekiyordu. Ona verdiği acıyı görmezden gelecek ve onu diğerlerine götürecekti.

Çipe baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bunu takamam. Doğrudan kokleanın içine giriyor ama benimki hasarlı. Kulağıma takabilirim ama çalışmaz. Ben... Herhangi bir çeviri çipi indiremiyorum." Başını çevirerek ona kulağının arkasındaki boşluğu gösterdi. "Kazadan sonra benimkini aldırma zorunda kaldım. O cihazlar duyabildiğimiz tonları kullanarak kelimeleri tercüme ediyor ama o tonlar benim duyamadığım tonlar. Başka bir şekilde çalışmıyor. Bu... bu olamaz."

Evet. Bu işleri karmaşıktıracaktı. O zaman onunla nasıl iletişim kuracaktı?

Ne yapacağını şaşırılmış bir halde elindeki çipe baktı. Kafasının içinde ona zarar vermek istemesi konusunda onu uyaran ses, aniden bunun yanlış olduğunu fısıldamaya başladı.

Onu başka hiç kimseyi anlayamayacağı bir dünyaya götürecekti. İşitmesinde bir farklılık olduğunu zaten kabul etmişti, bu da iletişimin onun için başlangıçta zor olması gerektiği anlamına geliyordu. Eğer onu yanına alırsa, onu sessiz bir hayata mahkûm etmiş olacaktı. Sadece denizin altında, tüm seslerin boğulduğu bir yere değil. Ama tamamen ve bütünüyle sessiz.

Narin parmakları onunkilere değdi. Çipi adamın kocaman elinden aldı ve başının ucundaki robota uzattı. "Bitsy? Bunu benim için tutar mısın?"

Robotun çipi almasını izledi, gözleri güvensizlikle kısılmıştı. Bu çipi başka bir robot yaratmıştı ama o onların hiçbir türüyle ilgilenmiyordu. Onlar doğal değildi ve güvenilmezdi.

Akromo dudaklarını yaladı ve gözleri hemen bu harekete odaklandı. O küçük pembe titreşim her ortaya çıktığında, nereden geldiğini bilmek istiyordu. Başka ne gibi farklılıklar vardı.

Ve eğer başka yerleri de pembeyse.

Sesi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı, "Şehre girişini gösteren güvenlik kayıtlarını defalarca izledim," dedi. "Seni takip ettiklerini biliyor musun?"

Omuz silkti. Bırakın yapsınlar. Boruların içine girdiğinde kör olmuşlardı.

"Boru sistemine droidler koyacaklar. Ya da sifonu çekecekler. Muhtemelen bir öğleden sonra şehirdeki tüm suyu kesecekler. Olduğun yerde sıkışıp kalacaksın ve sonra temizlik ekibini gönderecekler. O droidler seni yavaş yavaş parçalara ayıracak." Adam şişince derin bir nefes aldı. "Onlarla savaşabileceğini düşündüğünü biliyorum ama yüzlercesi olacak. Yok edilemeyecek kadar çoklar."

Göğsü daha da şişmiş olsa da, bunun ideal bir durum gibi görünmediğini kabul etmek zorundaydı. Sırtındaki, hatta kollarındaki dikenleri yavaşça yükseldi. Buradan çıkmak için savaşması gerekiyorsa, savaşacaktı. Daios savaşmayı umursamazdı. Ama bu küçük akromonun, onun bu devasa bedeniyle neler yapabileceğini görmekten hoşlanmayacağına dair bir his vardı içinde.

Ondan korkması gerekirdi. Onun öfkesini görmek çoğu insanı, hatta kendi türünü bile ürkütmeye yeterdi. Ama bunun yerine dudağını ısırdı ve sadece ona baktı. Suyun kaynamasını izler gibi öfkenin yükselişini izledi.

"Eğer doğru tahmin ediyorsam, burada olmanın bir sebebi var." Başını salladı.

"Benim için mi?"

Bir elini kaldırdı ve iki yana eğdi. Onun için buradaydı, evet, ama aslında babasına saldırmak istiyorlardı. Halkının gerekirse Akromoslara karşı sonuna kadar savaşacağını kanıtlamak için bir şansa ihtiyaçları vardı. Halkı yalnız bırakılacak ve denizlerini geri alacaklardı.

Yine dudağını yaladı, bu sinir bozucu hareket konuşana kadar adamın aklını çaldı. "Eğer beni götürmek için buradaysan, ben de aynı şeyi istiyorum."

Bir an için dili tutuldu. Ne demek aynı şeyi istiyordu? Kesinlikle hayır. O General'in kızıydı. Bu yerin bir örneği ve figürü. Mira'ya göre General'in altın çocuğu olduğunu herkes biliyordu.

Yüzündeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı. "Beni bu şehirden çıkarabilirsen her şeyi açıklayacağım. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı ve ona doğru uzandı. Bu onun planına o kadar iyi uymuştu ki, neredeyse inanmakta zorlanıyordu.

Ama sonra başını sallayarak ondan bir adım geri çekildi. "Birkaç dakika içinde. Beni burada bekleyebilir misin?"

Eğer burada olduğunu kimse bilmiyorsa, evet. Ama kaşlarını çattı ve sonra dikkatle duvarlardaki kameralara baktı. Mira'nın ona tüm şehirde bir izleme sistemi olduğunu söylediğini biliyordu. Yakında burada olduğunu öğreneceklerdi. Yüzeye her çıktığında öğrenmişlerdi. İnsanlar bu odaya doluşmadan önce sadece birkaç dakikası vardı. Eminim bunu biliyordu?

Kafasına bağlı robota dokundu. "Bitsy kameraların icabına baktı bile. Havuzda kaldığın sürece kimse burada olduğunu bilmeyecek. Sadece... Hazırlanmam için bana biraz zaman ver."

Ve böylece bekledi. Bu garip yaratığın odadan çıkıp diğer odaya girmesini izledi. Bir yandan da ne yakaladığını merak ediyordu.

Narin bir altın balık mı? Yoksa bu garip sulara bir köpekbalığı mı?

Anya

S Alması gereken o kadar çok şey vardı ki. Ve Bitsy gözlerinin önünde feryat ediyordu, "Yapma bunu! Aklından ne geçiyor? Hayır. Hayır. Hayır."

Ve sonra lensi gözlerinden ayırana kadar sadece "Hayır" tekrarlandı. "Bitsy, panik yapmayı bırak."

Lensi tutan bacak tekrar gözünün üzerine düştü. "Hayır. Tehlike. Hayır. Kal."

"Bitsy, seni su geçirmez bir kutuya koyacağım, tamam mı? Havuzda ıslandığını biliyorum ama aşağıdaki basınçla hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyoruz. Kutu karanlık olacak ama güvenli bir yere varır varmaz seni kutudan çıkaracağım."

Droid, Anya kutuyu açar açmaz kollarını salladı. Ama Anya aylardır tam da bu an için hazırlanıyordu. Ace bunun farkında olmasa bile, Anya gitmeye hazırdı. Burası bir hapisaneydi. Çok fazla şey olacaktı.

Bu alandan çıkması daha kolay olur ve sonra dışarıdan indirebilirler.

Droidi kutunun içine yerleştirirken boğazının düğümlendiğini hissederek, "Planın şehri içten dışa yıkmak olduğunu biliyorum," dedi. Bitsy'nin hologram gözleri taklit bir korkuyla irileşerek ona baktı. "Ama burada kalamam. Bu değerlendirmem gereken bir fırsat."

Kendi başına nasıl kaçacağını bulmaya çalışıyordu. Ama bu pek mümkün değildi. Babasının kapısının önünde sürekli birileri vardı. Komşuları bile düzenli olarak onu izliyordu. Kaçabileceği hiçbir yer ve yardım isteyebileceği hiç kimse yoktu.

Bu kadıncağızın onu kendi çıkarları için kullanacağından haberi yoktu ama bunun bir önemi var mıydı? Onu da buradan çıkarmak istiyordu. Nedenini bilmiyordu ama bu, almaya razı olduğu bir riskti. Onunla giderse burada olmayacaktı. Ve bu onun için yeterince iyiydi.

Aceleyle dolabına girip dalgıç kıyafetini çıkardı. Bu kadar soğuk sular için uygun olsa da, basınç muhtemelen onu mahvedecekti. O düşündü ki...

İlk doktorunun ona verdiği cihazı kaptığı gibi kulaklarına soktu. Mükemmel olmayacaklardı ama kazadan sonra kulaklarındaki basıncı düzenlemeye yardımcı oldular. Tıkaçlar dalış yaparken de işe yarayacaktı.

Bölmenin arkasına saklandı ve bunun en azından biraz gerçekçi görüneceğini umdu. Şalı kenarından atarak dalgıç giysisini vücuduna geçirdi. Zor bir işti. Lanet şey beklediğinden daha dardı. Ama sonunda giymeyi başardı. Sonra soluk yeşil elbisesini üzerine geçirdi.

Kolları ve bacakları hâlâ gözle görülür şekilde farklıydı ama şalı omuzlarından geriye atarsa, dalgıç giysisinin kendisini izleyenlere tozluk gibi görünebileceğini düşündü. Başını dışarı çıkararak belki de hazır olduğunu düşündü. Belki de...

Kapısı açıldı, hareket dikkatini çekecek kadar geniş sallanıyordu. Gözlerini dört açarak banyosuna baktı.

Kadın hâlâ oradaydı. Ön kolunu zeminin soğuk fayansına dayamış, çenesini kapalı yumruğuna dayamış onu izliyordu. O siyah gözler hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyordu. Kıyafetlerinin altındaki dalgıç kıyafetini gördü. Planın ne olduğunu bilmek zorundaydı.

Babası kapı aralığında durmuş, onun bölmenin arkasında olduğunu fark edince tereddüt etmişti. Babasının dudaklarını okudu: "Konuşmamız gerek. Terbiyeli ol. Sana üç dakika veriyorum kızım."

Kapı kapandı ve yanındaki duvarı o kadar sert salladı ki bir resim yere düşüp paramparça oldu.

"Kahretsin," diye fısıldadı. Ya da en azından öyle fısıldadığını umuyordu. Zayıf kadına bir el sallayarak gitmesi gerektiğini anlamasını sağlamaya çalıştı.

Başını kaldırdı. Boynunun kenarlarındaki solungaçlar alevlendi. Birdenbire ışıkları görünce şok oldu. Parıldayan kırmızı ışıklar yüzünün etrafında ve göğsünün altında parlamaya başladı.

Zayıf kadın kendini parlatabiliyordu.

Babası yine kapıyı çaldığı için olduğunu düşündüğü bir tablo daha yere düştüğünde ağzı açık kaldı. Doğru, orada öylece durup hayatında gördüğü en muhteşem şeye bakamazdı. Babasıyla ilgilenmek zorundaydı.

Mızmızlanırken sesin boğazını titrettiğini hissedebiliyordu. Şalını omuzlarına dolayarak Bitsy'nin kutusuna doğru atıldı. Kıpırdayan droidi çıkardı ve başının etrafına sarmak için zorladı. Mesajlar o kadar hızlı geliyordu ki neredeyse okuyamıyordu.

"Baban. Anya. Daha fazla tehlike! Başımız belada!"

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı, kutuyu kapattı ve sonra banyoya koştu. O lanet şey için bir kapısı yoktu. Babası bunun sadece ayağı kayarsa diye olduğunu söylemişti.

ve banyoda düştü ve birinin onu kurtarması gerekiyordu. Yine de ince boncuklu perdenin sadece ona bir parça mahremiyet sağlamak için orada olduğunu biliyordu.

Kapıyı çekerek kapattı, kapıya doğru döndü ve derin bir nefes aldı.

Oyunculuk. Hiçbir şey olmamış ve banyosunda bir kadın yokmuş gibi davranabilirdi. Babası boncukların arasına bakmadığı sürece her şeyin yolunda olduğunu düşünebilirdi.

Elbisesinin altına giydiğı dalgıç kıyafeti dışında. Çünkü bu normaldi.

Yavaş ve sabit bir nefes alarak kapıyı açtı.

Bitsy'nin gözlerinin önünden iki sütun yazı geçiyordu. Biri babasının söyledikleriydi ama dudaklarını rahatlıkla okuyabiliyordu. Anya ona o kadar aşınaydı ki, Bitsy'yi giymesine hiç gerek yoktu.

"Kapıyı açman neden bu kadar uzun sürdü kızım?" Babasının gözleri kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Ve sen ne giyiyorsun böyle?"

Bu arada, Bitsy eklemişti, "Biliyor! Bir şeylerin ters gittiğini biliyor!"

Babasının neler olup bittiğinden haberi olmadığını mırıldanmak için bir saniyesi bile yoktu. İşgüzar adam sanki banyosunda bir kadın olduğunu biliyormuş gibi odasına dalıp gitmiş olsa bile.

Yapmadı. Yapamazdı. Bitsy kameraları sökmekte çok iyiydi ve ayrıca General'in kızını yıkanırken izlemeye kim cesaret edebilirdi ki? Odasında bir kadın olduğunu kimse bilmiyordu.

Şehrin tüm gözleri ve kulakları emrinde olan adam bile.

Babasının bakışları odayı taradıktan sonra ona takıldı. Bugünlerde babasının bu kadar yaşlı görünmesi onu hep şaşırtmıştı. Bükülmüş omurgası ve kırışmış yüz hatlarıyla artık neredeyse hiç kendisi gibi görünmüyordu. Hatta babasına

Son zamanlarda kendini iyi hissediyorsa, ama bu hiç de iyi gitmemişti. On dakikadan daha uzun bir süre boyunca ona bağırmıştı, her ne kadar onu duyamasa da.

Adam ona sırtını dönmüş olsa da, Bitsy yine de adamın sözlerini merceğinin üzerinden geçirdi.

"Eminim son zamanlardaki güvenlik raporlarını duymuşsunuzdur."

"Gördüm." Dudaklarını görebilmek için hareket etmeye çalıştı ama babası onun ne yaptığını biliyordu. Onun yüzünü, sözlerini analiz etmesinden hoşlanmıyordu. Aslında ona bakmasından hiç hoşlanmıyordu. Bu da her şeyi çok daha zor hale getiriyordu.

"Güvenliğiniz üç katına çıkarılacak. Güvenliğinizi tehdit edecek hiçbir şey istemiyorum, anlıyor musunuz?" Sonra ona doğru döndü, yüzündeki sahte endişe neredeyse komikti. "Alfa'nın bülbülünün zarar görmesine izin veremeyiz, değil mi? Son talihsizlikten sonra olmaz."

Çünkü onun tek endişesi buydu. İmajı. Şehri. Kendi kızını bile güvende tutamayan bir adama güvenemezlerdi. Bırakın iki kez yaralanmasını. Ve eğer çocuklarına nasıl bakacağını bilmiyorsa, o zaman kesinlikle onlara bakamazdı.

Bir görüntü. Bütün mesele buydu. Bu da onun rolünü oynaması gerektiği anlamına geliyordu.

Eğer bu kalbini delip geçmediyse, neyin delip geçeceğini bilmiyordu.

İç geçirerek başını salladı. "O zaman şehrin kendi bölgemde kalacağım."

"Biz bu canavarı yakalayana kadar odanda kalacaksın. O öldüğünde, seni tekrar dışarı çıkarmayı konuşabiliriz." Saçının bir tutamına uzandı ve parmaklarının arasında nazikçe bükte. "Benim en büyük eserim. Ne yazık ki annen kadar kötü dinliyorsun."

Buna ne demesi gerekiyordu?

Görünüşe göre annesi bu şehirde bir örnekti. Herkes ona her zaman Anya'nın ona ne kadar benzediğini söylerdi.

Anne. Herkes annesini ne kadar çok severdi. Biraz daha zarif olsaydı, tüm Alfa'yı aşık eden kadının tıpatıp aynısı olurdu.

Ama babası? Kadından bahsedilmesinden bile nefret ediyordu. Biri General'in önünde ondan söz etse bile aklını kaçırdı. Yüzü kızardı ve alnındaki damarlar normalden çok daha fazla ortaya çıktı.

Any a annesinin adını bile bilmiyordu. Sanki tarih kitaplarından kazımış ve kızına onun adını söylemeyi düşünen herkesi korkutmuştu. Babası hiçbir zaman 'Jonathon' dememişti. O 'General' derdi. Herkes ona sadece bu şekilde seslenirdi.

Orada durdu ve kapıya doğru geri dönmeden önce saçının bir tutamını çekiştirmesine izin verdi. Adamın sözleri gözlerinin önünde parladı.

"Sadece birkaç hafta daha iyi olmaya çalış, olur mu? Kızımın başına bir şey gelmesine izin veremem. Zayıflar böyle küçük bir şeyi parçalara ayırır."

Sonra Bitsy ekledi, "O bir göt."

Buna gülmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

General arkasını döndü ve onun yüz ifadesine kaşlarını çattı. "Ve böyle giyinmeyi bırak. Berbat görünüyorsun."

Kapı kapandı ve kadın dilini düz panele doğru uzattı. İyi bir önlem olarak, onu da ters çevirdi. En azından sırtı kameralara dönüktü ve kendisini kilit altında tutan adama karşı bu küçük isyan hareketini kimse görmeyecekti.

Dönerek banyoya doğru koştu ve boncuklu perdeyi yırtarak açtı.

Undine yok.

Hâlâ burada olduğunu düşündürecek en ufak bir su kıpırtısı bile yoktu. Ama yine de kenara doğru yürüdü ve borunun suya girdiği yere baktı.

havuzunda. Hâlâ onun kendisini beklemiş olabileceğine dair bir umudu vardı.

Yapmamıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu benim son şansım olabilirdi."

"Burada daha güvendeyiz," diye parladı Bitsy, kelimeler daha sonra ekranın kenarlarında patlayan büyüyen bir kalple özetlendi. "Güvende kalıyoruz!"

"Burada güvende kalmak istemiyorum. Bu güvenlik bir yalan. Sadece içinden çıkmam gereken bir kafes var."

Belki başka seçenekler de vardı. Şimdi aklına geldiği için tek düşünebildiği buydu.

Hayatının geri kalanında babasının boyunduruğu altında kalmak istemiyordu. Alfa'nın sadece zenginlerin yaşadığı bir şehir olmasına yardım etmek istemiyordu. Ve tüm insanların bakıp "Vay canına, ben de onun gibi olmak istiyorum" diyeceği bir figür olmak istemediğinden de emindi. Boynunda koca bir şehrin zincirlerini taşıırken olmazdı.

"Bitsy, Ace ile bağlantı kurmaya çalış."

Bitsy, Ace'in adını parlak sarı renkte tekrarladı.

"Evet, Ace ile bağlantı kur. Sana verdiği çeviri çipi hala sende mi?"

Masasına oturarak küçük droidi kafasından çıkardı ve Bitsy'nin masanın üzerinde yayılmasına izin verdi. Belli ki droid Anya'nın ne yapmak istediğini biliyordu. Bitsy cılız bacaklarını uzattı ve ünitesinin alt tarafını gösterirken rahatladı.

Merceği masanın üzerine düz bir şekilde koydu, böylece Anya etrafta dolanırken bile onu görebiliyordu.

Mesajı neredeyse anında alındı. "Kupa Kraliçesi mi?"

"Hey Ace," dedi tüm aletlerini çıkararak. "Terra Lingua 4275 model bir droid'e nasıl çeviri çipi ekleneceğini biliyor olabilir misin?"

Daha fazla kelime ortaya çıkmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Hayır, ama öğrenebilirim. Ne kadar sürede ihtiyacınız var?"

bilgi?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Şu anda droidi açtım."

"Özel bir yere geçmeme izin ver de dışarı. Bu bilgiye neden ihtiyacınız var?"

Anya Ace'e her zaman güvenmişti. İlk mesaj lensinde belirttiğinden ve Ace ona onların bir tehdit olmadığını söylediğinden beri. Mesaj Anya'nın onlara yardım edebileceği umuduyla gönderilmişti ve gerisi tarih oldu.

O zamandan beri yüzlerce kez konuşmuşlardı. Ace'in başka bir şehirde olduğunu ve Ace'in hayatlarının çoğunu Alfa'yı nasıl alt edeceklerini bulmaya çalışarak geçirdiğini biliyordu. Birlikte kusursuz bir plan yapmışlardı. Şehre birini sokmak. Sistemleri hackle. Babası hakkında yayabildikleri tüm korkunç bilgileri yayacaklardı.

Bu iş bittikten sonra General'in yerine kendi adaylarını çıkarabilirlerdi. Ordunun başı olmayan birini. Her soruna şiddet ya da ölümle cevap vermeyecek birini. Kırılmış olanı iyileştirmenin tek yolu buydu. İkisi de bundan emindi.

Ama Anya bir kadınla konuşmaya çalıştığını söylerse Ace'in ne diyeceğinden emin değildi. "Bir kodumuz olsaydı iyi olabilirdi. Yeni bir çeviri çipi buldum, hangi dil olduğundan emin değilim. Ama onu yüklersem kimse birbirimize ne söylediğimizi anlayamaz..."

"Akıllıca."

"Evet," dedi sessizce, Bitsy'nin poposunu açtı ve içindeki tüm hassas kabloları ortaya çıkardı.

Ace'in aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Operasyonlarının diğer tarafı ona inanıyor muydu? Sonra suçluluk duygusu, bağırsaklarını saran bir yumruk gibi içine çöktü. Bir sürü planları vardı ve burada olmazsa bu planların gerçekleşmesine yardımcı olması daha zor olabilirdi.

Ama buradaysa, hayatını riske atıyordu. Her an babası ne yaptıklarını anlayabilirdi. Babası

onu yakalayabilirdi ve o zaman gerçekten bir kafeste olurdu. Sadece halkının önünde geçit töreni yapması gerektiğinde sahte güneş ışığını görmesi için dışarı çıkmasına izin verirdi. Bunun dışında hayatının nasıl olacağından endişe ediyordu.

"Aferin sana." Kelimeler ekranın üzerinde dans ediyordu. "Sonunda ne zaman biraz taşak büyüteceğini merak ediyordum."

Yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı. "Bana nasıl cesur olunacağını öğretecek iyi bir akıl hocam vardı."

"Beni utandıracaksın. Kes şunu."

"Yine de gerçek bu. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Ace, "Bu kadar duygusal saçmalık yeter," demeden önce uzun bir duraklama daha oldu. Droidinin çeviri çipini nasıl hackleyeceğimi ve yenisini nasıl ekleyeceğimi buldum. Bunu nasıl yapacağını bilmek ister misin?"

Undine asla geri gelmese bile, bilmek istiyordu. Çünkü Anya babasını kızdıracak her şeyi nasıl yapacağını bilmek istiyordu. En küçük kargaburnunu kaldırarak, "Evet. Hadi yapalım şunu."

Daios

"S Bu bir sorun olacak," diye mırıldandı Maketes, Daios tekrar buluşma noktasında kardeşine katılırken Nokta.

Daios ona keşfettiği her şeyi anlattı. General'in kızıyla iletişim kurma yeteneklerinin olmaması. Boru sistemleri. Kardeşine çizdiği haritayı gösterdi ve robot sürüleri üzerine çullanırken o boruların içinde sıkışıp kalacağı tehdidini anlattı.

"Hangi kısmı sorun olacak?" diye mırıldandı, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle haritaya bakıyordu.

"Hepsi."

"En çok hangi kısım?"

Maketes omuz silkti. "Demek istediğim, iletişim sorunlarını aşabiliriz. Mira ve Arges başlangıçta bunu başardılar. Bunu çözeceğiz. Asıl sorun şu ki

Onu şimdi alıyorum. Seni izlediklerini nasıl fark etmedin?"

"Öyle olduklarını biliyordum." Daios kumların üzerindeki taşlara bakarak çözümün gözlerinin önünde belirmesini istemeye çalıştı. "Şu anda ilerlemenin en iyi yolunun ne olduğundan emin değilim."

"Neden panikle miyorsun? Panikleme gerekirdi. Onu birçok kez gördünüz ve her seferinde yakalayamadınız. Şimdi içeri girmemizin hiçbir yolu yok ve hepimiz mahvolduk."

"Bu kelime de ne?" Sonunda projesinden başını kaldırıp kaşlarını çatarak sarı yüzgeçli sürü arkadaşına baktı. "Berbat mı?"

"Bu, Mira'nın kazanma şansı kalmadığında söylediği bir şey." Maketes ensesini ovuşturdu. "Sanırım doğru kullandım."

Maketes utandığında her zaman olduğu gibi vücudundaki sarı parıltı hastalıklı bir solgunluğa dönüştü. Kardeşi renklerini kontrol etme konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı.

Daios içini çekti. "Onu kullanma şeklinizde yanlış bir şey yok. Bundan eminim."

Ve işte oldu. Tüm renkler güneş gibi parlak sarıya döndü, tıpkı kardeşine güven verildiğinde her zaman olduğu gibi. "Çok nazıksın. Her neyse, bana olduğundan daha fazla kızacağının düşünmüştüm."

"Sana neden kızayım ki?"

Sonra kokusunu aldı. Daha doğrusu onları. Akıntıdaki koku okyanusta olması gereken bir koku değildi. En azından okyanusun bu kısmında. Hırlayarak dişlerini gösterdi ve bakışlarını arkalarına, karanlığın yavaşça iki figürün etrafından ayrıldığı yere çevirdi. Birini kendisi kadar iyi tanıyordu, vücudunun elektrik mavisi okyanusun karanlığını aydınlatıyordu. Diğeri ona bir kordonla bağlıydı, kızıl saçları loş ışıktaki kan kadar koyuydu.

Mira ve Arges.

Henüz onun yanında rahat değildi. Onu birçok kez öldürmeye çalışmıştı ve bunun için onu asla affetmeyeceğinden emindi. Zaten yapmamalıydı. Onun acımasızlığı

Doğa neredeyse onun hayatını sona erdiriyordu ve bunu ona karşı kullanmak için her türlü hakka sahipti.

Bu şekilde olmasını tercih ediyordu. En azından herkes onun kötü adam olduğunu düşünürse, dikkatleri işleri berbat edenlerin üzerinden çekebilirdi. Geniş omuzları onların nefretini taşıyabilir ve diğerlerini affedebilirdi.

Burası onun yeri idi. Ve öyle kalmasını istiyordu.

Orada bekledi, saçları dalgalanıp omuzlarına dolanırken debriyaj kardeşi ona katıldı. Kardeşine başıyla bir selam verdi ve başını hafifçe Mira'ya doğru eğerek kayalıkları işaret etti. "Nereye gideceğimizi biliyorum."

"Maketes bu sabah bizi bu konuda bilgilendirdi zaten." Arges bakışlarını daralttı. "Kadın olmadan tekrar burada olduğunuzu gördüğüme göre daha fazla bilgi olduğunu varsayıyorum."

Kardeşinin gözlerinin içine baktı ve çok fazla şey anlatmadığını umdu. Arges'e hiçbir şey söylemeye niyeti yoktu, her ne kadar ağabeyinin bunu kesinlikle ondan öğrenmeye çalışacağını bilse de. Ve muhtemelen başarılı da olacaktı. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı ve Arges onun ne zaman bir şeyler planladığını biliyordu.

Mira dikkatini Maketes'e çevirmeden önce gözlerini kıstı. "Ne değişti?"

Maketes eğlenmeyi seven bir sürü arkadaşı olabilirdi ama kavgadan nasıl uzak duracağını biliyordu. Perdeli ellerini kaldırdı, parmaklarını iki yana açtı ve başını salladı. "Bu işe karışmayacağım. Görevi verdiğin kişi o. Ben sadece bebek bakıcılığı yapmak için buradayım."

"Bu da ne demek oluyor?" Daios homurdandı.

Bebeklerin üzerine oturmak, Maketes'in burada onunla birlikte yaptığı şeyin yakınından bile geçmiyordu. Evet, kardeşi herhangi bir sürpriz olmadığından emin olmak için onu izliyordu ama hepsi bu kadardı.

Maketes sadece sırttı ve omuz silkti. "Mira'nın kullandığı başka bir terim. O ne demek istediğimi biliyor."

"Bu, sen kendine göz kulak olamadığın için onun sana göz kulak olduğu anlamına geliyor. Bir çocuk gibi," dedi, sesi öfkeyle sertleşmişti. "Peki ne değişti? Bir şeyler olduğunu görebiliyorum ve ikiniz de bize söylemek istemiyorsunuz."

Kızın onların içini görebilme yeteneğinden etkilendiğini itiraf etmeliydi. Arges kendine oldukça korkunç bir köpekbalığı eş seçmişti ve halklarına uyum sağlamasının tek yolu da buydu. Ona karşı hâlâ tereddütlü olanlar olsa da Su Halkı'nın çoğunluğu onu kabul etmişti. Ne de olsa o Arges'in eşiydi. Ve Arges'i seviyorlardı.

Muhtemelen sadece kardeşinin tanıyabileceği bir yüz ifadesiyle dişlerini göstererek taşlara geri döndü. "Üç giriş var. Akromolar girip çıkarken beni izliyorlar, ne yazık ki bu da bu konuda hızlı olmam gerektiği anlamına geliyor. Beni çalmam için gönderdiğin kişi yakında boruları boşaltacaklarını söyledi. Belirsiz bir süre için şehri suya kapatacaklar."

Mira da ona katıldı ve kaşlarını çatarak taşlara baktı. "Bir yerlerde hatırı sayılır bir tatlı su depoları yoksa, tüm şehri sudan mahrum bırakamazlar. İnsanların yaşamak için buna ihtiyacı var."

Omuz silkti. "Bana söylediği buydu."

"General'in kızıyla konuştun mu?" Arges diğer tarafına doğru yüzdü, yüzgeçleri taşların üzerindeki kumları dağıttı. "Fırsatın varken neden onu almadın?"

Kısa bir mesafeden boğuk bir kahkaha ve öksürük sesi geldi ve Daios böyle zamanlarda kıs kıs gülmemesi gerektiğini iyi bilen sarı yüzgeçli kardeşine ters ters baktı. "Evet, onunla konuştum."

"Peki o zaman neden onu götürmedin? Ne için orada olduğunu biliyordun."

Kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı ve belki de aralarında Arges'in istemediği bir şey geçtiğini anladı.

bilmek için. En azından henüz değil. Kardeşinin kuyruğu onunkine dolandı ve onu diğer ikisinden uzaklaştırdı.

"Gel," dedi Arges, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Konuşmamız gerek."

Daios'un beklemediği şey Arges'in Mira'yı Maketes'e teslim etmesiydi. O bile şaşırmış görünüyordu ama hemen Arges'le bağlantısını kopardı ve Maketes'in uzattığı filizi aldı. Tüm Su İnsanları'nda bu dal vardı, ancak amacı uzun zamandır bir sırdı. Daios'ta bir tane vardı. Hepsinde vardı. Dallar, Mira'ya kadar hiçbir açıklama getiremedikleri bedenlerinin bir parçasıydı.

Arges eşinin hâlâ nefes aldığından emin olduktan sonra Alfa'ya yaklaşmaya başladılar. İkisi de karınlarının üzerinde kuma yerleşmiş, şehrin hareketini ve balıklar çok yakınlarda yüzerken sütunların parlayıp ısınmasını izliyorlardı. Bunu hayatları boyunca yüzlerce kez yapmışlardı ama birlikte yaşadıkları rahatlık aynı değildi. Olanlardan sonra da asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Sen farklısın," dedi Arges sonunda. "Görünüşe göre bir amacın var ve bunun sana verdiğimiz amaç olduğunu sanmıyorum."

Yine yüzünü buruşturdu, dişlerini buz gibi denize doğru göstererek, "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Renginde bunu görebiliyorum, biliyorsun. Vücudun senin yerine karar veriyor, öyle mi?"

Geceler boyunca neler olduğunu anlamaya çalışmıştı. Daios dürtülerini yok etmeye ikna etmeye çalışırken neredeyse hiç uyumamıştı. Ne de olsa bir görevi vardı. Bu kadın Arges ve Mira'ya teslim edilmeliydi. Tek seçenek buydu.

Ama yine de bu düşünce bile içinde bir şeyleri isyan ettirdi. Tüm vücudu kasıldı, onu başkalarının kendisinden alacağını bildiği evlerine getirme fikrine karşı çıktı. Mira'yla birlikte o kapsülde olacaktı. Onu her gün görebilecek ve... vücudunun anlıyor gibi görüldüğü bir şeyi yapmayacaktı.

"Bunun senin başına geleceğini hiç düşünmemiştim," dedi Arges, gözleri Daios'un tüm vücudunu aydınlatan kırmızı ışıkları takip ederek. "Tüm insanlarımız arasında onlardan en çok nefret eden sensin."

"Onlardan nefret etmek için en çok nedene sahip olan benim," diye yanıtladı Daios. "Yaptığın onca şeyden sonra mı? Sanırım haklı olabilirsin."

Kardeşine, başarısızlığa uğrattığı tüm insanları hâlâ duyabildiğini nasıl söyledi? Akromos yüzünden ölen tüm insanlarını? Hâlâ rüyalarında yanıp sönen parlak ışıklar ve suyu kaplayan kan görüyordu. Uyandığında kolu hâlâ ağrıyordu; ne yaparsa yapsın, kefareti ne kadar öderse ödesin, yine de onları katliama sürüklediğini sürekli hatırlatıyordu.

Sonra gözlerini kırptı ve hepsini tekrar görebildi. Arges'in arkasında yüzüyordu, bu sefer denizin içinde sürüklenen, her tarafında delikler olan narin bir kuyruk. Tanımasa bile bir zamanlar çok harika birine ait olan bir kuyruk. Tüm insanları kendi tarzlarında özeldi ve o birçoğunu mahvetmişti.

"Daios," dedi Arges, arkasındaki katliamı hâlâ görebiliyor olmasına rağmen gözlerini tekrar kardeşine çevirerek. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Onu kapsüle geri getirecek misin?" "Hayır."

"Ona zarar verecek misin?"

Her ne kadar onu öldürmek ve kendi acısına son vermek istese de, bunu yapabileceğinden emin değildi. İçinden bir ses onun zarar göreceği düşüncesiyle isyan ediyordu ve bu her şey kadar bir uyarı işaretiydi.

"Hayır" diye cevap vermeden önce dudak büktü.

Arges yavaşça başını salladı, bakışları sanki onu buradan görebilecekmiş gibi şehre döndü. "Hassaslar. Ne yediğine ve içtiğine dikkat edin. Yap

Suda çok uzun süre kalmadığından emin olun, çünkü su onlar için çok soğuk."

"Seni Mira ile gördüm."

"Onlardan birine eş olarak sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Senin gözetiminde ölecekleri korkusu. Herhangi bir şeyin onları öldürebileceğini bilmenin getirdiği gerginlik. Kendilerini korumak için doğal bir yolları yok ve bizim onlara yönelik arzularımız nedeniyle kendi dünyalarından vazgeçmeye zorlanıyorlar. Bu hiç kolay değil." Arges boğazını temizledi, gözleri hâlâ Daios'un üzerinde değildi. "Bunun sana hissettireceklerine hazır olduğunu sanmıyorum."

O da yapmadı.

Bekle. Hayır, onu eş olarak istemiyordu. Bu öyle bir şey değildi. Olamazdı da. Bedenini kontrol etmek ve ne yapacağını söylemek ona aitti ve seçimlerini biyolojinin yapmasına izin vermeyecekti.

"Onu tutmayacağım," diye hırladı.

"Gerçekten mi?" Arges gülerek cevap verdi. "Onunla ilgili tek bir kelimeye bile vücudunun nasıl tepki verdiğini görüyorum. Onu elinde tutacaksın Daios ve bu hiç de kolay olmayacak."

"Akromos'la ilgilenmiyorum." Kelimeleri tükürdü. "Sen bu aptallığa düştün. Ben düşmeyeceğim."

"Dövüşü çoktan kaybetmiş bir erkeği savunmak için ne çok kelime var." Arges ellerini kuma bastırarak vücudunun dik durmasını sağladı. "Onu bir süreliğine güvenli bir yere götür. Bunu kafandan atmak için ne gerekiyorsa yap. Ama ben seni tanıyorum kardeşim. Seni iyi tanıyorum. Buna karşı istediğin kadar savaşılabirsin, tıpkı benim yaptığım gibi. Ama çok yakında kendini çiftleşme ritüellerini tamamlarken bulacaksın."

Yumruğunu kumların üzerinde kıvrarak kendi kendine yapmayacağını söyledi. Ama bunun bir yalan olduğunu zaten biliyordu. Bir yanı okyanusun derinliklerinde bulduğu bu küçük değerli taşı saklamak istiyordu. İçindeki açgözlü bir ihtiyaçtı bu, göğsünde kıvranan ve bedenini anlamadığı şeyler yapmaya iten bir canavardı.

"Onu istemiyorum," dedi, üzerinde karanlıkta süzülen kardeşine bakarak.

Arges'in kuyruğu boyunca birkaç titrek mavi ışık parıldadı. Sonra Arges daha uzaklara, Mira ve Maketes'e baktı, ikisi büyük olasılıkla bir çeşit akromos dili hakkında tartışıyorlardı. Bu ışıklar, onları kontrol altına almadan önce bir an için daha da parladı.

"Ben de istemedim," diye mırıldandı Arges. "Ben onu istemedim, o da beni istemedi. Ama onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, kalbinde hayran olduğum bir güç olduğunu o kadar çok fark ettim. Ruhunda bende olmayan bir nezaket vardı. Aklındaki zekâ benimkiyle eşleşiyordu. Daha önce kendi türlerine hiç atfetmediğim bir şekilde beklenmedik ve dirençliydi."

"Ona duyduğun saygıyı biliyorum." Gerçekten de biliyordu. Daios sadece Akromo'yu kardeşi gibi görmüyordu.

"O zaman yakında bu insanda fark etmediğin bir şey gördüğünü anlayacaksın. Ve o zamana kadar senin için çok geç olacak. Tıpkı benim için olduğu gibi." Arges kuyruğunun düz kısmıyla onun sırtına vurdu. "İyi şanslar, bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu düşünmesem de. Sadece onu hayatta tut. Tamam mı?"

"Yapacağım," diye homurdandı.

"Senin ağzından kadimlerin kulaklarına. Eğer hepimizi tekrar hayal kırıklığına uğratırsan seni cezalandırırsınlar."

Arges Mira'yı topladıktan uzun süre sonra bu sözler zihninde yankılandı. Akromonun ona baktığını anlayabiliyordu. Bakışları, sırtındaki ölümcül dikenleri kaldıran fiziksel bir dokunuş gibiydi. Onları birer hançer gibi denize gönderebilmeyi diledi, sadece huzur içinde olduğunu hissedebileceği küçük bir an için.

Onun yerine kumların üzerinde yattı. Bakışları Alfa şehrinde hiç ayrılmadı ama şehri görmedi. Onun yerine cesetler gördü. Kulaklarında ölümlerin fısıltılarını duydu.

Kardeşi bile küçük bir akromoyu hayatta tutabileceğini düşünmüyordu. Debriyaj arkadaşı bile.

onunla bir yumurta paylaştı, başka birini hayatta tutamayacak kadar dikkatsiz olduğuna inandı.

Dokunuşu ölüm gibiydi.

Vücudu bir silah ya da kalkan olmak için yaratılmıştı, başka bir şey için değil. Önüne çıkan her şeyi öldüren yıkıcı bir tsunami.

Su yanı başında kıpırdandı ve Maketes yükselişin yanında durakladı. "Onlarla birlikte dönüyorum."

Homurdandı.

"Arges onu geri getirmenin biraz daha uzun süreceğini mi söyledi? Senin için bahaneler uydurdu ama Mira'nın bunlara inandığını sanmıyorum. Yakında onunla uğraşmak zorunda kalacaksın."

Bir homurtu daha. Akromo onu durdurmaya çalışsın. Mira'dan korkmuyordu.

Sanki Maketes ayrılıyormuş gibi küçük bir akıntı başladı. Ama sonra sarı yüzgeçli kardeşinden son bir şey daha duydu.

"Yakınlarda terk edilmiş bir tesis var. Akromolar artık oraya gitmiyor. Bir süre önce orayı keşfettim ve eğer ihtiyacı olursa hala hava var. Elbette gördüğüm kadarıyla çok fazla cep var ama... Sanırım yeterince iyi bir yer olacak. Çıkıntıya daha yakın. Büyük bir düşüş var. Kaçıramazsın."

Kardeşinin bahsettiği genel bölgeyi biliyordu. Onun için korkunç bir yüzüş olacak olsa bile, bulması yeterince kolaydı.

Bu düşünceleri zihninden silkeleyip atmak zorundaydı. Korkmasının ne önemi vardı ki? Onu alıp götürüyordu ve bu dürtülerinden kurtulmakla ilgiliydi. Onları şımartmak değil.

En azından kendine böyle söyledi.

Omzunun yanındaki kumun üzerine bir maske düştü. "Mira bunu onun için bıraktı. Neredeyse sana vermeyecektim, çünkü en azından yaşayan başka bir şeye bağlantı kurmaya çalışman gerektiğini düşünüyorum. Yine de. Onun için nefes almayı reddettiğin için zavallı şeyi boğmuş olsaydın kendimi kötü hissederdim."

Parmaklarını maskenin kayışlarına dolamadan önce Maketes'in gitmesini bekledi. Bunu onu eşı olmaya ikna etmek için yapmıyordu. Yıllardır bunu yapmaya çalışmamıştı ve kendine bir daha asla yapmayacağını söylemişti.

Ama kendini maskeyi bırakmaya zorlayamadı.

Anya

S Daha önce hiç bu kadar çok panik atak geçirmemişti. Onun Baba vardı koy Yani birçok insanlar etrafında nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Anya bu kadar çok insanın sürekli kapısının önünden geçtiğini sadece kasabada bir festival olduğunda görmüştü. Ama şimdi? Sanki her seferinde kapısının önünden biri geçiyormuş gibi hissediyordu. Ne yaptığını dinlemek için durakladı.

Kameralar sürekli hareket ediyordu. Uyurken bile, birileri onu sürekli izlerken kameraların yer değiştirdiğini ve gıcırdadığını duyuyordu.

Bitsy neredeyse sürekli olarak banyodakileri tamir etmek zorundaydı. Kimsenin kameraları kurcalayabildiğini fark etmesini istemiyordu, bu da banyoya her girdiğinde önce Bitsy'nin girmesi gerektiği anlamına geliyordu. Hâlâ etrafta dolaştığına inandırmak zorundaydılar.

Ace ile konuşamadı.

Normalde yaptığı her şeyi içermeyen bir rutini varmış gibi davranmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. Tek odaklanabildiği şey onu izliyor olmalarıydı. Ve ne yaparsa yapsın, buna katlanmak zorundaydı.

Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu. Undine değil. Ace değil. Hiç kimse.

Ve şimdi, Anya kendini bile kurtaramıyordu.

Ace'le birlikte planladıkları operasyon çoktan suya düşmüştü. Sadece birkaç gün önce Bitsy aracılığıyla, gemileri ayrılırken Alfa'da saklanmak için seçtikleri ajanın başarısız olduğu mesajını almıştı. Babasının muhafızları şehre girip çıkan bu aptal kadın konusunda o kadar telaşlanmışlardı ki, diğer tüm güvenlik önlemlerini de yoğun bir şekilde artırmışlardı.

Genç adam yakalanmış ve oracıkta idam edilmişti. Anya bunun kendi hatası olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Undine üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ama yaratığın şehre gelmesini engelleyebilirdi. Belki de. Kayıtsız genç adamı bulduklarında babasının yanında olsaydı, belki merhamet için yalvarabilirdi.

Fark etmezdi. Babasının verecek merhameti yoktu.

"Nefes almalısın," dedi Bitsy, kelimeler ekranda parlak mavi renkte yanıp sönerken. Bitsy olduğunu anlaması için karikatürize edilmiş küçük bir su damlası kelimeleri takip etti.

Nefes almaya ihtiyacı vardı. Ama gerçekten, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak tek şey buradan çıkmaktı. Artık bu şekilde kalmak istemiyordu. Eziliyordu.

Yine de her nefes onu yavaş yavaş sakinleştiriyordu. Banyoya girerek havuzun yanına oturdu. Çok geçmeden biri kapısını çalıp havuzun yanına oturmanın güvenli olmadığını hatırlatacaktı.

Artık her zaman ekranları izleyen biri vardı. Bitsy'ye değiştirmiş olsa bile birileri gelip kameraları tamir ediyordu. Bunu iki kez yaptılar. Eğer dikkatli olmazsa, bunu yapmak zorunda kalacaktı.

"Bu bir yengeç mi?" diye fısıldadı, böylece kameralar sorusunu fark etmeyecekti.

Bitsy havuzunun dibindeki oldukça büyük yengeci daire içine aldı ve etrafını kırmızı ünlem işaretleriyle çevreledi. "Bir yengeç!"

"Bir yengeç," diye tekrarladı, suya biraz daha yaklaşarak. "Havuzumda bir yengecin ne işi var?"

Bazen deniz canlıları boruların içinde dolaşırdı ama hiç bu kadar uzağa gitmemişlerdi. Orada yiyebilecekleri hiçbir şey yoktu ve tabii ki genellikle yakalandıkları havalandırma sistemleri de vardı. Bir yengecin onun havuzunda ne işi olabilirdi ki?

Ama sonra biraz daha yakından baktı ve sırtında kazınmış bir dalga olduğunu gördü. Birisi yengecin kabuğunu oymuştu. Belki de kendisi için yapıldığını düşündüğü bir sembol.

"Bitsy?" diye nefes aldı. "Sanırım davana bakmanın zamanı geldi."

Yengeç ona baktı ve pençelerini birbirine sürttü. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama parmaklarını havuzun kenarına bastırduğında titreşimi neredeyse hissedebiliyordu. Suyun içinde yankılanan hafif bir tıkırtı.

"Kaçma," diye mırıldandı kendi kendine yatak odasına doğru yürürken. "Onlara herhangi bir sebep verme-"

"Biri kapıyı çalıyor," diye araya girdi Bitsy, ok işaretiyle kapıyı göstererek. "Cevap ver."

Hemen kapıyı açtı ve adamın kapıyı çalmasını engelledi. Adam elini hızla bıraktı, başını sallamadan önce gözleri Bitsy'nin üzerinde gezindi. "Güzel, bunu giyiyorsun. Baban sana bir şey hatırlatmamı istedi.

havuza. Böyle yapmaya devam ederseniz, odanızdan havuzu kapatacağız."

Anya adamın ne söylediğini umursamıyordu ama o söylerken uçup giden kelimeleri okuyormuş gibi yaptı. Adam kelimeleri okuyabilsin diye söylediklerini yavaşlatmaya bile çalışmamıştı. Tüm sesleri tükürdü, ona bir kez daha başını salladı ve sonra dönüp uzaklaştı.

"Kaba."

Kelimeyi çok yüksek sesle söylemiş olmalıydı çünkü adam arkasını döndü ve kapıyı yüzüne çarptı. Umurunda değildi. Bu bir işaretti, bundan emindi.

Bitsy'nin taşıyıcısını bölmenin arkasına götürerek dolabından dalgıç kıyafetini çıkardı. Burası kendisine doğrultulmuş bir kameranın olmadığı tek alandı. Elbette acele etmezse, biri iyi olduğundan emin olmak için kapıyı tekrar çalacaktı. Ve buradaki mikrofonlar Ace'le konuşmasını imkânsız kılıyordu. En azından kolayca.

Böylece Bitsy'yi kafasından çıkardı ve küçük robotu nazikçe su geçirmez taşıyıcısının içine yerleştirdi. Bir parmağını yan tarafına doğru sürükleyerek, o iri gözlerin kendisine baktığı ekranın tam üzerine vurdu.

"Güven bana," diye fısıldadı, kameranın sözlerini fark etmemesini umarak.

Dalış kıyafetini giymesi sonsuza kadar sürdü ve tüm bu süre boyunca kendini bu çılgın plana ikna etmek zorunda kaldı. Ne de olsa üzerinde tuhaf bir işaret olan bir yengeç o kadar da fazla bilgi vermiyordu. Bu sadece bir tesadüf olabilirdi.

Denizaltıların denizle insanların anlayamayacağı bir tür bağlantısı olma ihtimali neydi? Çok zayıf bir ihtimal. Babası aptal kızı yüzünden tüm şehri suyla boşaltırken muhtemelen kendini hapse attıracaktı. Şu anda yaptığından çok daha fazla şey için suçlanacaktı.

Riskli. Bunların hepsi riskliydi.

Bunların hepsi kafasında uydurduğu bir şey olabilirdi çünkü buradan çıkmak için çok çaresizdi ama... Durmayacaktı. Denemek zorundaydı.

Dalış kıyafetini giydi, üzerine yeşil bir elbise geçirdi ve Bitsy'nin mühürlü çantasını alıp derin bir nefes aldı. Koşmak yok. Sadece banyoya geçtikten sonra koşabilirdi. Bu yüzden, bir çanta taşıması ve elbisesinin altına garip bir tayt giymesi şüphe uyandırmıyormuş gibi odasından vals yaparak geçti.

Tek yapması gereken tuvalete gitmekti. Sonra... kaçabilirdi.

Ayağı eşiği geçti ve suya doğru koşarak keskin bir tokatla suya çarptı. Buz gibi sıcaklık nefesini kesti ve ciğerlerini doldurmak için tekrar yukarı doğru yüzmek zorunda kaldı.

Kahretsin, hava çok soğuktu. Olması gerekenden çok daha soğuktu, bu da sadece babasının şehri boşaltma planlarında ilerlediği anlamına gelebilirdi. Su doğrudan okyanusun buzlu derinliklerinden geliyordu ve filtrelenmemişti. Yengeç buraya bu şekilde girmiş.

Derin bir nefes daha alarak suyun altına battı ve boruya doğru ilerledi. Yengeç hâlâ havuzun bir tarafındaydı ve bir diğeri de borunun ağzında bekliyordu.

Ama ötesi tamamen karanlıktı. Undine yoktu. Masallardaki kötü adamlar gibi onu kaçırmak için bekleyen kimse yoktu. Sadece o vardı, elinde droid çantasıyla bir boruya bakıyordu.

Ne yapmalıydı? Odasına geri dönüp bir şekilde düştüğünü iddia etmeye mi çalışmalıydı? Havuza düşmediği çok açıktı. Babası bu yüzden onu parçalara ayıracaktı.

Tekrar yüzeye çıkarak derin ve sakinleştirici bir nefes daha aldı. Su artık o kadar da kötü değildi, belki de sadece biraz uyuşmaya başlamıştı.

Sebebi ne olursa olsun, bu onu biraz deli hissettirdi. Birinin çalmak üzere olduğunu ya da duymasa da sormadan içeri dalacağını bildiği kapıya baktı. Ve bu şekilde yaşamının baskısını omuzlarında hissetti. Artık bununla başa çıkamıyordu.

Undine olsun ya da olmasın, burada daha fazla kalmayacaktı.

Derin bir nefes daha alarak boruya geri döndü. Oradaki diğer yengeç ona şaşkınlıkla baktı ve pençelerini daha da sert bir şekilde birbirine sürtmeye başladı.

Anya Bitsy'nin çantasını önüne itti ve sonra kendini boruya doğru sürükledi. Belki de o içerideyken babası boruyu boşaltacaktı. Bu düşünce bile göğsünde bir delilik baloncuğunun patlamasına, küçük bir çılgınlık girdabının oluşmasına neden oldu. Borunun diğer ucundan denize atılabilecek kadar küçüktü. Muhtemelen ölecekti. Ama ne macera ama.

Kollarını ve bacaklarını kullanarak kendini ve çantayı ileriye doğru çekti, borunun içine ve ilk çatala kadar ilerledi. Burada dört boru vardı, içinde bulunduğu borudan başka üç yönde daha boru vardı. Ama baktığında hepsinin içinde yengeçler olduğunu gördü. Diğer havuz sistemleri olması gereken iki tanesini ışıktan zar zor görebiliyordu. Yine de en karanlık boruda, bacaklarını ovuşturan başka bir yengecin hafif vızıltısını hissedebiliyordu.

Gıcırdayan, sert titreşim tüylerini diken diken etti. Ya da belki de bu, havasının tükenmekte olduğunu hissetmesiydi.

Yine de sağa döndü ve ciğerleri çığlık atarken bile karanlığın içindeki hissi takip etti. Karanlık etrafını sarmış, iğrenç ve yapış yapış olsa bile. Her şey aniden aklını çeldi. Bir hata yaptığını, burada öleceğini ve kimsenin bunu bilmeyeceğini fısıldıyordu.

Bir rüyaya güvenmişti. Muhtemelen var olmamış bir undine ve işte buradaydı, kendi havuzundan çok uzakta

geri dönmek için. Boğulacaktı. Olduğu yerde kalmayı seçebilecekken ölmek için ne korkunç bir yol. Kafesteki bir ötücü kuş kadar güvende.

Önündeki her şey kırmızıya döndü. İlk başta bunun güvenlik sistemi olduğunu düşündü. Babası onun boru sistemine daldığı haberini çoktan almış olmalıydı ve bu sadece tüm suyu kapatmak üzere olduğu anlamına gelebilirdi. Bu onu kurtarmazdı ama çok çabuk öldürürdü ve belki de oyunu buydu.

Sonra başının üzerinde bir ışık olmadığını fark etti. Birçok ışık vardı ve hepsi de ona doğru uzanan bir bedenden parlıyordu.

Ağzından keskin bir çığlık çıktı ve havasının son parçasını da dışarı attı. Onun burada olacağını ummuştı ama yine de zihninin gördüğü tek şey pençeli bir el ve kırmızı ışıkların ritminde yanıp sönen keskin dişlerdi. Boğulacak olsa bile, vücudunun devasa uzunluğuyla aniden tüm boruyu kaplayan canavardan hala dehşete düşüyordu.

Kızın çığlığına tepki vermedi. Onun yerine yüzüne bir şey bastırdı. Soğuk ve sertti ve bir an için adamın onu öldürmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Ama adam onu daha önce hiç öldürmeye çalışmamıştı ve-

Yan taraftaki bir düğmeye bastı ve aniden ağzının etrafındaki tüm su kayboldu ve *nefes alabildi*.

İçine çekebildiği kadar çok hava çekerken, Anya'nın kalbi neredeyse aparatı başının etrafına takarken göğsünden dışarı fırladı. Çok nazikçe. Kulaklarının arkasından bağlarken pençeleri bir kez bile saçlarına takılmadı ve sonra ağzına doğru şekilde takıldığından emin oldu. Boru sisteminden çıkmaya başlamadan önce kızın hafifçe normal nefes almasını bekledi.

Perdeli elini pürüzsüz metale dayadı ve kendini geriye doğru itti. Garip görünüyordu ve

Rahatsızdı. Başını kaldırıp ona bakmadı bile, kadın onu takip ederken yürümeye devam etti.

Daha çok yengeç vardı. Baktığı her yerde. Sırtlarında oyulmuş dalgalar olan yengeçler, sadece okyanusun kendisi anlamına gelebileceğini düşündüğü bir sembol. Ona yengeçlerle bir mesaj göndermişti.

Ve haklıydı. Adam onun için geliyordu.

Göğsünde yanan macera ve umutla onun peşinden ilerledi. Onun daha hızlı hareket edebildiğini fark ettiğinde, o da öyle yaptı. Tek koluyla nasıl bu kadar hızlı süründüğünden emin değildi ama şu anda bunu çok fazla düşünemiyordu. Sadece çok fazla zamanları vardı...

Dondu kaldı. Kadın ona, sonra da sağlarındaki boruya baktı. Öne doğru eğildi ve onu sertçe iterek az önce sürünerek geçtiğı boruya geri soktu. Sonra şaşırtıcı derecede hızlı bir hareketle vücudunu çevirdi. Öyle bir kıpırdandı ve kıvrandı ki sırtındaki bir yaradan kan fıskırdı ve birden kuyruğı tam önünde durdu. Kuyruğıyla borunun dibine birkaç kez vurdu.

Ne istediğinden emin değildi. Sonra tekrar vurdu, hareket etmiyordu.

Kuyruğunu tutmasını mı istedi? Hangi sebeple?

Anya kendisini kurtaran kadınla tartışmak istemiyordu ama bunun çılgınca olduğunu düşünüyordu. Omurganın hemen üstündeki bir omurgaya tutunarak, adam ileri atıldığı anda tutuşunu ayarladı.

Şimdi borunun içinde *uçuyorlardı*. Ve adamın kendisi için çok ama çok yavaş hareket ettiğini fark etti. Çünkü şimdi o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, yüzüne taktığı maskeden çıkan baloncukları görmeye bile vakti olmamıştı. Daha önce duymuş olması gereken gürültüyü duymadan önce maskeyi sorgulayacak zamanı bile olmamıştı.

Babası sözünü yerine getiriyordu. Boruları boşaltıyordu.

Aniden basınç arkalarından itti. Sistemden taşan hava her şeyi boruların içine itti. Eğer su onları serbest bırakmazsa, çok geçmeden kapana kısılacaklardı. Dışarı çıkamayacaklardı çünkü denize açılan delikten nasıl çıkacaklardı? Denize yakın olup olmadıklarını bile bilmiyordu.

Kulaklarındaki cınlamanın keskin bir ağrıya dönüştüğü basınçla birlikte aniden serbest kaldılar. Uçsuz bucaksız ötelere yuvarlanırken çıkan keskin patlamayı neredeyse duyuyordu.

Denizin mutlak sessizliğini dinlemek için sadece bir dakikası vardı. Onları çevreleyen mutlak hiçliğe bakarken kulaklarındaki cınlama bile kesildi.

Ve sonra gözleri, boyuna kadar uzanan kadınla karşılaştı. Sonunda hareket etmeyi bırakana kadar kumun üzerinde yuvarlanarak ondan uzaklaşmaya devam etti. Yere sırtüstü uzanarak tüm o güçlü, esneyen kaslara baktı. Karın kaslarının inişli çıkışlı tepeleri, göğüs kaslarının düz düzlemleri, hareketini durdurmak için yanında genişçe açılmış olan kesinlikle çarpıcı kolu. Ve tüm o parlak ışıklar, onun üzerinde belirirken kırmızı ve şeytani bir şekilde parlıyordu. Sırtındaki dikenler yükselmişti, neredeyse sırtındaki bir yüzgeç gibi görebiliyordu, o kadar büyüklerdi.

Kırmızı ışık yüzünün altından gölgeler çıkarıyor, onu hayal edebileceği bir hikâyenin kötü adamına dönüştürüyordu. Ama sonra adam ona uzandı ve kadın çığlık atmadı. Bağırması gerektiğini bile hissetmedi. Dehşete düşmüş olmalıydı. Bunun yerine, kötü adamın elini tuttu ve onu şefkatle koluna alırken Bitsy'nin kutusunu göğsüne yaklaştırdı.

O kalın kol kadının sırtını kavradı ve güçlü ön kolu kadının yan tarafına doğru esnedi. Elini karnına dayadı ve aniden tekrar hareket etmeye başladılar. Şehrini güvende tutan sütunların arasından hızla geçiyorlardı.

ile onu Çene üzerinde
Omuz, o izledim
kayboldu. Evi gitmişti.
Ama kalbi özgürdü.

onun
Alfa arkalarında

Daios

NOna sahip olduğu için onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Daios ona ulaşmanın zor olacağını biliyordu. Bir süredir şehri izliyordu ve içeride önemli bir hareketlilik olduğunu görebiliyordu. O korkunç, acı verici lazerleri fırlatan tüm sütunlar ateşlenmiş ve hazır bekliyordu. Boruya ulaşmadan önce hiç olmadığı kadar hızlı olmalıydı.

Ama gitmişti. Sonra da yengeçlerin konuşma seslerini duyana kadar onun hareket ettiğini sanmıştı. Yani en azından onu bulmuşlardı, bu şehrin içinde istediğinden daha derine inmesi gerektiği anlamına gelse bile.

Beklemediği şey ise onu yarı yolda bulmaktı. Ona rastlamadan önce deli bir kadın gibi yengeçleri takip ederek üç tünel inmişti. Hemen, öfke

o kadar sıcak ve güçlü bir şekilde alevlenmişti ki vücudunun ışıklarını kontrol edemiyordu.

Ya ölseydi? Boğulduysa? Ya sadece birkaç dakika geç kalsaydı ve onun cesedini bulsaydı? Tüm görevi mahvetmiş olurdu. Öfke yine boğazına yapıştı ve bir şeylere zarar vermek istedi. En yakındaki derin deniz kalamalarına tutunmak ve vücudunun her yerinde küçük vantuz izleri oluşana ve mürekkep bulutundan önünü göremeyene kadar savaşmak istedi.

Ama onu incitmek istemiyordu. Ve bu kendi başına yeterince merak uyandırıcıydı.

Kızın kendisine doğru bastırılmasına aldırmadı, minik parmaklarının omuzlarını kavramasına da aldırmadı. Kayıp koluna yakın olanı bile. Daha aşağıya çekmediği sürece pek de umursamazdı. Ama yapmadı. Bunun, eksik uzuvdan iğrendiği için mi yoksa sadece korktuğu için mi olduğundan emin değildi.

Yine de onun korktuğunu düşünmüyordu. Bacakları kalçalarının etrafında, tam da alt yüzgeçlerinin büyüdüğü yerde dolanıyordu. Mira'nın deyimıyla minik ayakları tuhaf bir kumaşla kaplıydı ama ne zaman yön değiştirse kuyruğunun arkasına çarpıyordu. Getirdiği kutu ikisinin arasındaydı, yoksa kalp atışlarına odaklanırdı.

Onun yerine tek düşünebildiği, kızın ona sarılmış olduğuydu. Yüzerken kızın sıcaklığı ona baskı yapıyordu ve Tanrı aşkına, yüzgeçleri kızın kalçalarında mı çırpınıyordu?

Hareketi hemen bastırdı, göğsünde kendine duyduğu tiksintiyle alçak bir hırıltı başladı. Bir akromo için çırpınamazdı, çırpınmayacaktı. Daios onu etkilemeye çalışmıyordu ve bir eş de istemiyordu.

Belki de içindeki bir ses, bir eşin onu istemeyeceğini düşündüğünü fısıldıyordu.

Akromos'un eski inine doğru ilerlemeye başladı ve sonra onun konuştuğunu fark etti. Ağızlık o kadar sessizdi ki onu duyamıyordu ve zaten çok alçak sesle konuşuyordu.

Ne dediğini duymak için eğildi. "Bir, iki, üç, dört, beş. Bir, iki, üç, dört, beş."

Ritmik olarak saydı. Tekrar ve tekrar. Adam başını eğdi, belli ki karanlıkta ondan daha iyi görüyordu. Gözleri ağızlığa bağlı gözlüklerin altında sıkıca kapanmıştı. Dudakları kıpırdadı ve o izlerken nabızı hızlandı. Boynundaki hızlı atış, kaburgaları bu şekilde hareket etmeden de yeterince endişe vericiydi, neredeyse hiperventilasyon yapıyormuş gibiydi.

Korkuyor muydu? Bir şey mi yapmıştı? Daios, eğer şehirden kaçmayı düşünmüyorsa, onu neyin korkutacağını bilmiyordu. Adam onu bulduğunda zaten borulardaydı! Belli ki gitmek istiyordu.

Kaçarlarken ondan korkmasını gerektirecek kadar büyük bir canavar değildi. Öyle miydi? Sorun onu görmek miydi?

Onun kendisini görmek için zorlandığını hissetmiş olmalı ki gözlerini açtı. Ama ona bakmadı. Tam olarak değil. Daha çok omzunun üzerinden.

"Özür dilerim. Karanlıktan hoşlanmıyorum," diye fısıldadı. "Saymak panik atakları uzak tutmaya yardımcı oluyor. Özür dilerim."

"Kontrol edemediğin bir şey için neden özür diliyorsun?" diye homurdandı ama sonra alçak ses tonunun ve hırıltılı sesinin korkularını yatıştırmak yerine daha da artıracığını fark etti.

İç çekerek, başının arkasını avuçlamak için elini kaydırды. Dikkatlice kafatasını çevirdi, böylece boynunun ve omzunun hasar görmemiş kısmına bakıyordu.

Vücudundaki renkleri tek tek kontrol etmek çok zaman alıyordu. Daha gençken, denemeyi takıntı haline getirmişti. Anneleri onun maskaralıklarına hep gülmüştü. Sadece ahtapotların bu kadar yetenekli olduğunu ve hiçbir denizaltının onun denediği şeyi yapacak kadar renklerinde iyi olmadığını iddia etmişti.

Yine de bu konuda ustalaşmıştı. Böylece, onun saydığı ritimle, onlar yüzerken ışıklara odaklandı. Bir, iki, üç, dört, beş. Boynuna kadar. Sonra tekrar, omzunun tepesine kadar. Pazusundan aşağıya doğru. Sonra ışıkları döndürdü ve aynı şekilde geri gitti. Kadın onu pek iyi göremiyordu, gerçi muhtemelen daha önce gördüğünden daha iyi görüyordu ama adam onu görebiliyordu. Fark ettiği titreme neredeyse tamamen kaybolmuştu. Gözleri takip etti ve ışıklar yukarı ve Aşağı. Bitti ve gerginliğinin azaldığını hissedene kadar tekrarladı. Sadece eriyip gitti. Ta ki kız bir kez daha onun kollarında uysallaşana kadar.

Suyun içinde ilerlerken ışıkları açık tutmaya devam etti, ancak Arges'in endişeleri bir anda kafasında patlamaya başladı. Kardeşi Achromos'un üşüdüğünü söylemişti. Sık sık. Bu yüzden onu daha sıcak tutması gerekiyordu. Bu iki kolla daha kolay olurdu ama ona kıyasla çok küçüktü. Tek kolla da bunu yapmak oldukça kolaydı. Onu kendine yaklaştırdı, ayaklarını kalçalarındaki yüzgeçlere sığdırmak için tutuşunu değiştirdi.

Yüzünü göremediği için minnettardı. Hassas yüzgeçlere sürtünen ayaklarının yumuşak dokunuşu karşısında kontrol edemediği yüz buruşturması onu daha da korkutabilirdi. En azından iyi ilerleme kaydediyorlardı. Tesis bulana kadar bu hızda yüzmeyi bırakmak istemiyordu. Babası onları ayrılırken görmüştü. Bundan emindi. Bu da peşlerinden gelen gemiler olacağı anlamına geliyordu. yakında, muhtemelen zaten vardı.

Sonra yeni bir engelle karşılaştı. Suyun içinde durakladı, daha önce olduğundan daha dik duruyordu. Bacakları onun etrafında biraz daha sıkıca kıvrıldı ve nerede olduklarına bakmak için boynunu büktü. Pek bir şey görebildiği söylenemezdi.

Uzakta ışıklar vardı. Takip edilmekten kurtulacaklarını gerçekten ummuştu. Babasının sahip olduğu devasa gemilere kıyasla okyanusta küçük bir zerreydi ama ne yazık ki General'in daha fazla gemisi varmış gibi görünüyordu.

elindeki kaynaklar. Bu durum Daios'un işini zorlaştırıyordu, hatta şu anda önlerinde duran engelden bile daha fazla.

Kırmızı mercan yatağı tehlikesiyle ünlüydü. Daha yavruyken, o ve arkadaşları buradan yüzüp yüzemeyeceklerini denerlerdi. İlk sivri yara izleri buradaydı. Ona doğru uzanan parmaklara benziyorlardı. Kırmızı kana batırılmış parmaklar, etlerinden daha fazla içmek için yalvarıyorlardı.

Neye baktığını görmesi için kendini daha da parlarken buldu. Maketes bu ölümcül mercan yatağının üzerinden geçeceklerini düşünmüştü ama peşlerinde insanlar olacağını unutmuştu. Bu da ne yazık ki bir seçeneği olduğu anlamına geliyordu. Bir hata yaparsa pullarını kesecek olan sivri uçlu, cılız kırmızı mercanların arasından geçebilir ya da onların üzerinde yüzüp babasının gemilerinin yüzdüğü yönü görme riskini göze alabilirdi.

Kız uzanıp parmağını en yakındaki mercan parçalarından birinin üzerinde gezdirince gerildi. Daios onlara bu kadar yakın olduklarını fark etmemişti.

"Bunlar keskin," dedi, sesi boğuk ve alçaktı.

Belindeki tutuşunu bırakarak, elini tutarken kendisine tutunması için ona güvendi. Yavaşça, çok büyük tehlike altında olan küçük parmağına bakmasına izin vermesi için onu zorladı. En azından yara yoktu.

Elini aralarına bastırdı ve kollarını göğsüne yasladı. "Kıpırdamadan dur," dedi, sesini alçak tutmaya çalışarak, böylece bunun ne kadar önemli olduğunu anladı. "Korkarım bizi takip eden Akromolar var."

Bu sözleri ona söylemek muhtemelen saçmaydı. O bir Akromo'ydu ve elbette halkının onları takip edeceğini biliyordu. Adamın ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığından bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden eliyle ışıklara doğru işaret etti, elini sanki suda ilerleyen bir gemiymiş gibi hareket ettirdi. Sonra mercanlardan birine uzandı, kırmızıyı daha da parlaklaştırdı, böylece

En ufak bir dokunuşta derisinden fışkıran kan bulutunu görebiliyordu.

Onu güvende tutacaktı, ona taklit etmeye çalıştı. Onun için yaralarını saracaktı.

Daios onun kanaması fikrinden hoşlanmamıştı. Keskin kırmızı mercan yatağında ilerlerken o kırmızı şeritlerin derisinden uzandığını görmek istemiyordu. Kanının tadı muhtemelen tatlı olacaktı ve buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Dşnebildiğı tek şey kanla siyaha dönen bir deniz ve kaybettiğı onca insan iken. lmleri için onu suçlayan tüm o ruhlar.

Serin parmaklar yüzüne dokundu. Eldivenlerinin tuhaf dokusu, parmaklarını alnında gezdirirken üzerine ken skneti değiştirmedi. Oradaki kırışıklıkları düzeltti, dokunuşu gerekenden biraz daha uzun sürdü.

Sonra küçük cadı kadın fısıldadı: "Mercanların arasından geçebiliriz. Kollarımı sıkı tutacağım."

Artık gemileri neredeyse duyabiliyordu. Suyun içindeki hareketlerinin garip metalik uğultusunu ve solungaçlarındaki, sadece bu makinelerin okyanusa bıraktığı yağın kokusunu kesinlikle alabiliyordu.

Keskin bir baş hareketiyle onunla birlikte deliliğin içine daldı. Onları bulabildiğı tek açıklığa doğru iterken keskin dikenler sırtını, kollarını ve omuzlarını kesti. Tek yapması gereken bu mercanın dibine inmekti, sonra yzebilecekleri bir alan olacaktı.

Tüm mücadele boyunca kız, adamın kollarında taş gibi hareketsiz kaldı. Onu belinden kavradı, mercanı kırmak için tüm vücudunu kullanırken bir koluyla omurgasını tuttu. Eğer bu onu güvende tutacaksa, onun kalkanı olacaktı.

Sonunda dibe doğru ilerledi. Burada yüzmesi için yeterli alan vardı ve onu

O keskin parçalardan uzak durmalıydı. Eğer herhangi bir şey aşağıdaki siltli kuma çok yaklaşırsa, sadece onu kesebilirdi.

Ta ki onun kanının kokusunu alana kadar.

Kokuyu solungaçlarının derinliklerine kadar sürükledi, kaburga solungaçlarının kenarlarında yumuşak bir şekilde dalgalandığını hissetti ve sonra dilinde onun tadını alabildi. Metalik ve çok tatlı.

İlk tepkisi gurur duyduğu bir tepki değildi. Daha fazlasını istedi. Dişlerini boynunun zarif sütununa batırmak ve o tatlı kokuyu kendine çekebilmek için suda daha fazla dalgalandırmak istedi. Ama sonra onu incitme düşüncesinden nefret etti. Onun şu anda acı çekiyor olmasından nefret ediyordu.

Vücudunu açmak için onu önüne çekerek yarayı aramaya başladı. Kollarında ve ellerinde hiçbir şey yoktu ama elbette bunu biliyordu. Kollarını ona sarmıştı. Belki de sırtındaydı. Konuşmaya başladığını görmezden gelerek onu etrafında döndürdü. Yarayı bulması gerekiyordu. Kan kaybından ölmeyeceğinden emin olmalıydı.

Söz vermişti.

Daios bunu hayatta tutacağına söz vermişti. Ama onu takip eden şans o kadar kötüydü ki, ne yaparsa yapsın, herkesi ve her şeyi öldürüyormuş gibi hissediyordu...

Adam onu çevirirken parmaklarını adamın omzuna vurdu, tekrar etine zarar vermeye cüret edecek kesiği aradı. Sonra daha fazla vuruş, adamın dikkatini yüzüne çeken ritmik hareketler.

"Işıklar," dedi, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Işıkları kapatmalısın."

Parmaklarını onun teninde yanıp sönen her bir ışığa dokunduruyordu. Sanki onları parmaklarıyla örtmeye çalışıyordu ya da belki de dokunuşunun onları kapattığını düşünüyordu. Ve sonunda kendini o karanlık yerden çekip çıkardığında ve aldığı riski fark ettiğinde, Daios onların karanlığa gömülmesine izin verdi.

Neresinin kesildiği önemli değildi. Belli ki ölüm riskini göze alacak kadar yaralanmamıştı ve gemiler artık onlara çok yakındı. Çok yakın.

Garip gemiler başlarının üzerinden geçerken onu tekrar kendine doğru çekti ve ikiz kalp atışlarına karşı sıkıca tuttu. Gümüş karınları parlıyordu ve denizi içindeki yaratıklardan ayıran cam panellerden içlerini görebiliyordu. Dev ışık huzmeleri gemilerin önünde hareket ediyordu. İkisini arıyorlardı ve eğer dikkatli olmazsa onları bulacaklardı. Öfkeden neredeyse titreyen adam onu bir kez daha kendine yaklaştırdı ve yere yatırdı.

Kırmızı mercan ve koyu toprak vücudunu gizleyecekti ama gümüş dalgıç kıyafeti en az gemiler kadar göze çarpacaktı. Bu yüzden onu korumak zorundaydı.

En azından kendine böyle söylüyordu. Onu sadece bir süre daha güvende tutabilmek için örttüğünü söylüyordu. Çıplak tenine bastırıldığı minik ellerinin içinde bir şeyleri büktüğünü kabul etmeyi reddetti.

Sonra onun göğsünde daireler çizmeye başladı. Gemilerin aramalarını durdurmalarını beklerken daireler desenlere dönüştü. Nasıl deşifre edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama lanet olsun.

Birinin ona dokunması çok iyi hissettirdi.

En son ne zaman birinin ona sadece dokunmak için dokunduğunu hatırlamıyordu. Zamanının büyük bir bölümünü hep yalnız geçirmişti ve yalnız olmadığı zamanlarda da savaşıyordu. Hepsi bu kadardı. Bu küçük canavar zorla yoluna çıkana kadar hayatında başka hiçbir şey yoktu.

Kuyruğu daha önce hiç hissetmediği bir akıntıya kapıldı. Sanki biri omuzlarına serin bir battaniye koymuş, onu biraz daha sıkı sarmış gibiydi ve bunun bir deniz tanrıçası olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı. Eğer ona söylüyorsa, bu... doğrudu. Bunca zaman savaştıktan sonra, sonunda ona yumuşak bir şey verilmişti.

Ama onu elinde tutabilmesi için hayatta kalması gerekiyordu.

Böylece gemiler başka bir yöne gitmek için dönerken, kollarında onunla yüzdü. Sırtını, omuzlarını ve kuyruğunu ısırarak keskin dikenlerin altında. Onları buradan çıkarmak için ne kadar gerekirse o kadar kan akıtacaktı.

Uzun bir süre geçti. Ama sonunda mercandan kurtulup güneşi üzerlerinde nadiren görebildi; daha fazla yara almak zorunda kalmaması bir lütuftu. Onu dikkatlice Maketes'in bahsettiği terk edilmiş tesise götürdü. Görünürde hiç ışık olmamasına rağmen, sağlam gibi görünüyordu.

Bir pencerenin yanında yüzerken, pencerenin ardındaki gölgelere baktı ve içeride hava olduğunu görebildi. Umarım onun için solunabilir bir havadır ama en azından bir şeyler çalışıyor olmalıydı.

Şimdi tek yapması gereken içeri girmenin bir yolunu bulmak ve kendini onu bırakmaya zorlamaktı. Bu da tahmin ettiğinden daha zor olacaktı.

İçeri nasıl girilir? Emin değildi. Akromos yapılarda pek fazla açıklık yoktu ve bunun karmaşık olacağını tahmin edebiliyordu.

Yumuşak bir dokunuşla kucağındaki küçük yaratığa baktı.

"Işıklar mı?" diye sordu. "Işıkları yapabilir misin?"

"Yine mi korkuyorsun?" diye sordu, sesi göğsünde alçak bir gümbürtüye dönüşmüştü.

Onun titremesi üzerine iç çekti. Elbette karanlıktan korkan bir yaratığa doğru atılması gerekiyordu. Muhtemelen o kadar çok şeyden korkuyordu ki, saplantısının geri kalanını onun her kaprisine hizmet ederek geçirmek zorunda kalacaktı. Kadın zayıftı.

Ama yine de omzundan aşağı yukarı inip çıkan ışıkların ritmiyle başladı ve bir sonraki ışığın yanmasına izin vermeden önce parmaklarının her birini varoluştan çıkarma şeklini görmezden gelmek için elinden geleni en iyisini yapmaya çalıştı.

Anya

S denizin ne kadar *karanlık* olduğunu hafife almıştı. Anya hayatı boyunca Alfa'nın cam kubbesinden denize bakmış ve yapay ışıkların ötesinde yalnızca karanlığı görmüştü. Dışarının zifiri karanlık olduğunu biliyordu. Alfa şehri o kadar derine inşa edilmişti ki, yukarıdan hiçbir ışık şehirlerine nüfuz edemiyordu. Gelebilecek bir ışık olduğundan değil.

aracılığıyla.

Ama karanlığın onu bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemişti. Görünüşe göre, gerçek karanlığı hiç görmemişti.

Burası onun üzerine baskı yapmıştı. Karanlığın ağırlığı kör olmaktan daha kötü hissettiriyordu. Her zaman görme yetisini kaybetmenin duyma yetisini kaybetmekten daha zor olacağını düşünmüştü, muhtemelen duyularından birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiği için. Ama bu... ağırdı. Çok ağırdı.

Anya kalbinin daha hızlı attığını hissedebiliyordu. Vücudunun ve pompalanan her bir ons kanın daha fazla farkındaydı.

damarlarında dolaşıyordu. Nefesinin ciğerlerine girip çıktığını hissedebiliyordu, tamamen daha önce hiç görmediği bir cihaza bağlıydı.

Tüm bunlar zihninin dönmesine, gürlemesine ve yaptığı şeyin korkusuyla kaynamasına zaman verdi. Özgür olmak için o kadar çaresizdi ki, bunun tüm hayatını bir undine'in ellerine emanet etmek anlamına geldiğini fark etmemişti. Halkının yıllarca savaştığı bir yaratığa. Bu, almaya hazır olduğunu düşündüğü bir riskti.

Ta ki denizin soğuk derinlikleri onu kollarına alıp götürene kadar.

Ama o bunu hissetmişti. Ya da belki de onun korkacağını biliyordu. Emin değildi. Bir an nefesinin altından saymaya başladı ve sonra adam parladı.

Kırmızının halkı için bir uyarı işareti olduğunun farkında olup olmadığını bilmiyordu ve kırmızı ışık zihnine tehlikede olduğuna dair mesajlar gönderdiği için hemen yardımcı olmuyordu. Ama sonra bir düzen fark etti. Adamın, sayması için kendisinin belirli kısımlarını nasıl aydınlattığını, kendisinin saydığı ritimle aynı ritimde.

Denizden sürünerek çıkan bu korkunç varlık onu sakinleştirmek istemişti. Onun yaralandığını düşündüğünde paniğe kapılmıştı ve o keskin mercanın içinden geçtikten sonraki davranışlarının tek açıklaması buydu. Neredeyse paramparça olacak olan kendisi olmasına rağmen.

Şimdi bile parmakları adamın sırtında kalan derin bir yaranın kenarına dokunuyordu. Onlardan çok vardı. Onu acıtmadan nereye tutacağını bilmiyordu ama adam bunu fark etmemiş gibiydi. Kanaması sorun değilmiş gibi suyun içinde ilerliyordu.

Sertçe yutkunarak kendine onun bir canavar olduğunu söyledi. Onunla vücut diliyle hayatı boyunca kimsenin konuşmadığı kadar çok konuşmuş olması önemli değildi. Onun iyi olmasını önemsiyordu. Ve onun güvende kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Sikeyim. Ondan hoşlanıyordu. O sadece bir canavar değildi; onun için gerçek bir varlık haline geliyordu ve bu tehlikeliydi. O bir sonun aracıydı. Şehrinden bir kaçıştı ve Ace ile yeniden bir araya gelebilmek için ilk fırsatta ondan uzaklaşacaktı.

Cesedin ışığı terk edilmiş bir araştırma tesisinin kenarına vurduğunda kalbi midesine indi. Bunu daha önce de duymuştu. Binanın birkaç önemli kanadı çökmüş ve su baskını yüzünden babası herkese evlerine dönmelerini emretmişti. Yine de hâlâ yaşanabilir durumda olmalıydı.

Lanet olsun. Onu, içinde bulunması için yeterince güvenli olduğunu düşündüğü bir yere götürüyordu. Neden düşünceli olmak zorundaydı ki? Neden babasının tüm türünün öyle olduğunu iddia ettiği o canı yaratık olamıyordu?

İçeride yüzecek bir yer bulmaya karar vermeden önce tüm binayı dolaşmaları biraz zaman aldı. Bol miktarda su hasarı vardı. Basıncın duvarlardan birinin çökmesine neden olduğu yeri görebiliyordu. Delik, dev bir yaratık binanın yan tarafına bir pençe saplamış gibi görünüyordu, bunun mümkün... olmadığını bilmesine rağmen.

Öyle miydi?

Anya kendini içine attığı dünya hakkında hiçbir şey bilmediğini hemen fark etti. Ve derin deniz ilk başta düşündüğünden daha korkunçtu.

Ama belki de kolları ona sarılmışken ve bacaklarının arasında o kadar güç varken biraz daha az korkutucuydu. Bu düşüncelerin onu nereye götüreceğini fark ettiğinde maskenin altında yanaklarının ısındığını hissetti, aynı anda adam hava dolu odada yüzeye çıktı.

Düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde ortaya çıkan Stockholm Sendromu'ndan kurtulma zamanı gelmişti. Adamın kollarından sıyrılarak kırık metal zeminden yarı sürünerek yukarı çıktı ve ötesindeki havaya çıktı.

Bunu yapabiliirdi. Burası hava ve evdi ve böyle yerlerde nasıl dolaşılacağını biliyordu. Maskeyi yırtmak

Yüzünü buruşturarak, arkasındaki yaratıktan yükselen öfkeli hırıltıyı duymazdan geldi.

Derin bir nefes aldığında, bu tesisin çoğu işlevinin hâlâ çalışır durumda olduğunu görerek rahatladı. Belli ki hava varsa güç de vardı.

"Bilgisayar?" diye seslendi, sesi biraz hırıltılıydı. "Rapor ver."

Birkaç adım daha sürünerek Bitsy'yi kutusundan çıkardı. Küçük robot birkaç kez göz kırptı, sanki uykudan uyanıyormuş gibi görünüyordu. Yine de tam olarak böyle hissetmediğini biliyordu. Yine de küçük droidi başının üzerine koydu.

Bitsy kelimeleri hemen ekrana yansıttı, iki hoparlörden çıkan kelimeleri yansıttığı için biraz çarpıtılmıştı, ama aynı anda değil. "Yaşam desteği, çevrimiçi. Mesajlaşma işlevi, çevrimiçi. Araştırma tesisleri hasar gördü. Yaşam alanları, hasarlı. Jeneratörler devrede. Hava kompresörleri, yüzde otuz iki."

"Kahretsin," diye mırıldandı, ellerini metal zemine biraz daha sıkıca bastırarak. Gücün bir kısmını bu odaya yönlendirmesi gerekecekti. Jeneratörlerin bundan daha fazla elektrik üretmesini umuyordu ama bunun ya jeneratörlerden birkaçının artık çalışmadığı ya da o odada da ciddi bir su hasarı olduğu anlamına geldiğini varsaydı.

Bu şimdilik yaşanabilir bir durumdu ama sonsuza kadar değil. "Bitsy, sisteme girebilir misin?"

Droid, kelimeler yanıp sönmeden önce her şeyi bir kez daha gözden geçirdi. "Elbette."

"Güzel. Tüm yaşam desteğini bu sektöre kaydırmamız ve babama burada olduğumuzu belli etmeden elimizden gelen gücü yönlendirmeye çalışmamız gerekecek. Eğer sisteme doğru bir şekilde girebilirsek, Ace'e de mesaj gönderebiliriz."

Kadıncağızın hâlâ suyun içinde, hemen arkasında olduğunu umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak, bakışlarını artık evi olacak şeyin üzerinde gezdirdi. Dev bir pencere duvarı

bütün bir duvarı kaplıyordu ama on metreden ötesini pek göstermiyorlardı. Bulanık su, pencerelerin altındaki konsolların yetersiz ışığıyla ancak zar zor aydınlatılıyordu.

Buzlu dalları havaya doğru kıvrılan suya çarpmadan önce zemin alanı belki on beş metre genişliğindeydi. Nefesi bile buzlu ile her Nefes ver, ve o olabilir Sadece üzerinde dalgıç kıyafeti olmasaydı donacağını hayal edebiliyordu. Şu anda bu odanın tesisin diğer bölümlerine açılan hiçbir kapısı yoktu. Tahliye kapıları kapalıydı ve eğilip pencere duvarının ötesine baktığında her iki taraftaki koridorların da suyla dolu olduğunu görebiliyordu. Yani Bitsy sisteme girip suyu tahliye edene kadar şimdilik bu odada sıkışıp kalmıştı. En azından o zaman belki neyle çalıştıklarını görebilirlerdi.

Ayağa fırlayarak dudağını ısırды ve odaya doğru bir adım daha attı. Etrafında kırmızı ışıklar yanıyordu ve bir tür alarmin yankılarını hissedebiliyordu. Tam olarak duyamıyordu, tam olarak değil, ama kesinlikle ulaşamayacağı bir yerde gürültü olduğu hissi vardı.

Bir el bileğini kavradı ve onu suya geri çekti.

Bir çılgılık atarak buz gibi suya sertçe çarptı. Su burnuna doldu ve yüzeye geri çıkıp nefes nefese kalıp burun deliklerini temizlemeye çalışırken tek hissedebildiği tuzun yakıcılığıydı.

"Bu da nesi," diye mırıldandı, ama o el ağızlığı yüzüne biraz fazla sertçe çarpmadan ve sonra onu suyun altına geri çekmeden önce bağırması olabileceğini hissetti.

Zenci elini onun ayak bileğine dolamıştı ve onu derinliklere doğru sürüklüyordu. Yukarıdan gelen kırmızı alarmin onu kırmızıya mı çevirdiğini, yoksa kendi renklerinin üstlerindeki renklere cevap olarak mı yanıp söndüğünü anlayamıyordu. Her iki durumda da kızgındı.

Diğer ayağıyla tekme atarak topuğunu bileğini tutan ele çarptı.

Onu serbest bıraktı ama bir bakış fırlatarak döndü ve vücudunun etrafındaki yüzgeçleri alevlendirdi. Adamın ne kadar iri olduğunu görünce afallamıştı. Buna hiç alışabilecek miydi? Muhtemelen alışamazdı. Özellikle de bir hayvan gibi dişlerini göstermişken ve tüm o öfke bir tsunami gibi vücudunu sarmış, duygularının katıksız gücüyle onu alıp götürmeyi beklerken.

Ama adam onu başka bir yere götürmeye çalışırken bir bavul gibi sürüklenmeyecekti.

"Burada kalıyorum," dedi, kelimeleri daha yüksek sesle çıkarmak için karnını esneterek. "Burası güvenli."

O keskin dişler, ısırmayı taklit ederken suyu gıcırdattı. "Aptal achromo. Neredeyse kendini öldürtüyordu."

Kelimeler gözünün önünden geçti ve duraksamasına neden oldu. Bitsy'nin onun dilini indirdiğini henüz fark etmemişti ama görünüşe göre indirmişti. Arsız küçük droid kelimeleri için canlı pembe bir renk seçmişti.

"Ne dedin?" diye sordu, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

Bir elini kulağı olduğunu tahmin ettiği şeyin arkasına götürdü ve boynundaki solungaçları da avuçladı.

"Bu çok sinir bozucu," diye içinden küfretti ve karnını sıkarak bağırmaya çalıştı. Bu kez ellerini de kullanarak ona "Ne dedin sen?" diye işaret etti.

Adam onun ellerinin hareketini izledi, bakışları daraldı ve kız onun elinin de benzer şekilde hareket ettiğini gördüğüne yemin etti. Ama sonra nefesinin altından homurdandı.

"Gel," diye hırladı, sözcük boğazını yırtarcasına çıkmıştı. "Güvende değiliz."

"Seni anlayabiliyorum." Elleri, muhtemelen çoğu insanın çözemeyeceği kadar hızlı kelimelerle uçuşuyordu ama çok heyecanlıydı. "Ne dediğini anlayabiliyorum! Ve seni duyabiliyorum. Ben..."

Önündeki kadından çıkan derin gümbürtü bir kelime değildi. Bu bir hayal kırıklığı, öfke ve... arzusunun ifadesiydi. Ya da en azından o böyle anladı.

Aptalca. Burada yeri olmayan aptalca düşünceler. Bu düşüncelerin tam ortasındaiken sesinin böyle çıkması önemli değildi.

Sesi tekrar çıkardı ve tüm vücudunu sarsarak göğsünden bacaklarının arasına kadar bir elektrik zonklaması gönderdi. Uyluklarını birbirine bastırdı, o sesi ve vücudundaki kalkmak isteyen her bir tüye ne yaptığını düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Ona doğru hamle yaptı, daha doğrusu kuyruğunu öyle sert salladı ki yine tam önünde durdu. Onu yakalamasını ve pençeli, korkunç eliyle derinliklere doğru sürüklemesini bekleyerek irkildi.

Ama bunu yapmadı. Onun yerine, siyah pençelerinden birinin arkasını boğazının yan tarafına dokundurdu. Pençenin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Pençenin kenarı, üstlerinde çalkalanan dalgalar boyunca kırılan parıltılı kırmızı ışıklara ve garip bir elektrikli yılan balığı gibi parlamayı henüz bırakmamış olan parıldayan vücuduna takıldı.

O derin, derin ses daha da alçaldı. Bu ses onun duymadığı bir şeydi. Göğsünün derinliklerinde, kaburgalarını sarsarak hissetti. "Gidiyoruz," dedi, kelimeler etrafında yanıp sönüyordu. "Böylece seni güvende tutabilirim."

Gözleri yaşlarla doldu ve nedenini bilmiyordu. Hayatı boyunca korunmuş ve bakılmıştı, değil mi? Babası ve diğer herkes her zaman onun güvende o l d u ğ u n d a n emin olmuştu.

Ama ona hiç böyle hissettirmemişlerdi. Onu izleyebilmek, kontrol edebilmek, her hareketini manipüle edebilmek ve sonra da kendi çıkarları için kullanabilmek için olduğu yerde kalmasını istemişlerdi. Ama bu kadın? Sadece onu güvende tutmak istiyordu.

Söylemesi bu kadar basit bir şeydi ama yine de asla iyileşemeyecekmiş gibi hissediyordu.

Başını sallayarak sertçe burnunu çekti, böylece solunum maskesinin içi sümüklenmemiş olacaktı. "Burada güvendedeyim. Söz veriyorum."

Başını salladı ve pençeli parmağıyla kırmızı ışıkları işaret etti. "Saldırıyor."

Pençeli parmağını tuttu, içindeki bir çılgınlık ona uzanmasını ve dokunmasını söylüyordu. Belki de sadece ona dokunarak rahatlamasına yardımcı olabileceğine dair çılgınca bir hisse kapılmıştı ve bu aptalcaydı. Pençesine tutunabileceğini ve onun kendisini dinleyeceğini düşündüğü için bile aptaldı.

Ama adamın gözlerinin nasıl açıldığını gördü. Şok ya da öfkeyle, hiçbir fikri yoktu. Parmağına dolanan eline baktı ve her bir parçası dondu kaldı. Sanki zamanı durdurmuştu.

Solungaçları kıpırdamıyordu bile, belki de nefes alması için kıpırdamaları gerektiğini düşündü. Öylece elini saran kıza baktı ve sonra en ufak bir hareket oldu. Boynunda, solungaçları olduğunu düşündüğü yerde bir çırpınma. Oradaki narin zarlar neredeyse güzel görünüyordu. Sadece en ufak bir çırpınma, boynuna y a p ı ş a n ipekten küçük bir kırıışıklık.

Sertçe yutkundu. Sonra o siyah gözler ona döndü.

"Saldırmıyor," dedi. Bu gözler onu, tahtaya yapışmış bir kelebek gibi kıstırılmış hissettirdi. "Bu bir uyarı sistemi. Kapatabilirim."

"Açıkla."

"Tüm tesiste var. Bir bölgede bulunma yetkisi olmayan herkes alarm sistemini çalıştıracaktır. Bu bir güvenlik önlemi."

"O zaman kapat." Ama adam hareket etmedi. Kadın yavaşça elini bırakıp odaya dönerken nefes bile almıyor gibiydi.

Kollarını ve bacaklarını kullanarak suyun içinde kolaylıkla ilerledi ve sonra Bitsy'yi başından aldı. Küçük droid ortadaki kontrol paneline doğru koştu, kendini oradaki elektronik aksamalara bağladı ve çalışmaya başladı.

Başındaki basıncın azaldığını hissedebiliyordu, bu da sesin kesildiği anlamına geliyordu. Ve sonra kırmızı ışıklar da dönmeyi bıraktı. Kulak çınlaması alevlendi.

Muhtemelen basınç değişiklikleri odanın nihayet bir insan için güvenli olduğu anlamına geliyordu.

Kulaklarındaki çınlamayla birlikte kendini sudan çıkardı ve "Bilgisayar, tüm yaşam desteğini - Bitsy, neredeyiz?" dedi.

Droidi aşağı yukarı zıpladı, bu genellikle Anya'nın dikkatini başka şeylere verebilmesi için durumu hallededeğinin bir işaretiydi. Etrafında döndü, droidi olmadan onu anlayamasa bile kadınla daha fazla tartışmaya hazırды.

Ama o gitmişti.

Suda hiçbir şey yoktu, karanlık bir gölge yoktu, bulanık gri bir karmaşa ve metal zemine vurmaya devam eden dalgaların beyaz şapkalarından başka bir şey yoktu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, sonra sendeleyerek konsolların yanına gitti ve Bitsy'nin önüne oturdu. "Gitmiş."

Robotu tekrar aşağı yukarı sallanmaya başladı.

"Keşke daha fazla şey getirseydim." Dalış giysisine baktı ve uzun bir nefes verdi. "Bunun kurutulması gerekiyor ve burada olduğum süre boyunca dalgıç giysisi içinde kalamam."

Bitsy bacaklarından birini konsol panelinden kaldırdı ve sağ tarafı işaret etti. Köşede, birkaç tekerlekli sandalyenin daha itildiği yerde, üzerinde "Acil durum malzemeleri" yazan birkaç kutu vardı.

"Mükemmel." Bir kez daha sendeleyerek ayağa kalkan Anya, kendi iyiliği için fazla yakışıklı, kafa karıştıracı bir kadının yardımını olmadan da bunu yapabileceğini söyledi.

Ve kendine onun yakışıklı olmadığını söylemek zorunda kalması gerçekten berbattı. O bir canavardı. Bir undine. Kendi türü bile değil.

Zihnindeki bir fısıltı, "Evet, öyle. Ama yine de ondan hoşlanıyorsun."

Daios

HO odadan ve yarattığı kafa karıştırıcı duygulardan hızla uzaklaştı. Işıklar yandığında ve çığlıklar başladığında

onu bir canavarın ağzına teslim etmişti. Kız tepki bile vermemişti ve adam kızın sesi duymadığını fark etti.

Tehlikede olduğunu bilmiyordu. Küçük achromo'sunun, onu kurtarmasını gerektirecek kadar büyük bir tehlike altında olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden onu yakaladı, kendisiyle birlikte suya çekti, böylece ikisi de kaçabilecekti. Onu tehlikeden kurtardıktan sonra yolculuğu onun için daha rahat hale getirecekti.

Ta ki kadın ağlarının arasına öyle sert bir tekme atana kadar... Adam acının şokunu çenesine kadar hissetti. Kendisiyle bu konuda kavga etmesine öfkelenerek ona dönmüştü ama kızın zaten sorun kendisindeymiş gibi ona baktığını gördü.

Onu.

Onu kurtaran kişi.

Sonra kadın olan biten her şeyi açıkladı ve adam kendini aptal gibi hissetti. Elbette bu tesiste alarm sistemleri vardı. Daha önce diğer şehirlerdeki alarm sistemlerini görmüş, yüksek seslere ve kırmızı ışıklara katlanmıştı. Akromoslar evlerinde davetsiz bir misafir olduğunu fark ettiklerinde ne olacağını çok iyi biliyordu.

Sonra ona tekrar dokundu. *Tekrar.*

Vücudunda görebildiği her şeyden ve eksikliklerinden sonra, yine de ona dokunmuştu. Pençesine tutunmuştu ve ona zarar vermenin ne kadar kolay olduğunu fark etmişti. Tek yapması gereken bileğini bir kez bükmek, yanlış yöne çevirmektir ve kız... gitmiş olacaktı. Tüm o narin eti kesip kemiğe kadar parçalayabilirdi. Kimse onu durduramadan kan kaybından öldü.

Ve bu düşünceler onu dehşete düşürmüştü. Daha önce hiç korkmadığı kadar. Çünkü bu düşüncelerle birlikte, insanları incitmeme konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadığı bilgisi de gelmişti.

O çok küçük ve narindi. Onun için incitmesi çok kolaydı ve onu incitmek istemiyordu. Zayıf bir yaratıkla çiftleşmek istememeliydi. En güçlü, en kuvvetli, en iyi olanı aramalıydı. Dövüşte yenemeyeceği ya da üstesinden gelemeyeceği birini. Su İnsanları güce değeri verirdi, inceliğe değil.

Bu yüzden o dikkatini alarmı durdurmaya ve onları o korkunç sesten kurtarmaya verirken, adam kaçmıştı. Bir an bile daha fazla kalırsa neler yapabileceğinden korktuğu için ona bakamamıştı.

Ya kısa bir süreliğine de olsa daha önce olduğu gibi zayıf düşerse?

Daios tüm hayatını bir silah olduğunu bilerek geçirmişti. Vücudunun etrafındaki herkes için yarattığı tehlikeden gurur duyuyordu. Onun rolü buydu.

Artık bedeninin getirebileceği kayıpları da çok iyi biliyordu. Ve bu onu dünyanın sonuna kadar rahatsız etti.

Suyun içinden keskin mercanlara doğru değil, çıkıntının ötesindeki uçuruma doğru dalarak karanlığa daldı. Delilikten, anılarının dehşetinden ve her şeyi tekrar yapma korkusundan kaçmaya çalışıyordu. Ama bu düşüncelerden kaçamayacağını uzun zaman önce öğrenmişti. Onu karanlığa doğru kovaladılar.

Zor nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor ve solungaçları sanki etrafındaki suda yeterli oksijen yokmuş gibi genişliyordu, uçurumun en dibine ulaştı.

Okyanusun daha önce gittiği daha derin kısımları da vardı. Ama burada, en derini olmasa da, basınçta hâlâ bir sessizlik vardı. Düşünmesine izin veriyordu. Nefes almasına izin veriyordu.

Yavaşça vücudunun suyu aydınlatmasına izin vererek yönünü buldu. Derinliklere yaptığı çılgınca atak yüzünden buradaki alüvyonlar bozulmuştu, bu yüzden bir el mesafesinden daha uzağı görmek zordu. Yine de her şey kırmızıydı. Tüm toz, tüm parçacıklar, onu çevreleyen hiçbir şey.

Yavaş bir daire çizerek, bakışlarının suyun içinde süzülmesine izin verdi. Yalnızdı. Sonunda. Endişelerinden kurtulabilirdi çünkü aşağıda onunla birlikte kimse yoktu.

Ta ki tam bir daire çizip çürüyen bir cesetle yüz yüze gelene kadar.

Kadın bir zamanlar güzeldi. Daios'un çiftleşmek isteyebileceğini düşündüğü birkaç kişiden biriydi. Hatta daha önce onun için çırpınmıştı ama kadın onu geri çevirmişti. Daios çok iriydi. Daha büyük cüzdanlara ihtiyaç duyan ve bu nedenle doğumu daha zor olan çocuklar yapardı. Ve o zaman bile, onlara ne faydası olacaktı? Türlerinin dişilerinin daha büyük olması gerekiyordu ve kendisinden daha büyük bir dişiyle hiç karşılaşmamıştı.

Onunla birlikte Beta'ya saldıran savaşçı grubunda olduğunu biliyordu. Akromosların daha önce onlara hiç göstermediği silahlarla tanışan kendi türünden ilk kişi olarak onun ön saflara koşuşunu izlemişti.

Ve sonra onun ölümünü izlemişti. Parlak ateşin denizi yakıp geçmesini izlemişti, göğsünden vurulduğunda imkânsız bir kâbustu. Onunla birlikte düşen pek çok kişi vardı ama en çok hatırladığı oydu.

"Hamartia," diye fısıldadı, elini kaldırıp kızın yüzüne doğru tuttu. "Çok özür dilerim."

Hayattayken çok güzeldi. Ama ölüm onu çürütmüştü. Gözlerinden biri yoktu ve renginin soluk mavisi neredeyse kaybolmuştu. Sağ yanağındaki yaranın etrafındaki gri et sarkmıştı. Hatırladığı o güzel yüzüne hiç benzemiyordu. Ve baktıkça, onun güçlü güzelliğini asla hatırlayamayacağından daha çok korkuyordu.

Çürüyen ağzı açıldı ve dehşet içinde, boynunun kenarlarındaki solungaçlar bir nefesle alevlendi. "Beni öldürdün," dedi, sesi bir ölüm çingırağından biraz daha fazlaydı. "Beni orada ölüme terk ettin."

"Sizi kaybedeceğimi bir an bile düşünseydim hiçbirinizi oraya getirmezdim."

"Biliyordun. Sadece dinlemek istemedin." Toz bedeninin etrafında dönüyordu ve göğsünde hayatının dışarı sızdığı yırtık pırtık deliği görebiliyordu. "Ve şimdi bir başkasını öldüreceksin."

"Tekrar öldürmek istemiyorum," diye umutsuzca cevap verdi. "Artık kibrimin bedelini biliyorum ve buna bir daha katlanamam."

"Kendine bir eş çaldın," dedi, kalan tek gözü yuvasında yuvarlanırken. "Onu aldınız ve yaptıklarınızı unutmaya çalıştınız. Yaptıklarını unutacağını sanıyorsun."

Sizi bir canavardan başka bir şey olarak görmeyecek olan bu yaratıkta bir sığınak mı bulacaksınız?"

Uzakta çakan bir ışık tozu dumana kattı. Ve sonra onları gördü. Suyun içinden yağan cesetler, hepsi gevşek ve sadece parlak ışık parıltılarında ortaya çıkıyorlardı. Akromoslar mı? Onun için mi dönmüşlerdi? Sonunda onu yok edecekleri en büyük canavar olarak mı avlamışlardı?

O, şehirlerine saldıran ve başarısız olan canavardı. Diğerleri düşerken kardeşleri onu derinliklere sürüklediği için onlardan kaçtı.

Çürüyen bir el çenesini kavradı. Pençelerinin kırılğan uçlarını ve vücudundan ilk çürüyen ağların eksikliğini hissedebiliyordu. Daios, yüzünü kendisine yaklaştırıp onu geriye kalan kâbus gibi yüz hatlarına bakmaya zorlarken nefes alamıyordu. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. O kadar ilgi çekici bulduğu kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Beni istedin," diye tısladı. "Sana şans verseydim beni alırdın. Ben grubumun en iyisiydim, sürümüzün en güçlü ve en iyi avcısıydım. Ve sen bir akromonun benim yerimi alabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Onu istemiyorum."

"Ama sen biliyorsun. Zaten onun için çırpınıyorsun. Vücudun sana ihanet etti savaşçı ve bu beni hasta ediyor." Başını o kadar sert yana savurdu ki sanki ona vurmuş gibi hissetti.

Başını ondan yana çevirerek dondu kaldı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Bu gerçek değil," dedi kendi kendine. "Bunların hepsi senin zihninde."

"Ben gerçek değil miyim?" sesi hâlâ kıkırdıyordu ve sonra kulağına hırladığını duydu, "Sana söz veriyorum, Yok Edici Daios, hepimizi öldürdüğün gibi onu da öldüreceksin. Sen bir canavarsın ve denizin derinliklerinden başka hiçbir şeye layık değilsin."

Elleri yumruk olmuş, tüm vücudu titrerken ağzından çıkan tek bir kelimenin denize doğru fırladığını hissetti. "Hayır!"

Sonunda gözlerini tekrar açtığında bu kelime yankılandı. Sağa ve sola dönerek, tozun içinde bir zamanlar sahip olabileceği hayatın cesedini aradı. Ama kırmızıya çalan ışıktaki hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Yalnızdı. Her zaman olduğu gibi. Ve her zaman olmak için lanetlendiği gibi.

Ama nefes almasını kontrol altına alamıyordu. Bu hissin ne olduğunu bilmiyordu. Bir elini göğsüne bastırarak kaburgalarının altındaki rahatsız edici ağrıyı ovmaya çalıştı. Her iki kalbi de hızla atıyordu ve onları yavaşlatamıyordu. Elini onlara ne kadar bastırırsa bastırsın ya da sadece alt solungaçlarından ne kadar nefes alırsa alsın. O... Bir şeyler yanıyordu.

Daios derin, uzun, sakinleştirici bir nefes almaya çalıştı. Ama bu *yanlış* duygu kekeleyemedi nefes almasını zorlaştırdığı için tıkırdadı. Kendisinden başka hiç kimsenin ve hiçbir şeyin olmadığı denizin soğuk dibinde kalırken çenesi titriyor, gevezelik ediyordu.

Bir noktada, sanki akıntı onu yakalamış gibi hissetti. Denizin kendisi onu pullarının altından sızan ve solungaçlarını tıkayan çamurdan uzaklaştırdı. Onu yukarıya, bir şeye doğru savurdu. Ve o da akıntıya kapıldı. Yaptığı şey için onu affetmediğini bilmesine rağmen, onun kendisini o yerden uzaklaştırmasına izin verdi.

Deniz onu suyun içinde daha yukarılara taşıdı, ne istediğini görene kadar çok daha yukarılara. Küçük bir orkinos sürüsü vardı. Görünüşe göre çoktan parçalanmışlardı. Sayıları çok azdı ya da belki de grubun geri kalanından koparılmışlardı. Işığın denizi delip geçmesine yetecek kadar yüksekteydi ve dönüp kendisinden uzaklaşırken vücutlarının gümüş parıltılarını izleyebiliyordu.

Çok güzeldi. Belki de denizin ona, ne olursa olsun suyun içinde hâlâ hayat olduğunu hatırlatmak istediğini düşündü. Yokmuş gibi hissetse bile savaşımaya devam etmesi için hâlâ bir neden vardı.

Başını eğerek mırıldandı: "Hatırlatmanıza saygı duyuyorum. Karanlık ve derinlikler ruh halime hiç iyi gelmiyor. Aydınlıkta göreceğim bu kadar çok şey varken gölgeleri aramamalıyım."

Ama sonra akıntının onu tekrar orkinosa yaklaştırdığını hissetti. Tekrar ve tekrar itti, ta ki yaratıklardan birini kendisi için almasını istediğini anlayana kadar.

İç çekerek başını salladı. "Daha fazla ölüme sebep olmak istemiyorum. Bugün değil."

Başka bir dürtme, başka bir itme.

Görünüşe göre deniz ısrarcıydı. Her ne kadar bu kadar büyük bir avı neden onun almasını istediğini anlayamasa da, o palamutlardan biri onun içindi. Hepsini kendi başına yiyemeyeceği kesindi. Yiyemezdi...

Akromo.

Deniz, Akromo'yu beslemesini istedi.

"Hayır," diye hırladı, dişlerini göstererek emri reddetti. "Onu zaten çaldım. Onu beslemeyeceğim ve besleyemem de. Bunlar oynamamı istediğiniz çiftleşme oyunları ve ben bunları oynamak istemiyorum."

Bu kez orkinoslara doğru o kadar sert bir şekilde itildi ki orkinoslar dağıldı. Ve sonra akıntı tamamen kayboldu, sanki deniz onu çok uzun zamandır onun gözünden düştüğü konusunda uyarıyordu. Cezalandırmak için önüne koyduğu her şeye karşı savaşmıştı ve kadın ona tekrar gözüne girmesi için bir şans veriyordu.

İleri atılarak akıntıların arasından geçti ve orkinosların etrafında döndü. Büyük yaratıklardı ve çoğundan daha sert karşılık veriyorlardı. Ama onun gibi bir yaratığın bir tanesini kesmesi için çok az şey gerekiyordu. Kuyruğunun bir hareketiyle suyu yararak ilerledi. Yönünü onlardan daha hızlı değiştirebiliyordu,

ve elinin ucundaki keskin pençeler etlerini çok kolay kesiyordu.

Yakaladığı orkinos önce gümüş, sonra kırmızı renkte parladı. Kan şeritleri gözüne çarptı. Daios yine de kendini şimdiki zamanda kalmaya zorladı. Ölü yaratığı kollarının arasına alırken aniden yanlarını okşayan akıntıyı hissetti. Yalnız değildi, şu anda değil. En yakın akıntıyı bulmak için etrafına bakınırken deniz de onunla birlikteydi.

Sihir gibi, onu kollarının arasına aldı ve tekrar derinliklere çekti.

Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Deniz onu her zaman ağırlıksız hissettirirdi ama bu zahmetsizdi. Tanrıçaları onun yanındayken, gitmesini istediği yere onu çekerken, yenilmezdi.

Tesisini yine tam önünde gördü. Ve içinde bir başkasının olduğunu biliyordu. Onu bekleyen bir kadın. Ona hissetmemesi gereken şeyleri hissettiren ve yanlış bir şey yapacağından çok korkmasına neden olan bir akromo.

Her parçası onun her parçasını incitmek için yaratılmıştı. Ve işte deniz, onu beslemesi için zorluyordu. Ona bakması için. Onu hayatta tutmak ve onları birbirlerine zaten olduklarından daha fazla bağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya.

Ne kadar süredir ortalıkta olmadığını bile bilmiyordu. Onu görmek isteyip istemediğinden ya da her ne yapıyorsa yapmayı bırakıp bırakmayacağından bile emin değildi. Su kuşku uyandıracak kadar bulanıktı ve binanın etrafındaki tüm tozlar birbirine karışmıştı. Daios partiküller çok yoğun olduğu için pencerelerden bile göremiyordu.

Bunun onun *bir şeyler* yaptığı anlamına geldiğini düşünmek zorundaydı. Ne yapıyordu? Hiçbir fikri yoktu. Ve kesinlikle güvenmiyordu.

Onu bıraktığı odaya yüzerek girdiğinde başını kaldırdığında sağdaki kapının açık olduğunu gördü.

Koridor bir şekilde boşalmıştı. Belki de bu iyi bir şeydi - büyük olasılıkla dağılmaya ihtiyacı vardı- ama bunun ne anlama geldiğinden de korkuyordu.

Ton balığını sudan çıkarıp pürüzsüz zemine bırakırken kendini de yarıya kadar suyun dışına sürükledi. Yana doğru eğilerek akromosunun ne yaptığını görmek için koridora baktı.

Gördüğü şey ciğerlerindeki tüm havanın hırıltıyla çıkmasına neden oldu.

Cilt. Pürüzsüz, lekesiz bir ten. Bakışları kadının omurgasının gölgesinde gezinirken tek yapabildiğı olduğı yerde donup kalmaktı.

Anya

SOnu bu kadar uzun süre yalnız bırakmasını beklemiyordu. Ama bu ona, onu getirdiği araştırma tesisine bakmak için bolca fırsat verdi. Gerçi Mekânın gücü azalıyordu, o kadar uzun süredir terk edilmemişti. Yönlendirilebilecek faydalı güç depoları ve onu bir süre daha hayatta tutacak oksijen vardı.

Bitsy yapması gereken işi yaptı. Ace uzun zaman önce onlara bilgisayar korsanlığı için bir indirme göndermişti, dolayısıyla kameraları hackleyebiliyorlardı. Görünüşe göre o indirmede bunun gibi bir sistemi manipüle etmekle ilgili bazı bilgiler de vardı.

Küçük droidine göre gemideki yapay zeka işlevleri basit, modası geçmiş ve köhneydi. Eğer bu oldukça alaycı ve italik kelimelerle söylenmişse, Anya şımarıklığı görmezden geldi. Bitsy'nin hayatta kaldıktan sonra bunu hak ettiğini düşündü.

denizin derinliklerine daldı. Bu, droidin unutulmasına izin vermeyeceği travmatik bir olaydı.

Birlikte tesisi tekrar yarı çevrimiçi hale getirmek için çalıştılar ve aynı zamanda yapay zekanın eve herhangi bir uyarı sinyali göndermesine izin vermediler. Alfa'daki herhangi biri uzun süredir ölü olan bir tesisin tekrar çevrimiçi olduğunu fark ederse, neler olup bittiğini kontrol etmesi için birini gönderecekti.

Ve bu kaçınılması gereken bir şeydi.

Acil durum malzemelerinde işe yarayacak birkaç şey vardı. Birinin yaralanması için kullanmaları gerekebilir diye güvenli bir yere taşıdığı bir sağlık çantası. Uzun zaman önce ölmüş bir droid, elektriğe erişimi olmadığı için pili bitmek üzereydi. Üç eski yiyecek tenekesi de. Ama giysi yoktu. Bu yüzden buz gibi binada kendini sıcak tutmaya çalışırken titremek zorunda kalmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı, Bitsy'nin aydınlattığı konsol paneline bakarak. "Sol taraftaki tüneli açabilir miyiz?"

Bitsy ekranı konsol masasının üzerine, bir ayağı ona bağlı olarak bırakmıştı. Kelimeler camın üzerinde kayıyordu. "Belki."

"İşlevsel mi?"

"Belki."

"Bunlar cevap değil, Bitsy. Kullanılabilir bir rapora ihtiyacım var, sadece bir belki değil."

Ünlem işaretleri ekranın her yerine sıçradı. Belli ki droidini yine kızdırmıştı ama bu işler böyledir. Tekerlekli sandalyeye oturdu ve pencerenin önündeki tozdan etkilenmemeye çalıştı. Etrafını kilometrelerce uzanan berrak bir okyanusun çevrelediği Alfa'ya alışkındı. Sütunlar her zaman kumun bir kısmını aydınlatırdı ve elbette şehrin ışıkları da bir fener gibi yayılırdı. Hayatı boyunca camın üzerinde hareket eden baloncukları izlemişti.

Burası mı? Baloncuklar bile bulanıktı ve tozla doluydu. Ne zaman bir hareket yakaladığını düşünse,

hiçbir şey yoktu. Sadece dışarıda neredeyse her şeyi gizleyebilecek bir sürü toz vardı.

Bir an için dış gördüğünü sandı. Sadece genişçe açılmış bir ağız, göremediğini bildiği için pencereden ona sırtıyordu.

Kapana kısılmıştı. Bu yerde öyle kapana kısılmıştı ki, son saniyeye kadar üzerine bir şey gelip gelmediğini bile bilmiyordu. Nefes almak biraz daha zorlaşırken kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

Bir elini göğsünde ovuşturarak ayağa kalktı ve volta attı. "Bitsy, burada daha fazla oda bulmalıyız. Bu şekilde daha fazla kalamam. Aklımı kaybediyorum."

Droidinin nasıl yanıt verdiğini görmek için ekrana bakmadı bile. Bitsy'nin ne söyleyeceğini biliyordu.

Burası evdeki odasından farklı değil. Babası onu haftalarca o odaya hapsetmişti ve o bu kadar çıldırmamıştı. Ya da en azından paniklememişti. Bu oda da hayatında sayısız kez kaldığı diğer odalarla aynıydı. Bununla başa çıkabilirdi.

Yine de, ekranda daha fazla ünlem işareti görene kadar nasıl kıpırdamadan oturacağını, hatta normal bir şekilde nasıl nefes alacağını bile bilmiyordu. Öne doğru sıçrayarak droidine tutundu ve aynı anda Bitsy mercekten "Başardım!" diye haykırdı.

"Öyle mi?" diye nefes aldı, boynunu bükerek tünelin aşağısına baktı.

Ve bunu görebiliyordu. Su tahliye ediliyordu ve etrafta başka birinin de duymuş olabileceğini bildiği çok sayıda bükülen bağlantı vardı. Bina kayıyor ve hareket ediyordu ve sonunda, nihayet, kapı açıldı.

Odaya bir su hücumu patladı ve zemindeki açıklığa doğru kaydı. Ardından gelen soğuk hava dalgası deniz yosunu ve çürümüş balık gibi kokuyordu ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü o koridorun sonunda başka bir oda vardı. Ve

Daha fazla yer olduğu sürece o odanın ne olduğu umurunda değildi.

Aceleyle ilerleyerek ayağını koridorun zemininde diğer alana doğru test etti. Ne de olsa ii suyla doluydu. İsteyeceği son Şey paslanmış zeminin çökmesi ve ardından o bulanık suda mahsur kalmaktı. Tesis bulmanın bile ne kadar zor olacağını Şimdiden hayal edebiliyordu. Gözleri kirin ve ışığın yanlış açıdan geliyormuŐ gibi görünmesine neden olan tuzlu suyun sızısıyla yanacaktı.

Boğulacaktı. Ve hayatı boyunca denizde yaşamış olmasına rağmen, Anya denizden ne kadar korktuğunu yeni yeni fark ediyordu.

Yine de zemin sağlamdı. Sıçrayarak diğer odaya geçtiğinde, buranın az sayıdaki yaşam alanlarından biri olduğunu görünce Şaşırdı. Bitsy'yi tekrar kafasına geçirerek odayı dolaŐmaya başladı ve tüm detaylara göz attı.

Anya duvardaki ranzalara doğru dönerken Bitsy, "Yaşam desteğini sadece bu oda için tekrar açtım," dedi.

Dört tane vardı ve her biri burada yüzyıllarca dayanabilecek çelikten yapılmıştı. Belli ki bu odada hiç su olmamıştı, çünkü battaniyeler hâlâ yatağın üzerindeydi ve yıpranmış görünmüyorlardı. Toz dışında tabii ki, ama o bile çok azdı.

Sağ tarafta, daha iyi günler görmüş küçük bir plastik kart masası ve etrafına atılmış bir sürü kart vardı. Bitsy kartların altını çizdi. "Bakın! Eğlence."

Şaka karşısında homurdanmamak için kendini zor tutarak başını salladı. Bir duvar dolabı da vardı. Bu alan sınırlı olsa bile, yine de bir Şeydi.

Anya önce dolapları açtı ve parmaklarını ilkinin içindeki eski fotoğrafların üzerinde gezdirdi. Adam kolunu kendisine benzeyen daha genç bir başka adama dolamış, dostça görünüyordu. Bu dolapta, işe yarayacağını dŐndėėi acil durum gaz maskesi dışında pek bir Şey kalmamıştı.

Elini kapattı ve elinin kızgın bir şekilde ona karşı koyduğunu hissetti. Küçükken bunun bir sesi olduğunu hatırlıyordu ama o sesin ne olduğunu çoktan unutmuştu.

Gerçekten yazık oldu. Bu sesin onu dolaplardan birinde bir iskelet bulacağı korkusundan kurtarabileceğini hissediyordu.

Endişeli bir nefes daha üfleyerek bir sonrakini açtı. Bunun içinde çizimler vardı. Bir çocuk tarafından yapıldığı belli olan bu resimler kapıya o kadar kalın bir şekilde tutturulmuştu ki neredeyse başka bir sert katman oluşturunuyordu. Yumuşak bir gülümsemeyle içeri baktı ve bir şaşkınlık sesi çıkardı.

Kıyafet. Takım elbise eskiydi ve küf gibi kokuyordu. Göğüs cebinde Alfa mührü vardı, kanatlı bir kuş ve arkasında gün batımı. Gri rengi pek iç açıcı değildi ve erkek bedeniydi, bu yüzden yanlış yerlerde bol, diğer yerlerde dar olacaktı ama en azından soğuk tesiste onu sıcak tutacaktı.

Sonunda. Elinde işe yarar bir şey vardı. Dalış giysisini çıkarıp battaniyeye sarınmak zorunda kalacağından ve ayak parmaklarını kaybetmemeyi umacağından biraz korkmuştu.

Dalış kıyafetini soyarak omuzlarından aşağıya indirdi ve kalçalarına yapıştığı için biraz nefes almak zorunda kaldı. Sütyeni tenine o kadar yapışmıştı ki neredeyse iğrençti. Buz gibi sıcaklık meme uçlarını elmasa çevirmiş ve teninin tüylerini diken diken etmiş olsa da, bu şekilde kalacağına yemin ettiği için onu da çabucak çıkardı.

Uzun bir nefes vererek tekrar dalgıç giysisini giymeye başladı. "Isı, Bitsy? Bu biraz önemli."

"Isı açık."

"Açık olmadığı belli. Bir tarama yapın."

Küçük droid, mercekte minicik kelimeler yanıp sönmeden önce tarama yaptı.

"Daha büyük."

Kelimeler sadece biraz daha büyüdü.

"Bitsy, bunu okuyamayacağımı biliyorsun," diye homurdandı lanet olası dalgıç giysisini kalçalarından aşağı çekerken. Nefes nefese ve belinden bükülerek, bir bacağının üzerinden aşağı indirdi. "Daha büyük yap."

"Elli iki derece." Sonunda kelimeler okunabilecek kadar büyüktü.

"Ve iç çamaşırlarımın içindeyim, hâlâ sıırıslıklamım," diye homurdandı.

"Ölecek kadar soğuk değil." "Peki, ısı açık mı değil mi?"

Bitsy meramını anlatmaya çalışırken bu kez kelimelerin altı çizilmişti. "Evet, ısı açık. Tesisin çalışabileceği kapasite bu."

Harika. Sadece harika. Denizin ortasında hayatta kalmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken burada kıcı donacaktı. Neden bunun daha iyi olacağını düşünmüştü ki?

İzlendiği hissiyle teni karıncalandı. Bu çılgıncaydı. Artık burada da aklını kaybediyordu. Dalgıç giysisinin geri kalanını diğer bacağından çıkarmak için eğildi, onu çıkarmak için mücadele etti ve sonra ayağından çıkar çıkmaz rahatsız edici giysiyi fırlattı. Hâlâ soğuk olmasına rağmen, tenine baskı yapan ıslaklık olmadan kendini ne kadar iyi hissettiğine şaşırdı.

O keskin mercanların arasından geçerken bir delik açmış olmalı. Bu derinlikler için derecelendirilmiş bir giysinin içinde ıslak olmasının tek açıklaması bu.

Nedense tünele ve daha önce bulunduğu odaya doğru geri döndü. Nedenini bilmiyordu, belki de altıncı hissiydi çünkü yukarı baktığında tek gördüğü kırmızı pullardı.

Koyu siyah bir bedene bağlanan kırmızı pullar ve onu açlık hissiyle izleyen ruhsuz gözler

daha önce hiç görmemişti. Gözleri kocaman açılmıştı, pençeleri yere saplanmıştı ve onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

Boğazını titreten garip bir sesle elbiseyi göğüslerine bastırdı. Adam ona bakıyordu. Ona mı bakıyordu.... onu mu istiyordu?

Hayır, bu mümkün değildi. O bir kadındı. Muhtemelen onun vücuduna ilgi çekici değil, tuhaf ve rahatsız edici bir şeymiş gibi bakıyordu. Bakışlarındaki sıcaklık da onu gördüğüne şaşırmış olmasından kaynaklanıyordu. Ve onu aşağı yukarı süzerken dudaklarını yalaması da. Bu sadece aç olduğu içindi. Hepsi bu kadardı.

Ama bu ifadeye verdiği tepkiye engel olamadı. Kalçalarını birbirine kenetleyerek, ona verdiği doğal olmayan tepkiye karşı da dişlerini sıktı. O bir insandı. Kendisini kaçırın korkunç bir yaratık hakkında böyle hissetmemeliydi.

Gözleri hâlâ adamın omuzlarındaki şişkin kaslarda, göğsündeki güçlü esneme hareketlerinde ve tek koluyla desteklediği karın kaslarında geziniyordu. Karın kasları onun bakışları karşısında seğirdi ve adamın onları biraz daha sert esnettiğine yemin etti.

Dönerek kendini onun görüş alanının dışına çıkardı ve dolaplara doğru adım attı. Oradaki kumaşa tutunarak kendini faydacı vücut kıyafetinin içine soktu ve sonra iyi bir önlem için ranzalardan birinden bir battaniye aldı.

Ama tünelden aşağı, ona doğru ilerlerken, bir şey hissetmemek için kıyafetlerini giyiyormuş gibi hissetmekten kendini alamadı. Bu onun gözlerine karşı bir kalkan değildi. Örtündüğüne dair kendine verdiği bir sözdü ve örtünmek onun gözlerinin üzerinde olmasını istemesini zorlaştırıyordu.

Çünkü belki de onun tekrar bakmasını isteyen bir sapkındı.

Uzun bir nefes üfledikten sonra başını salladı ve adamın önünde durdu. "Ne zaman geleceğini bilmiyordum

geri."

Bu açıdan bakıldığında ondan daha uzundu ama çok da uzun sayılmazdı. O devasa kol hâlâ onu neredeyse yarıya kadar suyun dışında tutuyordu. Yılan gibi kıvrılan kuyruğu arkasındaki karanlık, bulanık suda kaybolmuştu. Ama bu açıdan, onun yüzüne bakıyordu. O kadar yakındı ki, saçlarından damlayan ve omuzlarından aşağı yuvarlanarak köprücük kemiğinin çukurunda biriken suyu görebiliyordu.

O su havuzunun tadının neye benzediğini bilmek istiyordu. Lanet olsun, Anya, dedi kendi kendine. Aklını çukurdan çıkar. Sağ taraflarındaki bir şeye doğru başını salladı.

"Oh," diye fısıldadı. "Bana bir balık getirmişsin."

Bitsy yanındaki bir bölgeyi işaret ederek dikkatini tekrar önündeki kadına verdi. Baktığında, adamın bakışlarının bir kez daha vücudunda gezindiğini görebiliyordu. Sanki giysileri olmadan nasıl görüldüğünü hatırlıyormuş gibiydi.

Adam dudaklarını yalarken siyah bir dil dışarı fırladı ve kadın gözlerini ondan alamadı. Bir an için o dilin üzerinde tümsekler gördüğüne yemin etti ve kalçalarını tekrar birbirine sıkıştırmamak için her şeyini verdi.

Sapkın. Yanlış. Böyle görünen bir yaratıktan etkilenmemeliydi. O dişlerin ne kadar keskin olduğunu ve kendi halkına karşı ne kadar savaştığını bildiği halde. İnsanları öldürmüştü. Muhtemelen birçoğunu öldürmüştü. Düşündüğü için bile aptaldı....

Kendini öne doğru itti. Kalın kuyruğunun adamın altında kıvrılmasını ve böylece adamın onun üzerinde yükselmesini izledi. Vücudu yavaşça yuvarlanıyordu, yüzü ona çok yakındı ve sonra kilometrelerce uzanan sertleşmiş kasları yara izleriyle doluydu.

Eli aralarına girdi, pençeleri şimdi giydiği kumaşın üzerinde nazikçe ilerliyordu. Sürüklediği her bir düğmeye karşı pençenin çekişini hissedebiliyordu.

Her biri kumaşa çarpıp geri dönerken tüm vücudunda küçük bir sarsıntı yaratıyordu.

Sonunda pençesi boynundan yukarı doğru hafifçe kalktı, tüy gibi hafifti ve dokunduğu her yerde tüyleri diken diken ediyordu. Çenesine hafifçe dokunarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Her yerin solgun," dedi, sesi alçak bir gümbürtüydü ve kadının bedeninde beyaz bir sıcaklıkla dolaştı.

"İnsanlar genellikle her yerde aynı renktedir." Boğazını temizledi, nefes almanın biraz zor olduğunu hissediyordu. "Bizde böyle desenler yok..."

Cümlesini tamamlayamadı, çünkü köprücük kemiğinden başlayıp kuyruğunun karanlığında kaybolan siyah çizgilere biraz fazla odaklanmıştı. Çünkü o desenlerin içinde kaburgalarındaki solungaçlar vardı ve hareket ediyorlardı. Yavaşça. Sadece birazcık.

Suyun dışında olmak onun için zor muydu? Nefes alabiliyor muydu?

Sormak istedi ama sonra adamın başparmağı göğsünün tepesine dokundu. Tüm sisteminde bir şimşek çaktı ve düşünemedi. Adam tekrar yaptığında hareket bile edemedi.

"Burası hariç," diye mırıldandı. "Burada solgun değilsin." Hay sikeyim.

Kalçalarının arasındaki kayganlık o kadar hızlı akıyordu ki dikkati dağılıyordu. Hiç düşünmemişti... Ne yaptığını bilemezdi. İnsanların orada hassas olduğunu anlamıyordu.

Onun türünü merak ediyordu ve ona dokunması masum olmalıydı. Tüm bu toplantıyı çok fazla düşünüyordu ama yapmalıydı... yapmalıydı...

Zorlukla yutkunarak başını salladı, hâlâ adamın eli göğsünde donup kalmıştı. "Balık için teşekkür ederim."

Cevap vermeyince, yüzündeki o aç ifadeye baktı. Gözleri kendi yüz hatlarını ona geri yansıttı. Gözlerinin siyah küreleri parlak bir kadını gösteriyordu

Kırmızı yanaklar, boğazına kadar inen ve giysisinin çirkin kumaşının altına gizlenmiş bir allık.

Pençesi ödünç aldığı takım elbisesinin yakasını çekiştirdi. "Çok fazla renge dönüşüyorsun, *kalon*. Kaç tane olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Ve sonra o kaymış geri içine ve Deniz,
ayrılmak onu
Nefesi kesilmişti ve o kadar kızarmıştı ki derisi eriyecekmiş gibi hissediyordu.

Daios

Tkadının düşünceleri onu tüketti. Onunla birlikte tesiste olmadığı zamanlarda bile kendini uzağa gitmeye zorlayamıyordu.

Bunun yerine, kendini binanın hemen üzerinde uyurken buldu. Deniz tarafından asılmış ve havada tutulurken, kendisini sabit tutmak için kuyruğunun düşmesine izin verdi. Rüyalarında bile zihni onun görüntüsüyle doluydu.

Onun vücuduna bakarken gözlerinin parlaması, parlak ve sıcak. Yanaklarının anlamadığı bir uyarı işaretiyle kızarması. O anda, kırmızının muhtemelen bir çiftleşme kızarması olduğundan oldukça emindi. Belki de ona karşı açıktı ama vücudunu eğik tutmuştu. Gerçekten göremediğinde kolunun olmayışını görmezden gelmek kolaydı. Adamın gerçekte nasıl bir kâbus olduğunu görmemesi için kolunu arkasında tutuyormuş gibi davranabiliyordu.

Rüyalarını ne kadar çarpıtmaya çalışırsa çalışsın, uykusu her zaman sıkıntılıydı. Sonunda, onu her zaman reddetti. Tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi.

O çok büyüktü. Çok tehlikeliydi. Layık bir eş değildi ve Akromo bile bunu biliyordu.

Ama artık ona akromo bile demiyordu, değil mi? *Kalon* ona verdiği isimdi ve şimdi bu ismi aklından çıkaramıyordu. Onun küçük kalonu ve bu kelimeyi söylemek onu fazlasıyla memnun ediyordu.

Onu her düşündüğünde göğsünde bir sıcaklık büyüyordu. Tesisin dışında, tüm gergin enerjisinin solungaçlarında dalgalanmasına izin verdi. İçinden kopup gelen nefesle etrafındaki su bile beyaza döndü. Kanadı bile onun için çırpınıyordu, sanki ilk aşkını görmüş bir çocuktan farksızdı.

Daios daha önce hiç böyle davranmamıştı. Kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Kadının onun üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmadığından emin olmalıydı.

Neden? Bilmiyordu.

Daios'un onu diğerlerini görmesi için yanında götürmesi gerekiyordu. Mira'yı görmesi ve onu almasının ardındaki nedeni açıklamaları için ona ihtiyacı vardı. Ne de olsa Alfa'da bulunmasının tek sebebi buydu.

En azından onu görene kadar. Ta ki bir parçasının onu elinde tutmak istediğini ve daha da kötüsünü fark edene kadar. Deniz de onu ona doğru itiyordu.

Her şey kaderinde varmış gibi hissediyordu ve bunalmıştı. O kadar bunalmıştı ki, her hareket ettiğinde kuyruğunun karıştırdığı bulanık sularda nefes almakta zorlanıyordu.

Yine de sonunda kendini kontrol altına almıştı. Kalonuna -hayır, kadına- dönecek ve ona ayrılacaklarını söyleyecekti. Onu teslim etmek zorunda kaldığında buz gibi pençelerini giysilerinden çıkaracak ve sonra arkasına bakmayacaktı. Ondan vazgeçecekti,

Tıpkı yapması gerektiği gibi. Çünkü bu hayattaki rolü buydu.

Başkaları için fedakârlık yapacaktı ve böylece onları gerçekten koruyabilecekti. Hiçbir şey halkından daha önemli olamazdı. Kesinlikle bir eşten değil.

Tesisin yüzeyine kadar yüzerek suyu yarmış ve ona eşyalarını toplamasını söylemeye hazırlanmıştır.

Ama çoktan odanın içinde hareket eden garip koltuğuna oturmuş, droidi de başına tünemişti. Tuhaf kuyrukları vücudunun altında çaprazlanmıştı ve açıkları oldukça acı verici görünüyordu. Onu ilk gördüğünde yüzündeki ifade katıksız bir can sıkıntısıydı, ama onu gördüğünde bu ifade kararlılığa dönüştü.

Bu onu sinirlendirdi.

Kendi gözlerini ona dikerek, ayrılacaklarını söylemek için ağzını açtı.

"Benim adım Anya," dedi, sesi oda için biraz fazla yüksekti.

Dondu kaldı, başka bir şey söyleyemedi. Bunca zamandır ona adını sormamış mıydı? Bunca zaman onun bir adı olduğunu bile fark etmemiş miydi? Ona Akromo ya da Kalon'dan başka bir şey de diyebilir miydi?

Her şeyi yanlış yapıyordu. İşte buradaydı, *onun* için çırpınıyordu ve *adını bile bilmiyordu*.

Uzun bir nefes üfleyerek solungaçlarını sakınleştirdi ve sonra

pençeli elini kalbine bastırdı. "Daios." "Adın bu mu?"

Başını salladı ve kızın kendi üzerine kıvrılmasını izledi. Bunun rahatlama olup olmadığını anlayamadı, en azından altın rengi saçlarının şelalesi arasından ona bakıp gülümseyene kadar.

"Bir adın olduğunu bilmek güzel, Daios."

Ve oh.

Oh.

Adının dilinde çıkardığı ses enfesti. Daha önce hiç kimsenin bu kadar tiz bir sesle söylediğini duymamıştı ama bundan da öte, kadının kelimenin üzerinde oyalanma şekliydi. Ses yanııştı, sanki dilini adının tadının etrafına dolamaya çalışıyordu ve o...

Lanet olsun. Burada olmamalıydı. Daha şimdiden boynundaki solungaçlar hareket etmeye başlamıştı ve suya geri dönüp onun için bir şeyler öldürmek istiyordu. Penelerine kan bulaşmış, dişlerinden damlayan kanla geri dönmek ve ona onu ne kadar çok istediğini gösterecek bir av sunmak istiyordu. Hayır. Ona ihtiyacı vardı. Onun ilgisinin her zerresine ihtiyacı vardı. Onun gözlerinin teninde gezinmesini açgözlülükle bekliyordu. Ve eğer onun kendisine tekrar dokunduğunu hissetmek için gereken buysa, bedenini kumların üzerine yatırıp yıllarca tanrılarına dua edebilirdi.

"Daios," diye tekrarladı. Bu kez Daios'a baktı ve Daios onun dudaklarından dökülen isim karşısında gözlerini kafatasının içinde yuvarlamamak için kendini zor tuttu. "Bence konuşmalıyız."

Onu saatlerce dinleyebilirdi. Ama önerdiği şeyin bu olmadığına dair bir his vardı içinde.

Tek yapabildiği alçak sesle homurdanmak ve ardından elini sallamak oldu.

Başını salladı, gözleri tekrar parmaklarına kaydı. Parmaklarını kucağında oynatışını, birbirine dolayışını ve sonra zşn izledi. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım. Beni kendi nedenlerin için aldığını biliyorum ve bunların benim ayrılmak isteme nedenlerimle benzer olduğundan şüpheleniyorum. Babamdan hoşlanmıyorsun. Bu doğru mu?"

Alçak bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. Ona babasından nasıl nefret ettiğini nasıl söyleyecekti? Alfa'nın, evini mahveden tüm şehirlerin başında olduğunu ve şimdi onların hepsini kontrol etmeye yardım ettiklerini bildiğini? Her şeyi içten dıışa yok etmek istiyordu.

Onun yüz ifadesini inceledi ve sonra başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bana inanmayacağınızı biliyorum ama ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum."

Bir ayağını yere atarak sandalyeyi ileri geri salladı. Öne doğru eğilip hareketlerini durdurmadan önce çıkardığı keskin gıcırtı odayı doldurdu. Kadının yüzündeki tuhaf ifade onu omuz silktirdi.

"Gürültülü," dedi kulaklarını işaret ederek.

Dudağını ısırdı, sonra homurdandı. "Özür dilerim. Duyamıyorum."

Küçük bir baş hareketiyle suya geri döndü ve bu sefer olduğu yerde kalmasından memnun oldu. Tiz sesler artık dikkatini dağıtmıyordu, devam etmesi için tekrar elini salladı.

"Bence babamın kontrolcü olduğu oldukça açık. Ama bunun ötesine geçti. Güvenliğim konusunda takıntılıydı, ancak bunu sadece kullandığım için yapıyordu. Ben onun bülbülüydüm, kuklasıydım, herkesi onun ne kadar harika olduğuna ikna eden kişiydim. Ne kadar iyi olursam, o kadar çok sembol haline geliyordum." Yanakları şişti ve ağzından kaçırdı: "Annem ölmeseydi o kişi ben olacaktım. Onun yerine, herkesi onun ne kadar harika biri olduğuna ikna etmesi gereken kişi bendim. Öyle olmasa bile."

Göğsünde bir şey kıvrıldı. Derisine doğru uzandı ve elini sudan çıkarmaya zorladı. Ayağının altına nazik bir dokunuşla, elinden gelen rahatlığı göstermeye çalıştı. Çok ince bir derinin altında kemik gibi hissettiren bir şeye dokunmak tuhaf olsa bile.

Kadının keskin bakışları karşısında elini hareket ettirdi ve kendi kalbine bastırdı. "Annem öldü."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Başını salladı, pençeleri sağ kalbinin üzerinde kıvrıldı ve iğne uçlarının derisine battığını hissetti. "Acı asla geçmiyor."

Omuz silkmeden önce gözlerinin önünden bir duygu parıltısı daha geçti. "Onu hiç tanımadım."

Onun omuz silkişini yansıttı ve homurdanarak ekledi: "Yine de acı hâlâ var."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve adam onlara bakmaktan kendini alamadı. Neden bu kadar pembeydiler? Okyanusun altında bu rengi hiç görmemişti, sadece birkaç kez yüzeye çıktığında görmüştü. Benzer tonları gökyüzünde de görmüştü. Güneş batmadan ve ay ufukta yükselmeden önce dalgaların üzerindeki mavi, parlak pembe ve mor çizgilerine dönüştüğünde.

"Yıllardır Alfa'yı içten dışa doğru parçalamaya çalışan bir grup insanla birlikte çalışıyorum."

Bu sözler onu şok etti. Muhtemelen ona bu tür şeylerin tehlikeleri hakkında ders vermek için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey "Sen mi?" oldu.

O parlak kırmızı renk yanaklarını yakıyordu ve bu gölgenin çiftleşme hazırlığıyla bir ilgisi olduğunu ikinci kez tahmin etti. "Evet, ben. Neden? Bunu yapabilecek gibi görünmüyor muyum?"

"Ama sen çok... çok..." "Küçük." diye ağzından kaçırmadan önce onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Büyüklikle ne alakası var?"

Birdenbire ona kızmıştı. Boyutunun kendini güvende tutmakla hiçbir ilgisi olmadığını mı düşünüyordu? O kadar küçüktü ki, Alfa kadar güçlü bir şehirle başa çıkabileceğini düşünüyordu. Kendisinin ve halkının asırlardır savaştığı bir şehirle. Halkının yapamadığını yapabileceğini mi sanıyordu?

Kuyruğunun bir hareketiyle kendini sudan çıkardı. Hamlesi onu kızın yanına kadar getirdi ve kızın oturduğu garip mekanizmaya yaslandı. Birlikte, sandalyesi cama karşı parlayan kutulara çarpana kadar geri döndüler. Orada öylece kaldılar, adam kıza doğru bakarken kolu onu kızdan uzak tutuyordu.

Öfkeyle titrerken, vücudundaki ışıkların duygularıyla dans ettiğini zaten biliyordu. Kırmızı ışık yüzünün kenarlarına takılıyor, onu her açıdan aydınlatıyordu.

"Boyutun bununla bir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?" diye hırladı, dişleri ona doğru şaklıyordu. "Kendini nasıl güvende tutabilirsin? Ne pençe görüyorum, ne diş, ne de kendini korumanın doğal bir yolu. Bana tekrar söyle, tüm yaratıklar arasında sen kendini nasıl koruyabiliyorsun?"

Onun sinmesini bekliyordu. Gözünü korkutmaya çalıştığı çoğu insan onun altında titrer, korku tüm vücutlarına yayılırken ondan başka hiçbir şey ve hiç kimseyi düşünemez hale gelirdi. Önünde bir canavar vardı, vücudunu kendi vücuduyla kaplıyor ve hayatını tehdit ediyordu. Dişlerini gösterdi, yavaşça yüzüne yaklaştı ve dudaklarına değen nefesinin hızlı nefeslerini hissedene kadar yaklaştı.

İstediği buydu. Öyle değil miydi? Onun korkusunu istiyordu. Solungaçlarından akarken tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordu, çünkü avladığı diğer tüm akromolara benzeyeceğinden emindi.

Ama o... Anya.

Öldürmesi emredilen bir Akromo değildi. Ona nezaket gösteren, ona dokunmaktan korkmayan ve onu korkutmak için elinden gelen her şeyi yaptığında gözlerinin içine bakıp irkilmeyen kadındı.

Onu izledi, gözleri belki de öncekinden biraz daha genişti. Ama sonra elini kaldırdı ve boynunun omzuyla birleştiği yere koydu. Ondan çok şey almış olan yaranın hemen üstüne.

"Bitsy," dedi ve bu isim onun küçük droidiyle konuştuğunu anlamasını sağladı. "Şokla onu."

Onu şok etmek mi? Ne yapmak üzereydiler? Şaşırsın diye derilerini farklı bir renge mi dönüştüreceklerdi?

Ama sonra elinin dokunduğu yerden vücuduna doğru bir acı zonklaması hissetti. Sadece boyun kaslarının kasılmasına yetecek kadar olsa da irkildi. Kadının dokunuşuna doğru ilerledi, onun işkencesine katlanırken dişlerini öfkeyle sıktı.

Acı başladığı anda durdu. Olduğu yerde kaldı, kendini kontrol altına alırken başını onun eline çevirdi.

"Ben de kendi numaralarımından yoksun değilim," dedi. "Ama benden daha güçlü olduğunu kabul ediyorum. Ama sen benim türümün hepsinden daha güçlüsün, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu güç bir lanet."

"Öyle mi?" Elini adamın omzunda bıraktı ve bu kez parmakları oradaki kaslara saplandı. "Keşke senin kadar güçlü olsaydım. Hiçbir şeyden korkmazdım."

Daios ona dönmek ve onu güvende tutacağını söylemek istedi. Eğer onu yıkım silahı olarak dünyaya göndermek isterse, yoluna çıkan her şeyi katledecekti.

Ama bu düşünceler delilikti. Düşüncelerinin sınırlarında dolaşan bir hastalıktı.

Onun yerine eğildi ve bileğinin narin etini ısırdı. Bunun ne kadar kolay olacağını hissedebilmesine rağmen derisini delip geçmedi. Bunun yerine, kolunu ondan uzaklaştırırken kolunun her yerinde noktalar halinde küçük kırmızı izler bıraktı.

Kızın yakaladığı nefes onu bir amaç ile doldurdu. Yavaşça, hâlâ dişleriyle bileğini tutarak, oradaki hassas deriyi yaladı. Dilinin sert çıkıntıları hızlı nabzının üzerinde oynasırken bakışları onunkileri yakaladı.

Teninin kırmızı renginin ne olduğunu bilmiyor olabilirdi ama temas ettiği anda göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü saklayamazdı. Ve tanrılar, *tadı nasıldı*.

İkisinin de hoşuna gitmeyecek bir şey yapmadan önce durmalıydı. pişmanlık.

"Kendi babanı yok etmeyi mi düşündün?" diye sordu, duygularını kontrol altına almak için elinden geleni yaparak. Dilinde onun tadını alabiliyordu. Topraksı ve *gerçek* olan yumuşak bir tat. "Bu ne kadar sürecekti?"

"Hayatımın yılları," diye fısıldadı, geniş gözleri onunkilerle buluştu. "Çok, çok uzun yıllar. Çok uzun bir süre için plan yapmıştık ve sen ortaya çıkarak bu planı mahvettin."

"Ve seni çalmak mı?"

"Hayır, şehre gizlice giren biri vardı." Yine nefesi dudaklarında dolaştı. "Yakalandı çünkü sen bir şekilde gizlice girerken babam şehre kimsenin girip çıkmadığından emin oldu. Ama bence bu daha da iyi olabilir."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü artık sen varsın." Gözleri onunkilerden dudaklarına kayd, sonra tekrar yukarı baktı. "Artık sen v a r s ı n ve sanırım sen de en az benim kadar o şehri yok etmek istiyorsun. Haksız mıyım?"

"Eğer babanı öldürmek istiyorsan, Kalon, onu öldürmene yardım edeceğim."

"Benim adım Anya," diye düzeltti.

"Biliyorum." Tek istediği onu tekrar tatmakken, ikisine de nefes alabilecekleri bir alan vermek için kendini ondan uzaklaşmaya zorladı. Onun her bir parçasının tadının neye benzediğini bilmek istiyordu.

Daos onu suya sürüklemek ve hassas solungaçlarının arasından tadına bakmak istedi. Ama yapamadı. Yapmamalıydı. Buna gerek yoktu, çünkü tüm bunlar kafasındaki deliliğin ona en çok yıkıma yol açacak şeyi yapmasını söylemesiydi.

Suya girerek, çılgınca bir şey yapmadan önce onu geride bıraktı. Onu tepeden tırnağa yalamak gibi.

Anya

S rüyasında Alfa'ya geri döndüğünü gördü. Odasında sıkışmış, sadece gibi o her zaman öyleydi. Bu duvarlar vardı çarpıtılmıştı ve sanki her şey onun içinde eriyormuş gibi hissediyordu. Saçlarına ve tenine yapışan sıcak, erimiş damlalar nefes alamayana kadar onu yerinde sabitliyordu.

Rüya değişti, çarpıtıldı, böylece kendini Alfa sokaklarında yürürken buldu ve herkes ona bakıyordu. Bakıyordu. Konuşuyorlardı. Zihninde, nereye gittiğini merak ettiklerini biliyordu. Günlerce ortadan kaybolabiliyorsa, General'in kızında bir sorun olduğu açıktı.

Ama rüyalarında bile onların konuştuğunu duyamıyordu. Sadece hiçliğin alçak gümbürtüsü vardı ve ne kadar duymaya çalışsa da anlayamıyordu.

Kalabalığın içinde ne dediklerini anlamadan yürümek, böyle bir ortamda oynanacak tehlikeli bir oyundu.

yer. Sanki hepsi ona karşı komplo kuruyormuş gibi hissediyordu. Onun şehirlerinden gitmesini istiyorlardı, tüm yaptıklarından sonra artık onların sorunu değildi. Ne tür bir insan evini yok etmek için komplo kurar? O her zaman bir sorun olmuştu zaten.

Rüyasında sokaklarda yürüyordu ve herkesin onu orada istemediğini biliyordu. Annesi gibi bir figüran istiyorlardı. Kafesine hapsolmuş küçük, şirin bir kuş, ona söylediklerinde şarkı söyleyen bir yaratık istiyorlardı.

Herkes General'in altın çocuğunu istiyordu, tüm sevgilerini ve ilgilerini emen ve onlara minnettar olduğunu çok da fazla olmayan kelimelerle söyleyen. Cömertliklerine karşı yaltaklanmasını ve dönüştüğü güzel bebekle oynamalarına izin vermesini istiyorlardı.

Ama onun istediği bu değildi. Çocukken bile onların ilgisini rahatsız edici buluyordu. Ona, ikramlarla şımartacakları ve başını okşayacakları bir evcil hayvanmış gibi bakmalarından nefret ediyordu.

O bundan daha fazlasıydı. O her zaman bundan daha fazlasıydı.

Babası ona yaklaştı, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı. Ama ona ne zaman başka bir gözle bakmıştı ki?

"Annen daha uygun olurdu," dedi ve ne dediğini duyabiliyordu. Unuttuğu onca ses arasında babasının sesi asla onlardan biri olmamıştı. Çünkü bu sözleri o duyma yetisini kaybetmeden önce söylemişti. Kendisine o kadar kötü zarar veren aptal kişi olmadan hemen önce söylemişti ki, babası ona bir daha asla aynı şekilde bakamayacaktı.

Ve sonra, aniden, o anıya geri döndü. Şimdiye kadar yaşadığı en kötü anıya.

Babasının tüm silahları sakladığı cephaneliğe açılan kapının önünde dururken çok daha küçüktü. Ona baktı ve onu derinden yaralayan sözleri tekrarladı.

"Annen daha uygun olurdu," dedi, yüzü onu çok daha sert gösteren derin bir kaş çatmayla kırışıyordu. Her seferinde. "Kadınlardan herkesin içinde bahsetmenin bile aptalca bir hareket olduğunu bilirdi. Beni hayal kırıklığına uğratmakta hiç başarısız olmadın kızım ve bu gurur duyma gereken bir şey değil."

O değildi. Ama hiçbir zaman kendisiyle gurur duymasını sağlamamıştı.

Adamın eli havaya kalkarken Anya irkilerek kendi içine çekildi ve omuzlarını yuvarladı. Her zaman yaptığı gibi ona vuracaktı. Yanağına sert bir tokat atacaktı ve kimse onu her gördüğünde yüzünde kırmızı izler olduğundan bahsetmeyecekti. Sadece General'e baktılar ve kör bir inançla onun kendilerini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını bildiler.

Kendi kızına bile vurdu.

Acı gelmedi. Onun yerine cephaneliğin kapısı açıldı ve genç bir adam giriş yolunda donakaldı. Onunla babasının arasına baktı ve yüzündeki acıma ifadesini gördü. Bunun kendisi için olduğunu biliyordu ve bu, beklediğinden çok daha fazla acı veriyordu.

Yakışıklıydı. Gençti. Geniş omuzları ve her zaman çok çekici bulduğu keskin bir çenesi vardı. Başka bir durumda, ergenlik çağındaki kalçasını eğebilir ve henüz vücudunu geliştirememiş küçük bir ot gibi görünmemeyi umabilirdi.

"Efendim?" diye sormuştu. Ve ah, uzun zamandır onun sesini düşünmemişti. O kadar yumuşaktı ki. Şarkı söyleyebilen bir adamın sesi ve onun sözlerinin tınısıyla büyülenebilirdi.

"Evet, evet," diye homurdandı babası, onları cephaneliğe götürürken. "Hiçbir şeye dokunma, Anya. Bir kez olsun ellerini kendine sakla."

Utançtan vücuduna daha da çok gömülmüştü. Anya o genç adamın babasına yük olduğunu düşünmesini istemiyordu. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmaya çalışmıyordu ama bazen merak e d i y o r d u ve

bunun kötü bir şey olduğunu düşündü. Merak onu daha fazla şey görmek istemeye itiyordu. Babasının bir köşeye koyduğu ve diğer insanların baktığı bir oyuncak bebekten daha fazlası olduğuna inanmak için.

Ama sonra onu gördü.

Odanın arka köşesinde tüm prototiplerin yerleştirildiği bir masa vardı. Harikuladeydiler. Çok güzellerdi. Babası dokunmamasını söylemiş olsa da, onda bir şeylere dokunma isteği uyandırdılar.

Bir süre ellerini yumruk yaptı ve kendine iyi olacağına dair söz verdi. Bu sefer iyi olacaktı.

Belki de genellikle onu takip eden babasının muhafızından onu geri getirmesini isteyebilirdi. Prototipler hakkında sorular sorabilirdi, ne olduklarını, ne yapmaları gerektiğini.

Babası yakışıklı genç oğlanla birlikte odadan çıktı. Elleri soluk yeşil eteklerini karıştırırken onu orada öylece bırakarak çıkıp gitti.

Hayır, maviydi. En sevdiği beyaz yakalı mavi elbisesini ve kendisini daha uzun hissettiren ayakkabılarını giymişti. Tam olarak topuklu değildi, çünkü babası bileğini kıracağını söylemişti, ama siyahlardı ve ince bantları vardı, bu da ona kendini çok güzel hissettiriyordu.

Babası ve genç adam odadan çıkmıştı ve o da prototiplerden birine uzanmıştı. Bunlar genellikle undinlere ve şehirlerine saldırabilecek diğer yaratıklara karşı savaşmak için kullanılan silahlardı. Ama bu bir silaha hiç benzemiyordu. Plakaların arasında parlayan renklere sahip küçük gümüş bir toptu.

Oldukça güzel göründüğünü düşündü ve yüzünün önünde tuttu. Yan tarafında bir düğme olduğunu fark etti. O kadar küçüktü ki gözden kaçırabilirdi.

Rüyasında, ona dokunmaması için kendine bağırdı. Bırak onu. Babanın her zaman olduğuna inandığı gibi bir kız olma.

Ama tabii ki düğmeye bastı.

Vücudunu bir acı okyanusu sardı. Topun çıkardığı ses o kadar yüksekti ki tüm vücudunun çalışmayı bıraktığını hissetti. Bir saniye içinde, babasının en yeni oyuncağının çığlık çığlığa öfkesini duyabildi ve bir saniye sonra hiçbir şey duyamadı.

Sadece kafatasında daha önce hiç yaşamadığı bir baş ağrısı ve kaburgalarında topun kendisinden kaynaklandığını düşündüğü bir titreşim vardı. Bayılmış olabileceğini düşündü, çünkü gözlerini kırptırdı ve birden kendini yerde buldu. Top elinden yuvarlanmıştı ve aklına gelen ilk şey, hiçbir şeye dokunmamış gibi davranması gerektiği idi. Babası bunu öğrenecekti. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranmazsa onu öldürecek.

Yerde debelenerek ona doğru uzandı. Ama hala o korkunç sesi çıkarmadan hemen önce gördüğü o korkunç kırmızı renk yanıp sönüyordu. Bu yüzden düğmeye tekrar bastı ve mavi olduğunda kaburgalarındaki tıktı kesildi.

Sol tarafındaki hareketi fark edene ve babasının ağzının hareket ettiğini anlayana kadar her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü. Ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyordu.

Titreyerek ellerini kulaklarına götürdü ve geri indirdiğinde parmakları kanla kaplanmıştı.

Tanrım, bu anıdan nefret ediyordu. İşitme duyusunu kaybettiği için utandığından değil, bunun kendi hatası olmasından. Kendine zarar veren kendisiydi ve başka kimseyi suçlayamazdı. Elbette, babası muhtemelen onu tehlikeli silahlarla dolu bir odada bırakmamalıydı. O daha bir çocuktı ve bir çocuğu böyle bir odada bırakmak korkunç olabilirdi.

Yine de bu onun hatasıydı. Hayatının geri kalanında bunu omuzlarında taşıyacaktı.

Yavaşça, saçlarında gezinen parmaklar olduğunu fark etti. Rüyada değil, o acı dolu yerde değil ve

Kalbini sızlatan anılar. Hayır, uyanık olduğu dünyada saçlarındaki bukleleri tarayan parmaklar vardı.

Bir an için zaman birbirine karıştı. Alfa'ya geri dönmüş olmalıydı, orada onu kâbustan uyandırmak isteyen daha nazik bir hizmetçi vardı. Ama bu parmaklar daha geniş, daha kalındı ve kafa derisini nazikçe tırmıklayan narin pençeleri vardı.

Korkması gereken o korkunç yaratıktan başka hiçbir şeye ait olamayacak parmaklar. Yine de ondan korkmayı kendine hiç yedirememişti.

Gözlerini açtığında, yavaşça yuvarlanarak adamın kendisini sudan çıkarıp koridora doğru sürüklediğini gördü. Devasa kuyruğu hâlâ koridorun yarısındaydı; kırmızıya çalan pullarından su damlayan kuyruğu yere yaslanmıştı. Kayıp kolunun kütüğünü karyola ile şilte arasına sıkıştırmış, pençeleriyle nazikçe, ama çok nazikçe saçlarını okşuyordu.

Nefesi ciğerlerinde sıkışmıştı. Adamın ona neden dokunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece içindeki her şeyin durmasına neden olmuştu. Tüm kaygıları. Tüm korku. Kendine duyduğu tüm nefret, onun dokunuşuna gömülürken vücudundaki gerginlikle birlikte eriyip gitti.

Kadın döndüğünde yüz ifadesi neredeyse dingindi, bakışları sarı saçlarının uzun buklelerindeydi. Adamın yüzünde bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti ve o siyah gözleriyle bakışlarını karşıladığı ve kendisine baktığını fark ettiği anda bu ifade kayboldu.

Bir şeyler söyledi, tekrar yere kaydı ve tek koluyla kendini geriye doğru itmeye başladı. Garip ve zahmetli görünüyordu ve hiç de onun yapmasını istediği şey değildi.

"Bekle," dedi, Bitsy'ye ulaşmak için çabaladı ve lensi gözünün üzerine kaydırmadan önce. "Bekle, gitmek zorunda değilsin."

Yine de hâlâ hareket ediyordu ve kadın onun gitmesini istemiyordu. Henüz değil. İçinden bir ses onu tekrar saçlarını okşarken hissetmek istediğini haykırıyordu ve adamın durması hiç de adil değildi.

Bu dokunuş onu bir kâbustan çıkarmıştı. Uyandığında kendini başarısız hissetmemişti. Tek hissettiği onun parmakları ve dokunulmanın verdiği muhteşem histi.

"Daïos, lütfen."

Olduğu yerde dondu kaldı, Anya ona katıldığında bile yerde yatıyordu. Anya sıcak yatağından sıyrıldı ve soğuk zemine oturarak ona bakmaya başladı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Tek bildiği kalması gerektiği idi, yoksa tüm o duygular geri gelecekti.

"Sudan çıkabileceğini bilmiyordum," demeye çalıştı, kelimeler boğazını düğümledi.

"Söyleyeceğin bu mu?" demeden önce derin homurtusu gözlerinin önünde parladı.

"Senin hakkında bilmediğim oldukça şaşırtıcı bir ayrıntı gibi görünüyor, bu yüzden evet."

Bir başka homurtu, etrafındaki sarmal iplerin titreşimiyle kendini gösterdi.

Tüm kasları onu dik tutmak için esnerken, bir koluna yaslanarak destekli kaldı. Kendini bıraksa belki daha rahat edeceğini düşündü. Vücudunu ondan uzaklaştırmak zorunda değildi. Çok utandığı belli olan eksik kolunu saklamak zorunda değildi.

Bunları söylemek ya da onunla konuşmaya çalışmak yerine, yatağın üzerindeki yastığı çekip birkaç kez yumrukladı. Yastığı başının altına sokarak soğuk metal zemine uzandı ve rahatlamaya çalışıyormuş gibi omuzlarını oynattı.

Kelimeler gözlerinin önünde parladı. "Ne yapıyorsun?"

"Saçımı taramaya devam eder misin lütfen? Hoş bir rüya değildi ve kendimi kendim gibi hissetmiyorum." Bakışlarını tavana dikmiş, adamın biraz hareket etmesini umuyordu

ona yaklaştı. Daha önce de bir sokak köpeğinin elinden bu şekilde yemek almasını sağlamıştı.

Tehlikeli yırtıcıya bakmazsa belki ona güvenebilir.

Metal zemine sürtünen pulların belli belirsiz titreşimi ve ardından saçlarında gezinen pençelerinin narin hissi vardı. "Bakma," dedi, sesi kulağına doğru alçak bir uğultu gibi geliyordu. "Rüya neydi?"

Tabii ki biri ona bunu söylediğinde bakacaktı. Tekrar dondu, parmakları hâlâ salarındaydı. Uzanabildiği kadar uzanmıştı. Karnının zerine yatmış, kolunun kütüğü vücudunu hafifçe destekliyordu. Ama yanağı pazusuna yaslanmıştı ve sağlam kolu sonuna kadar uzanmıştı, böylece sadece parmakları ona yakındı.

Kendi yanağını elinin üzerine koyarak ona doğru döndü. "Bundan rahatsız değilim, biliyorsun."

Sertçe yutkundu. "Rüya mı?"

"Kolun." Bakışlarının kolunun ucuna kadar gitmesine izin verdi ve adam saklamak için kıpırdıyamadı. Bu pozisyonda olmazdı. "Bu seni şu anda olduğundan daha aşağı yapmaz."

Daios yüzünü buruşturdu. "Buna inanan az sayıdaki kişiden birisin." "Sen inanıyor musun?"

O izledim ve duygular Titreşim karşısında onun yüz.

Sürpriz. Kalp ağrısı. Belki de yapmadığına dair şok.

Dudaklarını yalayarak ekledi: "Neden inanmıyorsun?" "şu anda mı?" Sesi daha da derinleşti, bir gümbürtü derinlerdeki bir yaratığın. O karanlık, derin sesi ta iliklerine kadar hissetti. "nk eğer bütün olsaydım, kendimi senin üzerinde tutabilir ve yine de sana dokunabilirdim. Saçlarının yumuşaklığını hissetmek için karnımın üzerine yatmak zorunda kalmazdım."

Oh.

Tüm vücudunu saran ani arzu patlamasına karşı kalçalarını birbirine bastırarak, onun tepesinde durduğunu düşünmemek için kendini zor tuttu. O kaslar esniyor ve o keskin dişler bildiği halde ortaya çıkıyordu.

onu sadece o isterse ısıracaktı. Ve garip bir şekilde, onu ısırırsa belki de o kadar kötü olmayacağını düşündü.

Görünüşü tuhaftı ama aynı zamanda... çok heyecan vericiydi. Sertçe yutkunarak başını salladı. "Ah. Anlıyorum."

"Anladığımı sanmıyorum, Kalon." Parmakları kızın saçlarında geziniyor, her bir tutamı nazikçe boynuna yaslanacak şekilde mükemmel bir sarmal halinde yerleştiriyordu. "Anlayabileceğini sanmıyorum."

Aralarındaki delilik her neyse, onu beslemek istiyordu. Planından hoşlanmayacağından emin olarak hızla hareket etti. Eğer o biliyordu ne o oldu yapıyor. Bu yüzden ile a Kasları hızla kasıldı, ona doğru hamle yaptı. Bir an onun önünde yatıyordu, bir an sonra da üstüne tırmanmıştı.

ondan.

Daios onun bacakları arasında yuvarlandı, gözleri şoktan irileşmiş ve dişleri sanki ona saldırdığını düşünmüş gibi açılmıştı. Ama eliyle bir tanesini kavradığında parmakları onun kalçalarında çok nazikti.

Ellerini onun göğsüne dayayarak kendini güvenli bir şekilde onun üstünde tuttu. Sonunda varacağını düşündüğü yer burası değildi. Özellikle de adamın o kadar büyük olduğunu düşünürsek, kalçaları rahat olduğundan biraz daha genişlemişti.

Ve Tanrı aşkına, bu ona gerçekten düşünmemesi gereken şeyleri düşündürdü.

Karnının üst kısmındaki çıkıntılı kasların amına baskı yaptığını hissettiğinde inlememek için tüm gücünü kullanıyordu. Ona sürtünmek istiyordu. Altındaki kasların dalgalı gücünü hissetmek istiyordu ama burada kanıtladığı şey bu değildi.

"Gördün mü?" dedi, sesinin biraz değişmiş olabileceğini hissederek. Boğazının çok daha derin bir yerinden geldiği kesindi. "Kendini benim üzerime atmana hiç gerek yok. Bunu senin için yapabilirim."

Koyu renk gözleri daha da koyulaştı ve içindeki açlığı görebiliyordu. Kıpırdamadan durmak için elinden geleni yaptı.

Hareket etti ama kuyruğu bir, iki, üç kez arkasından sallayıp durdu. "Peki şimdi ne olacak, Kalon?"

"Bana yakın olmak mı yoksa dokunmak mı istediğini seçmek zorunda kalmadan bana dokunabilirsin." Sertçe yutkundu. "Saçıma yani. Saçlarıma dokunmandan çok hoşlanıyorum."

Her yerime dokun, diye düşündü. Elini yan tarafına doğru kaydırmasını istiyordu. Göğsünü avuçladığında ne olacağını ya da o pençeleri giysilerinin kumaşını yırtmak için kullanıp kullanmayacağını bilmek istiyordu.

Bunlar tehlikeli düşüncelerdi. Korkunç düşünceler. Bir canavara bakıp onun kalçalarının arasında nasıl hissedeceğini merak eden sapkın kadınlar için muhtemelen özel bir yer olduğunu biliyordu ama... Lanet olsun. Bunlar onun düşüncelerinin olduğu yerdı.

Eli hareket etti ama sadece yanağını ve çenesini o kocaman avucunun içine almak için. "Şu anda aklından çok fazla düşünce geçiyor. Nedenini merak ediyorum."

Ona gerçekten ne düşündüğünü söyleyemezdi. O... belki de ikisinin de geri dönemeyeceği bir şey yapardı.

"Görünüştünüzü neden beğenmediğinizi anlamıyorum." Droidin yan tarafını kafasına vurdu. "Bunu giyiyorum. Bir kolun eksik. Ama insanların ne dediğini duyamıyorum diye kendimi küçük görmüyorum."

Kaşları çatıldı. "Kolumun kaybı hakkında konuşmaya hiç niyetim yok."

"Nasıl kaybettiğini sormuyorum. Neden bu kadar nefret ettiğini soruyorum."

Onu zorluyordu. Çok ileri gitmişti, altındaki gerginlik düşünüldüğünde, bu sadece başka bir nedenden dolayı gergin olsaydı nasıl olurdu diye düşünmesine neden oldu.

Yüzündeki çatık kaşlar anlattıklarından biriydi, ama kasıklarındaki kaslar da öyle. Anya parmaklarını o garip, gri tende gezdirmek ve görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek istemesinin nedeni olarak uykusuzluğu suçladı.

Bunun yerine parmaklarını başka bir şey için kullandı. İkisinin de dikkatini dağıtacak bir şey. Parmaklarını oynatıyor ve ellerini tekrarlayan bir hareketle büküyordu. Bir kelime, bir isim, sese ihtiyaç duymayan kelimeler.

Hareketi kısık gözlerle izledi. "Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm ama pek sık değil. Bu ne anlama geliyor?"

"Yani... uh... Büyük adam," dedi yanakları yanarak. "Ya da Daios. Sanırım."

"Dil nedir?"

"İmza." Omuz silkti. "Hepsini hatırlamak zor. Her dil gibi, ne kadar az kullanırsan, hatırlamak o kadar kolay olmaz. Alfa'da işitme sorunu olan sadece birkaç kişi var ve çoğumuzun Bitsy gibi bir droidi var. Ama ben çoğunu hatırlıyorum."

Söylediği her kelimenin altına imzasını atıyor, gözlerinin parmaklarıyla birlikte uçuşmasını izliyordu.

"Bu çok güzel bir dil" demeden önce her bir kelimeyi dikkatle izledi.

Anya sırtıttı. "Ben de öyle düşünüyorum. Ellerimle konuşmayı seviyorum."

"Bana öğretmeni isterdim, Kalon, ama..." Yanağındaki kavrayışını bıraktı ve tek elini aralarından kaldırdı.

Ama hayır, bu hiç işe yaramazdı. Adamın parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı ve parmak eklemlerini nazikçe dudaklarına götürdü. O ölümcül pençelerin arkasına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra adamın kara gözlü bakışlarıyla buluştu ve "Hâlâ tek elle imza atabilirsin" dedi.

Sanki ona kolunu geri verebileceğini söylemiş gibi ona baktı. Ya da belki, sadece belki, bu ifade ona kendisini daha az hissettirmedeği için minnettar olduğu anlamına geliyordu.

Bilmiyordu. Tek bildiği, adam kalçasını bir kez daha kavrayana kadar onun üzerinde kıvrınmasına neden olduğuydu. O kalın, geniş parmaklar, "Göster bana," diye homurdanmadan önce sertçe sıktı.

Gecenin geri kalanını ona işaret dilinin temellerini öğreterek geçirmesi gerekse bile bunu yapardı. Çünkü şu anda, bu terk edilmiş tesisin karanlığında tek istediği, dikkatini çeken bu meraklı adamla vakit geçirmektir.

Daios

HOnun yanında ne zaman bu kadar rahat olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen onu suda gördüğü ve ne kadar zayıf olduğunu fark ettiği ilk andı. O an Akromolar, şiddetleriyle onu şaşırtabilecek tehlikeli yaratıklardı. Ama Anya?

Anya'nın vücudunda şiddet içeren bir kemik yoktu.

Onun üzerine atladığında bile ve ona zarar vermek istediğinden oldukça emindi. Ne de olsa onu evinden kaçırmıştı. Onu her gece titrediği soğuk derinliklere sürüklemişti.

Onun yerine, kendisine dokunmasını istemişti. Bunu düşünmek bile aletlerinin onları yerinde tutan pullara baskı yapmasına neden oldu. Karnının iki yanındaki ikiz kuyruklarını hatırlamak için kendini defalarca yumruklamıştı. İkiz kuyruklarının arasında onun sıcaklığını hissetmişti ve bu...

Şimdi bunu düşünemezdi. Onu tekrar görmek üzereyken ve onun ne yapabileceğini bilmesinin hiçbir yolu yokken olmazdı. Daios onu daha önce olduğu gibi üzerine çekmek istiyordu ama bu sefer kaslarını kullanarak ona sürünmek istiyordu. Onu suyun içine çekmek ve okyanusun neden havada olmaktan çok daha iyi olduğunu göstermek istiyordu.

Onu tatmak istiyordu. Sadece tenini yalamak değil, kokusunu solungaçlarına çekmek ve ona verebileceği her lezzette kendini boğmak istiyordu.

Düşüncelerini bastırarak başını sudan çıkardı ve kızın odasına baktı. Elinde bir balık vardı, ona getirdiği son ton balığını ziyan ettiğinden beri çok daha küçüktü. Ama bu sefer aptallık da etmişti. Yanında bir dizi istiridye getirmişti. Aptalca bir fikirdi. Göğsünde filizlenen aptalca bir umuttu ve aynı hızla yok oldu.

Kendi deyimiyle konsolların önünde oturuyordu, yüzünün önünde Bitsy ve yine önünde bir projeksiyon vardı.

"Hayır, Ace, bu şekilde gidemezsin. Hayır, öylesine söylemiyorum. Bağırmaya başlamadan önce şu lanet şemalara bir daha bakar mısın? Şuna bir bak." Söylediği sözler camın üzerinde uçuşuyordu ama başka hiçbir ses ona cevap vermedi.

Balıkları yerleştirdikten sonra istiridyeleri sessizce yerleştirmek için elinden geleni yaptı ama istiridyeler birbirine çarpıyordu. Lanet kabuklar istediğinden daha gürültülüydü ve droid Anya'ya onun burada olduğunu söylemiş olmalıydı. Anya sestten birkaç dakika sonra sandalyesinde döndü.

Kadının yüzünde parlak bir sırıtişla döndüğü gözünden kaçmadı. Kalbinin göğsünde gümbür gümbür atmasına neden olan bir gülümsemeydi bu.

"Ace, gitmem gerek." Dikkatini ondan gözünün önündeki bardağa çevirdiğinde gülümsemesi parıltılı bir bakışa dönüştü. "Hayır, seni en kötü zamanda terk etmeyeceğim. Bu bir

berbat bir plan. Daha iyi bir şey bul ve yakında tekrar konuşalım."

O parlak sırtışıyla adama bakmadan önce bir parmağını projeksiyonda gezdirdi. "Bunun için üzgünüm. Dedikleri gibi, kötülere rahat yok."

"Bu ifadeyi anlamıyorum." İstiridyeleri ona biraz daha yaklaştırdı. "Sana bir şey getirdim."

"Görebiliyorum." Onu buraya getirdiğinden beri birçok kez yaptığı gibi sandalyeden kayarak yere oturdu. İkiz kuyruklarını katlayarak istiridyeleri aldı. "Onları yemem mi gerekiyor?"

"Yapabilirsin. En iyi çiğ halleri."

Küçük burnu kırışmıştı ve bunun ne kadar sevimli olduğunu düşündüğü için endişeliydi. Göğsüne yayılan ona olan düşkünlük bu noktada neredeyse acı veriyordu. Arges haklıydı, bunu kabul etmekten nefret ediyordu. Sadece kendisi olarak bile onun derisinin altına girmeyi başarmıştı.

Hayatında hiçbir zaman bir akromonun ona insan gibi davranabileceğini düşünmemişti. Ama Anya'nın diğer akromolar gibi olmadığını sanıyordu. Olamazdı.

Ona gülümsedi, kadın onu işaret etmeden önce yüzündeki ifadeyi fark etmedi bile.

"Gülümsüyorsun."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Gülümsemenin ne olduğunu biliyorsun." Burnunun üstündeki kırışıklıklara şimdi gözlerinin arasındaki ikiz çizgiler de eklenmişti. Ona kızgın olduğunun kesin bir işaretiydi bu. "Bana gülümsüyordun ama şimdi o gülümseme yok."

Kızın istediğini düşündüğü şeyi taklit etmek için elinden geleni yaptı ama o bile dişlerinin gülümsemekten çok yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değil. Gülümsediğinizde gözlerinizin etrafında küçük kanatlar oluşuyor."

"Kırışıklıklarım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Kadın sırttı ve bu sefer adam da aynı şeyi yapmaktan kendini alamadı.

Kız ona o aptal ifadeyle baktı ve o da kendi yüzünde benzer bir ifade hissetti. Bu aptalcaydı. Ama aynı zamanda hoşuna da gittiği için tüm vücudunu bir heyecan kapladı.

En son ne zaman sadece... olabildiğini hatırlamıyordu. Ve Anya da bunu istiyordu. Onun kendisi olmasından hoşlanıyor gibiydi, bu kendisi öfkeli bir çizgisi olan huysuz bir piç olsa bile. Adamın sorularına cevap vermeye çalışsa da çoğunlukla homurdanmasına aldırmıyordu.

Bu konuda paslanmıştı. Konuşmak. Saldırı planları ya da şiddet ihtiyacı hakkında tartışmak yerine diğer insanlarla bir arada olmak.

Elini yere koyarak kendini ona biraz daha yaklaştırdı. Bu sefer o tuhaf kuyrukların üzerine diz çökmedi. Onları, her yöne doğru uzanan o korkunç kemiklerle birbirlerine sardı.

"Bu rahat mı?" diye sordu kendini durduramadan.

Yanında getirdiği istiridyelerden başını kaldırıp baktı. "Ne rahat mı?"

Kadının vücudunda aşağı yukarı hareketler yaptı.

Adamın ne söylemeye çalıştığını anlamadan önce kafası karışmış gibiydi. "Oh! Bacaklarımı mı kastediyorsun?"

Bacaklar, doğru. Mira onlara hep böyle derdi. Onları kuyruktan başka bir şey olarak düşünmekte zorlanıyordu ama kuyruk gibi çalışmıyorlardı. Bunu biliyordu.

Kaşlarını çatarak başını salladı ve bir parmağını keskin kemiklerden birine dokundurdu. "Bunu yapmaları gerekiyormuş gibi görünmüyorlar."

"İyiler," diye yanıtladı küçük bir kıkırdamayla. İstiridyeleri kucağına sürükledi, soğuk su bacaklarının etrafındaki kumaşı daha koyu bir renge boyadı. "Burada olduğumuzu unutmuşum."

Bazen çok farklı oluyorum. Sana çok tuhaf görünüyor olmalıyım."

"Oldukça çirkinsin." Bu dürüstlük onun başını arkaya yatırmasına ve yüzünü kıpkırmızı yapacak kadar gülmesine neden oldu.

Kulağa bu kadar korkunç gelmesini istememişti. Ona bakmak istemeyeceği kadar çirkin değildi ama tam olarak... Uzun kuyruğu ve dalgalar arasında kaymasına yardımcı olan yüzgeçleriyle suda yüzen zarif ve güzel bir dişi değildi. O bir akromoydu.

Alışmak zor oldu.

Gülmeyi bıraktı ve yanaklarından süzülen yaşları toplarken parmaklarını gözlerinin altına sildi. Bunun için biraz kötü hissetti, ancak bunun onu ağlatacağını düşünmemişti. Dürüstlük her zaman onun en büyük silahı olmuştu.

Ve şimdi bunun nasıl bir silah olabileceğini fark etti.

Kolundan tutarak ellerini yavaşça yüzünden uzaklaştırdı, böylece gözyaşlarını kendisi silebilecekti. Parmakları şaşırtıcı derecede sıcaktı. "Özür dilerim. Seni üzmem istememiştim."

"Sen yapmadın." Bileğini tuttu, sırtıışı yüzünden hiç gitmedi. "Gülmek bazen beni ağlatır. Bunlar neşe gözyaşları, üzüntü gözyaşları değil."

Ah. En azından ona dokunabilmişti. Ve birdenbire odaklanabildiği tek şey teninin yumuşak dokusuydu. Gözlerini kırptırdığında kirpiklerinin parmaklarının ağlarına çarpması ve pençelerinden sadece bir saç teli uzaklığındaki dudaklarının ne kadar yumuşak ve pelüş olduğuydu.

Parmaklarının yumuşak bir hareketiyle onu serbest bıraktı. Ona dokunmayı bırakmak istemese de.

Gözyaşlarını parmak uçlarından yavaşça yalarken bakışları birbirine kilitlendi. Her hareketini izliyordu ve göğsünün bir nefesle bile yükselmediğine yemin edebilirdi. Sadece onu izledi, bakışları adamın parmaklarına kilitlenirken gözleri yavaşça daha da kapandı.

"Tadın deniz gibi," diye homurdandı. "En sevdiğim tat."

Boğazının bir yudumda çalışmasını izledi. Bunun korku mu yoksa gözlerinde gördüğü başka bir şey mi olduğunu merak etti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu akromoyu okumak zordu. Kız onu itiraf etmek istediğinden daha fazla şaşırtmıştı.

Bakışları tekrar kucağındaki istiridyelere kaydı ve cevap verdiğinde, onu her zaman acı verici bir şekilde sertleştiren o gırtlak tonuyla konuştu. "Bana neden istiridye getirdin? Sadece yemek için mi?"

Hayır. Sadece yemek için değil, gerçi şimdi onları yemesi gerektiğini hiç düşünmüyordu. Onlar lezzetli tatlardı, iğrençlermiş gibi burun kırıştırarak bakılmamalıydılar.

İç çekerek tele uzandı ve bir tanesini kopardı. "Sadece yemek için değil."

Pençesini kullanarak istiridyeyi metal zemin üzerinde dengeledi ve çivisini içine sapladı. Anya'nın eli dışarı fırladı ve istiridyeyi tutarak onun için sabit tuttu.

Adam etkilenmemiş bir ifadeyle ona baktı. "Senin için tutarsam daha kolay olur," dedi.

"Hayır, değil."

"Kesinlikle öyle." Gözlerinin önüne düşen saçlarını hareket ettirmek için bir nefes verdi. "Kendini ya da beni keseceksin. Sen o şeyi açarken tutmama izin ver."

Ona dişlerini göstererek, kendini olduğundan daha da büyük göstermek için tüm yüzgeçlerini açtı. Çıglık atarak ondan kaçması gerekirdi. Bunun yerine, yanaklarını şişirdi ve omuzlarını dikleştirdi.

Sanki onu taklit ediyormuş gibi.

Yüzgeçleri bir çırpıda yanlarına doğru düzleşti. Bu... beklenmedik bir şeydi ama dilerse ona yardım edebileceğini düşündü. "Sabit tut o zaman."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aptal kadınların çok fazla risk aldığından yakınlıkla nefesini tuttu ve sonunda lanet şeyi açmayı başardı. Bıraktı

kabukları iki yana düşerken, içindeki solgun ete bakarken burnunun tekrar kırıışmasını görmezden gelmeyi seçti.

"Bunu çiğ mi yiyorsun?" diye sordu, açıkça mücadele ediyordu. "Çok... çok... görünüyor."

"Lezzetli mi?" diye sordu, pençesini kullanarak kabuğundan sıyırdı. Umduğu şeyi içermediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama yine de tadı her zamanki gibi güzeldi. "Besleyici mi? Sana daha önce getirdiğim yemeklerden çok daha iyi bir yemek gibi mi?"

"Islak."

Boş yarısını suya bırakmadan önce kabuğundan höpürdeterek aldı. Haklıydı, biraz ıslaktı. İstiridyeler her zaman yumuşaktı ve yetiştikleri deniz gibi tatlıydı. Bunlar özellikle tuzluydu, bu da onun oldukça hoşuna gitti.

Bir sonrakini çıkararak, tekrar açmadan önce onun dengelemesini bekledi. "Islaklar sanırım."

"Tadı neye benziyor?"

"Tuzlu."

O lanet kırıışıklık derinleşti. Yüzündeki gerginliği hafifletmek için başparmağını oraya bastırmak istedi.

"Kulağa hiç de hoş gelmiyor," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Islak ve tuzlu, yemekten hoşlandığım şeyler listemde yok."

Bir sonrakini biraz daha sert açtı ve pençesi metal zemine çarptı. "Islak ve tuzluyum."

Gözlerini kırıştırdı, zihni açıkça onun az önce söylediği şeyi yakalamaya çalışıyordu. Bunu neden söylediğinden bile emin değildi. Islak ve tuzluydu, ama kız bunları sevmiyorsa ne önemi *vardı*? Elbette, onun gözyaşlarının tadına bakmıştı. Bu tat hâlâ dilindeydi ve o güne kadar tattığı en iyi tatlardan biriydi, hatta ona getirdiği istiridyelerden bile daha iyiydi.

Ondan hoşlanmaması önemli değildi. Onu esir alan oydu. Onunla burada ne yaptığını ya da onu neden bu kadar uzun süre burada tuttuğunu bile bilmiyordu.

Yanlıştı. O hatalıydı. Bu durumla ilgili her şey yanlıştı ve o...

Eli adamın çenesine dokundu ve boynundan solungaçlarına doğru hafifçe okşadı. "Neyse ki seni yemek gibi bir niyetim yok. Bu yüzden ıslak ve tuzlu yiyecekleri sevmemem önemli değil."

Haklısın. Aşırı tepki veriyordu.

Homurdanarak pençesini istiridyenin üzerinde gezdirdi ve içinde tam da aradığı şeyin olduğunu gördü. Sinirleri karnında çalkalandı.

Onun adım adım, zaman kadar eski bir çiftleşme sürecini tamamladığını bilmesine imkân yoktu. Ataları bunu yıllar ve yıllar önce yapmıştı. İçgüdülerini ve onlara rehberlik eden denizi dinleyerek bu ritüeli başlatanlar onlardı. Ona yiyecek getirmesinin ne anlama geldiğini ya da diğer rakip erkeklerin onu bulamaması için onu kendine saklamasının ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Bunu en son denediğinde o kadar çabuk vurulmuştu ki solungaçları ağrımıştı. Ona çok iri yarı, beceriksiz olduğu ve avlanma becerilerinin yetersiz olduğu söylenmişti. O zamanlar, seçtiği kişiye kemiklerden yapılmış bir kolye getirmişti. Kolyenin arkasında kocaman bir köpekbalığı çenesi vardı ve kız ona aptalmış gibi bakmıştı.

Belki de ona anlatmalıydı. Muhtemelen tüm bunları neden yaptığını açıklamalıydı ama yine de aynı içgüdü ona bunu yapmamasını söylüyordu. Parmağını hazinesinin etrafına dolayarak görebilmesi için havaya kaldırdı.

Minik, soluk bir inci pençesine tünedi. Daha önceki tüm dişiler gibi onun da aynı tepkiyi vereceğini hissediyordu. Çok küçüktü, çok sıkıcıydı. Bunun gibi bir inci Anya gibi bir dişiye etkilemek için yeterli değildi.

Ama sonra nefesi çok uzun bir "Oh" sesiyle ciğerlerinden fırladı.

Anya inciye uzandı, onu pençesinden alırken eli titriyordu. Sanki inciye degecek en ufak bir nefesin onu elinden düşüreceğinden ve onu kaybedeceğinden korkuyordu.

Onu bir elinde tutuyor, ışıktaki o yana bir bu yana çeviriyordu. "Ben sadece bunları gördüm..." Sözcüklerini unuttu, elleri o kadar güzel hareketlerle çırpınıyordu ki bunun bir dil olduğunu unuttu. Onu dinlemesi gerekiyordu ama onun yerine ellerinin hareketinden keyif alıyordu.

Ne dediğini anlamaya çalıştı ama bildiği pek fazla kelime yoktu. Sadece kızın sonunda kendini toparlayıp, "Bu çok güzel. Daha önce inci görmüştüm. Ben sadece... Nereden geldiklerini hiç görmemiştim."

"Beğendin mi?"

"Gerçekten istiyorum," diye nefes aldı, sesi duyulması çok zor olan küçük bir fısıltı gibiydi. "Bu çok güzel. Başka var mı?"

Yanındaki istiridyeleri işaret etti. "Onları bulana kadar bilemeyiz."

"Ah." Kız sertçe burnunu çekti ve adam tekrar ağlamadığından emin olmak için ona baktı. "İncileri almak için onları öldürmek zorunda olduğumuz için kendimi kötü hissediyorum."

Dişleri karanlık bir sırtıyla parladı. "Onları zaten yiyecektim, Kalon."

Gözleri biraz büyüdü ama sonra ona sırtarak karşılık verdi. "Tamam o zaman. Eğer eminsen."

Pençelerini kalplerine dokundurdu ve ardından diğer istiridyeleri işaret etti. "Eminim. Fazla acı hissetmezler. Şimdi size bir yumruk dolusu inci toplayalım."

"Neden?" Bakışları onunkileri aradı. "Bunları bana neden getirdin?"

Ağzı açıldı, kelimeler dudaklarından dökülmeye hazırdı.

Çünkü seni kendime saklamak istiyorum.

Çünkü seni tutarsam, beslersem, hayal ettiğin her şeyi sana getirirsem, belki bana bir şans verirsin.

Çünkü hiç kimse seni istediğim kadar onları istememi sağlayamadı.

Onun yerine, "İstedim" dedi.

Dudakları küçük bir yarım gülümsemeye dönüştü. "Çok konuşan bir adamsın, değil mi?"

Ama onun yüzündeki ifadeyi biliyordu. Yarım gülümsemesinin nasıl kaldığını ve gözlerinin hafifçe kırıştığını görebiliyordu. Pençesiyle açması için bir sonraki istiridyeyi uzatırken bakışlarında bir parıltı vardı. Tüm bunlar onun tarafından eğlendirildiği anlamına geliyordu. Belki de onun arkadaşlığından hoşlanıyordu.

Daios bunların hiçbirisiyle ne yapacağını bilmiyordu. İnsanlar ona tahammül ediyordu ama etrafta olmasından hoşlanmıyorlardı. Çok zor, çok ileri ve kesinlikle kimsenin gerçekten vakit geçirmek istemeyeceği kadar öfkeliydi.

Bu yüzden karşılık olarak yapabildiği tek şey homurdanmak, tırnağını keskin bir şekilde bükerek bir sonrakini açmak ve sonra onun neşeli kıkırdamasına gülümsemek oldu.

"Bir tane daha var!"

Kalbi sıkışarak, kendi kendine bu anıyı artık ona sahip olmadığı zamanlar için saklamasını söyledi. Onun mutluluğu, hayatının geri kalanında tutunacağı kısacık bir andı. Bir sonraki inciyi onun için çıkardı, böylece o kadar iğrenç bulduğu istiridyeye dokunmak zorunda kalmayacaktı. "Al bakalım, Kalon. Koleksiyonun için bir tane daha."

Anya

S Neden burada olduğundan hâlâ emin olmasa da rutinlerine alışmıştı. Bitsy bunu birçok kez belirtmişti. Onu kaçırmıştı. Onu bir sebepten dolayı şehirden uzaklaştırmıştı ve o da bunun nedenini araştırmamıştı.

Neden?

Ama bunun bir önemi var mıydı? Alfa'nın dışındaydı. Henüz kimse nerede olduğunu bilmiyordu ve yeni bir plan bulmak için Ace ile istediği sıklıkta çalışabiliyordu. Gerçi bu konuda bir yere varamıyorlardı. Görünüşe göre Alfa onun kaybolmasından sonra kapatılmıştı ve şehre kimse girip çıkmıyordu.

Ace en yeni mesajlarını gönderirken ekranda "Baban öfke içinde," diye okudu. "Tüm şehri parçalara ayırıyor."

Ayaklarını önündeki konsollara dayadı ve battaniyeyi omuzlarına biraz sardı

daha sıkı. "Güzel. Yaptığı onca şeyden sonra biraz korkmayı hak ediyor."

"Bu planımızı etkiliyor."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Ayaklarını sert bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Geri dönmemi mi istiyorsun?"

Gözlerinin önünde üç küçük baloncuk yanıp sönmeden önce uzun bir duraklama oldu. Belli ki Ace yazıyordu. Ve küçük droidi, ortağı ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken Ace'in yazdığını, sonra sildiğini, sonra daha çok yazdığını ona bildirmenin akıllıca olduğunu düşündü.

"Ne demek geri dönmek?" Ace sonunda sordu.

Kahretsin. Ace'e gittiğini söylememiştii, değil mi? Bu bir sorundu. Başlangıçta meslektaşına söylediği yalan, hâlâ Alfa'da olduğu ama babasının onu bulamayacağı yeni bir yerde güvende olduğuydu. Bu rol yapmak için yeterince kolaydı.

Ama bu işi yürüteceklerse yalan söylemeye devam edemezdi. "Bitsy," dedi gözlerinin arasını çimdikleyerek. "Ace'e yerimi gönder."

Sonunda gözlerini açtığında, konsolların önünde havada asılı duran kelimeler vardı. "Emin misiniz?"

"Evet, eminim. Bir şeyler ters giderse diye birilerinin nerede olduğumu bilmesi gerekiyor."

Bitsy kendini rüzgâra fırlatan bir zarfın animasyonunu oynattı. En azından artık burada donarak ölürse birilerinin gelip cesedini alacağını biliyordu. Bakışları tesisin ötesindeki karanlıkta bir harekete takıldı. Orada gerçekten bir ışık olmasını diledi. Çünkü okyanusun bu bölgesine hiçbir şey gelmiyor gibiydi. Bir balık bile görmemişti ama orada olduklarından oldukça emindi.

Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi ve uzaklara baktı. "Bitsy, suda bir şey görüyor musun?"

Ace bir mesaj gönderirken bile droidi dikkatini cama çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Okyanusun ortasında mı? Neredesin lan sen?"

"Terk edilmiş bir araştırma tesisi sanırım," diye yanıtladı cama daha da yaklaşarak. "Sanırım babamın başarısız deneylerinden biriydi."

"Nasıl oldu da kimse seni hala yakalayamadı?"

"Bilmiyorum. Bitsy minimum enerji kullanıyor ve hepsini yeniden yönlendirdi. Birisi aktif olarak bu alana bakmıyorsa, enerji çıkışı aynı olduğu sürece burada olduğumu fark edeceklerini sanmıyorum."

Tabii ki biraz ısınması iyi olurdu. Her zaman üşümekten çok yorulmuştu.

Karanlığın içinde bir şey vardı ne de olsa. Tozu yaran kuyruğu zar zor gördü ama tanıdı. Keskin kenarları ve belli belirsiz delikleri olan kürek şeklindeki yüzgeç, bu okyanusta gördüğü sadece bir tür yaratık olabilirdi. Ve sonra, tahmin ettiği gibi, kırmızı bir parıltının en zayıf ipucunu gördü.

Ona gizlice yaklaşmaya mı çalışıyordu? Öyle görünüyordu.

Arkasına yaslanarak tekrar rahatlıyormuş gibi yaptı ve Ace ile konuşmaya başladı. "Dinle, şu anda sadece çok fazla zamanım var. Haritalara bakmaya devam edeceğim ama yine de şehre gizlice girip veri tabanına bağlanmanın en iyi şansımız olduğunu düşünüyorum. Eğer şehirdeki her ekrana babamın ne kadar korkunç biri olduğunu anlattırabilirsek, o zaman bir başlangıç yapmış oluruz."

"Kana susamış, bunu sevdim."

"Bu bir intikam," diye yanıtladı Anya. Ve öyleydi de.

Ona kendisini bir hiçmiş gibi hissettirdiği onca yıl için. İçinde bir şeylerin sızlamasına neden olsa bile babasından intikamını alacaktı. Undine'in dediği gibi, hiç sahip olmadığı bir annenin ve daha iyi olması gereken bir babanın yasını tutuyordu. Acı hiçbir zaman gerçekten geçmedi.

Pencerenin dışındaki tozlar savruldu ve ani bir karanlık dalgası pencereye yaklaştı. Aynı anda aniden ayağa kalktı ve battaniyeyi e t r a f ı n a iyice yaydı.

Onun hareketlerini taklit ederek, yüzünde çatık bir ifadeyle pencereye doğru koştu ve battaniye onu daha büyük göstermek için dalgalandı.

Daios pencerenin önünde durakladı, ışıkları parladı ve yüzgeçleri kızın tepkisi karşısında şaşkınlıkla yayıldı. Belli ki onu korkutmaya çalışıyordu.

Battaniyeyi bırakarak ona parlak bir gülümseme ve küçük bir dalga.

O da perdeli parmaklarını bir dalga şeklinde açarak kaşlarını çattı. Kadın, onun dünyasına girmesini sağlayan odadaki açıklığı işaret edene kadar kıpırdamadı bile.

Bitsy parlak kırmızı kelimelerle parladı. "Tehlike."

"Hayır." Havada bir el salladı ve onu beklemek için açıklığa doğru döndü. "O kadar da tehlikeli olduğunu sanmıyorum."

Droidi, undine su yüzüne çıktığında kesinlikle somurtuyordu. Hâlâ yüzündeki o meraklı ifadeyle ona bakıyordu; onu daha iyi tanımasaydı gurur duyduğunu düşünebilirdi.

Adamın önünde poposunun üzerine çöktüğünde, yüzündeki sırtışı silemediğini fark etti. "Seni korkuttum mu?"

"Hiç de değil."

"Biraz korkmuş görünüyordun."

Yüzgeçler boynunun yanlarından kalktı ve sonra sert bir şaklamayla düzleşti. "Ben korkmadım."

Omuz silkti. "En azından şaşırmış görünüyordu."

"Yaratıkları bu şekilde tehdit etmemelisiniz, özellikle de sizden daha büyüklerse. Böyle bir davranışı meydan okuma olarak görebilirler."

Anya gözlerini devirdi. "Bence hiçbir şey bunu bir meydan okuma olarak görmez. Eğer beni avlıyorlarsa ve düşündüklerinden çok daha büyük olduğumu fark ederlerse, tereddütleri benim avantajıma olabilir."

Solungaçlarından yumuşak bir ses yükseldi ama sonra isteksizce başını salladı.

Onu etkilediği için bu kadar mutlu olmamalıydı. Özellikle de bugün eli boş gelmişken. Genellikle yiyecek ya da bir çeşit hediye getirirdi ama şimdi o derin siyah gözleriyle ona bakıyordu ve hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğini hissediyordu.

Adam ağzını açtı ve kadın onun önüne geçti. Neden? Emin değildi. Sadece bunun bitmesini istemiyordu ve nelerin değişmek üzere olduğunu bilmek istemiyordu.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu, kelimeler kendisi bile duyamadan dudaklarından döküldü.

"Ne?"

"Bana dokundun." Parmakları saçlarının ucunda gezindi. "Ve ben sadece... Daha önce bir kadına hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ve tüm bunlar bittikten sonra bir daha asla olacağımı sanmıyorum."

Kaşları biraz çatıldı, garip bir şekilde insani bir ifade, kadının birkaç saniye nefesini tutmasına neden oldu.

"Benden hiç korkmuyorsun, değil mi?"

Anya sırtıtmamak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. "Pek sayılmaz, hayır."

"Nedenmiş o?" Biraz daha yaklaştı, eğer isterse uzanıp ona dokunabilecek kadar.

"Şey. Senden korkmam için bana hiçbir sebep vermedin." Onun teninden yayılan hafif ürpertiği hissedene kadar daha da yaklaştı.

"Seni evinden aldım."

"Çünkü sana öyle söyledim." Adam bu ifade karşısında gözlerini devirince sırttı. "Ne? Ben söyledim! Kendini sudan dışarı atıp beni havuza sürükleyebileceğini ve şehirdeki tüm silahlar hazır haldeyken kimse oraya koşmadan kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Kuyruğunun yumuşak bir hareketiyle kızın üzerine yürüdü. Birden daha da yaklaştı, omuzlarından göğsüne damlayan su damlaları battaniyenin kumaşına sızdı. "Evet. Sanırım bunu yapabilirdim."

Dehşete kapılmalıydı. Onun altında küçücük bir topa dönüşmeli ve insan etini denemeye karar vermemesi için dua etmeliydi.

Bunun yerine Anya kendini yukarı uzanırken ve parmaklarını yüzünün yan tarafındaki yüzgeçlerde gezdirirken buldu. "Bunlar da ne?"

Adamın gözlerinin başının içinde geriye doğru yuvarlanması gözünden kaçmadı. Parmaklarının bu narin zarlar her neyse onların üzerinde verdiği his hoşuna gitmişti. Parmaklarının altında şaşırtıcı derecede yumuşaktılar. Ve işaret parmağını bir tanesinin önüne, orta parmağını da arkasına kaydırmak oldukça doğal gelmişti. Sadece ufak bir çimdiklemeyle, yüzünü çevreleyen yüzgeçlerin aniden alevlenip sallanmaya başlamasını izledi.

Yüzü buruştu ve konuştuğunda, sözlerinin kaburgalarında gümbürdediğini hissedebiliyordu. "Onlar benim solungaçlarım."

"Ah." Kaşlarını çattı, gözleri adamın kaslı boynunda ve etkileyici genişlikteki göğsünde gezindi. Kaburgaları boyunca belli belirsiz çizgiler kazınmış, içlerinde narin zarlar gizlenmişti. "Bunların solungaçların olduğunu sanıyordum."

Onlara da dokunmak için uzandı ama adam bileğini tutunca durakladı. Gözlerini onunkilere diktiğinde, bakışlarındaki açlığın geri geldiğine yemin etti. Parmaklarının ağları onunkilere değdi, az önce dokunduğu solungaçlar kadar yumuşaktı.

"Her şeyden iki tane var bende," dedi, sesi o kadar kısıktı ki, vücudunun derinliklerinde hissedebileceğine yemin etti.

"İki mi?" Kaşlarını çattı ve iki solungaç kümesi arasında gidip geldi. "O zaman iki ciğer mi? Hava mı soluyorsun?"

"Evet."

"Benim iki ciğerim var." Çılgınlık ellerini öne doğru bastırarak köprücük kemiğinden başlayıp çok daha koyu renkli kuyruğuna kadar uzanan çizgileriyle garip bir şekilde koyu renkli göğsüne bastırdı.

Ve sonra onları hissetti. Avularının içinde iki kalbin ritmi vardı. Birbirlerinden biraz farklı ritimler. Ama her ikisi de sanki gerginmiş gibi teninde gümbürdüyordu.

"İki kalp," diye fısıldadı, sesinin boğazında titreştiğini hissederek.

"Evet." Adamın eli kadıninkini örtmek için yukarı kalktı ve onu göğsüne biraz daha bastırdı.

Bir şeyleri kaırıyormuş gibi hissediyordu ama şu anda iki kalp atışının ellerine baskı yaptığı gerçeğinden başka bir şey düşünmesi zordu. O tıbbi bir anomaliydi. Onu ele geçirmek için can atan yüzlerce bilim insanı olduğunu hayal edebiliyordu.

Nasıl böyle yzebildiler? Okyanusun soğuğuna ve basıncına nasıl dayanıyorlardı? Bir balık gibi hava keseleri var mıydı?

Aklından sorular geçiyordu ama sonra ona baktı ve ağzı kurudu. Adam göğsünün üzerindeki ellerine bakıyordu ve o bakışın, avuçlarını hareket ettirmesini dilediğini söylediğine yemin etti. Onun kendisine dokunmasını, bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyordu ve aniden bilimle ilgili tüm düşünceler pencereden dışarı ıktı.

Ellerini göğsünde gezdirerek onun tepkisini izledi. O kadar hareketsizdi ki, hafifçe sallanmaya devam eden yüzgeçleri dışında nefes almıyor gibi görünüyordu. Ses çıkarıp çıkarmadıklarını merak etti.

Yavaşça kollarını ona doladı. Adam olduğu yerde kaldı, elleri sırtında oynaşırken bile ona sarılmasına izin verdi.

"Dikkatli ol." Anya'nın Daios'un konuştuğunu anlaması için Bitsy kelimeleri o cafcacflı pembeyle yazmak zorunda kalmıştı. "Sırtımda dikenler var."

"Ne demek istiyorsun?"

Sırtını görmüştü, değil mi? Olağandışı bir şey yoktu... Ama sonra onun a v u c u n d a döndü, küçük bir

aralarındaki boşluk miktarı.

Sırtında dikenler *vardı*. Neredeyse nettiler ve gözden kaçırmak çok kolaydı. Ama parmağını bir tanesinin üzerinde gezdirdiğinde, dokunduğunda ortaya çıktılar.

Onlara da bağlı bir zar vardı. Neredeyse istediği zaman düzleştirebileceği bir sırt yüzgecine benziyordu. Parmaklarını bu ölümcül yüzgecin üzerinde gezdirdi ve Bitsy onun tısladığı mercekten bir uyarı gönderdiğinde o kadar da memnun olmamaya çalıştı.

Bunun onu nasıl etkilediğini görebiliyordu. Nazik dokunuşlar onun çöküşü gibi görünüyordu ve ona bu şekilde dokunmaktan çok hoşlanıyordu.

Onu sabit tutmak için bir elini kalçasına dayayarak keşfine devam etti. Parmaklarını ölümcül dikenlerin etrafında gezdirerek her birinin altındaki her zara dokundu ve onları saydı. On iki ölümcül diken. Omurgasından aşağıya doğru uzanan on iki keskin silah.

Kararlılığının kırılması için altı numaralı omurgaya kadar beklemesi gerekti. Dokunuşunun altında titredi, kasları seğirdi ve nefesi düzensizleşti. Suyun altında olmadıkları için hiçbir şeyi kavrayamayan solungaçlarından nefesini nasıl emdiğini görebiliyordu. Kaburgaları avucunun altında o kadar hızlı genişledi ki, sanki okyanus boyunca yüzmeyi yeni bitirmiş gibiydi.

Uyluklarının arasındaki kaygan hissi görmezden gelmeye ve kendi nefesini kontrol etmeye çalışarak dizlerinin üzerine kaymak zorunda kalmıştı. Bundan bu kadar zevk alacağını hiç düşünmemişti. Ama onun merhametine sahip olmak? Kendini sadece mecbur olduğu için bir arada tuttuğunu bilmek?

Bu ona daha önce hiçbir erkeğin ilham vermediği şeyler yaptı. Bacaklarının arası o kadar ıslaktı ki neredeyse utanç vericiydi ve yine de, sırtının küçük kısmındaki son omurgayla işini bitirdiğinde nefesi boğazına takıldı.

"Çok tehlikeli," dedi, kelimeleri doğru söylediğini umarak.

Son saniyede döndü ve sırtının dibindeki en küçük omurga parmağını yakaladı. Keskin bir tıslamayla şok içinde geri çekildi.

Parmağının ucundan parlak kan aktı. Küçük bir çizikti. Birkaç dakikalık sert bir baskıdan başka bir şeye ihtiyaç duymayacağından ve kendi kendine kapanacağından şüpheliydi.

Ama adam inledi, ses uzun, alçak ve lezzetliydi, kadının karnında aşağı doğru kıvrılıyordu. Eşi zevk alırken onu duymanın ne kadar heyecan verici olduğunu fark etmemişti. Sonra adam bileğini tutup kendine doğru çekince tüm düşünceleri dağıldı.

O uzun, siyah dil ağzından çıktı. Ve haklıydı. Kabarıktı. Yukarı ve aşağı doğru tümsekler vardı, o dili kanlı parmağının etrafına sararken kendi kendine hareket eden küçük tümsekler.

"Siktir," diye fısıldadı.

Bu kadar ateşli olmamalıydı. Adamın sesini duyduğunda ve tenindeki kanı emerken gözlerinin zevkle kapanışını gördüğünde ihtiyaçtan titrememeliydi.

Bu yanılttı. Bundan bu kadar zevk almamalıydı, o da almamalıydı. Aralarındaki bu ateşi eğlendirmemeleri gerekiyordu ama eğleniyorlardı. Ve onun durmasını istemiyordu.

Gözleri yavaşça açıldı ve parmağı hâlâ ağzındayken onunkilerle buluştu. Bir kez daha sıcak ve ıslak bir hareket yaptı ve onu serbest bıraktı.

"Senin için yiyeceklerle döneceğim," dedi, o gürleyen ses ona yapmaması gereken her türlü şeyi yapıyordu.

"Daha yeni döndün."

"Sana yiyecek bir şeyler getirmeyi unuttum, Kalon."

Onun suya batışını izledi ve belki de her şeyi hayal ettiğini düşündü. Ya da belki, sadece belki, ikisi de

birkaç dakikalığına akıllarını kaybettiler.
Ve hoşuna gitmişti.

Daios

Daaios, zihni isyan ederken onun için beline baēladığı bir balıkla suyun içinde hızla ilerledi.

Şimdi anlıyordu.

Arges'in bu duygunun her şeyi tükettiğini söylerken ne demek istediğini anlamıştı. Bu baēa karşı savaşmanın boşuna bir ders olduğunu çünkü kesinlikle öyle olduğunu. Dilinde onun kanının tadı ve teninde onun ellerinin hissi varken, kendini kaybetmişti. Tamamen ve tamamen.

Onunla çiftleşmek istedi. Onu sonsuza dek kendine saklamak istiyordu. Vücudunun her parçası, onun her damlasını tüketmesi ve daha sonra affedilmesi için yalvarması gerektiğini haykırıyordu.

Ama çiftleşme böyle yürümüyordu. Onu ne kadar isterse istesin, onun için ne kadar savaşırsa savaşsın,

seçim her zaman onun kucağında bitecekti. Burada tüm g  ondaydı ve bu hikâyenin nasıl biteceğini biliyordu.

İlk tercihi o değildi. İçindeki onu alma ve diğerlerinden uzak tutma içgüdüsü, onun en iyi seçenek olduğunu düşünmesi için onu kandırmaktı. Ona ne kadar faydalı olabileceğini göstermesi gerekiyordu. Onu, gözünü boyayabilecek başka herhangi birinden uzak tutmak kanında vardı. Ama bu adil değildi.

Su İnsanları artık böyle şeyler yapmıyordu. Dişilerin mevcut olan az sayıdaki erkek arasından seçim yapmasına izin veriyorlardı. Ve o hiç seilmemişti.

Diğer tüm erkekleri görebilseydi o da onu seçmezdi. Sonunda onun kapsülünü selamlayacak ve gözlerini Maketes gibi birine dikecekti. Parlak, hafif ve nazik biri.

Başka seçenekler olduğunu bilseydi Daios'un kendisine dokunmasına asla izin vermezdi. Düşüncelerini Daios'tan uzaklaştırabilecek başka biri olsaydı.

O bunu biliyordu. O da biliyordu.

Ve yine de onu geri getirmedi. Çünkü berbat bir şekilde onu kendine saklamak istiyordu.

İ çekerek tesisin girişine baktı. Buna karşı savaşmayı bıraktığını biliyordu. Ona dokunmak istiyordu. Tadına bakmak. Onun hakkında her şeyi bilmek. Ayrılmak zorunda kalmadan önce alabildiği kadarını çalmak istiyordu. Ve ayrılmak zorunda kalacaklardı. Bundan emindi.

Yüzeye tırmanarak onu aradı. Sanki gözleri artık tehditleri görmüyordu, sadece onun yakınlarda bir yerde olduğu umudunu taşıyordu. Yine o garip sandalyede oturuyordu; bacak bacak üstüne atmış, saçları başının etrafında dağılmıştı. Nefesinin altında mırıldanarak önündeki konsolun düğmelerine bastı ve hiçbir şey olmayınca biraz daha mırıldandı.

Daha küçük, daha t k tilebilir balıkları soğuk tutmak için suda bir kenara koyarak, birkaç damlacık

ona su.

Havada süzöldüler, beklediğinden daha uzağa gittiler ve konsolun üzerine düştüler. Homurdanarak, nereden geldiklerini fark etmeden önce lekeleri hemen koluyla sildi.

Sandalyesinde dönerken gözleri onunkileri buldu.

"Daios," dedi nefes nefese ve onun gibi birini görmek için fazla heyecanlıydı.

Ama bunu teşvik eden canavar oydu.

Ona başını sallayarak balığı işaret etti. Gitmesi gerekiyordu. Kendini böyle şımartmamalıydı çünkü gideceğinden emin değildi. Hatta ona dokunmasına izin vermesi için yalvarabilirdi, sadece bu seferlik. Sadece bilmek için.

Seçme şansını elinden aldı. Birdenbire her zaman olduğu gibi tam karşısında durdu. Bacak bacak üstüne atmış, battaniyeyi omuzlarına sarmış, tanımadığı biri ve Alfa'ya girmesi gerektiği fikri hakkında gevezelik etmeye başlamıştı. Her zaman babasını alt etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Onun kararlılığını takdir ediyordu ama şu anda söylediği tek bir kelimeyi bile takip edemiyordu. Hele de onun saçlarını ellerinin arasında evirip çevirmesini izlerken. Saç tellerini birbirine doluyor, omzunun üzerinden düşen karmaşık bir örgü haline gelene kadar ilmek ilmek ve kıvrım kıvrım örüyordu.

Sonra konuşmaya devam etti, elleri kelimelerle değil ama heyecanla uçuşuyordu, eskisi kadar yoğun bir şekilde izlenmeyen bir servis girişi hakkında saçmalıyordu. Tek yapmaları gereken içeride bir şeye başka bir şey ekleyebilecek birini bulmaktı ve bunların hiçbiri umurunda değildi.

Çünkü saç telleri o bükülmüş örgüden dökülüyordu. Hiçbir şeyle tutturmamıştı, bu yüzden tabii ki dağılıyorlardı. Saçlarını avucunun içine almak ve başını geriye doğru sürüklemek istiyordu. Boğazının tadının nasıl olduğunu ve kalbinin atışını dilinin üzerinde hissedip hissedemeyeceğini bilmek istiyordu.

"Daïos?"

Adının duyulması onu bu düşüncelerden uzaklaştırdı. Ona bakmak için gözlerinden başka hiçbir yerini oynatmadı.

"Evet?"

"Tekrar fırçalamak ister misin?"

Elbette onu doğru duymamıştı. Bu sözler onun hayal gücünün bir ürünü ve kendisine dokunmasına izin vereceğine dair en büyük umuduydu. "Ne?"

Anya'nın yüzü o kırmızı renkle yanıyordu ve bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. Sözcükleri biraz kekeleyerek, "Daha önce de karıştığında yapmıştın. O zaman uyuyordum. Ama şimdi... Şey, yine karıştı ve burada bir fırça bulamadım. Düşündüm de, belki, sakıncası yoksa?"

Ne isterse yapardı. Eğer o garip kuyruklarını onu çamurun derinliklerine batırmak için kullanırken çamurun içinde düz bir şekilde yatmasını isterse, seve seve kendini soğuk çamurun içine bırakırdı.

Hafifçe başını salladığında, kadın etrafında dönerken ağzının kuruduğunu hissetti. Ellerini kullanarak vücudunu ondan uzaklaştırdı ve sonra birdenbire onu en başından beri büyüleyen o saçlara istediği gibi erişebildi.

Tekrar konuşmaya başladı ama adam dinlemiyordu. Titreyen pençeleri saçlarına bu kadar yakinken olmazdı. Sadece uçlarına hafifçe dokundu, yumuşaklığın parmaklarının arasından su gibi kaydığını hissetti. Daha önce hiç bu renk saç görmemişti ve belki de onu en başından beri büyüleyen şey buydu.

Anya'yı incitmek istemiyordu. Hiçbir şekilde. Bu yüzden düğümleri çözmeye başlarken dikkatli davranıyordu. Anya'nın söylediklerini dinlemek için çok uğraştı ama açıkçası umurunda bile değildi.

Alfa'yı alt etme planı işe yaramayacaktı. Babası gibi adamları tanıyordu, çünkü Daïos ürkütücü bir şekilde ona benziyordu. Onlar gibi insanları durduracak tek şey kan ya da takastı.

Ve şu anda General'in en büyük hazinesini pençelerinin arasında tutuyordu.

Saç düğümlerinin çoğunu çözene kadar konuşmaya devam etti. Artık pençelerini saçlarında gezdirebilirdi ve saçlarının lüks dokusuyla arasında hiçbir engel kalmamıştı.

Pençelerini dikkatlice kadının kafa derisine geçirdi. Kadın adamın dokunuşuna doğru eğildi ve adam tekrar yaptığında kelimeleri kekeleydi.

Kız onu göremese de sırtıttı. Onun gülümsemesinden hoşlanıyordu ve camdaki yansımalarına baktığını umuyordu. Adam arkasında beliren bir figürdü, eli kızın üzerinde olan bir canavardı ve kız *bundan hoşlanıyordu*.

Tekrar yaparken kendi bedeninin dürtülerini görmezden geldi.

Parmaklarını kızın başı boyunca gezdirdi ve sonra saç tellerini parmak boğumları arasında biraz daha sertçe sıkıştırdı, böylece saçlarından aşağıya doğru devam ederken hafif bir çekilme oldu. Kız nefes nefese bir inilti çıkarana kadar bunu tekrar tekrar yaptı ve her ikisi de donakaldı.

Ama o *ses*. Yüz kere duymak istedi. Binlerce kez. Farkında olmadan dudaklarından kaçan o nefes nefese zevk iniltisinden başka bir şey düşünemeyene kadar o sesin içinde yılanmak istiyordu. Ve onun bu sesin çıkmasını planlamadığını biliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Devam edebilirsin, ben sadece... Uzun zamandır kimse başımı okşamamıştı."

Bunu başından savmak mı istiyordu? Aralarında hiçbir şey olmamış gibi kuyruklarıyla fiske vurmak mı?

O ani, tehlikeli öfke göğsünde yükseldi. Kızın tepkisini kendisinden saklamaya çalışması hoşuna gitmemişti, her ne kadar mantıken daha birkaç gün önce kız parmaklarını omurgasının zarlarında gezdirmeyi seçtiğinde kendisinin de aynı şeyi yaptığını bilse de.

Ondan daha fazlasını talep etmeye hakkı yoktu. Bu sesi daha fazla duymaya hiç hakkı yoktu ama lanet olsun, bunu istiyordu. Onun zevkini duymak istiyordu ve onu istiyordu.

Delilik zihnine baskı yaptı ve o parçasının bile onu incitmek istemediğini fark etti. Hoşuna gitmediği sürece.

Parmaklarını saçlarına daldırdı ve tekrar en ufak bir inilti duyana kadar kafa derisine masaj yaptı. Kendini tutuyordu. Duymak istediği sesleri ondan saklamaya çalışıyordu. Onları duymayı hak ediyordu. Onun zevkini, acısını ve bu ikisi arasındaki her sesi duymayı hak ediyordu.

Adam başıyla uğraşırken kızın başı geriye doğru eğildi ve kuyruğunun bir hareketiyle kendini ona daha da yaklaştırdı. Boynunun uzun, zarif kordonu onu çağırıyordu. O... istedi.

Aklının mantıklı kısmı ne yapmayı planladığını bilmiyordu ama bunun bir önemi var mıydı? Kız bir ziyafet gibi önüne serilmişti. Vücudu, onu gözünden saklamaya hakkı olmayan o aptal battaniye tarafından örtülmüştü.

Eğilerek dudaklarını onun boynundaki zarif kavise bastırdı. Ağzının oyalanmasına izin verdi ve sonra dilini teninde gezdirmekten kendini alamadı.

Tadı dilinde patlarken iniltisi kulağında titreşti. Tadı çok güzeldi.

Sıcak ve tatlıydı, nabızı adamın diline çarpıyordu, kalbi sanki ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu biliyormuş gibi hızla atıyordu. Hayır, tehlike değil. Zihnindeki bulanıklığı dağıttığında kızın önünde kamburlaştığını fark etti. Sırtını eğerek, kendini hiç kısıtlamıyormuş gibi ona sundu.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Diliyle onun nabzını yokladı. Yavaş ve metodik bir şekilde, tüm engebeli dokuyu boynundan aşağıya, köprücük kemiğine kadar çekti. Geri çekilirken, keskin nefesinin etinde dans eden soğuk tüyler göndereceğini biliyordu. Ve şimdi kendini durduramazdı.

Tadına bakmıştı ama yeterli değildi. Neredeyse yeterli değildi.

Pençeli elini kızın beline doladığında içinden bir hırıltı daha yükseldi. Battaniye hâlâ onları ayırıyordu ve onu hareket ettirmeye cesaret edemedi. Bariyer iyiydi. Bariyer ona, ikisi de ne kadar isterse istesin, bu konuda fazla ileri gidemeyeceğini hatırlatıyordu.

Belinin dokusu o kadar narindi ki, olduğu gibi içeri itilmişti. Avucuna bastırdığı keskin kalça kemiğinin hissi, hareketleriyle birlikte dalgalanıyordu.

Onu biraz daha sıkı tutarak, başını kötü omzuna doğru bastırdı. Böylece içgüdüleri çılgına dönerken kız ona yaslanmış oldu.

Kadının yüz ifadesini izledi; perdeli eline bakarken ağzı bir karış açık kalmış, karnına doğru ilerliyordu. Oradaki yumuşaklık ona sadece ne kadar narin olduğunu ve onu ne kadar kolay incitebileceğini hatırlattı.

Ama istediği bu değildi. Dudaklarından küçük, yumuşak nefes alma sesleri çıktığında değil. Bunlar güzel seslerdi. Bu nefesli sesleri dinlemek hoşuna gidiyordu ama onun inlemesini istiyordu.

Aletleri dışarı çıkarken kendisi de küçük bir homurtu çıkardı. O... bu haldeyken onları daha fazla durduramaz ya da terazisinin arkasında tutamazdı.

Adamın eli kadının gövdesinde ilerlerken battaniye yana düştü. Artık onu daha da fazla hissedebiliyordu. Kaburgalarının narin kafesi, kendini topraklamak için çektiği her düzensiz nefesle genişliyor ve daralıyordu. Nasırlı elinin altında teninin verdiği hissi. Sonunda onu kavradığında göğsünün avucuna yaptığı gür baskı, onu belki biraz fazla sıkı kavradığı için parmaklarının girintilerini hissediyordu.

İşte oradaydı. Kalçalarını öne doğru sallayan ve aletlerini soğuk metale bastıran inilti. Kadının onu kavrayışını hissetmek istiyordu. Kadın onun dokunuşuna doğru eğildi, kollarından biri kalkarak adamın boynuna dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Dişlerini kadının boğazına doğru fırçaladı. Başparmağı göğsünün tepe noktasını buldu ve kız kollarında kıvranırken nazikçe alay etti.

İkisinin de onun verebileceği bu rahatlamaya ihtiyacı vardı. Kalçalarını sallayarak boğazına doğru sertçe nefes aldı ve kızın boynundan aşağı inen sıcak nefesi hissedebildiğini biliyordu. Bir inilti daha, bu seferki bir yakarıyla bitiyordu.

Başparmağını meme ucuna biraz daha sert bastırarak yine o iniltiyi çıkardı. Parmakları saçlarını kavradı ve çılgınlık elini hareket ettirmesine neden oldu.

Parmaklarını genişçe açarak onu kendisinden uzak tutan giysilerin altından geçti. Parmakları sıcak ve ıslak bir şeye değene kadar teninin yumuşak dokusu neredeyse dikkatini dağıtıyordu. Kaygan ten, uzun bir nefes tıslamasına neden oldu.

Pençeleri vardı. Kızın nelerden hoşlandığını bilmiyordu ama yumuşaklığını hissedebiliyor ve narin olduğunu biliyordu.

Olduğu gibi kemerli, onu avucuna yerleştirmek onun için kolaydı. Parmaklarının arasındaki ağlar, şimdi olduğu gibi parmakları kapalı tutulduğunda çıkıntılar oluşturunuyordu. Ve bir başka zevk tıslaması, onun dokunuşundan hoşlandığından emin olmasını sağladı. Adamın parmaklarını yavaşça kadının merkezindeki o yakıcı sıcaklığa doğru kaydırması hoşuna gitmişti.

"Kalon," diye homurdandı, kelimeler alçak sesle ve o kadar derinden geliyordu ki kızın onları duyabildiğini biliyordu. "Kalçalarını oynat, ufaklık. Elime binişini izlemek istiyorum."

Bu yeni bir sestti. Aletlerini buzlu zemine vurup *sikmesine* neden olan bir inilti. Eğer dikkatli olmazsa bu şekilde boşalabilirdi. Vücudunu bir dalga gibi hareket ettirirken o ipeksi tenin parmaklarının üzerinde kaydığını hissediyordu. Kendini parmaklarına bırakırken dalgalı ve çok zarifti.

Çok güzel.

Küçük inilti, boğazına takılan iniltili sesler. Camın yansımından onu izledi. Başını hasarlı omzuna yaslamıştı, bir kolu

boynunun arkasını kavradı. Umutsuzca kendini onun parmaklarına ve sikişine bırakırken dudaklarını ısırıldı. Mükemmeldi.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir yaratık görmemişti, ne de eğilip kadının boğazını yaladığı andaki kadar güzel bir manzara görmüştü.

"Gözlerini kapalı tut," diye homurdandı kulağına, sesinin tonundan ürperdiğini hissetti. "Sadece hisset."

Onun içinde olmak istiyordu. O kadar çok istiyordu ki acıyordu. Ama şu anda tek istediği onun elini tuttuğunu görmektir ve kulağına hırlarken, onun yaklaştığını biliyordu.

Yanaklarındaki o küçük kırmızı lekeler daha da alevlendi ve sonra aniden ritmi değişti. Şimdi nefes nefese kalmıştı, sonra biraz daha hızlı, biraz daha sert hareket ederken nefesini tutuyordu.

Ve kızın, onu neredeyse insansız bırakan uzun bir iniltiyle elinin üzerine boşalmasını büyük bir dikkatle izledi.

"Çok güzel," dedi. "Çok güzel geliyorsun, Kalon."

Konsollar çalışmaya başladı, yüksek sesli çılgınlıklar kulaklarını doldurdu, tam o sırada kız, siklerinin ağrmasına ve içlerinin şişmesine neden olan inlemelerden birini daha çıkardı. Sadece birkaç dakika daha istiyordu. Bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde birbirlerinin içinde kendilerini kaybedebilecekleri birkaç saniye daha.

Ama o yüksek sesler ve yanıp sönen kırmızı ışıklar genellikle bir uyarıydı. Ve kızın onları duyamayacağını biliyordu.

"Anya," dedi elini ondan çekip çenesini kavrayarak. Onu konsollara bakmaya zorladı. "Yanlış giden bir şeyler var."

Birkaç saniye sürdü. Nefes alış verişleri o kadar düzensizdi ki, bir sorunu olabileceğinden korktu. Ama sonunda başını salladı ve konsollara doğru ilerledi. Battaniye tamamen yere düştü ve kızın ondan ne kadar etkilendiğini anlamaması için suyun derinliklerine gömüldü. En azından henüz değil.

Ellerini birkaç düğmeye vurdu, sol taraflarındaki kapılar kapanana kadar dudaklarından küfürler döküldü. Sonra o sesi duydu. Çatlağı. Ötedeki tünelden akan ve genellikle uyuduğı odaya giren su sesini.

Gürültülü patlama tüm tesisi o kadar sert sarstı ki her şey hareket etti. Etrafindan su fişkırdı, neredeyse onu odanın içine itecek ve onu kalçalarına kadar ıslatacaktı. Olduğı yerde kaldı, tüm tesis inlerken ikisi de donakaldı. Ses derin ve acı vericiydi, kızın duyabildiğinden emindi.

Birbirlerine baktılar, ikisi de sessizdi, tüm tesisin çökmek üzere olduğundan emindiler.

Anya

Anya kendini konsollara yasladı ve dua etti. Yıllardır bunu yapmamıştı ama birilerinin dışarıda ona göz kulak olduğundan emin olmak istiyordu.

tüm bu yer aniden patladı. En azından hızlı bir ölüm olurdu. Neredeyse çok kolay, gerçekten. Tüm vücudu bir kan sisine dönüşecek ve kimsenin haberi olmayacaktı. Babasının nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Alfa'daki hiç kimse de bilmiyordu.

Denizde sadece iki ölü insan olacaktı ve onlardan geriye kalan sulu parçaları sadece yengeçler toplayacaktı.

Ama sonunda sarsıntı azaldı. Kapının diğer tarafındaki suyun çalkalanması durdu ve bir an için yeniden nefes alabildi.

Neredeyse ölüyorlardı. Yine. Suyun en ufak bir şekilde itilmesi ya da yanlış bir hareket bu tesisteki her şeyin kapanmasına neden olabilirdi. Su

ve ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tüm bu karmaşa maskeyi muhtemelen ulaşamayacağı bir yere fırlatacaktı.

Maske.

"Siktir," diye fısıldadı, kelimenin boğazında ne kadar titrediğini hissediyordu.

Maske diğer odadaydı. Artık buradan çıkmasının hiçbir yolu yoktu ve onun da başka bir tane almasının hiçbir yolu yoktu. En azından uzun bir süre ayrılmadan ve daha önce nereden aldıysa oradan almadan olmazdı. Ama bu da gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Hiç yiyeceği yoktu. Sadece kum ve kirle dolu suyu arıtmak için küçük bir aleti vardı.

İçinde bulunduğu durum omuzlarına ağır bir yük bindirmişti. Evinden ayrılmaktan ve hayatında ilk kez bu macerayı yaşamaktan o kadar memnundu ki, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemişti.

Ve sonra bacaklarında korkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir titreme oldu. Parmaklarına neredeyse acı veren, akıllara durgunluk veren orgazmdan kaynaklanan titreme. Adam ona dokunmamıştı bile ama kadın yıllardır boşalmadığı kadar boşalmıştı.

Daios, yüzünde titreşen her duyguyu okuyormuş gibi kısılmış kara gözleriyle onu izledi. Az önce aralarında geçenleri ikinci kez tahmin ettiğini düşünmesini istemiyordu. Ama aynı zamanda binayı hâlâ sarsan küçük sarsıntılardan başka bir şeye de odaklanamıyordu.

Burada kalamazdı. Bunu ikisi de biliyordu.

Burası onun için sadece geçici bir evdi ve o zaman bile, daha uzun süre yaşaması için çok tehlikeliydi. Her tarafında delikler açılmış ve su baskını sorunları olan terk edilmiş bir tesis, uzun süreli kalınacak bir yer değildi.

Ne düşünüyordu? Kafasının içinde nasıl bir dünya yaratmıştı ki bu normaldi?

Zorlukla nefes alarak sandalyeye oturdu ve kendine olabildiğince sıkıca sarıldı. "Sanırım burada kalamayacağımı biliyorsun."

Cevap vermedi, sadece her zaman yaptığı gibi ona baktı. Ama şimdi onu biraz daha iyi okuyabiliyordu. Çenesindeki kasların titreşimini ve kuyruğunun suyun altında nasıl titrediğini görebiliyordu. Az önce paylaştıkları an her neyse, dünyaları başka bir yöne dönerken parçalandı.

Nefesi ağzının önünde buğulanarak ona başka bir sorunu hatırlattı. Konsola doğru dönerek, "Bitsy. Isıtıcıya ne oluyor?"

Bitsy neyin yanlış gittiğini anlamak için elinden geleni yaparken ekranda küçük dartlar hareket etti. "Yaşam desteği yüzde ona düştü. Isıtma elemanları tüpün çökmesi sonucu hasar gördü."

"Kahretsin," diye fısıldadı, sandalyeyi konsollardan uzağa iterek. Biri aniden önüne uzanıp Bitsy'yi başından çekip alana kadar sırtındaki hareketi hissetmedi bile.

Onun droidi!

"Hey!" Anya, Daios'un droidi kendi gözünün önünde tuttuğunu fark etmeden önce azarladı. Camın diğer tarafından görebildiği kadarıyla Bitsy otomatik olarak sunulan dili değiştirmişti. Görünüşe göre denizaltıların dilinde yazılı kelimeler vardı.

Bunu tahmin edemezdi.

"Ona dikkat edin." Anya battaniyeyi yerden almak için eğilmeden önce kendini biraz daha sıktı. Artık sıırılsıklamdı, soğuğa karşı hiçbir faydası yoktu. "O benim insanları anlamak için tek yolum."

Başını salladı ve dikkatini gözlerinin önünden geçenleri okumaya verdi. Sonra da droidi ona geri verdi. Anya, Bitsy'yi alıp droidi tekrar başının üzerine bırakırken, onun narin robotu devasa eliyle ne kadar dikkatle kavradığını, hatta zar zor tuttuğunu görebiliyordu.

Konuşmaya başladığında mercekte kelimeler canlandı. "Droidiniz buranın her an yıkılabileceğini düşünüyör gibi görünüyör."

"Ona katılıyorum." "O zaman harekete geçmeliyiz."

"Bu şekilde suya giremem." Hâlâ giymekte olduğu elbiseyi eliyle yukarı aşağı salladı, sonra da tünelin çökmüş bölümünü işaret etti. "Dalış kıyafetim de oradaydı. Yani kapana kısılmış gibiyim."

Kalbi yeniden atmaya başladı. Paniğe kapıldıkça güm güm atıyor ve yanlış yöne doğru çarpıyordu. Gerçekten kapana kısılmıştı. Buradan canlı çıkamayacaktı.

"Ve..." Kelimeler kifayetsiz kalınca elini ağzının önünde salladı. Belki de adam onu anlayacaktı çünkü ölecekken kelimeler için doğru sesleri çıkarmaya odaklanamıyordu.

Elini yüzünün önünde salladı, ama hareketlerinde bir düzen olduğunu fark edene kadar bakmıyordu. Tam olarak doğru değillerdi. Tam olarak değillerdi. İşaret dilinde kesin değildi ama yine de ne söylemeye çalıştığını belli belirsiz anlayabiliyordu.

"Bakım. Bana. Sen."

"Ne diyorsun sen?" demeye çalışırken nefesi boğazında düğümlendi, kesik kesik ve çiğ.

Gözlerinin içine bakabilmek için kendini sudan biraz dışarı çekti. "Seninle ilgileneceğim, Anya."

Her şey dengelenmişti. Bakışlarını onunkilere kilitlediğinde yeniden nefes alabildi ve onun gibi derin, sabit nefesler aldı. Yavaş yavaş. İçeri ve dışarı. Ona güvenmek kolaydı, bunu yapmak biraz delilik gibi gelse de.

Sonunda başını salladı. "Tamam, tamam. Tamam, sana güveniyorum."

"Güzel." Kısa koluyla kıza sol taraflarına bakmasını işaret etti. "Ben dalgıç kıyafetini ararken beni izle. Yalnız değilsin."

"Yalnız değilim," diye tekrarladı.

"Uzakta olmayacağım. Eğer bu odayı su basarsa, gelip seni alırım."

"Suyun altında nefes alamıyorum," diye fısıldadı, adamın sözlerini duyup duymadığından bile emin değildi. "Ben senin gibi değilim."

"Benim gibi olmanı istemiyorum, Kalon." Ve ilk kez o yaralı koluyla ona uzandı.

Hiç tereddüt etmedi. Adamın ıslak ve soğuk olduğunu ve kendisinin zaten donmakta olduğunu bile bile ona doğru yürüdü. Adam onu kendine çekti, kısa kolu onu kendine çekmek için kullanmadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Yine de sarılmış gibi hissetti. Adam ondan çok daha iriydi ve vücudunun o tarafında bir eli ya da dirseği olmaması umurunda bile değildi. Tek istediği, onun derin nefesler aldığını hissedebildiği bu şekilde ona sokulmaktı. O yaşıyordu. Güçlüydü.

Ve ona bir şey olmasına izin vermezdi.

Adam onu serbest bıraktı, ancak kız bu hareketin ne kadar isteksiz olduğunu fark etti. Adam onun gitmesine izin vermek istemiyordu, kız da onun gitmesine izin vermesini istiyordu.

"Hemen döneceğim," dedi, sesi alçak ve gürliyordu, suya battı ve sonra gözden kayboldu.

Anya dirençli olmakla övünürdü. Babasının boyunduruğu altında bu kadar uzun süre hayatta kalmasını sağlayan şey buydu ve bu durumda da farklı olmayacaktı. Pek çok zorluk yaşamış, yetenekli bir insandı. Bu da farklı bir şey değildi.

Yine de pencereye koştu ve suda ilerlerken onu izledi. Onu ürkütmeye çalıştığı zamanın aksine, tüm ışıklarını olabildiğince parlak tutuyordu. Kırmızı parıltı bulanıklığı ve karanlığı delip geçiyordu. Onu her zaman görebiliyordu. Tam orada, ulaşabileceği bir yerdeydi.

Su basmış odaya girmenin bir yolunu bulması birkaç dakikasını aldı ama sonra onunla aynı şeyi gördü. Yapısal kusur. Metalin büyük bir kısmı

basınç altında bükülmüştü. Bükülmüş metale uzandı ve onu bükte.

Bunun ne kadar güç gerektirdiğini bilmiyordu. Muhtemelen adamın kalın metali hiç zorlanmadan bükebilmesinden dehşete düşmesi gerekirdi. Bunun yerine, içindeki ateşin daha da yandığını hissetti.

Adam odaya girdi ve kadın onu bir süre göremedi. Gözünün önünden kaybolduğu anda o bunaltıcı ölüm hissi geri geldi. Ki bu aptalcaydı.

"Onu tanımıyorsun bile," dedi kendi kendine, ama gözleri onun kaybolduğu noktadan hiç ayrılmadı. "Kim olduğu ya da nereden geldiği hakkında konuşmadınız. Bu sadece... Stockholm Sendromu."

Bitsy birkaç kelime söyledi. "Aklını mı kaçıırıyorsun?" Muhtemelen.

Bir zanlıyı ısırmak istediği bir sonraki atıştırmalıkmiş gibi görüyordu, yani evet. Aklını kaçıırıyordu. Yine de onun hayatını kurtarmıştı. Onu şehirden çıkarmıştı ve o anda önemli olan tek şey buydu.

Ama sonra onu hayatta tutmak için ona yemek getirdi. Saçlarını taramış ve onu yakacak şekilde dokunmuştu. Hiç düşünmemişti...

Bunların hiçbir mantıklı değildi. Tanımadığı biri hakkında böyle hissetmemeliydi. Onun *adını* daha yeni öğrenmişti. Bu delilikti. Onun halkı ya da nereden geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Sorun zihniydi. Denizin altında bu kadar derinde olduğu için kafası karıştı ve baskı onu etkiliyordu. Hepsi bu.

Ama onun elinde dalgıç kıyafeti ve maskesiyle odadan çıktığını gördüğünde vücudundaki tüm gerginliğin azaldığını inkâr edemezdi.

Adam durduğu odaya geri gelene kadar nefesini tuttu. Tüm tesiste kalan tek hava

Bu odada sadece yüzde on yaşam desteği vardı. Yakında o hava da tükenecekti.

Maskeyi ona verdi ve ardından kendini sudan çıkardı. Garip bir şekilde, tüm ağırlığını taşıması pek de rahat olmayan kütüğün üzerine çıktı ve ardından elbisesinin içindeki suyu boşaltmaya başladı.

Ne yazık ki maske umduğu kadar iyi durumda değildi.

"Bitsy?" diye sordu. "Hasar ne?"

Droidi, merceğin her yerinde animasyonlu gözyaşları belirmeden önce ona baktı. "Kırılmış."

"Tamir
edilebilir
mi?"

"Burada
değil."

Uzun bir iç çekerek, dalgıç kıyafetinin tamamen kaybolmadığından emin olmak için elinden geleni yapan Daios'a baktı. Ama onun burada kalacağını bilmiyordu. Sonsuza kadar.

Ve zihninde, eğer ölecekse bunu pişmanlık duymadan yapması gerektiğini söyleyen bir ses duydu.

Omuzlarını dikleştirerek tek bir niyetle ona doğru yürüdü. Adam onun yaklaştığını görünce başını kaldırdı ama sonra dikkatini tekrar dalgıç kıyafetine verdi. "Bu şeylerin nasıl çalıştığını bilmiyorum. Su bir sorun yaratacak mı? Kuruması için çok az zaman var."

Dalgıç giysisinin üzerine oturarak elleriyle adamın yüzünü çerçeveledi ve kendisine bakması için onu çevirdi. Adam gözlerini kırptırdı, koyu renk gözleri kadının yüz hatlarındaki kararlılığı yansıtıyordu.

"Anya?" diye sordu, sesi alçak ve yavaş. "Ne yapıyorsun?"

"Bana kendin hakkında bir şey söyle." "Ne?"

"Bana kendin hakkında bir şeyler anlat," diye tekrarladi. "Beni kaçıran kişi olmandan daha fazlasını bilmek istiyorum. Sadece neler yapabileceğini değil, bir insan olarak kim olduğunu da bilmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Ne sorduğunu anlamıyorum. Ne bilmek istiyorsun?"

Bilmiyordu. Her şeyi. Hiçbir şeyi. Ya söyledikleri onu hayal kırıklığına uğrattırsa? Ya onun dünya hakkındaki düşüncelerini duyarsa ve bu işin asla yürümeyeceğini anlayacak kadar farklı olduklarını fark ederse?

Ama yine de bunun bir önemi olmadığını düşündü. O ölecekti ve o da boğulmasını izleyecekti.

Zorla yutkunarak düşüncelerini uzaklaştırdı ve gülümsemeye çalıştı. "En sevdiğin renk ne?"

Gözleri onunkilere kaydı ve o kadar sessizdi ki Bitsy "Mavi" kelimesini yakalamakta zorlanıyor gibiydi.

Gözlerinin rengi.

"Kaç yaşındasın?"

"Otuzlu yaşlarımda bir yerde, saymayı uzun zaman önce bıraktım."

Başka neyi bilmesi gerekiyordu? "Ne hayal ediyorsun?"

Bakışları kızın dudaklarına kaydı. Onu bu kadar iyi tanımasaydı belki bu hareketi kaçırabilirdi ama tanımıştı. Bu yaratığı da kendini okuyabildiği kadar iyi okumaya başlamıştı.

Dudaklarını yaladı, o siyah dil ona olması gerekenden fazlasını yaptı. "Benden korkmayan birini bulmak istiyorum. Eve geldiğimde başımı yaslayabileceğim yumuşak bir yer ve zor bir gün geçirdiğimde ya da üzgün olduğumda beni önemseyen biri olduğunu bilmek istiyorum. İlgileneceğim ve karşılığında benimle ilgilenecek birini istiyorum. Hayal ettiğim şey bu, Kalon."

Gözleri yaşardı. Bu tatlı, korkunç adam hayal bile edemeyeceği bir hayat yaşamıştı. Onu bu noktaya ne getirmişti? Birinin onu sadece bir silah olarak değil de bir insan olarak görmesinin imkânsız olduğunu düşünmesine?

Buraya kadar gelebilmek için bu hayali ne kadar derine gömmüş olmalıydı. Bakışlarının, o böyle yaslanırken çok acı veriyor olması gereken kolunun üzerinde gezinmesine izin verdi,

ama irkilmedi bile. Acıyı şikâyet etmeden çekti, çünkü dalgıç giysisinin onun için çok soğuk olacağından ya da doğru çalışmayacağından korkuyordu.

Onunla ilgilendi. Ne olursa olsun.

İşte bu yüzden onun çenesini biraz daha sıkı tuttu ve dikkatini tamamen kendisine çevirdi. "Pişmanlıklarla ölmek istemiyorum." Kelimelerin uçuşmasına izin verdi. Her nasılsa, söylendiklerini duyabildiğinde daha da gerçek oluyorlardı.

Derin bir nefes alarak ona geri çekilmesi için zaman tanıyarak daha da yaklaştı. Dudakları onunkinden sadece bir nefes uzaktayken ve tüm vücuduna yayılan şoku görebildiğinde fısıldadı, "Ve her şeyden önce, seninle pişmanlık yaşamak istemiyorum."

Anya öne doğru eğildi ve içini yakıp kavuran ham ve düzensiz arzusunun her zerresiyle onu öptü.

Onun için. Sadece onun için.

Daïos

Daïos daha önce Mira ve Arges'i öpüşürken görmüştü. İzlemenin ne kadar iğrenç olduğunu düşünerek Maketes'e ne yaptıklarını bile sormuştu. Ağızlar yemek içindi, başka bir şey için değil. İkisinin birbirine bu şekilde uyum sağlamasını izlemek mide bulandırıcıydı. O da bunun bir risk olduğunu düşünüyordu. zaman onlar yaptı o Su altında, göz önünde bulundurarak Mira onlar gibi nefes alamıyordu.

Tüm bunlar onu, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, öpüşmenin sadece insanların yaptığı ve kendisinin asla katılamayacağı bir şey olduğuna inandırmıştı.

Ama dudakları onunkilere değdiği anda içinde bir şeyler koptu.

Sanki o yumuşak ağzı karşısında hissetmek için bu anı bekliyormuş gibiydi. Sanki dudaklarının yastığı, göğsünün derinliklerinde, bu noktaya kadar sadece zar zor dizginlediği bir iblisin kilidini açmıştı.

Onu kavradı, pençeli eli giysisinin kumaşını yırttı. Elbisenin yere düşmesi umurunda değildi çünkü kız aniden tekrar ona doğru bastırılmıştı. Kadının boğazının arkasından gelen yumuşak iniltiyi ve ona doğru nasıl eğildiğini duyabiliyordu.

Elleri göğsüne bastırdı, o kadar küçüktü ki onu itmeye çalışsa bile baskıyı hissetmeyebilirdi. Dili alt dudağına değdi ve birden alt dudağını emmeye başladı ve adamın tek düşünebildiği başka bir şeyi emerse nasıl hissedeceğiydi. Ama bu yapılmamıştı. Halkından hiçbiri sevişirken böyle yumuşak değildi, çiftleşirken de öyle.

Yine de onun yumuşaklığının tüm vücuduna yayılması hoşuna gitmişti. Pençeleri sırtında kasılırken elleri boynuna dolandı ve onu kendine doğru çekti.

Onu parçalamıyordu. Yırtmıyordu. Kendi halklarının yaptığı gibi savaşıyordu ve bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğundan emin değildi. Bir arzu ve tutku seli içinde yüzüyordu ve bunu yanlış yapıyor olabileceğini hissediyordu.

Ta ki adam bunu söylemek için ağzını açtığı anda kadının dili ağzına girene kadar.

Kadının tadı adamın duyularını patlattı. Bu sıcak, tatlı tat ona evini hatırlatıyordu. Sırf hafızasından asla çıkmayacak o tatlı tadı bilmek için baştan aşağı yalamak istediği bir şekerdi.

Hafif bir inilti çıkararak onu kendine daha da sıkı çekti. Onu eziyor muydu? Muhtemelen. Ama eğer yanlış yapıyorsa bunu ona söyleyecekti. Şimdilik sadece kendini şımartmak ve onun içinde boğulmak istiyordu.

Minik tırnakları boynunun arkasına battı ve oradaki kas kordonlarını aşağı çekti. Zevkinin nefes nefese sesiyle karışan cevap iniltisi tüm solungaçlarının genişlemesine neden oldu. Çırpınıyorlardı, öylesine titriyorlardı ki

tüm vücudu ona sahip çıkmasını, almasını, becermesini söylerken neredeyse rüzgârını hissedebiliyordu.

Anya fark etti. Yumuşak küçük nefesi ve geri çekilme şekli, solungaçlarının onun için neden hareket ettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyordu. Ama gözleri onun üzerindeydi. Buna bayılmıştı. Anya'nın ona korkmadan, endişelenmeden ve hatta tiksinden bakmasını seviyordu, tıpkı onun türünden beklediği gibi.

Bunun yerine, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle onun dik duran solungaçlarına ve aralarındaki farklara baktı. "Çok güzeller, biliyorsun."

Başını salladı, onunla ilgili herhangi bir şeyin güzel olduğunu mu inkâr ediyordu yoksa sadece ondan uzaklaştığı için mi emin değildi.

Dudakları şişmiş ve kendi pulları kadar kırmızıya boyanmıştı. O dudaklara ve ondan beklediği tek şey tereddütken onu bu kadar şaşırtan bu kadına bakmaktan kendini alamıyordu. Ama yine de, kendisine dokunmasına izin vermişti. Ve bu anı beynine öyle bir kazınmıştı ki asla unutamayacaktı.

Derin bir nefes aldı, bakışları her zaman onun ağzında son bulsa da gözleri onu inceliyordu.

Onu tekrar öpmek istedi.

Pençelerini kızın giysisinin arkasına geçiren adam, onu tekrar kollarına almamak için kendine binlerce neden saydı. O çok narindi. Akromos'un.... öpüştükten sonra dinlenmesi gerekip gerekmediğini bilmesine imkân yoktu. Sevgisiyle onu kırıp kıramayacağından emin değildi. Kardeşi tavsiyesini sunduğunda Arges'e çok daha fazla soru sorması gerekirdi ama onun yerine Arges'in önderlik etmesini ummak zorunda kalmıştı.

Bir savaşçı böyle davranmazdı. Ama bir eş böyle davranırdı. Bu keskin fark aniden tutkusunu dondurdu ve onu iliklerine kadar dondurdu. O her zaman bir savaşçıydı. Bir aşık değil. Ve kesinlikle bir eş de değildi. Başka bir şey olmayı bildiğinden emin değildi.

Parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi, o kadar narin küçük bir parmaktı ki, keskin dişlerini bir çırpıda kolayca kırabilirdi.

"Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldadı adam ilk sözlerine cevap vermeyince. "Nasıl bir şey olduğunu bilmeden ölmek istemedim."

Parmağını ısırdı, sonra onu serbest bırakmak için kendini zorladı. Yine de eli yavaşça kızın bedeninden uzaklaşıp küçük droidi kızın yüzüne doğru itti, böylece kız ne dediğini duyabilecekti. "Ölmeyeceksin, Kalon."

"Bana böyle seslenip duruyorsun. Bu benim adım değil."

"Senin adın olmadığını biliyorum." Kadının kendisi için yaptığı el hareketlerini gösterdi. "Koca adam da benim adım değil."

Cık cık dedi, sesi vücudunu saran şiddetli bir ürpertiyle kesildi. "Sana verdiğim isim buydu."

"Kalon sana verdiğim isim." Daios dalgıç kıyafetini yerden aldı ve ona uzattı. "Bunu giymezen donacaksın."

"Ama bu ne anlama geliyor?" Yine de dalgıç kıyafetini ondan aldı. En azından onun talimatlarına uyuyordu. "Sana verdiğim ismin anlamını biliyorsun."

Homurdanarak onun sorusunu duymazdan geldi ve arkasını dönmelerini istediğini belirten bir bakış atana kadar bekledi. Ama bu sefer onu dinlemeyecekti.

Arkasını dönmek istemedi. O öpücükten sonra olmaz. Onun tatlı inlemelerini duyduktan ve o yumuşak, ıslak sıcaklığı hissettikten sonra değil. Hayır, bakmak istiyordu ve onun kendisine güvenmesini istiyordu.

Anya dalgıç giysisini elinde bir o yana bir bu yana çeviriyor, kendini toparlarken nefesi yüzünün önünde buğulanıyordu. Ona bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordu. Aklında bir şey olduğunda hep böyle görünürdü.

Sonunda uzun bir nefes verdi. "Ölmeyeceğimi söyledin ama maske bozuldu. Bitsy onu tamir edemez."

Kız o hüzünlü, mavi gözleriyle ona baktığında, onun için tüm denizle savaşılabirmiş gibi hissetti. Kendisine bu çiftleşme çılgınlığına daha fazla kapılmayacağını söylemiş olsa da, "Sorun değil," diye iç geçirdi.

"Bu iyi mi?" Kollarını iki yana açtı, dalgıç kıyafeti metal zemine çarptı. "Suyun altında nefes alamıyorum, Daios!"

"Yapamayacağını biliyorum." Ona doğru uzandı, parmaklarını boynunun yan tarafında, dokunaçlarının tenine batacağı yerde gezdirdi. "Ama ben yapabilirim."

"Hiç mantıklı değilsin," diye homurdandı. Ama yine de ona sırtını döndü ve kendisini onun bakışlarından saklayan kumaşı çekiştirmeye başladı.

Bir süre için, onun nasıl görüldüğünü hayal ettiğini düşündü. O uzun uzuvlar ve sırt kaslarının arasındaki gölgeler onun hayal gücüydü. Hiçbir akromo asla güzel olamazdı. Ama yanıliyordu.

Tüm o solgun ten, hızlı bir sarsıntıyla ortaya çıktı ve onun her santimini aç bakışlarına gösterdi. Ve denizin tüm tanrıları adına, onun için acıkmıştı.

Pençelerinin kırmızı çizgileri sırtından aşağı doğru akarken sırtı çok güzel görünecekti. Kızın yara olacağını biliyordu. Kalça kemiklerinin üzerinde, sadece onu pençelemekten dolayı bıraktığı izleri şimdiden görebiliyordu. Onları görünce daha fazlasını yaratmak istedi. Onunla işi bittikten sonra günlerce kalacak kırmızı çizgileri görmek için tırnaklarını yanlarından aşağıya doğru geçirmek istedi.

Bakışları kadının omuzlarında gezinirken boğazında alçak bir hırıltı yankılandı. O güzel altın sarısı saçları omurgasına doğru sallanıyordu ve onu avucunun içine almak istedi. Parmaklarını o güzel buklelere dolamak ve onu ısırabilmek için boynunu yana çevirmek istedi. Herkesin ona bakmasını ve kapıldığını bilmesini istiyordu.

Onun olduğunu.

Ama sonra belinden eğildi ve tüm düşünceler aklından tamamen kayboldu. Şu kuyruklar. Bacaklar.

kendini düzelitti. Bir adam o bacakları görebilmek için cinayet işleyebilirdi.

Uzun ve zayıf, onun tekrar kendisine sarılmasından başka bir şey istemiyordu. Bu kez tenini gözlerinden uzak tutan kat kat giysiler olmadan. Ellerini etraflarına dolamak, pençe uçlarının oradaki hassas ete baskı yapmasının neye benzediğini görmek istedi. Onun derisini kıracak kadar bastırdığını hissettiğinde nasıl bir ses çıkaracağını merak etti.

Belki türünün çoğu için fazla şiddet yanlısıydı ama onun için doğru şiddet yanlısı olduğunu hissediyordu.

Omzunun üzerinden baktı, hâlâ eğilmişti ve ona ay gibi görünen kaslı kalçalarının en mükemmel görüntüsünü veriyordu. "Şimdi arkanı döner misin?"

Sesi ona bile boğuk geliyordu. "Kesinlikle olmaz." "Dalış kıyafeti giymek çok da zarif bir süreç değil. I Şu anda iyi görüldüğümü düşündüğünü biliyorum ama kendimi aptal durumuna düşürmek üzereyim."

"İzleyeceğim." Kızın yaptığı herhangi bir şeyin onu vazgeçireceğine inanmakta zorlanıyordu. Saçını omzunun üzerinden bir fiske atarak onu büyüledi.

Ta ki onun dalgıç kıyafetini giymesini izleyene kadar. Ve birdenbire kontrol sahibi olmanın ne demek olduğunu anladı, çünkü neredeyse defalarca kahkahayı basıyordu. Dalış giysisini giymek için uzun süre çabalarken sallandı, titredi, itti ve yüzü kıpkırmızı oldu.

Dudaklarını ısırды ve kadın aşağı yukarı zıplarken tek kelime etmemek için çok uğraştı, her seferinde malzemeyi sadece birkaç santim yukarı kaldırıyordu. Bu hareket göğüslerini oldukça eğlenceli bir şekilde zıplatsa da, her hareketinde küfrederken buna odaklanmak zordu.

Dalış kıyafeti kalçalarına yapıştığında nefessiz ve öfkeliydi. "Yüzündeki o gülümsemeyi sil, Daios."

O yapmadı.

"Ciddiyim. Oraya geleceğim ve... ve..."

Başını yana eğerek, genellikle insanların korkudan titremesine neden olan vahşi bir sırıtışla ona baktı. "Ne yapacaksın, Kalon?"

Küçük ayağını yere vurdu, sevimli bir şekilde çileden çıkmıştı. "Bilmiyorum! Oraya geleceğim ve ne gerekiyorsa yapacağım. Şimdi bana yardım edecek misin, yoksa sadece çırpınışımı mı izleyeceksin?"

"Yardım etmem gerektiğinin farkında değildim." Ona arkasını dönmesini işaret ederken sırıtmayı bırakmadı ve ardından takım elbisesinin gevşek kolunu tuttu. "Elbette prenses. İzin verin."

"Prenses," diye mırıldandı, onu biraz daha yakına çekerek kolunu nihayet yuvasına soktu. "Babam bana hep böyle seslenirdi, biliyor musun? Özellikle de şikayet ettiğimde."

Nedenini anlayabiliyordu. Ama o adamlarla karşılaştırılmak istemiyordu. Bunun yerine öne doğru eğildi ve ulaşabildiği en alçak, en gırtlaktan gelen ses tonuyla kızın kulağına mırıldandı: "Kalon, o zaman."

Tüm vücudundan geçen ürperti çok lezzetliydi. Ama sonra tüm bina bir inilti daha çıkardı ve zamanlarının tükendiğini anladı.

"Anya, göz parçan denizde hayatta kalabilecek mi?"

"Ne?" diye sordu omzunun üzerinden bakarken, gözleri biraz kaymıştı. Belli ki binanın yüksek perdeden gelen gıcırtilarını duymuyordu.

"Senin..." Eliyle yüzünü işaret etti.

"Oh. Bitsy?"

İkisi bir an konuşur gibi oldular, kelimeler Anya'nın gözlerinin önünde yanıp söndü ve Anya hızlıca başını salladı. "Sanırım öyle? İyi olacağını söyledi ama kuru bir yere gittiğimizde devre kartlarını havalandırmam gerekecek. Ama su geçirmez olmalılar. En azından bir süre için."

"Güzel. Ona zarar vermek istemem..." Metalden yapılmış ama yine de yaşamı olan bir şey için endişelenmek oldukça doğal gelmese de. Bu akromo için yaptığı ve onun asla anlayamayacağı şeyler çok tuhaftı.

Dalış giysisini giydikten sonra, onu sağlam koluyla sardı ve açıklığa doğru sürünerek geri döndü. Kızın ona güvenmeyi bıraktığı anı biliyordu. Ya da belki de hayatta kalma içgüdüğü devreye girdiğinde.

"Bekle, Daios. Suyun altında nefes alamam, unuttun mu? İstemiyorum..."

Parmağını Anya'nın dudaklarına bastırdı. "Seni öldürmeyeceğim, Anya. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum, hatırladın mı?"

Geniş gözlü bakışları onunkilerle kilitlendi ama sonra çenesini düzeltti. Korkmuş olsa bile hazır olduğunu biliyordu.

"Güven bana."

Titremeye başladığında onu suya çekti ve daha sıkı tuttu. Yakında ısınacaktı. Adamın vücudu onunkini ısıtacak ama şimdilik ateşini yükseltmek için titremesi gerekiyordu. Onu çenesinin altına sıkıştırarak omzuna yasladı, böylece yüzünü göremeyecekti. Eğer tereddüt eder ya da çok sinirlenirse, bunu yapamayacaktı.

"Su Halkı her zaman yalnız olmuştur. Akromolar, sizin halkınız dediğimiz, her zaman bizim türümüzden ayrı oldular. Ama bir yıl önce bir kadın geldi. Kardeşim onu eşi olarak aldı ve bizim uyum sağladığımız tüm yolları keşfediyorlar."

Seçtiği kelimelerden dolayı yüzünü buruşturdu. Bu ona bunu açıklamak için berbat bir yoldu ve muhtemelen şöyle düşündü... Onun ne düşündüğünü bilmek istemiyordu.

Başını sallayarak, onu suya daha da indirirken devam etti. Dalgalar şimdi boynuna vuruyordu ve şehirden ilk kaçtıklarında yapmadığı gibi ona sarıldı.

"Sana yardım edebilecek parçalarım var." Boğazını temizledi. "Çok acıtmayacak ama tuhaf hissettirecek."

Ondan uzaklaşmak için çabaladı ama adam buna izin vermedi. İzin veremezdi. Bir an için bile olsa onu incittiğini düşünseydi, bunu yapamazdı.

Dudağını ısırarak tekrar fısıldadı, "Söz veriyorum acımayacak."

Kadın kıpırdandı ama adam dokunacı boynuna doğru kaldırırken kısa koluyla onu tuttu. Nefes alabildiğinden emin olacaktı. Ölmekte olan bu binadan kaçarlarken onun için yapabileceği tek şey buydu.

Kordon boğazına doğru kayarken Anya onun kollarında kaskatı kesildi. Mühürün iyi olduğunu hissedebiliyordu. Birbirlerine bağlanmışlardı. Ona bağlanmayı umduğundan çok daha fazla bağlanmıştı çünkü şu anda onun için nefes alıyordu. Onları suyun altına çekti ve onu derinlere taşıırken dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Alçak sesle ve suda yankılanarak mırıldandı, "Seni tutabilmeyi ne kadar isterdim. Ama tutamam. Ne kadar istesem de."

Anya

Anya boynundaki acıyan yaraya dokunmadan duramıyordu. Artık o kadar da kötü değildi. Şimdi sadece boğazında bir çürük hissi vardı ama başka birinin *onun yerine* nefes aldığını hissetmek çok sinir bozucu ve garipti.

Dokunaç bir çeşit tüp gibi görünüyordu. havasının ciğerlerine geçmesine izin verdi. Normalde nefes alıp verdiği boğazının tam ortasına, ama şimdi bunu onun yerine o yapıyordu.

Ve bu ne kadar korkunçtu? Bu his dehşet verici ve çok doğal değildi ama yine de buradaydı. Onu çekip çıkarabileceğini bildiği halde mücadele etmiyordu.

Gevşek bir diş gibi, başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Boynunda bir tüp vardı. Daios onun için nefes alıyordu. Su dağlarının altındaydılar,

ve eğer o t p gev erse, kendi başına yüzeye çıkma  ansı olmazdı.

Kolu sırtına dolandı ve sonra dirse inden tutup elini tüpün derisinin altına yapı tı ı yerden çekti. G r n  e göre, onunla bu kadar çok oynamamalıydı. Dikkatini da ıtacak bir şeye ihtiyacı vardı, yoksa hiç düşünmeden o lanet şeyi söküp atacaktı.

Derin bir nefes alarak dikkatini adamın söylediği sözlere verdi. Onu elinde tutamayaca ını söyleyerek ne demek istemişti? Anya kolunu onun boynuna doladı ve denizde ilerlerken vücudunun sıcaklığına sıkıca sarıldı.

Y zerlerken bir şey söylemekte zorlanıyordu. Deniz, sanki etrafları aklını kaçırmasını isteyen minik ölümcül balıklarla  evriliymi  gibi, küçük küçük lokmalar halinde akıl sağlığını yiyip bitiriyordu. Bu kadar az şey g rebilmekten nefret ediyordu. Nerede olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu.

hatta nereye gittiklerini nasıl bildiğini bile bilmiyordu.

Yine de kendinden emin görünüyordu. Ama içten içe bunun onun süper gücü olduğundan   pheleniyordu.

Bu tuhaf adamın etrafında ne kadar uzun süre kalırsa, onun hakkında o kadar çok şey fark ediyordu. Dünyaya sanki ona verecek bir şeyi varmış gibi bakıyordu. Daios her etkileşimden, her andan alabileceği her şeyi alıyordu. Bunu yapmaktan her zaman korkmu tu. Ama onun umurunda değildi. İstedic ini alıyordu ve başkalarının ondan ho lanmamasına aldırımıyordu.

Anya sadece birkaç saniyeli ine kendisinin de böyle olabilmesini diledi.

Kolunu beline doladı, belki düşüncelerinin nereye gitti inden   pheleniyordu, belki de sadece ona ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sırtına dolanan bu g c l  kol, midesindeki endişeyi hafifletmek için fazlasıyla yeterliydi. Belki de bu kadar kolay olmamalıydı.

Bir yandan da adam hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Ya da türünü. Pek konu kan biri sayılmazdı.

Bunların hiçbirini bilmesinin işini kolaylaştırmadığı kesin.

Öte yandan, onu sezgisel olarak tanıyor gibiydi. Ne zaman gergin olsa, sayması için ışıkları yakıyordu. Üşüdüğünde, onu kendi sıcaklığına yaklaştırıyor ve tüm uzuvlarının uygun bir şekilde en sıcak kısımlarına sokulduğundan emin oluyordu. Gözleri açık olduğunda bile, sanki ona baktığını biliyormuş gibi aşağıya bakardı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı ama yine de onu tanıyordu.

Bunun rahatsız edici olduğuna karar verdi. Çok rahatsız edici.

Ama başka bir ses kulağına bunun her zaman istediği şey olduğunu fısıldadı. Neye ihtiyacı olduğunu tam olarak bilen birini istiyordu. Tıpkı ona da aynısını yapabileceği gibi.

Hedeflerine yaklaştıkları anı hissedebiliyordu. Adam ona karşı sertleşti, vücudundaki her kas ya öfkeyle ya da korkuyla gerildi. Henüz hangisinin olduğunu bilmiyordu. Önlerindeki su berraklaşıp okyanusun bir bölümünün bir şehir tarafından yutulduğunu ortaya çıkarınca durdu.

Burası pek şehir sayılmazdı, daha çok bir kasaba gibiydi. En az yirmi bina vardı ve hepsi de çeşitli çürüme durumlarındaydı. Ama deniz seviyesi yükselmeden önce insanların bir zamanlar yaşadığı bir kasaba olduğu belliydi.

Böyle bir yeri daha önce araştırma makalelerinde görmüştü. Alfa'dan bir bilim ekibi benzer bir kasabaya rastlamıştı. Ama burası çok daha uzun süredir su altındaymış gibi görünüyordu. Güneş ışığı mızrakları suyun içinden parıldıyor, kırık duvarları ve her şeyi yavaşça geri alan kumun içinde zar zor görülebilen parçalanmış camları vurguluyordu.

Ama sonra dikkati başka bir şeye yöneldi. Bir kubbe.

Elbette küçük bir tane. Şehrinin büyüklüğüyle uzaktan yakından alakası yoktu ama tıpkı Alfa gibi bir kubbeydi. Belli ki şehri tasarlayan kişi tarafından inşa edilmişti. Bu mesafeden bile içinde çalışan ışıklar olduğunu görebiliyordu. Ve üzerinde yüzen başka bir undine vardı.

Daha doğrusu, üzerine örtülmüştü. Bu mesafeden onun da tıpkı kendisini kollarına alan kişi gibi bir erkek olduğunu düşündü. Devam etmek için sahip olduğu tek şey düz göğsüydü. Ama bu seferki kırmızı yerine parlak sarıydı.

Diğer kadın ise dramatik bir şekilde camın üzerine yayılmış, bir elini başının üzerine kaldırmış, diğer eliyle de suyun üzerinde bir şeyi izliyordu. Kuyruğu arada bir sallanıyordu, belki de kendisine baktıklarını fark ettiğinin bir göstergesiydi bu.

Elini Daios'un göğsüne biraz daha sıkıca bastırarak kaşlarını çatarak ona baktı. "Senin evine mi gidiyoruz?"

Ona baktı ve o derin ses suyun içinden gürledi. "Burası benim evim değil."

Doğru, ve adam . az kelimeler kim Yani ne sorduğunu kolayca yanlış anladı. "O zaman neredeyiz?" Adamın gözleri kızinkilerle buluştu ve kız, adamın bunu ona söylemekten rahatsız olduğunu anladı.

Nerede olduklarını ya da onunla kimin buluşacağını bilmesini istemiyordu. Ya da belki, sadece belki, kastettiği şey buydu. Onu tutamazdı, nasıl olursa olsun çok istedi.

Kahretsin. Onu burada mı bırakacaktı?

"Daios?" diye sordu sessizce. "Neredeyiz biz?"

Bir şeyin onlara doğru yaklaştığını fark etmeden önce garip bir basınç yan tarafına değdi. Çılgılık atmamak için içindeki cesaretin her zerresini harcadı ve o zaman bile, önlerinde başka bir kadın olduğunu fark etmeden önce kendini Daios'un duvarına biraz daha yaklaştırdı. Yüzüne çok yakın olan başka bir kadın.

O siyah gözler ona bir aşağı bir yukarı baktı, yüzgeçlerinin etrafındaki sarı renk sırtmadan önce parlıyor gibiydi. En azından o bunun bir sırtma olduğunu düşünüyordu. Bu ifadede çok fazla dış vardı ve Daios'un ki kadar keskindiler.

"Demek onu hayatta tuttun," dedi undine ve onu da duyabildiğini fark edince irkildi. Sesi Daios'un ki kadar derin değildi ama yine de derindi. "İkinizi ne zaman göreceğimizi merak ediyordum."

Daios, "Çekil önümden," diye homurdandı.

"İçinde senin hava tüplerinden biri var, acelesi yok. Neden kendimi tanıtmıyorum?" Zayıf kadın elini uzatarak tutmasını istemeden önce bir hareketle neredeyse eğilir gibi yaptı. "Benim adım Maketes, küçüğüm. Yeni evine hoş geldin."

Görünüşü bu kadar korkunç olmasaydı, neredeyse büyüleyici biriydi. Ama Daios'tan korkmuyordu, o yüzden bu küçük erkekten de kesinlikle korkmayacaktı.

Elini uzatarak Daios'un parmaklarını tutmasına izin verdi ve ardından parmaklarının arkasına iffetli bir öpücük kondurdu. Diğer kadın onu bırakmadan önce karanlık bir gümbürtü Daios'un göğsünden gövdesine doğru ilerledi.

"Şimdi, Daios," dedi Maketes, Bitsy onun için tüm kelimeleri sarıya çevirirken bile sesi azarlayıcı bir hal almıştı. "Bu konuda söz hakkın yok. Ne de olsa onu buraya getirip bırakman gerekiyordu. Öyle değil mi?"

"Dikkatli ol, kardeşim."

"Kardeşin mi?" diye tekrarladı, ikisinin arasına bakarak. Şaşkınlık kaşlarını kırıştırdı ve benzerliği görmek için elinden geleni yaptı.

Sadece... orada değildi. Maketes ondan çok daha küçüktü, küçük olduğu söylenemezdi ama en azından birkaç metre daha küçüktü. Belinin etrafındaki etkileyici yüzgeçleri yoktu ve yüzünün etrafındakiler çok daha az belirgindi. Onu tutan boğadan çok daha zarif, hızlı hareket eden bir yaratıktı. Hatta onlara

Onları bir arada görmek aynı undine türünden bile değildi.

Kadın genetiği gerçekten bu kadar farklı mıydı?

İkisi de yüzlerindeki şaşkınlıkla ona baktı. Dudaklarını yaladı ve ekledi: "Birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

Hepsinin arkasından gürleyen bir ses yankılandı. Bu kez irkildi. Etrafında insanlar olduğunu duymaya alışmaya çalışırken Daios'un çenesinin altına eğildi.

Bitsy, sanki diğer ikisine katılan başka bir kadın olduğunu bilmiyormuş gibi, arkasını gösteren bir ok fırlattı.

Daios dönmedi ama sanki sözlerini kesen diğer kadıncağızdan hoşlanmıyormuş gibi kolunu onun etrafında biraz daha sıktı. Bu onun gardını alması için yeterli bir uyarı olmalıydı. Ne yazık ki öyle olmadı.

Etraflarında yüzen yaratık Maketes'ten çok daha büyüktü. Neredeyse Daios kadar büyüktü, ancak ona sarılan adamın boyutuna ulaşabilecek pek fazla kişi olduğunu sanmıyordu. Mavi yüzgeçleri ışıktaki parlıyor, yüz hatlarını okşuyormuş gibi görünen güneş ışınlarını yansıtıyordu. Devasa omuzları çekici bir şekilde dar bir bele doğru sivriliyordu ama Anya'yı en az rahatlatan şey ona baktığında yüzünde beliren yumuşaklıktı.

"Ben onun kavrama eşiyim," dedi bu yeni kadın. "Her ne kadar bunu kabul etmek istemese de."

Maketes o kara gözlerini devirdi ya da en azından hareketi öyle görünüyordu. "Hepimiz birlikte büyüdük. Seninle aynı çantayı paylaşmamış olmam, kardeşin olduğum anlamına gelmez."

Kelimeler kafa karıştırıcıydı. "Çanta?" diye sordu Daios'a bakarak.

"Biz..." Kaşları çatıldı. "Çocuklarınız neyin içinde doğuyor?"

"Sadece... dışarı çıkıyorlar." Bacaklarının arasını işaret etti ve yanaklarına değen soğuk suya sevindi. "Köpekbalığı gibi bir çantanın içinde doğduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bu çip aracılığıyla yapılan çeviri mükemmel değil." Başını yana eğdi ve kısa koluyla kulağını işaret etti. "Ama evet. Büyüdükten sonra dışarıdan doğuyoruz ve sonra sizin kese dediğiniz şeyden çıkıyoruz."

"Yeni mi çıktınız?" Neredeyse şok olmuş bir bağırış onları böldü.

Mavi zenciye baktı ve onun renklerinin aniden canlandığını fark etti. Derisinin altındaki ışıklar o kadar parlamıştı ki, ışıklar sönmeden önce ona bakmak neredeyse zordu.

Kuyruğunu sallayarak neredeyse ona çok yakın yüzdü, böylece gözlerinin içine baktı. "Az önce ne dedin sen?"

"Ne sorduğunuzu bilmiyorum," diye kekeledi.

"İnsanlar canlı doğum mu yapıyor?"

Kaşlarını kaldırdı. Bu pek de odaklanması gereken bir şey gibi görünmüyordu ama... "Evet?"

Daios daha kısa olan kolunu kullanarak diğer undine'i uzaklaştırdı ve gerçek kardeşini Maketes'e çarpına kadar suyun içinde sürükledi. "Uzay, Arges. Bu konuda pek bir şey öğrenmemişsin."

Arges, diye düşündü, ismi daha sonrası için saklıyordu.

Hepsinin çok ilginç isimleri vardı, ama tabii ki vardı.

Undine'ler insandı. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir kültürleri ve engin bir tarihleri vardı. Ve yine de, onlar gibi davrandılar erkekler o bilinen önce içinde onu Hayat. İtme ve neredeyse unutana kadar sürekli el kol hareketleri yapıyordu. değildi İnsan.

Onların ilişkiler vardı Benzer.

Bu hayatın alışması için fazla kolay olabileceğini çabucak fark etmesine yetecek kadar.

Maketes Arges'i omuzlarından yakalayarak etrafında döndürdü. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır, bunu bilmiyordum!" Arges parmaklarını saçlarında gezdirdi, uzun bukleler bir bulut gibi etrafında dalgalanıyordu.

"Neden bana söylemedi?"

"Şey, bilmiyorum. Belki de senin onun... olduğunu bildiğini düşündü..."

Daios kuyruğunu bacaklarının arasında yumuşak bir hareketle sallayarak diğer ikisinin yanından geçti. Tartışmaları suda yankılanıyordu ama onu koluna alan kırmızı pullu undine'in dinlemeye niyeti yoktu anlaşılan.

"Kalmamı ve açıklığa kavuşturmamı istemiyor musun?" diye sordu, kollarını göğsüne dayadı, böylece akıntı onu tenine doğru itmedi.

"Hayır," diye
gürledi. "Neden
olmasın?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve aynı hızla kayboldu. "Onun mücadelesini izlemek hoşuma gidiyor."

Göğsüne şaplak atarak başını salladı. "O senin kardeşin."

"Ve bu benim zevkimi değiştirmez." Ona baktı, yüzündeki ifade yine yumuşadı ve sadece... baktı. "Ama eğer arkamı dönmemi istersen, dönerim."

Onun bakışlarını tutamayınca dudağını ısırdı ve başını salladı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Kubbeyi işaret etti ve kadın yakında kuruyacağını bildiği için çok rahatladı. "Burada bir kadın var. Mira. Arges'in eşi. Seni bulmamı isteyen oydu."

"Öyle mi? Onu tanıyor muyum?" Anya, Ace'le birlikte çalışmıyorsa birinin ona neden bunu sorduğunu anlayamıyordu. Ama Ace yüz yüze tanıştığı biri değildi, o halde Daios onu yakalayacağını nereden bilebilirdi?

"Hayır," diye yanıtladı hışımla, altın kubbenin altında ve bir ay havuzunun hemen altında olacak şekilde hareket etti. "Onu tanımıyorsun."

"O zaman neden buradayız?"

Anya'nın kafası daha fazla karışamazdı. Özellikle de o tereddüt ederken. Daios içini çekti, sonra öne doğru eğilip alınlarını birbirine bastırdı. Onu içine çekti. Anya onu görebiliyordu.

Bunu yaparken solungaçları hareket ediyor ve etrafındaki tüm havayı emiyordu.

Uzun bir iç çekişle başını onunkine doğru çevirdi. Sanki kokusunu onun tenine sürüyormuş gibi. "Benim hakkımda kötü düşünme, kalonum. Bunun için değil, sana söyledikleri her şeyden sonra da değil."

"Neden senin hakkında daha az düşüneyim ki?" Çekingen bir tavırla boynunun yanlarını, solungaçlarının hemen altından kavradı. Devam etmeden önce onun nefesini ciğerlerine çekmesini beklemek zorunda kaldı. "Seni istediğim kadar iyi tanımıyor olabilirim ama ruhum seninkini tanıyor, Daios."

"Göreceğiz," diye mırıldandı, eli kızın beline dolanırken sesi alçaktı. Yumuşak bir itiş kakışla onu ay havuzunun yüzeyine doğru yönlendirdi. "Umarım haklısındır."

Daios

He onu elinden bıraktı ve bu hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. O, tüm hayatını Su Halkı'nı onları avlayan canavarlara karşı savunarak geçirmiş korkunç bir savaşçı. Daios'un savaştı köpekbalıkları ile onun çıplak Eller. Tore akromosları pençeleriyle parçaladı ve dev mürekkep balıkları onlarla beslenirken kan kaybından ölmelerini izledi. O savaşmıştı ve tüm hayatı boyunca savaştı.

Ama parmakları onun küçük bedenine kenetlenmek istiyordu. Onun kendisi olmadan yüzeye çıktığını görmekten nefret ediyordu. O dokunacı boynundan, bağlı oldukları yerden çıkarmaktan daha da çok nefret ediyordu.

Yavaşça çekti, bunu yaparken onun için acı olmadığından emin oldu. Ve bu bağlantı koptuğunda, gitmesi gerektiğini biliyordu.

Şimdi Anya'dan önceki hayatına geri dönme zamanıydı. Buradaki diğerlerinin çoğu kendilerine geçici bir yuva kurmuştu. Bazıları akromosların eski evlerinde, bazıları da denizin dört bir yanından getirdikleri taşlarla kumda yuvalar yapmıştı. Ama o henüz bunların hiçbirini yapmamıştı.

Kendini kontrol edebildiğini hissettiği tek an hareket ettiği andı. Bu yüzden onun kendi türünün kollarına gitmesine izin verecek ve sonra dikkatini hayatını riske atması gereken bir sonraki işe çevirecekti. Ölebileceği bir sonraki göreve. Ama bu sorun değildi. Eğer halkını kurtarıken ölürse, o zaman bu değerli bir ölümdü.

Üstündeki sulu yüzey, ay havuzunun kenarına doğru yürüyen Mira'nın görüntüsünü yansıtıyordu. Bu akromo onun icabına bakacaktı. Mira pek çoğundan daha alıngan, küçük bir şeydi ama kendisine ait olanları şiddetle korurdu.

Ne de olsa Anya'yı istemişti. Hepsi istemişti. General'in kızının bulmacalarının kilit parçası olduğuna gerçekten inanıyorlardı. Belki de onu babasına fidye olarak vereceklerdi. Ya da belki de onu öldürmüş gibi yapacaklardı, böylece General öfkesinden hata yapacaktı. Pek çok seçenek vardı ve Arges'in bunların hepsini çoktan düşündüğünden emindi.

"Psst." Tıklama sesi düşüncelerini böldü.

Kaşlarını çatarak aşağı baktığında Maketes'in de kafasını ay havuzunun altına soktuğunu gördü. Kardeşi yukarıya, Anya'nın başlarının üzerindeki suda tekmeleyen bacaklarına baktı.

"Yukarıda mı?" Sarı yüzgeçli kardeşinin gözleri parlıyordu. "Kesinlikle çok güzel."

"Seni duyabiliyor."

"Duyamadığını söylediğini sanıyordum?" Maketes'in solungaçları genişçe açıldı, neredeyse inandırıcı olmasına rağmen çırpınıyormuş gibi yaptı. "Senin ya da benim gibi biri için yeterince güzel."

yeterince cazip buluyorum. Sence yerleşmesi ne kadar sürer?"

Düşünceler zihnini zorluyordu. Maketes ondan daha küçük olabilirdi ama bütün kadınların hoşuna giden de buydu. Pürüzsüz pullar, her yöne uzanan daha az yüzgeç. Hem Akromos hem de Su İnsanları için yakışıklı olan Maketes iyi bir eşti. Neden kendi halkından birini seçmediğini kimse bilmiyordu ama Daios, Maketes'in bir çiftleşmeden sağ çıkamayacağını düşündüğü için böyle davrandığını hissediyordu.

Yine de bu onu rahatsız ediyordu. Maketes Anya'ya ilgi göstermek istiyordu ve bu onu tedirgin ediyordu.

Bu, birlikte bir hayat kurabileceği biriydi. Ona nazik davranacak biri. Maketes onu güldürebilirdi. Daios kendisinden parçalar paylaşmak için elinden gelen her şeyi yapmış olsa da, onu tanıdığını hissetmek onun için o kadar da zor olmayacaktı. Ona kendisinden bahsetmişti ama kelimelerle arası iyi değildi. Ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu...

Öfkeli bir hırıltıyla dişlerini göstererek ay havuzunun üzerinde havaya fırladı. Gerçekten çok hızlıydı. Etrafindan su püskürüyordu ve kubbedeki herkesi tedirgin edecek kötü bir parıltı takındığını biliyordu. Anya'nın gözleri bile kaşları çatılmadan önce bir an için genişledi.

"Daios?" diye sordu, sesi biraz kararsızdı.

Şimdi buradaydı ve ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği, Maketes'in onun ilgisini çekebileceği düşüncesine çok kızgın olduğuydu. Kimsenin onun kendisine verdiği küçük gülümsemeleri ya da en mutlu olduğu anlarda gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını bilmesini istemiyordu. En sevdiği yemeği ya da mırıldandığında kulağa nasıl geldiğini bilmelerini istemiyordu.

Onu sadece kendine istiyordu ve bu bencillikti. Daios bunu biliyordu. Ama onun neşesini başkalarıyla paylaşmak istemiyordu.

"I-" Kelimeleri bulmakta zorlanınca homurdandı. Avucunun sıcaklığının korkularını hafifleteceğini umarak elini suyun altında onun sırtına koydu.

Mira, onun alanına kafasını son kez soktuğundan beri birkaç şeyi değiştirmişti. Her zamankinden daha fazla bitki vardı, tavandan sarkıyor ve başlarının üzerinde dal dal sarmaşıklar oluşturunuyordu. Yatak şimdi kendi küçük odasında saklıydı, tavandan sarkan bir çarşaf sanki deniz onu aşındırmış gibi görünüyordu. Birisi bunu onun için suda bulmuş ya da şehrin çöp yığınlarından birinden çalmış olmalıydı.

Metal parçalar her yerdeydi. Görebildiği her yöne, onları onarmak için kullandığı aletlerle birlikte atılmıştı. Bulunduğu yerden en az dört kaynakçı görebiliyordu ve biraz daha dikkatli bakarsa daha fazla kaynakçı olduğundan emindi.

Mira ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, parlak kıvıll saçları başının etrafında dalgalanırken, bakması bile korkutucu bir yaratıktı. Çatık kaşları ruhunun derinliklerine kadar ulaşılıyor, onun bir baş belasından başka bir şey olmadığını düşündüğünü ona bildiriyordu.

Burnunun üzerinde toz halinde birkaç çil daha vardı ve bu görüntü onu son derece rahatsız ediyordu. İnsanlar renklerini bu kadar kolay değiştirememeliydi. Onun türü bunu yapamazdı. "Daioş," dedi Mira, sesi onun kulaklarına bile paslı geliyordu. "Görüyorum ki onu gerçekten geri getirmişsin. Bu konuda bir fikrin var mı?

Arges bana planını anlattığında ne kadar sinirlendiğimi biliyor musun?" "Her zaman olduğundan daha fazla değil."

"Tamam, pislik. Beni dinle. Bir dahaki sefere planımızı mahvetmek istediğinde, belki benim özel hayatımdan çok daha fazlasını mahvettiğini düşünebilirsin. Bunu yapmaktan herkesten daha çok zevk alıyor gibi görüldüğün için-"

Paslı bir gıcırtı odayı doldurduğunda en azından Mira'nın söylenmesi durmuştu. Hiç düşünmeden eğilip Anya'nın çenesini dürterek duyamadığı sese bakmasını sağladı.

Byte odaya yuvarlandı. Bir süre önce yeni tekerlekler almıştı, Arges'in deniz tabanının dibinde bulduğu daha büyük tekerlekler. Ama öncekilerden daha gıcırtılıydılar ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Oh," diye nefes aldı Anya, sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı. "Söylemiyor musun?"

Belli ki onunla ya da Mira'yla konuşmuyordu. Kötü durumdaki koluyla ay havuzunun kenarına tutunarak droidine uzandı ve yavaşça kafasından çekti.

Camın üzerindeki kelimeler yüzlerce gökkuşağı işaretinden oluşuyordu ve hepsi tek bir kelimeyle dans ediyordu. Byte'ın adı. Merceğin etrafında dans ediyor, tüm gökkuşaklarına çarpıyor ve onları heyecan içinde etrafa saçıyordu.

"Droidi tanıyor mu?" diye sordu, sonra Bitsy'yi tuttuğunu fark etti, bu yüzden Anya onu anlayamadı.

Bitsy'yi geri vererek, ona öğrettiği işaretlerden birkaçını gösterdi. Hâlâ onun dilini çok az biliyordu ama iki droid arasında el kol hareketi yapacak kadar biliyordu ve sonra "arkadaş" kelimesinin yarısını imzaladı. Daha sonra diğer elinin ne yapması gerektiğini taklit ederek kelimeyi tamamladı.

Anya'nın yüzündeki memnun gülümseme, o kelimeyi hatırlamak için harcadığı beyin gücünün her zerresine değdi.

Bitsy'yi tekrar kafasına takarak merceği ayarladı ve "Evet, sanırım Bitsy onu tanıyor. Droidinizin adı Byte mı?"

Mira ikisinin arasına baktı, açıkça kafası karışmıştı. "Evet, adı bu."

"Birbirlerini uzun zamandır tanıyor olmalılar." Anya gülümsedi, sonra da elini Bitsy'nin başının üzerine koydu. "Görünüşe göre Bitsy ondan hoşlanıyor, o yüzden fırsat buldukça sohbet etmelerine izin vermeliyiz."

Byte yuvarlanarak odanın ortasında durdu ve küçük dürbün gözleri başının üstündeki droidi kırıştırmak için yükseldi. Droid, "Tüm modelleri yıllar önce hizmet dışı bırakıldı," diye bilgi verdi.

"Hepsi değil." Anya sırtttı. "Ayrıca, Bitsy o zamandan beri birkaç güncelleme geçirdi."

Daios eğildi ve Anya'nın başının arkasındaki mercekten bakarak Byte'ın küçük bedeninin etrafına yayılan parlak pembe kalpleri gördü.

Bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildi. Droidler onun gözünde zaten iğrenç yaratıklardı. Ruhları olan metal yaratıklara katlanmak nedense daha da zordu.

"şey," diye mırıldandı Mira. "Bu beklenmedik bir şey. Ne olursa olsun, benim adım Mira ve sizi evimizde ağırlamaktan mutluluk duyuyorum. Henüz adını koymadık ama belki bu konuda yardımcı olursunuz. nce seni sudan çıkaralım, olur mu?"

Anya'ya bir adım daha yaklaştı ama bu da Anya'nın hoşuna gitmedi. Göğsünden gelen alçak bir hırıltıyla elini Anya'nın kalçalarının altına yerleştirdi ve onu sudan kendisi çıkardı. O kadar hafifti ki, başka birinin yardımına ihtiyaı yoktu.

Bunu yaptığında içinden çıkan küçük gıcirtı kesinlikle tatmin ediciydi. Omzuna yaptığı baskının her gramına değerdi.

Kaşlarını çatarak onun ay havuzunun kenarına oturup kendisine dik dik bakmasını izledi. "Bunu kendim de yapabilirim."

"Biliyorum."

Başını yana eğdi, gözleri kısıldı. "Tuhaf davranıyorsun."

Mira arkasından homurdandı. "şaka yapmıyorsun herhalde. Koca herifin bu kadar konuştuğunu hiç görmemiştim."

"Konuşuyor." Anya'nın ses tonu neredeyse... savunmaya yönelikti. Ayağa kalkmadan önce arkasındaki kadına ters ters baktı. Dalgıç giysisinden fişkıran su yere sıçradı ve kaburga solungaçlarının etrafındaki suya karıştı.

O suyu içine çekmeyecek kadar gururlu değildi, solungaçlarını daha sonra kullanmak üzere onun kokusuyla kapladı. Artık onu görmesine izin verilmeyeceği zaman için.

"Konuşuyor mu?" Mira tekrarladı, ardından bir

homurtu daha geldi. "Adam hiç konuşmuyor. Hatta zar zor

bana doğru nefes alıyor."

"Çünkü senden hoşlanmıyorum," diye homurdandıktan sonra dikkatini Anya'ya çevirdi. "İyi misin?"

Hâlâ şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Sanki neden sorduğunu bilmiyormuş ya da onunla gelmesini beklemiyormuş gibi. Ve bu onu çok kötü hissettirdi. Onu daha önce hiç gitmediği bir yere, hiç tanımadığı insanlarla birlikte bırakıp gitmesini beklememeliydi.

Elbette, yapmayı planladığı şey buydu. Ama artık bunu yapmak istemiyordu.

Belki de onun kendisine doğru biraz kıvrıldığını gördüğünü düşündüğü içindi. Sanki o da onu elinden bırakmak istemiyordu. Ama şu anda iyi görünüyordu. Kendi ayakları üzerinde durmuş, ona şaşkınlıkla bakıyordu ama korkuyla değil. Kendisini suya geri götürmesi için ona yalvarmıyordu.

Belki de bu durumu yanlış okumuştı.

Küçük kaşları adamın sorusu karşısında çatıldı. "Ben iyiyim," dedi omuzlarını silkerek. "Alfa'dan çok farklı değil, sadece çok daha küçük."

"Öyle mi?" Mira öne doğru yürüdü ve elini uzattı. "Tekrar özür dilerim, ben Mira."

"Anya." İki kadın tokalaşırken adam gözlerini kıstı ve Mira'nın ona dokunduğu yere bakmaktan kendini alamadı.

Anya'yı çok mu sert tutuyordu? Sıkı bir tokalaşmayı kaldıramayacak kadar narin değildi ama burada rahatsız olmasını da istemiyordu. Burada kimseden korkmasını istemiyordu.

Su yanı başında kıpırdandı ve Arges kendini ay havuzunun yanındaki hasırların üzerine kaldırdı. Bu zarif hareket diğer iki kadını Daios'un yaptığı gibi en ufak bir şekilde bile ürkütmedi. Bunun yerine Arges saçlarını geriye doğru salladı ve Anya'ya sırtıttı.

"Henüz arkadaş edinmedin mi?"

"Bilmiyorum." Anya gülerek cevap verdi. Biraz gergin olduğunun tek işareti olan Bitsy'yi tekrar düzeltti. "Burada ne yapmamı istediğinden hâlâ emin değilim."

"Biz de değiliz." Arges omuz silkti. "Bence bizim için yapabileceğin çok şey var ama önce seninle bu konuda konuşmak istiyoruz. Zihnini tüm olasılıklarla doldurmadan önce yerleşmene izin vereceğiz. Burada sıkışıp kaldığını düşünmeni istemeyiz."

Doğru ya. Çünkü hepsi hâlâ onu kaçırdığı izlenimine kapılmıştı. Onu, kendisiyle birlikte akıntıların içine sürüklemek için derinliklerden gizlice çıkan bir yaratık gibi evinden çalmıştı.

O da kendini beceriksizce sudan çıkardı, solungaçları biraz daha genişlerken sağlam koluyla kendini desteklemek zorunda kaldı. "Bizden korkmuyor," diye hırladı.

Mira kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve Anya'yla arasına hafifçe girdiğini fark etti. "Daivos. Bu herkes için çok zor, özellikle de Alfa'da büyümüş biri için. Yardım ettiğini düşündüğünü biliyorum ama çok iri ve göz korkutucusun."

"*Benden* korkmuyor," diye tısladı.

Tüm yüzgeçleri daha da parladı. Kendini daha da şişirmek istiyordu. Kendisiyle Anya arasında durmaya hakkı olduğunu düşünen bu akromonun gözünü korkutmak istiyordu.

Bunun saçma olduğunu biliyordu. Anya güvenli bir yerdeydi. Burada ona bir şey olmayacağını bildiği için mutlu ve tatmin olmuş olmalıydı. Ama o bir şey istiyordu. Çözemediği bir şey ve bu çok sinir bozucuydu.

Anya, Mira'nın etrafından dolanarak, görebildiği tek şey o olana kadar ona doğru yürüdü. Tatlı yüzü ve ona her zaman güneş ışığını hatırlatan altın rengi saçlarıyla odadaki diğer herkesi engelliyordu. Yüz ifadesi yumuşaktı, ona güvensizlik ve bazen de tiksintiyle bakan diğerleri gibi değildi.

O biliyordu o oldu eksik içinde birçok şeyler. Nezaket, yumuşaklık, diğer insanların ne hissettiğini görebilme yeteneği ve tepki Buna göre. Onun Dışarıda Şimdi eşleşti O korkunç iç dünyası ve bazı günler bundan utanıyordu. Ama kadın elini onun yaralı omzuna koyduğunda, O kadar çok yara iziyle kaplıydı ki pullarının bir kısmı yıpranmış derisinin üzerinden kalkmıştı, o kadar da çirkin hissetmiyordu. Daios, kız ona böyle dokunduğunda nasıl göründüğünü unutmuştu.

"Burada iyi olacağım," dedi yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. "Ama haklılar. Çok irisin ve epeyce yer kaplıyorsun."

Kadının bunu söylemesine pek aldırmadı. Aslında, neredeyse bir iltifat gibi hissetti. Özellikle de parmakları omuzlarının geniş kaslarını sıkıp boynunun yan tarafına doğru dans ettiğinde.

Solungaçlarına hafifçe dokunduğunda gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Karışık bir ortamda ona bu şekilde dokunmamalıydı. Ama bilmiyordu... bilemezdi...

Sonunda gözlerini tekrar açtığında, dudaklarında cadaloz bir gülümseme gördü. Ona ne yaptığını biliyordu. Ve bu kontrole sahip olmaktan hoşlanıyordu.

"Söz veriyorum, siz burada yokken çok fazla konuşmayacağım," dedi. "Ama sanırım yerleşmek ve belki de Bitsy ile Byte'ın arayı kapatmasına izin vermek istiyorum. Isınmak, bu dalgıç giysisini çıkarıp daha rahat bir şeyler giymek istiyorum. Sonra seni geri ararız, böylece hep birlikte konuşabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Hoşuna gitmese de yine de başını salladı. "Sana yiyecek bir şeyler bulacağım."

"Sanırım burada yemeği var."

"Sana alabileceklerim gibisi yok." Daha kısa olan kolunu onunkine sürttü, yumuşak teninde nazikçe gezindi. Ve hayali elinin de onun sırtından aşağı kaydığını hayal etti. "Dikkatli ol, Kalon."

Kardeşinin bu söz üzerine seğirdiğini gördü ama Daios çoktan ay havuzunun sularına gömülmüştü. O

Mira'nın "Sen bir canavar terbiyecisisin, değil mi?" diye haykırdığını duymamış gibi yapmak zorunda kaldı.

Anya

A Daios gider gitmez, bir hareket kasırgası onu sardı. Anya, Mira'nın iyi niyetli olduğunu söyleyebilirdi. Diğer kadın oldu a gerçek Fırtına . a insan Yine de. Gürültücü ve şamatacıydı, ya da en azından konuşurken ellerini kullanma biçiminden ve Bitsy'nin sürekli ünlem işaretleri çıkarmasından Anya böyle düşünüyordu. Mira'nın neredeyse bağırdığını hayal edebiliyordu ne zaman ağzını açsa.

Kadının ettiği küfürlerin sayısı en hafif tabirle etkileyiciydi. Ve bu küfürler genellikle ay havuzunun kenarında yüzünde eğlenen bir ifadeyle duran Arges'e yönelikti. Mira ondan hiç korkmuyordu.

Kendi içine baktığında Anya da öyle düşünmüyordu. Yeni kadınlarla ilgili bir miktar sağlıklı endişesi olmalıydı. Ne de olsa bu bir grup insandı.

kaçırılmasını ve kapılarına getirilmesini emretmişti. Ondan ne istedikleri ya da planlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama ona zarar vermek istiyor gibi görünmüyorlardı. Ayrıca Daios'un onlara izin vereceğini de sanmıyordu.

"Değil mi?"

Anya gözlerini kırptırdı ve Bitsy, az önce yaptığı tek taraflı bir konuşmanın tamamı olması gereken bir kelime karmaşası fırlattı. özledim Çünkü o oldu düşünmek hakkında Daios. Neyse ki sırtını yaslayabileceği asırlık bir hikâyesi vardı. "Özür dilerim."

Anya kulaklarını tıkadı. "Kulaklarım ağır işitiyor, Bu yüzden söylediklerinizi kaçırdım."

Tabii ki, Bitsy yapmamıştı. Biri onu tanıyorsa bu bahaneyi kullanamazdı. Daios kollarını kavuşturup daha önce söylediklerini okumasını beklemeden önce ona etkilenmediğini belli eden bir bakış attı. Adam az konuşan biriydi ve elinden gelse kendini tekrarlamaya hiç niyeti yoktu.

Mira'nın ifadesi şaşkınlığa dönüştü, kaşları yukarı kalktı ve başını sallamadan önce alnındaki kırıksıklıkları ortaya çıkardı. "Doğru, özür dilerim. Unutmuşum. Diyordum ki, burası banyo odası. Hazır olduğunuzda üzerinizi değiştirmeniz için buraya birkaç kıyafet bırakacağım. Eminim senin için üzücü bir deneyim olmuştur."

"O kadar da kötü değildi, gerçekten. Soğuktu. Tesisteki yaşam destek sistemi tam güçle çalışmıyordu çünkü kimsenin orada olduğumuzu fark etmesini istemiyorduk." Anya omuz silkti. "Ama şirket korkunç değildi ve her şey patlayana kadar bir süre kendi planım üzerinde çalışabildim. Umarım senin benden daha iyi bir fikrin vardır."

Karşısındaki kızıl saçlı kız hesapçı bir tavır takındı. "Babana karşı çalıştığını mı ima ediyorsun?"

"Yıllardır."

"Sen ve ben çok iyi anlaşıcağız." Mira bir kucak dolusu giysiyi küçük perdenin dışındaki bankın üzerine bıraktı. "Acele etme. Yıkanmak istediğine eminim."

tuzu çıkar. İçinde korkunç görünen bir tüp yapışkan madde var ama saçınız için harikalar yaratıyor."

İhtiyacı olan tek şey buydu. Bitsy'yi yere bırakarak droidinin başının üstünü okşadı. "Ben duş alırken git Byte ile konuş."

Any'a'nın söyleyecek başka sözü yoktu. Ayrıca bu kubbede her şeyi duymak zordu. Odaya girip kendini gözden uzak bir yere kapatırken içini çekti. İnsanların belli belirsiz mırıltısı, tam olarak duyamadığı bir ses hissi vardı. Duşun kendisinden bahsetmiyorum bile. Düğmeleri çevirdiğinde metalin bir ses çıkardığını hatırlıyordu ama bunu hiç duyamıyordu.

Daios'la geçirdiği zaman ona hayatının gerçekte nasıl bir şey olduğu konusunda küçük bir rahatlama sağlamıştı. Başını arkaya yatırıp suyun yüzünde gezinmesine izin verse, neredeyse her şeyin bir rüya olduğunu düşünebilirdi.

Gerçekten çok güzel, harika bir rüyaydı ve hayatının geri kalanında bu rüyaya sımsıkı sarılacaktı. Ama yine de bir rüya. Şimdi buradaydı ve hepsine bir şey borçlu olduğunu hissediyordu.

İç çekerek başını, kendisini görmelerini engellemek için küçük bir duş perdesi olan küçük bir oda olan duşun küçük duvarına yasladı. Alnını serin metale dayadığında neredeyse evindeymiş gibi hissetti.

Ama bu onu daha iyi hissettirmedi. Aslında bu onu daha da kötü hissettirdi. Alfa'da olmaktan nefret etmişti, ama şimdi Bedava, o hala keçe gibi o oldu içinde prangalar. Bu insanlar onu korkunç bir durumdan kurtarmıştı ve bu da onlara borcunu ödemesi gerektiği anlamına geliyordu. Bir şekilde. Bu da bir süreliğine kendisi olmak isterken hâlâ birilerine, bir şeylere ve daha büyük bir resme borçlu olduğu anlamına geliyordu. Yine de sonsuza kadar duşta kalamazdı ve kesinlikle eve geri dönemezdi. İlerlemenin tek yolu... yani, ilerlemektir. Bu da onlarla buluşması gerektiği anlamına geliyordu.

İnsanlar.

İç çekerek suyu kapattı ve hemen ulaşabileceği bir yerde asılı duran havluyu aldı. En azından saçları, Mira'nın deyimiyle o tuhaf "yapışkan" maddeyi kullandığında daha iyi hissediyordu.

İçinden bir ses Bitsy'nin işe ihtiyacı varmış gibi davranmasını ve konuşulanların hiçbirini duymamasını fısıldadı. O zaman birkaç dakika dinlenebilirdi.

Ama gördüğü sadece bir kubbe vardı. Ve Mira'nın zaten bu kubbede olduğunu düşününce, onun da diğer oldukça korkutucu kadınla birlikte burada kalacağını varsaydı.

Kıyafetler güzeldi. Ona yeterince uyuyorlardı. Sadece düz beyaz bir gömlek ve daha iyi günler görmüş bir pantolon, ama yine de belli belirsiz kot rengindeydiler. Duştan çıktıktan sonra küçük bölmenin karşı tarafındaki diğer ikisine doğru yöneldi.

Arges hâlâ suyun dışındaydı ama vücudunu ay havuzuna yeni daldırmış gibi parlıyordu. Mira'nın hareketlerini bariz bir ilgiyle ve belki de onu izlemekten hoşlandığını gösteren bir dikkatle izledi. Ne yaparsa yapsın.

Ne yapıyordu? Mira çoğunlukla metalle çalışmayı seviyor gibi görünüyordu ama kolu bir şeyi doğruyormuş gibi kalkıyordu ve sonra...

"Oh!" Anya'nın şok olmuş soluğu belki biraz fazla yüksek çıkmıştı, çünkü diğer ikisi ona doğru döndü.

Mira sırtıttı. "Uzun zamandır sebze görmediğine dair bir his var içimde."

Neyse ki Anya onun ne demek istediğini anlayacak kadar iyi dudak okuyabiliyordu. Mira doğrudan ona bakıyordu ve bu kesinlikle işi kolaylaştırıyordu.

Belki de düşünceleri yüzünde biraz fazla yüksek sesle oynadı, çünkü Mira'nın sırtışı biraz daha genişledi. "Beta'da mühendistim." Her kelimeyi yavaşça söyleyerek Anya'ya her kelimenin ne anlama geldiğini anlaması için bolca zaman tanıdı. "Pek çok mühendisin işitme duyusu hasar görmüştü. Bu yüzden seninle konuşurken yüzüne bakmamın önemli olduğunu biliyorum."

Bu mantıklıydı. Beta hakkında duyduğu her şey buranın yaşaması zor bir yer olduğu yönündeydi. Oradaki insanların çok az kaynağa, özellikle de yiyecek ve suya sahip olduğunu biliyordu. Ama çok çalışıyorlardı ve Alfa'nın tamir edilmesi gereken her şeyi tamir ediyorlardı.

Yeşil yiyeceklerle dolu masaya doğru sakince yürümek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. "Beta'nın oldukça zor bir dönemden geçtiğini duydum."

Bitsy'nin sivri uzantıları bacağından tırmanıp omzuna kadar çıktı. Dramatik bir parlama ile lensi Anya'nın gözünün üzerine bıraktı ve cılız bacaklarından birini boynuna doladı.

Yeterince iyi, diye düşündü. Anya oturdu ve eline ne geçerse alırken ellerinin titremesine izin vermemeye çalıştı. Marul. Üstüne koymak için dilimlenmiş biberler. Alfa'da hiç görmediği kadar olgun domatesler. Parlak renkli muz biberleri ve hatta çileğe benzeyen bir şey. Şu anda mevsiminin çok dışında olduklarını düşünürsek bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu.

Mira onun karşısına oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünde her zamanki sırıtişıyla. "Alfa olmayabilir ama burada yemeğimiz var. İyi yemek."

Salata sosu olup olmaması umurunda bile değildi. Sebzeleri o kadar özlemişti ki midesi sıkıştı ve ağzı utanç verici bir şekilde sulandı. Yine de çatalına büyük bir parça koydu ve "Dürüst olmak gerekirse, evimden ayrılmayı kabul ettiğimde kendimi neyin içine soktuğumu bilmiyordum" derken çatalını sabit tuttu.

Sonra da başka bir şey söyleyemesin diye çatalı ağzına soktu. Belki de Daios'tan bir iki şey öğrenmişti.

Mira'nın başı yana eğildi. "İlk başta seni babana geri satabileceğimizi düşündük. Alfa prensesinin burnunun dibinden alınmasına çok sinirlenmesini sağlayacak ve onu Akromos'un müdahalesi olmadan Undine'lerin yaşamasına izin verecek bir anlaşmaya zorlayacaktık."

"Akromos mu?" diye sordu, ağzı yemekle doluydu. "Daios'un böyle dediğini duymuştum."

"İnsan dedikleri şey bu."

"Doğru." Bunu hatırlıyordu, hatırlıyordu. Belki de sebze sarhoşuydu.

"Olay şu. Baban kaybolmana o kadar da üzölmüş gibi görünmüyor, bu da onunla senin hakkında duyduğum her şeye ters düşüyor. Her şehir bilir ki General ve kızı bir elmanın iki yarısı gibidir, normal bir ailede olması gerekenden daha yakındırlar." Mira dirseklerini masaya dayadı, gözleri Anya'nın zihninin içini görebiliyormuşçasına onu tarıyordu. "Neden durumun böyle olmadığını hissediyorum? Duyduğuma göre hiç de panikle miyormuş."

Sadece huzur içinde yemek yemek istiyordu. Neden en azından bunu yapmasına izin vermiyorlardı? Bir ağız dolusu daha yemek yerken, "Babam nerede olduğumu zaten biliyor," diye cevap verdi.

"Burada mı?"

"Pek sayılmaz. Alfa'nın dışında kameraları var, bu yüzden Daios'un beni aldığını gördü. Peşimizden gemiler gönderdiler ama hiçbirini bizi bulamadı. Biz..." Elindeki çatalı havaya doğru salladı. "Dikenli mercan."

"Ah. Yani şehirde olmadığınızı biliyor. Bu yüzden insanların sizi bulması için diğer şehirlere mesaj göndermiyor." Mira ve Arges birbirlerine baktılar. "Bu işleri biraz daha karmaşık hale getiriyor. Ama yine de denemek istiyorsak Byte'ın Alfa'ya mesaj gönderebilmesi gerekir."

"Zaten işe yaramayacak." Anya çatalını bıraktı, bu uzun konuşma için cazibeyi bir kenara bıraktı. "Kayıp olup olmamam umurunda değil. Uslu durup durmadığımla ilgileniyor. Şehrin ona karşı çalışmasını sağlamanın tek yolu, yaptığı tüm korkunç şeyleri onlara göstermek. Bunu yapmanın tek yolu da içeriden bir yayın yapmak. Tüm bunları birlikte çalıştığım diğer insanlarla düşündüm bile. Babamı en az kan dökerek nasıl alaşağı edeceğimi çok iyi bildiğimi söylersem bana güvenin."

Arges öne doğru eğildi ve bunu özellikle dudaklarını görebilmek için yaptığını fark etti, "Birlikte çalıştığın insanlar mı?" diye tekrarladı.

Ona dudaklarını görmesinin bir önemi olmadığını söylemek istedi. Bilmediği bir dilde konuşuyordu. Ama hırçın ve yorgun olmak yerine, "Yıllardır birlikte çalışan bir grubumuz var. En iyi plan bu."

"O zaman birini Alfa'ya nasıl sokmamızı bekliyorsun? Seni zar zor çıkardık." Mira sanki sorun daha da büyüymüş gibi ellerini iki yana açtı. "Tabii sen ve arkadaşlarının bunun için bir planınız yoksa?"

Yapmadılar. En azından o öyle düşünmüyordu.

"Sorabilirim." "Lütfen sor."

Anya ayağa kalktı, Ace'le konuşabilmek için biraz uzaklaştı ama sonra masaya geri dönüp kaseyi alarak yanına götürdü.

Arka duvara doğru ilerlerken, duvar hareket edince başladı. Panel hareket sansürlü olmalıydı ve diğer tarafta devasa bir bahçeyi ortaya çıkarmak için kayarak açıldı. Ama daha da iyisi, bunun üzerinde cam bir tavan vardı.

Tüm o metaller araya girmeden çok daha kolay mesaj gönderebilirdi. Bu mükemmeldi.

"Bitsy," dedi bir lokma daha çiğneyerek. "Ace'e bir mesaj gönder ve bağlantı kurup kuramayacağımızı sor."

"Tamamdır." Kelimeler bitkilerden fışkıran küçük kalplerle birlikte süzülüyordu. Belli ki Bitsy'nin keyfi yerindeydi. Yakında Byte'ı ve o geçmişin ne olduğunu soracaktı. Ama şimdi değil.

Bahçede durup cama bakarken uzakta bir gölge gördü. Ve o bedeni nerede olsa tanırdı. Gözleri ona kilitlendiği anda devasa gölge kırmızı bir ışık saçtı, sanki ona baktığını biliyordu.

Elini sallayarak onun da bu hareketi taklit etmesini bekledi. Bu mesafeden bile kendini daha iyi hissediyordu.

Orada olduğunu biliyordu. Suyu girmesini ve onu tekrar görmesini bekliyordu.

Ace hızlıca bir mesaj yazarken baloncuklar belirdi. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biraz meşguldüm."

"Bir sorunumuz var."

"Ne demek istiyorsun, bir sorunumuz mu var? Yeni adam şehre giremedi mi?"

Bitsy, mesaj gözlerinin önünde belirmeden önce tereddüt eder gibi oldu. Kalbini kıran uzun bir mesaj. "O öldü, Queenie. Onu gönderdik, tıpkı planladığımız gibi, ama baban her şeyi kilitledi. Bir an oradaydı ve sonra tek gördüğüm hiçbir şeydi. Hackledikten sonra görüntüleri gördüm. Baban adamlarından birine onun kafasını kestirmiş ve diğer insanların bulması için limanda bırakmış. Bu bir mesajdı. Babanın yoluna kim çıkarsa? Ölür."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Omurgasından aşağı bir ürperti indi ve nedenini tam olarak kestiremedi. Babası her zaman acımasız olmuştu. Ama bu? Bu daha önce hiç olmadığı kadar acımasızdı.

"Her şey bitti."

Kelimeler gözlerinin önünde oynadı ve ağzından kaçırmadan önce altı kez okumak zorunda kaldı, "Bitti mi? Ne demek bitti?"

"Kimse bizimle çalışmak istemiyor. Başka birini bulmaya çalışıyorum ama kimse risk almak istemiyor. Çok fazla insan öldü ve herkes bunu biliyor. Babanın bıçağı sırtımızdayken suda ölü gibiyiz."

"Bitmiş olamaz. Çok yaklaştım, Ace. Bize yardım etmek isteyen başka insanlar buldum. Şimdi benden vazgeçemezsin. Beni duyuyor musun?" Neredeyse bir şeye vurmak istiyordu. Elindeki kâseyi fırlatmak ve yerde paramparça olmasını izlemek istiyordu. "Bunun içinde kalmana ihtiyacım var. Benimle birlikte."

Sessizlik. Diğer uçtan o kadar çok sessizlik geliyordu ki kulak çınlaması başladı. Ya da belki de bunun nedeni

Odada onunla birlikte başka biri daha vardı ve o yine yalnızdı.

Her zaman yalnızdı. Şimdi Ace de onu terk edecekti ve kimse babası için bir şey yapmayacaktı. Hiç kimse hiçbir şey hakkında hiçbir şey yapmayacaktı... hiçbir şey.

Elleri titreyerek, muhtemelen Mira'nın sahip olduğu birkaç kaseden birini kırmadan önce kaseyi yere bıraktı. "Ace?" diye tekrar denedi. "Ace, konuş benimle."

Bitsy yağmur damlalarının ekranda oynamasına izin verdi ve işte o zaman Ace'in aramayı kestiğini anladı. Arkadaşından herhangi bir yardım alamayacaktı. Başından beri olduğu gibi bu işte de yalnızdı.

Sertçe yutkunarak, sesin boğazına baskı yaptığını hissetmesine rağmen ağlamamaya çalıştı.

Ta ki Bitsy yüzünün önüne bir ok koyana ve gölgenin çok ama çok daha yakına geldiğini görene kadar. Daios camın diğer tarafındaydı, hâlâ onun biraz üzerindeydi. Ama perdeli elini cama bastırmıştı. Ve biliyordu, sadece biliyordu, ona ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bardağa uzanarak elini karşı tarafa bastırdı, sanki ona tutunuyormuş gibi. Ya da belki de onu bir arada tutuyormuş gibi.

Daios

H Ona nasıl hissettiğini nasıl gösterecekti? Sadece vücut dilinden anlaması gereken bir kadın için bu imkânsız bir istek gibi görünüyordu. Daios bu konuda iyi değildi. kimseye bir şey söylemezdi. Hiçbir zaman konuşkan biri olmamıştı, daha çocukken bile. Annesi onun bir taş duvar kadar sert, kıpırtısız ve bazen de biraz soğuk olduğunu söylerdi.

İnsanlara ne istediğini gösterebilecekken onlarla sohbet etmenin bir değeri olduğunu düşünmüyordu. Tabii ki bu onu kadınlar konusunda pek ileriye götürmemişti. Ve küçük achromo'suyla da çok uzağa gidemezdi.

Ne de olsa Anya oldukça iyi yerleşmişti.

Bunun onu ne kadar üzdüğünden nefret ediyordu. Mantıken, Daios elindeki bir görevle daha iyi çalıştığını biliyordu. Onun tesiste nasıl çalıştığına baktı ve bunun onu

Ona ihtiyaç duyulduğunu daha rahat hissediyordu. Hatta bunu anlıyordu, çünkü kendisi de ona çok benziyordu.

İ çekerek kanadını bu küçük, derin deniz kanyonuna ken tozun üzerinde gezdirdi. Ŗu anda o da aynı Ŗeyi yapıyordu. Kendini meŖgul tutarak duygularını ve dŖncelerini yatıŖtırmaya alıŖıyordu.

Yine de bu, zihnini meŖgul eden bir görev değildi. Tek yapması gereken, eğer varsa, deniz tabanındaki kayıp eŖyaları ortaya çıkarmaktı. Ve kuyruğuyla tozu havalandırmak kesinlikle ona yapacak bir iŖi varmıŖ gibi hissettirmiyordu. Onun yerine tek dŖnebildiėi Ŗey oydu.

Ondan uzaklaŖması istenmeyen yan etkiler yaratmıŖtı. İmgelemler geri gelmiŖti. Akıntılarda yüzen tüm o l bedenlerin anıları, hepsi onun yaptıkları yüzünden. Hepsi de kendi nefreti söz konusu olduğunda kendini kontrol edememesinden kaynaklanıyordu. Ŗu anda bile o buz gibi parmakların omuzlarını kavradığını, hâlâ orada olması gereken elini çektiğini hissedebiliyordu.

"Daios," diye fısıldadılar. "Gel, intikamını al." Bunu yapmak istemedi. Evine geri dönmek istiyordu, Altın glŖl bir kadına ve kendisinininkini hafifleten bir ruha. Daha birkaç hafta önce bu kadının bir akromo olmasının utanç verici olduğunu söyleyebilirdi. Kendisine bu bağlantıyı koparmasını ve onun siren çağrısından kurtulmasını söylerdi.

Ama Ŗimdi? Ŗimdi onun gülümsemesinin ıŖıėında durmanın ve neŖsesinin parıltısının tadını çıkarmanın ne demek olduğunu biliyordu. Onunla geçireceği birkaç dakika için tüm denizi takas edebilirdi.

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Bu sözler Daios'u fğ halinden çıkardı. Sarı bir yüzgeç baŖının üstünden aŖaėıya doğru sarktı, ancak pençeleriyle ona doğru hamle yaptığında uzaklaŖtı.

"Mira buranın Byte ve Bitsy gibi droidler için bir çöplük olduğunu dŖnyor," diye homurdandı. "Eğer onların... akrabalarından birini bulabilirsek, o zaman memnun olacaktır."

Maketes onun önünde yüzüyor, kuyruğunu sallayarak akıntıda yatmasını sağlıyordu. Kollarını başının arkasına koymuş, okyanusun onu kollarının arasında tutacağına tamamen güveniyordu. Keşke okyanus da Daios'tan bu kadar memnun olsaydı.

"Ah doğru," Maketes kafasından bir düşünceyi çekip çıkarır gibi ellerinden birini havaya kaldırdı. "Fabrikatörler. Onlara böyle diyordu. İnsanların yapabildikleri büyüleyici, değil mi? Bu kadar ilginç insanlar olacaklarını hiç düşünmemiştim."

"Öyle değiller," diye homurdandı.

"Özellikle bir tanesini çok etkileyici bulmuşa benziyorsunuz. Yoksa kubbenin etrafında ne kadar çok takıldığınızı kimsenin fark etmediğini mi düşünüyorsunuz?" Yüzüne gülünç bir ifade vererek suyun içinde döndü. "Son zamanlarda çok huysuzsun, Daios."

"Üzülüyorum." Daios duygularını kelimelerinden uzak tutmak için elinden geleni yaptı ama Maketes'in onun içini görebildiğini biliyordu.

Kardeşi sırttı, yüzünde tam bir zafer ifadesi vardı. "Hiç mi hüzünlü değilsin? Dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi kendini denizde sürüklerken değil miydin? Kapsülümüzden ayrılmanı sağlamakta hiç bu kadar zorlanmamıştım. Akromoslar ilk evimizi bulduğundan beri. Bunun bana ne düşündürdüğünü biliyor musun?"

Umurunda değildi. Kardeşinin ne düşündüğünü bilmek istemiyordu ve Maketes'in kendisine ne söylediği de kesinlikle umurunda değildi. Ortada bir hikâye yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Homurdanarak Maketes'in yanından geçti ve mezarlığın henüz araştırmadıkları bir bölgesine doğru ilerledi. Ama kardeşinin bu sataşmadan vazgeçmeyeceğini biliyordu. Elinde parçalayacak bir şey olduğundan bu kadar eminken olmazdı.

"Daios," diye seslendi Maketes, isminin her bir sesini çıkararak. "Kadından hoşlanıyorsun! Daha önce tanıştığımız diğer tüm akromolardan çok daha fazla."

"Bilmiyorum."

"Onu izlediğini görmediğimi mi sanıyorsun? Mira'nın evi camdan. Gözlerinin her zaman onun üzerinde olduğunu görebiliyorum. Sadece o sana bakarken değil." Maketes yine onun yanında süzülüyordu, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. "Seni o kadar çok izlemiyor. Bunun nedenini merak ediyorum?"

"O bir akromo. Çevresinin farkında değil ve bizim doğal yeteneğimiz olan suyun içinde uzağı görme yeteneğine sahip değil." En azından kendi kendine böyle söylüyordu.

Çünkü onun kendisine istediği kadar bakmadığını fark etmişti. Daios, onun güzel gözlerini görebilme umuduyla günde birkaç kez cam kubbenin yanında yüzüyordu. Ama hayır, o kadar şanslı değildi. Eğer kız ona gün aşırı bakıyorsa, bu bir sürprizdi.

"Arges iyi uyum sağladığını söyledi ama kendisi biraz keyifsiz görünüyor. Acaba ikiniz de aynı sebepten dolayı mı suratsızsınız?"

"Biz değiliz," diye tersledi Daios. "Bu çok saçma."

"O kadar emin misin? Çok uzun bir süre birlikte yalnız kaldınız." Maketes iki elini yüzünün iki yanına bastırarak yanaklarını öne doğru bastırdı. "İçine girdiğiniz her şeyi hayal edebiliyorum! Çok fazla... sohbet."

Maketes'in ne demek istediğini biliyordu ve konuştuklarını kastetmemiştir. Ama yine de içinde bir parça, "Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum," demek için öne atıldı.

"Sen..." Maketes kaşlarını çattı ve vücudunu suyun içinde dik duracak şekilde büktü. "Ne demek istiyorsun?"

"I..." Bıkkın bir halde yüzünü işaret etti. "Bu." "O çirkin yüzün yüzünden mi konuşamıyorsun?"

Hırlayarak tekrar aramaya başlamak için arkasını döndü. "Söylediğimi unut."

"Hayır, hayır, özür dilerim. Durumla dalga geçmek istememiştim. Daha önce bir kadın için dilinin tutulduğunu hiç görmemiştim." Maketes ileri atıldı, dikkatlice

Daios'a dokunmak ve onu daha da kızdırmak, ama açıkça destek göstermek istiyordu. "Onunla konuşamıyor musun? Onu buraya getirdiğinde iyi görünüyordun. Seni onunla konuşurken gördüğüme eminim."

"Bu farklıydı."

Sadece ikisi olduğunda daha kolaydı. Onun halkının kendi halkına yaptığı onca şeyi düşünmüyordu. Kız güldüğünde ya da bakışlarını onunkilere kilitlediğinde aralarındaki farklılıkları fark etmiyordu bile. Kızın, ona rahatsız olduğunu unutturan bir tarzı vardı.

Ama burada? Her şey farklıydı.

Herkes sürekli ona bakıyordu. Sanki patlamasını ve onu öldürmesini bekliyorlarmış gibi. Ve o bundan hoşlanmıyordu. İnsanların ona zarar verebileceğini düşünmelerini istemiyordu, bunu düşünmüş olmayı bir kenara bırakın.

Evet, Akromos'tan nefret ediyordu. Onun halkı bu denizin başına belaydı ve hepsinin öldüğünü görmekten mutluluk duyardı. Ama ondan değil. Ve bunu yaparken herkesin onu yargılamasına aldırmaksızın, kendi başına üstesinden gelmesi bile garip bir duyguydu.

"Pekâlâ," dedi Maketes, sesi alçak ve yavaştı. "Neden... pratik yapmıyoruz?"

"Ne?"

"Sevgili Bayan Anya'yımışım gibi davran." Kirpiklerini kırıştırdı, solungaçları sanki kendini bir dişiye daha çok benzetmeye çalışıyormuş gibi boynuna doğru düz bir şekilde çırpındı. "Ah, Daios, seni haftalardır görmüyorum!"

Maketes'e bir, iki kez göz kırptı, sonra da "Hayır," diye homurdandı.

Kardeşi yine onun önünde yüzdü ve sanki Daios'un yüzerek uzaklaşmasını engelleyebilecekmiş gibi tüm yüzgeçlerini yana doğru açtı. "Bu işi ciddiye alıyorum. Eğer yapmak istediğin buysa onunla nasıl konuşacağın konusunda pratik yapmalısın. Konuşma konusunda iyiyimdir."

"Hayır."

"Ben senden daha iyiyim." Hatta Maketes kollarını uzatarak Daios'u olduğu yerde kalmaya zorladı. "Bana ihtiyacın var, Daios. Bırak yardım edeyim."

Kimsenin ona yardım etmesini istemiyordu. Biraz debelenmek ve sonra bunu kendi başına çözmek istiyordu. Ama Maketes haklıydı, o daha iyi bir konuşmacıydı...

İç geçirerek gözlerini Maketes'in başının üzerinde yuvarladı ve gururunu bastırmaya çalıştı. "Onun arkadaşlığını tercih ettiğimi ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bitti mi?"

"Diğer herkes." Bunu söylemek neden bu kadar zordu? Tek yapması gereken kelimelerin dilinden dökülmesine izin vermektir. Hepsi bu kadardı. Ama bunun yerine, kelimeler boğazının arkasına baskı yaparak, gerçekte nasıl hissettiğini birine söylemenin sadece felaketle sonuçlanacağına dair bir uyarı gibi duruyordu.

"Oh, şey, bu yeterince kolay. Ona sadece onu özlediğini söyleyebilirsin."

Daios Maketes'e baktı. Kardeşinin ifadesi yumuşamış, kaşları aşağı inerek gözlerinin arasında kırılganlıklar oluşturmuştu. Neredeyse bir acıma ifadesiydi bu, ama çok fazla bakmayı reddetti.

"Ben..." Cümlesini bile tamamlayamadı.

Elbette onu özliyordu. Onu uzaktan görebilmesine rağmen, onunla son konuşmasından bu yana bu his her geçen gün artmıştı. Solungaçları yeterince hava ememiyormuş gibi hissediyordu ve ne yaparsa yapsın geceleri yorulmuyordu. Bedeni bitkin düşmüştü ama zihni onun gün boyunca ne yaptığını merak ediyordu. Burada rahat olup olmadığını. Tek istediği onunla konuşmakken, Mira ve Arges kafasını onun ne kadar tehlikeli olduğuna dair hikâyelerle dolduruyor muydu?

Sadece onun sesini duymak istiyordu. Ve bu bile başlı başına dehşet vericiydi.

Maketes başını yana eğdi. "Onu özlüyorsun. Oldukça fazla, öyle görünüyor."

Etraflarındaki toz bulutu dağıldı. Daios nefes almaya bile cesaret edemiyordu çünkü aniden her şey önüne serilmişti. Onu özlemişti ve bunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Her şeye bu kadar şaşırmak aptalcaydı ama yine de şaşırmıştı.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Maketes belindeki yüzgeçleri oynatarak biraz daha yaklaştı. "Onu özlemek seni zayıf yapmaz kardeşim. Ama ona söylemelisin. Belki o da seni en az senin onu özlediğin kadar özliyordur."

"Bunu ikimizin de bilmesine imkân yok."

"Sanırım senin için ona sorabilirim, ama bu biraz çocukça olur, sence de öyle değil mi? Onunla konuşmalısın, Daios."

"Bunu yapamam." Bu çok riskliydi. Ya onu hiç özlemediyse? Onu en azından ona benzeyen birine geri vermişti. Mira'nın kapsülü sıcaktı ve orası da güvenliydi.

Ne olursa olsun, buradaki pek çok insan onun için daha uygundu. Ona nasıl hissettiğini nasıl söyleyeceğini bilmeyen, hatta ona söylemek istediği sözcükler olduğunu bile bilmeyen tek silahlı savaşıdan daha kolay bakabilirlerdi. Onsuz daha iyiydi, tıpkı onun da onsuz daha iyi olduğu gibi.

Burası onun yeri idi. Riskli işleri kabul etmesi ve evinden kaçması gerekiyordu. Her zaman böyle olmuştu.

Ve her zaman olması gerektiği gibi.

Başını sallayarak solungaçlarındaki tozu sertçe dışarı attı ve Maketes'e döndü. "Olduğu yerde iyi."

Maketes inledi. "Ah, seni inatçı yüzgeçkafa! Belki de seninle birlikte olsaydı daha iyi olurdu!"

Buna bir an bile inanmadı. Çünkü eğer inanırsa, hemen o cam kubbeye geri dönerdi. Onu tekrar alıp götürür, denizin o kadar altına gömerdi ki kendisinden başka kimse onu bir daha bulamazdı.

Daios bu düşüncelerin yanlış olduğunu biliyordu. Sapkınca. Değer verdiği birine yapılacak korkunç şeylerdi ve bu yüzden kendini ondan uzak tutmak zorundaydı. Bunu ona yapamazdı.

"Aramaya devam et," diye homurdandı. "Daha derine gidiyorum." "Daha derine gidemezsiniz ve bunu biliyorsunuz. Biz çok üzerindeyiz bizim bölgemizin sınırında. Derinlik Süvarilerinin bu işe karışmasına gerek yok." Maketes kaşlarını kaldırdı. "Tabii yine onlara doğru gitmiyorsanız?"

Bir süredir derinlik sarmalayıcıları hakkında düşünmemişti ama... Belki de o kadar kötü bir fikir değildi.

"Belki de I gerekir aramak dışarı onların tedaviler," mırıldandı. "Kafamı boşaltabilir."

"Daios..."

Kardeşinin endişelendiğini biliyordu. Kafası en son bu kadar karıştığında, derinsürücüleri bulmak için karanlığa doğru yola çıkmıştı. Onlar deniz tabanının dibindeki gaz deliklerini koruyan birkaç kişiydi. Dumanları solumanın onlara geleceğe dair vizyonlar ve başka kimsenin göremediği manzaralar sağladığını iddia ediyorlardı.

Daios bunu yaptığını hiç fark etmemişti. Onun yerine, yüzmesine izin vermişti. Zihninde, terazisinde, her şey kayboldu, böylece var olmak zorunda kalmadı.

Baş döndürücü bir duyguydu. Ve bağımlılık yapan bir şeydi.

Bir süre için kendini ona kaptırdığını biliyordu ama asla onun adına karar vermesine izin vermemişti. Ya da en azından kendine böyle söylüyordu.

Maketes onu biraz fazla yakından izledi ve o sürüklendiği günlerde ne kadar ileri gittiğini merak etti.

"Ben sadece..." Maketes yutkundu. "Sadece çok uzağa gitmediğinden emin olmak istiyorum."

"Yapmayacağım."

Ama muhtemelen yapardı. Eğer kendine karşı dürüst olacaksa, derinsürücüler ona kendi halkından daha çok aile gibi geliyordu. Belki de bunun nedeni az konuşan yaratıklar olmalarıydı. Ya da belki de her zaman

kendi sorunlarına çok yakın nedenlerle kendilerini karanlığa gömdüler.

Kardeşine hızlıca başını sallayarak kuyruğunu büktü ve yola koyuldu. Hiç ışık kalmayana kadar daha da derine battı. Karanlığı araştırırken sadece vücudundan gelen soluk kırmızı parıltı vardı.

Düşüncelerinde kendini kaybetti. Zihninde isyan ediyorlardı. Ona nasıl hissettiğini ve onun kendisi için ne ifade ettiğini söylemeyi düşündükçe duyguları inip çıkıyordu. Ona karşı uzun zamandır hiç olmadığı kadar özgür hissettiğini söylemek istiyordu. Onu yargılamıyordu. İkisi arasında reddedilme korkusu yoktu çünkü onun ne kadar kana susamış olduğunu ve yaptığı tüm hataları bilmiyordu.

Ama bunları nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Daios paslanmış bir metal parçasını yerden kaldırdı, sonra bir alüvyon püskürterek deniz tabanına geri düşmesine izin verdi. Burada vaktini boşa harcıyordu. Bunu biliyordu. Mira da biliyordu. Ve yine de onu beladan uzak tutmak için bu göreve göndermişti.

Derinlere tek başına inmemiş olsaydı, bunu neredeyse başaracaktı.

Daios'un kendisine doğru akan bir akıntı olduğunu fark etmesi için sadece bir saniyesi vardı. Kas ve öfkeden oluşan katı bir duvar ona çarpıp onu uçurumun daha da derinlerine sürüklerken kuyruğunu vücuduna doğru sıkıca kıvırdı.

Anya

Anya yanağını masanın üzerine koydu ve iki droidin birbirleriyle etkileşimini izledi. Bitsy yüksek sesle konuşamıyordu, ki Byte ona bu konuda bilgi vermişti. olabilir yap. Bu yüzden ve iki Droidler sona erdi yukarı konuşmak içinde Projeksiyonlar.

Birbirlerini son gördüklerinden bu yana neler olduğunu anlatıyorlarmış gibi görünüyordu. Sadece önemli noktaları. Byte'ın duvara yansıttığı görüntülerin çoğu denizin altından gelen görüntülerdi. Başlarının üzerinde yüzen dev balinalar, küçük metal gövdesine dolanmış mürekkep balıkları ve suyun daha da derinlerine nasıl sürüklendiği.

Buna karşılık Bitsy Alfa'yı yansıtıyordu. Onlara tüm şehri gezdirdi ve Anya vazgeçmeden önce bir süre hem Mira'nın hem de Arges'in dudaklarını okumaya çalıştı. Mira ona bakmıyordu. Mira ona bakmıyordu.

gözlerindeki coşkuyla altın şehri yansıtıyordu. Arges onun dudaklarını okuyabildiği dili bile konuşmuyordu, bu yüzden onun ne söylediğini düşündüğünün bir önemi yoktu.

Bunun yerine başını masanın üzerine koydu ve kendini kötü hissetmemek için elinden geleni yaptı.

Bir süredir böyle hissediyordu ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Şehirden kaçmıştı. Şimdi burada, onunla aynı şeyi isteyen bu insanlarla birlikteydi. Babasını alaşağı etmek ve Alfa'yı yeni bir imajla yeniden inşa etmek niyetindeydiler.

Elbette tehlikeliydi. Zayıfların hiç rahatsız edilmeden gitmesini istiyorlardı ve Anya kimseyi buna ikna edip edemeyeceğini bilmiyordu. Ama en azından artık burada olduğuna göre bir umut vardı.

Ne yazık ki bunun hiçbir anlamı yoktu. Ace onunla konuşmuyordu. Kimse onun düşüncelerini duymayı umursamıyordu çünkü o her zaman bir piyondan başka bir şey olmayacaktı. Ne yapmak istediklerini zaten biliyorlardı.

Bu onu nerede bıraktı? Tek iletişim aracı uzun zamandır kayıp olan biriyle konuşurken uzaklara bakıyordu... Byte'a ne diyordu ki? Droidlerin sevgilileri var mıydı?

İç geçirerek başını onlardan biraz uzaklaştırdı ve camdan yukarı baktı. En azından her gün Daios'u bir anlığına görebiliyordu. Cam kubbenin yanında sık sık yüzüyordu. Ne zaman göz göze gelseler ona başını sallıyor ve vücudunu onun görüş alanından uzaklaştırıyordu. Tıpkı eskiden yaptığı gibi.

Tüm o ilerleme ivmesi kaybolmuştu. Belki de adamın onu görmek bile istemediğinden endişeleniyordu. Onu kurtulmak istediği bir paket gibi teslim etmişti. Sonra da okyanusta kaybolmuştu.

Nasıl hissetmesi gerekiyordu? O öpücükten, ona dokunma şeklinden ve kollarında nasıl parçalandığından sonra... Onu terk etmiş ve gitmişti, sanki artık onun yanında olmak istemiyormuş gibi. Konuştukları onca şeyden sonra.

Belki de babasının gemileri onları bulamasın diye ortalıkta görünmezken o sadece eğleniyordu. Belki de kendisini görececek birine ihtiyacı olan bir adamı gören tek tuhaf kişi oydu.

Tıpkı birinin onu görmesini istediği gibi.

Nefesini üflediğinde, zar zor duyulan konuşma mırıltısının kesildiğini fark etti. Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki odanın geri kalanından haberdar olmayı unutmuştu.

Doğrulup saçlarını yüzünden uzaklaştırarak olaya dahil olmuş gibi görünmeye çalıştı. En azından ne söylediklerini tahmin edebiliyordu. Bitsy onlara Alfa'yı gösteriyordu, bu da muhtemelen evinin bulunduğu şehri sordukları anlamına geliyordu. Yine de ona sormaya gerek yoktu. Droid'e sorabilirlerdi.

Any'a'yı anlamak Bitsy ya da Byte'ı anlamaktan biraz daha zordu. Sözleri belki biraz farklı söyleniyordu, sadece insanların rahatsız olmasına yetecek kadar. En azından Bitsy kafasının üzerinde değilken onunla yüzleşmeye odaklanmak zorundaydılar. Ve tabii bir de Bitsy'nin onları duyamayacağı bilgisi vardı.

Belki de çok yorgundu. Normalde bu kadar umursamazdı.

"Ah, doğru ya," diye okudu Mira'nın dudaklarından. "Bitsy -" ve sonra pek bir anlam ifade etmeyen bazı kelimeler çünkü Mira masadaki droidlere bakmak için eğilmişti ve ağzı artık Any'a'ya dönük değildi.

Bitsy'nin ona doğru hücum edip koluna tırmandığını düşününce, Mira'nın konuşabilmeleri için küçük droidi kaldırmasını emrettiğini varsayabilirdi.

Mercek gözünün üzerinden indi ve Any'a yüzünde sahte olduğunu hissettiği bir gülümsemeye çalıştı. "Üzgünüm, bu konuşmanın bir parçası olmamın gerekli olduğunu düşünmedim."

Mira yüzünü buruşturdu. "Böyle hissetmenizi hiç istemiyoruz ve öyle göründüyse özür dilerim. Bitsy

bize evinizin içini gösteriyorsunuz. Büyüdüğüm yerden çok farklı."

"Beta mı?"

Mira omuz silkti. "Hepimizin parçalanmaya yüz tutmuş teneke kutularda yaşadığımızı sanıyordum."

Doğru. Tabii ki Alfa herkesin böyle düşünmesini istiyordu. İhtiyaç duydukları son şey, diğer şehirlerin özellikle yeşil ve hayat dolu bir şehir olduğunu fark etmeleri idi.

"Babam insanların ne kadar malımız olduğunu bilmesini istemiyordu." Ellerini kucağında evirip çevirerek titremelerini engellemeye çalıştı. "Alfa'yı sadece zenginlerin ve daha iyi durumda olanların gidebileceği bir ütopya olarak tutmak istiyordu. Böylece, doktor ya da sanatçı gibi yetenekli birine ihtiyaç d u y d u ğ u n d a , ona başka hiç kimseye verilmeyen bir hediye veriliyordu. Bu da insanları kontrol etmeyi çok kolaylaştırıyordu."

Mira'nın yüz ifadesinden bir şüphe gölgesi geçti. Bakışlarını yarısı suyun içinde, yarısı da ay havuzunun iniş alanında bulunan kadınlara çevirdi.

Belki de onun yüz ifadelerini anlamadığını düşünüyorlardı ama Anya hayatının büyük bir bölümünü başkalarını gözlemleyerek geçirmişti. Dudak okumayı bilmek zorunda olduğu kadar yüz okumayı da bilmek zorundaydı. Az önce söylediği şey onları endişelendirmişti, olması gerektiği gibi.

Dikkat çekmek için eline öksürerek Bitsy'yi ayarladı, böylece birçok kelimeyi çok hızlı bir şekilde okumak daha kolay oldu. "Bir sorun mu var?"

Mira dudağını ısırды, bu endişe verici hareket Anya'ya ne söyleyeceğini zaten anlatıyordu. "Bu noktada ne yapacağımızdan emin değiliz. Bağlantınızın zaten sahip olduklarından daha fazlasını yapamayacağını söylüyorsunuz. Şehre girmenin kolay bir yolu yok. Arkadaşınız olmadan propaganda fikrinizi kullanamayız. Ve eğer söyledikleriniz doğruysa, babanızın sizi geri almaya pek niyeti yok."

"Kayıp olmamın sadece onun Undine'lerin tehlikeli olduğu fikrini yaymasına yardımcı olduğunu

söyleyebilirim."

yavaşça başını salladı. "Tüm bunların gerçekliğine bir bakın. Elinde Daios'un beni kaçırdığı görüntüler var. Şehir halkına, zayıfların ellerinden gelse çocuklarının etiyile ziyafet çekecek tehlikeli canavarlar olduğu çoktan söylendi. Diğer şehirlere yapılan saldırıların görüntülerini görmüşler. Ve şimdi de ben kayboldum."

"Yani tek seçeneğimiz seni geri getirmek." Mira yine de kaşlarını çatı. Sanki bu plandaki kusuru o bile duymuştu.

Bitsy objektifin her tarafına uyarı sinyalleri gönderirken bile Anya, "Beni geri alamayız," diye cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse, şehre dönmeme izin vereceğini sanmıyorum. Artık öldüğümü söylemek onun için daha kolay."

Tüm bunların en kötü yanı da buydu. Kızının öldüğünü iddia etmek daha kolaydı. Şehit rolünü oynamak onun için daha kolaydı, sevgili kızını kaybetmiş ve sadık şehrinin yardımını olmadan bunu atlatması mümkün olmayan bir baba.

Onun en büyük hayallerinin içine düşmüşlerdi ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydılar.

Arges'in solungaçları alevlendi ve sonra düzleşti. "Kardeşlerimi arayacağım. Belki onların bir fikri vardır."

Mira gitmeden önce ona bir öpücük verdi. Bu öpücük Anya'nın yanaklarını kıpkırmızı yapmıştı ve nedenini bilmiyordu. Ama sonra, evet, öyle hissetti. Onlara her baktığında kıskançlık yüreğini yakıyordu. Onlar için her şey çok kolaydı ve kendisi ile onun varlığını unutmuş başka bir kadın olmasını dilediğinde onların etkileşimlerini izlemek çok acı vericiydi.

Anya ayağa kalkıp küçük bahçe alanında dolaşırken Bitsy başının üzerinde kıpırdandı. Bunun büyük ölçüde genişletilmesi gerekiyordu. İki insan bir insandan çok daha fazla yiyecek tüketiyordu. Eğer bir süre daha kalacaksa, daha fazla bitkiye ihtiyaçları vardı. Daha fazla alana.

Ne yazık ki, bu pek kolay olacak gibi görünmüyordu.

Bitsy yüzünün önüne arkasını gösteren bir ok koydu. Tabii ki Mira onu takip edecekti. Elbette, o da

Ayrıca Mira her ne hakkında konuştuysa onun hakkında konuşmak istiyorum.

İç geçirerek döndü ve yüzüne o sahte gülümsemeyi yaptırdı. "Merhaba. Sanırım gitti?"

Hâlâ nasıl 'Arges' diyeceğini bulamamıştı. Undine'ler dudaklarını öyle tuhaf bir şekilde kullanırlardı ki, kulağa nasıl geleceğini tahmin etmek zordu. Birkaç kez söylemişti ama adamın gözlerinin nasıl kısıldığını görünce yanlış söylediğini anladı.

"Dışarı çıkıyor." Mira duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayak bileklerini de çaprazlamıştı. "Demek buradasın. Daios'un seni tuttuğu yer yerine bizimle olmanın rahatlatıcı olduğunu tahmin edebiliyorum."

Bu konuyu birkaç kez açmıştı ve her seferinde Anya'yı garip bir şekilde savunmaya geçirmişti. "O kadar da kötü değildi."

"Bahsettiğiniz tesis mi? Araştırdım. Yaptığınız diğer şeyleri bir kenara bırakın, ısınmak için bile yeterli gücünüz yoktu. Bu yüzden kolay olduğunu hayal edemiyorum. Özellikle de..."

İşte o zaman Mira konuşmayı keserdi, sanki Daios hakkında bilgi arıyormuş gibi. Anya Alfa'da böyle insanlar tanıyordu. Kendileri asla bir şey söylemeseler de dedikodularla her zaman ilgilenirlerdi. Muhtemelen kendilerine güç verdiğini düşündükleri için bilgi biriktirirlerdi.

Ne yazık ki, Mira'ya güç verdi. Ve kimseye bir şey söylemek istemiyordu ama...

Bir arkadaş istiyordu.

Bitsy, Mira'nın etrafına "Ona güvenebilirsin" yazan büyük bir daire çizdi.

Derin bir nefes alarak cam kubbeye baktı ve başının üzerinde yüzen tanıdık kırmızı pullu bir kadın olmasını diledi. "Beni güvende hissettiriyor."

Bitsy birkaç ünlem işaretinin ve kahkahadan titreyen bir kişinin hareketli figürünün altını çizmek zorunda kaldı. O

başının üstündeki camın yansımasında Mira'nın kahkaha atan görüntüsünü görebiliyordu.

Bırak gülsün. Nasıl hissettiğini anlamak için diğer kadına ihtiyacı yoktu.

Ama sonra Bitsy daha ısrarcı oldu ve Mira'ya döndü.

Kızıl saçlı kız birden sessizleşti, şok olmuş, dehşete düşmüş ve belki de biraz hasta olduğunu belli eden bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bekle, şaka yapmıyorsun değil mi?"

Anya başını salladı. "Hayır, değilim. Orada bulunduğum süre boyunca kendimi çok güvende hissetmemi sağladı."

"Yine de çok büyük. Onu ilk gördüğünde çok korkmuş olmalısın."

Anya öyle olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Daios'u biraz daha iyi tanıdığı için, onu ilk gördüğü ve bir canavar olduğunu düşündüğü anları hatırlamak zordu. Ama hiç dehşete kapıldığını sanmıyordu.

"Pek sayılmaz." Omuz silkti. "O benim en iyi kaçış seçeneğimdi. Ben gerçek canavarlarla büyüdüm, Mira. Neler yaptıklarını ve ne kadar korkunç olduklarını gördüm. Ne kadar güçlü olabileceklerini bildiğimde bir undine o kadar da kötü görünmüyordu. Sanırım bir koruyucu arıyordum ve o da bu role çok iyi uyuyordu."

Adamın dudaklarının hayaleti tenine baskı yapıyordu. Onu daha da yakına sürükleyen o güçlü kolun kuvvetini hâlâ hissedebiliyordu. Pençelerinin etine yaptığı baskıyı. Ama onun yanında kendini bu kadar yumuşak hissetmesini sağlayan sadece bu anılar değildi. Aynı zamanda uyandığında saçları karışmasın diye pençeleriyle saçlarını okşamasıydı. Sesinin gerçekten duyabildiği alçak mırıltısı ve ona baktığında yumuşama şekliydi.

"Hiç bu kadar değer verildiğimi hissetmemiştim," dedi, sesinin duyulacak kadar yüksek olduğundan bile emin değildi. "Bunun delilik olduğunu biliyorum. Tanımadığım biri, pek sayılmaz. Daha önce

Onunla hayatı ya da nereden geldiği hakkında çok konuşmadım. Mücadelelerini, ailesini ya da büyümenin onun için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim onun özünde..." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Buradakiyle aynı şey."

Mira onu geniş gözlerle izledi ve belki de diğer kadının ona inanmayacağını düşündü. Belki de tüm bu sözler yalan gibi gelecekti.

Ama sonra Mira başını salladı, yavaşça ama yine de başını salladı. "Arges beni ilk kaçırdığında, beni de su altındaki bir tesise götürdü. Türümüze sırt çevirmeye ikna edip edemeyeceğini görmek için beni diğerlerinden uzakta sakladı. Ama sonra bir şey oldu. Onun direncini, onu o yapan metanetli vahşiliğini gördükçe, bu beni çağırdı. Buradaki bir şeyin onların içinde yaşayan şeyle aynı hissettirdiğini söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum."

Anya, Mira'nın da elini kalbine bastırdığını gördü ve içinde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti. "Böyle bir şey olmamalıydı."

"Belki de değil. Baban bunu hissettiğimiz için bize iğrenç derdi." Mira omuz silkti. "Ama ben hiçbir zaman kurallara uymadım ve şimdi de uymayacağım. Yine de Daios hakkında böyle hissettiğine inanamıyorum. Berbat biri."

Küçük bir kıkırdama duyuldu, sonra bir tane daha. Çok geçmeden Anya neşesi üzerindeki tüm kontrolünü kaybetti. Kahkahalar ağzından fışkırıyor, histerik bir hal alıyordu. Mira'nın da güldüğünü gördüğünde kendini neredeyse kontrol altına almıştı ki, bu onu yeniden ateşledi.

Sonunda karın kasları protesto çığlıkları attıktan sonra gülmeyi kestiler. Mira duvardan aşağı kayarak poposunun üzerine oturmuş, Anya da fesleğen yetiştirilen bir kutuya yaslanmıştı. Burnu yeşil şeylerin, toprağın, balçığın ve bitkilerin sakinleştirici kokusuyla dolmuştu.

Gözlerindeki yaşları silen Anya sonunda, "O berbat biri değil," diyebilirdi.

"Öyle! Buraya ilk geldiğimde beni birçok kez öldürmeye çalıştı. Bunu yapmayacağına karar verdikten sonra bile her zaman huysuz bir piç oldu."

"Benim için değil," diye cevap verdi, kahkahası muhtemelen sözlerinin anlaşılmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. "Bana karşı her zaman çok tatlı olmuştur."

"Bunu hayal etmek çok zor."

Nedenini tahmin edemiyordu. Onun yanında her zaman kendi gücünün farkında gibiydi. Ve şehirdeki herkesten daha nazikti, çünkü art niyetsiz bir şekilde nazikti. Ondan bir şey istemiyordu. Sadece gülümsemesini istiyordu.

İç geçirerek, kendisi de yere oturana kadar aşağı kaydı. Başını yıpranmış tahtaya yaslayarak, "Saçımı taradı," diye cevap verdi.

"O ne?" Mira kelimenin gücüyle öne doğru eğildi bile. "Ne zaman?"

"Her zaman." Omuz silkti. "Saçımı seviyor." "Bu..." Mira başını salladı. "Bana her şeyi anlat. Her şeyi. Tanıdığım kişi beni öldürmeye çalışan huysuz pislik. Açıkçası, adamın bu versiyonunu tanımıyorum."

Ve kaçırıldığından beri ilk kez Anya rahatlamıştı. Yeni arkadaşına her şeyi anlattı, yani şımartıldıkları daha fiziksel yönler dışında. Ona tüm hikâyelerini, tüm nezaketini ve hissettiği tüm tuhaflıkları anlattı.

Mira onu hiç yargılamadı, bir kez bile. Tek gördüğü, bir kadın olmayana aşık olan başka bir kadındı ve Anya burada kabul göreceğini biliyordu.

Biraz korkutucu olsa da iyi bir duyguydu.

Daios

Daios, derinsürücünün çamuruna ve bataklığına atıldı ev. Uzun önce, ne zaman o oldu sadece Çocukken bu yaratıklarla ilgili pek çok hikâye duyduğunu hatırlıyordu. Güneş ışığından yoksun oldukları için solgundular. Tehlikeliydiler, pençeleri onunkinden çok daha büyüktü ve Geleceği gören gözler.

Sürülerini yöneten kadın Mitera'nın onların soyundan geldiğine dair söylentiler vardı. Bu yüzden diğer Su İnsanlarından daha çok bir denizanasına benziyordu. Bir insanın ruhunun derinliklerine bakarken dönen çok renkli gözleriyle geleceği görebiliyordu.

Gerçekten de tehlikeli yaratıklardı. Dokundukları birinin içine bakabilir ve hayatı boyunca neye, nasıl ve ne zaman yüzeceğini bilebilirlerdi. Onlardan çok korkmuştu. Ya da belki de onların göreceklerinden daha çok korkmuştu.

Yere çarptığında sırtı ağrıyordu. Etrafını saran toz, vücutunun her parçasına baskı yapıyor ve onu solungaçlarından boğmakla tehdit ediyordu. Bu, derinsürücülerin onu buraya ilk getirdikleri zamankiyle aynıydı. Yıllar önce. O zamanlar genç ve aptaldı.

Bir parçası her zaman diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünmüştü. Gurur onun çöküşü olmuştu. Ve Arges'e savaşı sürüsünün başına geçmesi gibi saygın bir görev verildiğinde aklını kaçırmıştı. Egosu, sanki olanları değiştirebilecekmiş gibi onu derinlere sürüklemişti. Tıpkı şimdiki gibi, yan tarafından vurulmuş ve toprağa atılmıştı.

Daios büyüktü. Bu yaratık çok daha büyüktü.

Zorlukla nefes alarak parmaklarını denizin dibindeki çamurun içinde kıvırdı. Yukarı baktığında ne bulacağını biliyordu ama yine de göreceği şey için kendini elikleştirmesi gerekiyordu.

Erkeğin göğsündeki soluk deri, uçurumun sadece bu kadar uzağında görülebilen koyu bir mora dönüşüyordu. Üzerinde beliren derinsürücünün diğer undine'ler gibi yanlarından çıkan yüzgeçleri değil, dalları vardı. Dokunaları, öfkesiyle parlayan soğanlı uçlarla son buluyordu. Yüzünün yan taraflarında hâlâ belirgin yüzgeçler olmasın a rağmen, saçları çok daha inceydi. Daios'un bukleleri kendi benzer dokunalarına dolanmışken, bunun saçları başının etrafında koyu mürekkepten bir tüy gibi dalgalanan ince tellere sahipti.

Ay gibi beyaz, gözlerinden yaş gibi süzülen koyu mor çizgilerle kaplı sert bir yüz ona bakıyordu. Güçlü kasları esnedi, kuyruğu arkasında o kadar uzadı ki, her ikisinin de bedenlerinin yaydığı yetersiz ışıktaki kayboldu.

"Fortis," diye hırladı.

"ok erken döndünüz," diye cevap verdi Fortis, sesi yanlış kullanımla atırdıyordu. "Ya da belki de çok geç."

Dokunalarının uçları daha parlak bir şekilde parlıyor, uçları ona doğru uzanıyordu.

Onu bilinçsiz hale getirecek bir zap.

Yuvarlanarak, kendisinden çok daha iri olan erkekten uzaklaşmak için kuyruğunu salladı. Bu denizde kendisinden daha büyük bir şeyle karşılaşmak nadirdi ve bu onu her zaman rahatsız etmişti.

Fortis baloncuğuna tutundu, pençeleri oradaki hassas zara acımasızca saplandı. Daios sırtını kamburlaştırdı, beyaz sıcak acı omurgasından yukarı, sırtının küçük kısmına doğru ilerlerken dişlerini gösterdi.

Savaştı. Kendisinden çok daha büyük olan ve onu bırakmaya hiç niyeti olmayan bu yaratıktan kaçabilecekmiş gibi kıvranıp duruyordu. Fortis'in açmaya devam ettiği derin yaralardan akan kan solungaçlarını doldurana kadar savaştı. Ve hâlâ sıkışmıştı. Kancaya takılmış bir balık gibi.

Öfkeli bir nefes vererek sustu. "Benden ne istiyorsun Fortis?"

"Görmenizi dilerim."

"Senin türünden yeterince gördüm," diye tükürdü. Diğer erkeği görebilmek için dönerek dişlerini gösterdi ve çenesini gıcırdattı. "Yoksa geçen sefer burada ne kadar kaldığımı unuttun mu? Çünkü unutmadım. Burada ne kadar kaldığımı ve sülfürik ilacını bana ne kadar içirdiğini çok iyi biliyorum. Sistemimden atmam aylarımı aldı."

"Çünkü henüz görmemiştin," diye cevap verdi Fortis, o ruhsuz siyah gözleri onunkilerle buluşmuş ve neden olduğu rahatsızlığı umursamamıştı. "Şimdi biraz gördün ama yeterli değil. Çağıldın."

"Kim tarafından?" Daios hırladı.

"Daha önce olanlar, şimdi acı çekenler ve kurtarmak istediklerin adına." Fortis'in sesi neredeyse Daios'un kulaklarını kanatacak kadar yükseldi.

Derinlik örümceği, pençeli elini pençeli elinin üzerine koyarak, çok daha büyük yaratık onu yüzünün önünde tutup, "İlk seferinde dinlemedin," diye hırlayana kadar pullarını kazarak ve kuyruğunu parçalayarak onu içine çekti.

O siyah kürelerin içinde renklerin hareket ettiğini görebiliyordu. Daha sert dövüştü, pençelerini kendisini tutan bileğe doladı. Daios pençelerini batırdı ve derinlik süvarisinin kükürt ve metalik zehirle lekelenmiş siyah kanının tadına bakarak, sanki ilacı kendisi yutmuş gibi ciğerlerini doldurdu.

Belki iki kolu da olsaydı daha sert dövüşebilirdi. Vücudunu bir koçbaşı gibi kullanmak yerine diğer yaratıkla daha iyi boğuşabilirdi. Bu derinsürücünün pençesinden kurtulamadı ve ikisinin de etrafını saran karanlığı durduramadı.

Fortis'in gözlerindeki renkler yavaşladı, sonra durdu. O siyahlık onu içine çekti ve aniden artık Daios değildi. Hiç kimse değildi.

Kısa bir an için bile olsa, derinsürücülerin bunu yapabilmesine duyduğu nefreti hissedebiliyordu. Denizin kendisiyle o kadar bağlantılıydılar ki, bir insanı bedeninden çıkarıp ona denizin bilmesini istediği bir şeyi gösterebiliyorlardı. Böyle anların kendisini bu kadar güçsüz hissettirmesinden her zaman nefret etmişti. Ve Daios güçsüz hissetmekten yorulmuştu.

Fortis onu okyanusa değil, sanki oradaymış gibi zihninden geçen bir anıya doğru sürükledi. Bir an, denizin dibinde, elini boynuna dolamış bir yaratıkla birlikte Daios'tu. Sonra, tekrar Alfa'daydı.

Ya da en azından Alfa olduğunu düşünüyordu. Oda hâlâ daha önce gördüğü gibi zenginlik ve ışıltılı duvarlarla doluydu. Zenginlik neredeyse kör ediciydi. Ama bu oda ne daha önce gördüğü odaya ne de Anya'yı ararken gördüğü diğer odalara benziyordu.

Odanın içi suyla doluymuş gibi suyun içinde yüzüyordu ama bu kesinlikle mümkün değildi. Sersemlemiş bir halde, her iki omzunun da her nefeste kalkıp indiğini hissedebiliyordu. Parmaklarını esnetirken seğirdiklerini hissetti ama onları kaldıramadı.

Hayır, bir kolunu kaybetmişti. Bu o değildi, başka biriydi.

Gözlerini kırıştırtarak açtı, soluk, mor vücudunun uzunluğuna baktı ve sadece yukarı bakıp tam önünde duran iki akromoyu gördü. Görüşü bulanıktı ama yüzmediklerini, ayakta durduklarını görebiliyordu. İki kişiydiler. İkisi de erkekti; birinin saçları parlak kafatasını zar zor örtüyordu, diğeri ise daha genç bir adamdı ve yüzünde karanlık bir sırtışla ona bakıyordu.

Beyaz giysiler giyiyorlardı ve ellerinde dikdörtgen bir şey tutuyorlardı. Konuştuklarını görebiliyordu ama bu anıda kafasında çip takılı değildi. Ne söylediklerini bilmiyordu, sadece bir şey söylediklerini biliyordu.

Derin bir nefes aldı, onlara ulaşmak, savaşmak için kendini dengeledi. Ama suyun içinde bir şey vardı. Yediği bir şey yüzünden vücudunun isyan etmesinden sonra safra tadında acı bir şey. Solungaçlarına doldu ve aniden tekrar uyumak istedi. Başını yana yatırmak ve ne olduğunu ya da olabileceğini düşünmek bile istemedi.

Geç de olsa birilerine ulaşması gerektiğini biliyordu. Ama Daios bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Halkı, derinsürücülerin mesafeleri aşarak ulaşma yeteneklerine sahip değildi. Onu duyabilecek hiçbir şey ve hiç kimse olmadığını biliyordu.

Akromoslar bir süre daha konuştuktan sonra uzanıp ellerini kabının iki yanındaki ikiz kırmızı kürelere vurdular. Bir an etrafı suyla çevriliyken, bir an sonra yere dökülmeye başladı. Kendini durduramadı. Vücudu garip bir şekilde gevşekti, sanki varlığının artık savaşabilecek bir lifi kalmamıştı.

Solungaçları genişleyerek nefes almaya çalıştı ama alamıyordu. Etrafında su yoktu, sadece hava vardı. Vücudu sadece tepki verdi. Titrerken solungaçlarından çıkan su vücudunu ıslattı. Ağzından nefes alırken yıllardır kullanmadığı ciğerleri hava ile doldu, doğal olmayan bir his

Bu, şu anda üzerinde duran Akromos'u heyecanlandırıyor gibiydi.

Diğerleri ona uzandı. Ama bu bedenle hiçbir şey yapamazdı. Tek yapabildiği orada yatmak, gevşemek ve savaşmaya çalışmaktı. Savaşmak onun kanında vardı. Bağırsaklarını söküp bir kolye gibi takmaya niyetli olduğunu onlara bildirmek için dişlerini bile zor gösteriyordu.

Ondan korkmuyorlardı. Vücudunu kaldırmak için altı kişi gerekiyordu, daha küçük akromoslar bile değil. Etrafını saranlar türlerinin en büyükleriydi ve yine de korkmuyorlardı.

Soğuk, sert bir cismin üzerine yerleştirildi. Daha yükseğe. Kuyruğunun sarktığını hissedebiliyordu, kuyruğu yere sertçe vurdukça gevşiyordu. Akromolar ona yaklaştı, sanki hakları varmış gibi vücuduna dokundular.

Ve sonra hissetti. Vücuduna yayılan ilk acı fiskesi. Sadece *pullarından birini koparan* akromoya bakmak için bile boynunu bükmeye yetmişti.

Yaratık mor örneği havaya kaldırdı. Görebiliyordu Işık parıldıyordu ve akromo ne kadar kalın olduğuna şaşırmış gibi el kol hareketleri yapıyordu. Ondan bir parça koparmışlardı. Sudaki köpekbalıkları gibi.

Ama sonra yanlarında tekerlekli bir alet masası gördü. Bıçaklar, bıçaklar ve parıldayan metaller... Hepsi de parçalamak ve sakatlamak içindi. Ne yapması gerekiyordu?

Hareket edemedi. Onlara durmalarını söyleyemezdi. Yapmak istedikleri her şeyi yaptıklarında merhamet için yalvaramazdı bile.

Daios dayandı. Bu anının her bir santimetresini sanki kendisi yaşamış gibi yeniden canlandırmak zorunda kalmıştı. Uyanıkken bıçaklarının derisini kestiğini hissetti. Hareket edebileceğine dair herhangi bir his için onu izlediler, ancak kendini savunması mümkün olmadı.

Bir an denizde yüzüyordu ve sonra buradaydı.

Keskin bıçaklar karnını kesti. Ve daha önceki tehdidi gerçeğe dönüştü. İç organlarının vücudundan çıkarılışını, ardından siyah kanıyla hızla beneklenen pırıltılı bir terazide ölçülüp tartılışını izledi. Tüm bunlar boyunca, sanki ölmesini bekliyorlarmış gibi onu izlediler. Ama onun halkı dayanıklı bir ırktı. Onu öldürmek için çok şey gerekiyordu ve o da buna katlandı.

Uzun saatler süren işkenceler. Acı çekerken ve sessizce durmaları için yalvarırken sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu.

İlk ve son gözyaşı şakağından aşağı süzülürken, ölüm spazmının onu ele geçirdiğini hissetti. Güçlü kuyruğu vücuduna doğru kıvrıldı, kasları onu doldurdukları ilaçlara rağmen büküldü. Ancak o zaman denizin onu geri almak için uzandığını hissetti.

Vücuduna geri çarparak nefes nefese kaldı ve kendisini tutan yaratıktan uzaklaştı. Fortis onu bıraktı. Daios'un ruhunu ve bedenini tekrar bir araya getirmek için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ölümün pençelerini omzunda hissetmekten kurtulması ve denizin tadını dilinde toplaması gerekiyordu.

"Kim?" diye hırıldadı, solungaçları iyice açılmıştı ve sudaki oksijen ciğerlerini yeterince beslemiyordu.

"Bir dost," diye yanıtladı Fortis. Bu soğukkanlı yaratık bile bu anıdan etkilenmiş gibiydi. Yanlarındaki sarı dallar sallandı ve öfkesiyle yanıp sönerken denizde garip bir flaş etkisi yarattı. "Cesedini denizin dibinde buldum. Yarı çürümüştü ve göğüs kafesinde yengeçler geziniyordu."

Bu görüntü Daios'un aklını başından aldı. Hamartia'nın çürüyen yüzünü gördü. Çıglıklarını duydu ve etraflarındaki suyun siyaha döndüğünü gördü. Ölümlerin soğuk pençelerinin ensesini tırmaladığını hissettiğinde nefesi ciğerlerinde sıkıştı.

Ve eğer dönerse onu tekrar göreceğini biliyordu. Ya da belki de başka biri olacaktı. Ona anılarını anlattıkları ilk seferde derinsürücüleri dinlediği için ona güvenmiş olan bir başka kişi.

"Emrini yerine getirdim," diye fısıldadı. "İstediğin şeyi yaptım ve başarısız oldum. Bu sefer daha iyisini yapabileceğimi sana düşündüren nedir?"

"Çünkü bu sefer daha fazla bilgiye sahipsiniz. Bu kez size verdiğim bilgilerle ne yapacağınızı söylemiyorum. Size ne olduğunu gösteriyorum ve şimdi bunu düzeltmek size kalmış."

"Neden yapamıyorsun?" diye hırladı, tüm yüzgeçleri sanki dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi genişledi. "Bana tüm bunları anlatan sensin. Onları durdurmazsak gerçekleşecek geleceğin gerçeğini sen keşfettin. Ne yapıyorsun Fortis? Ne yaparsak yapalım gerçekleşeceğini bildiğin bir gelecek için hoşnutsuzluk tohumları ekmekten başka?"

Fortis'in yüzündeki ifade ilk kez değişti. Fazla bir şey değildi, sadece yanağında bir seğirme vardı ama Daios tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını söylediğini hissetti. "Benim kendi savaşım var."

"Ne savaşı Fortis?" diye bağırdı. "Gördüğünüz bu gelecek için hepimizin hayatlarımızı tehlikeye attığını görüyorum. Yukarıda hepimizin Akromoslarla sizin türünüzden çok daha fazla uğraşmak zorunda kaldığını görüyorum ve yine de hepiniz pisliğinizin içinde oturup henüz gelmemiş gelecekler hakkında kehanetlerde bulunmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz!"

Soluk renklerden ve kabaran öfkeden oluşan bir bulanıklık hızla ilerledi. Fortis tam yüzünün önünde durdu, o kadar yakındı ki Daios yanaklarındaki çizgilerin daha koyu bir ışıkla titreştiğini görebiliyordu. "Gerçekten sadece üç şehir olduğuna inanıyor musun? Daha fazlası var kardeşim. Beni seni öldürmek zorunda bırakma ve başka bir haberci bul. Derinlik Süvarileri olarak aşağıda elimizden geleni yapıyoruz ki yukarıdakiler de aynı şekilde saldırıya uğramak zorunda kalmasın."

"Bana zaten kolumu kaybettirdin," diye cevap verdi, kendi renkleri parlayarak. "Senin için başka bir şey kaybetmeye niyetim yok."

"Oh, kadın yüzünden mi? Bu yüzden mi? Bunu kontrol etmezsen onu ve diğer her şeyi kaybedeceksin. İstersen sana onsuz bir gelecek gösterebilirim. Onun olduğu bir geleceği de gösterebilirim. Kadimler kardeşine bu hediyeı çoktan verdiler, ama ben onlara verebileceklerimin kıymetini bilmeyenlerle bunu kolay kolay paylaşmam."

"Sakın ondan bahsetmeye kalkma."

"Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin?" Fortis onu sertçe itti ve kendini durdurmak için yüzgeçlerini açmadan önce birkaç metre geriye savrulmasına neden oldu. "Kolundan daha fazlası eksik Daios. Ama deniz seni bir kez daha geçici olarak kendi tarafına çekti. O yüzden bu fırsatı heba etme, yoksa seni kendi yutar."

Devasa kuyruğunun bir hareketiyle solgun yaratık karanlığın içinde kayboldu. Ama Daios, iğne ucu kadar ışık tamamen kaybolana kadar olduğu yerde kaldı. Buzlu derinliklerin dibinde, Anya'nın kollarını hâlâ etrafında hissedebildiğine yemin ettiği yerde, sadece kendisi ve deniz kalana kadar.

Sonra her şey ona çarptı. Onu yakalayan derinlik süvarisinden daha sert.

Halkı ölüyordu. Anya'nın adamları onları sadece öldürmekle kalmıyor, üzerlerinde deneyler de yapıyordu. İkisinin de onları durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu ama denemek zorundaydılar.

Tekrar savaşacaklardı. Bu okyanusta kandan başka bir şey kalmayana kadar savaşacak ve savaşacaklardı. Savaşçıları toplamalı, kendi kapsülünü yaratmalı ve enkazdan başka bir şey kalmayana kadar her şehre saldırmalıydı.

Onun yerine, tek istediği onu görmektı.

Anya

"A nya." Sözcük gözlerinin önünde parladı ve Bitsy mi yoksa Mira mı tarafından söylendiğini bilmiyordu. Söylememiştir de. gerçekten önemsiyorum.

Daios'u kimse görmeyeli günler olmuştu. Maketes geri dönmüştü, başı öne eğikti ve sıkıntılı görünen Arges'le konuşmuştu. Mira şu ana kadar ona Daios'un Maketes'le birlikte derinlere gittiğini bile söylememiştir. Her ne sebeple olursa olsun, Maketes eve yalnız gelmişti ve kimse ona Daios'un kayıp olduğunu söylemeyi düşünmemiştir.

"Anya." Kelime tekrar parladı ve bu sefer Bitsy konuşanın Mira olduğunu anlamak için bir ok ekledi.

"Beni durduramazsın," diyerek dalgıç giysisini çekiştirirdi. Bunu biraz kaba bir şekilde yaptı ve zaten nefes nefese kalmıştı.

Dışarıda bir yerde, yalnızdı. Ve kimse bunun bir sorun olduğunu düşünmemiş miydi? Tüm bu yerdeki tek bir kişi bile onu aramak için birilerini göndermeleri gerektiğini düşünmemiş miydi?

"Maketes onu bulacak," dedi Mira, ellerini havaya kaldırarak onun önünde ilerlerken. Ona vahşi bir hayvanmış gibi yaklaştı ve onu sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. "Nereye gittiğine dair zaten bir fikirleri var, o yüzden sorun yok. Onu geri getirecekler ve senin ya da benim yapabileceğimiz bir şey yok."

"Yapabileceğin bir şey yok," diye karşılık verdi ters ters bakarak. "Ama ben oraya gidiyorum. Rebreather'ını bana ver."

"Peki ya yapmazsam?"

Anya derin ve sakin bir nefes almak zorunda kaldı. "O zaman onu senden alacağım."

Mira omuz silkerek başını yana eğdi. "Ben senden çok daha büyüğüm. Daha da güçlüyüm. Alınma ama herkes el pençe divan dururken sen Alfa'da yaşıyordun. Ben bir mühendis olarak büyüdüm ve burada yaşadığımdan beri o kasları korudum. Eğer benimle dövüşmek istiyorsan, söz veriyorum düşündüğün gibi bitmeyecek."

Olmayabilir. Ama denemek zorundaydı. Eğer isterse kavgacı olabilirdi ve Anya da kirli oyunlar oynamaktan çekinmezdi.

Gözleri Mira'nın karşı tarafındaki solunum cihazına kaydı. Diğer kadının kafasına bir şeyle vurursa, Mira ayaklarını tekrar altına almadan önce kesinlikle dışarı çıkabilirdi.

Bitsy, Mira'nın etrafına diğer kadının gülüyor olabileceğini düşündüren ünlemler yerleştirdi.

Mira başını salladı. "Eğer bana gerçekten saldıracaksan, o zaman solunum cihazını al. Şu anda ne senin ne de benim yapabileceğimiz bir şey var. Tek yapacağın kaybolmak."

Tabii. Olabilir. Ama belki kaybolursa, onu tekrar bulabilirdi.

Ters ters bakarak, dalgıç giysisinin başlığı yüzünü örttüğü anda solunum cihazını aldı. "Kaybolabilirim,"

dedi,

Solunum cihazını sürüklerken muhtemelen kelimeleri karıştırdı. "Ama en azından burada hiçbir şey yapmadan oturmuyorum."

"Evet, evet." Mira elini ona doğru salladı. "Devam et o zaman."

Seninle dışarı geleceğim. Bana bir saniye ver."

Mira'nın onunla birlikte çıkıp çıkmaması umurunda değildi. O suda görmek istediği tek bir kişi vardı ve o da Daios'a ne olduğu hakkında bir fikri olabilecek tek kişiydi. Ne kadar soğuk olduğunu bile fark etmeden ay havuzuna daldı. Vücudunu saran buz gibi ürpertinin sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey korkuyla ilgiliydi.

Maketes çok uzakta değildi. Sanki onu bekliyormuş gibi pullarının sarı parıltısını görebiliyordu. Sanki onun için geleceğini biliyormuş gibi.

Gerçi Anya bir süredir tek başına yüzmemişti. Daios çok daha hızlı olduğu için onu hep taşımıştı. Ama bu hıza bu kadar çabuk alışacağını tahmin etmemişti. Maketes'in yanına ulaşmaya çalışırken sanki bir şey onu engelliyormuş gibi hissediyordu.

En azından adam ona acımişti. Kuyruğunun bir fiskeyle ve zarif bir dönüş hareketiyle bir daire çizerek saniyeler içinde onun yanında oldu.

"Anya," dedi adam, neredeyse okuyamayacağı kadar hızlı konuştuğu için kelimeler gözünün önünden hızla geçiyordu. "Çok üzgünüm. Bir saniye önce oradaydı ve bir saniye sonra yok oldu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"En başta neden tehlikeli bir yerdeydin?" Öfkesi tavan yaptı ve onu itti. Ama adam kıpırdamadı bile ve bu onu daha da sinirlendirdi. Tekrar göğsüne vurduğunda, adam en azından irkildiğinde kendini biraz daha iyi hissetti. "Hayatınız boyunca burada yaşadınız ve *birini* mi *kaybettiniz*?"

"Düşündüğünüzden daha fazla oluyor-"

"Başkalarının başına gelmesi umurumda değil! Nerede o?"

Maketes ona baktı, ifadesi biraz kaybolmuştu ve belli ki aynı derecede etkilenmişti. "Bilmiyorum! Tek gördüğüm soluk pulların parlamasıydı ve sonra ikisi de bir uçuşunun kenarından aşağı düşüyorlardı. Onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Nefesi ciğerlerinde sıkışmıştı ve bunun solunum cihazının arızalanmasıyla bir ilgisi olmadığını biliyordu. "O mu?"

Tereddüt etti, gözleri kızın başının üzerinde gezinirken tekrar ona baktı. Tabii ki arkasında başka bir kadın vardı. Seyircileri vardı, çünkü neden olmasındı ki? Onun gibi küçük bir insanın bir zenneyi itip kakması herkesin görmek isteyeceği bir gösteri olacaktı.

Bırak izlesinler. Hayatı boyunca el ve ayak parmaklarının sayısını bilemeyeceği kadar çok insan tarafından izlenmişti. Onu yargılayabilir, hakkında kötü düşünebilir, aklını kaçırdığını iddia edebilirlerdi. Bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Ne demek onu aldı?" diye tekrarladı.

"A..." Yine tereddüt etti, boğazı sert bir yutkunmayla titredi. "Biz onlara derinsürücüler diyoruz."

"Deepstrider nedir?"

Sanki kız ondan dişlerini çekmesini istemiş gibi görünüyordu. "Onlar hâlâ Su İnsanları ama bizden... farklılar. "

Bitsy farklı bir renkte kelimeler fırlattı. Kullandığı mavi renk Arges'in rengiyle eşleşince Anya dönüp diğer undine'in de onlara doğru yüzdüğünü gördü. "Onlar ait oldukları yerde, uçuşunda yaşayan tehlikeli bir grup. Daios onlarla daha önce karşılaştı ama onlar bizim gibi değiller. Başkalarının göremediği şeyleri görürler. Ve davalarında kendilerine yardımcı olabileceklerine inandıkları kişileri alırlar."

"Yani kaybolduğu yer orası mı? Bazı fanatiklerin eline mi geçti?"

Ne kadar kızgın olduğunu görebilmeleri için yüzündeki maskeyi çıkarmak istedi. Çılgılık atmak, bağırmak ve burada öylece yüzen ve hiçbir şey yapmayan bu insanlara bir şeyler fırlatmak istiyordu.

"Hepiniz ona kardeşim diyorsunuz," dedi, kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi bir acı hissederek. "Ve onu kurtarmak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyorsunuz."

Bitsy'nin aklına onu yatıştırması gereken bir görüntü geldi, içinden buhar çıkan bir fincan sıcak çay, ama görüntüyü temizlemek için başını sertçe salladı. Onları azarlarken doğrudan onlara bakmak istedi. Bunun onu ne kadar kızdırdığını bilmelerini istiyordu.

Arges yine de onun yemine karşılık vermedi. "Onu nereye götürdüklerini bilmiyoruz ve dediğim gibi, tehlikeliler. Tahmin edilemezler. Onun peşinden yüz adamımızı göndersem de hiçbiri onu nereye götürdüklerini bulamaz. Daios oraya daha önce de gitti ve evlerinin nerede saklı olduğunu bilen tek kişi o. O dönene kadar beklemek hepimiz için en güvenli yol."

"Ya yapmazsa?" Kimse buna nasıl cevap vereceğini bilmiyor gibiydi ve bu onu daha da öfkeliendirdi. "Ya bu sefer geri dönemezse, Arges? O zaman ne olacak? Aradan bir hafta geçtikten sonra gidip onu bulmaya mı çalışacaksın? Bir ay mı? Tek başına bıraktığın kardeşini arama zamanının geldiğine karar verene kadar ne kadar zaman geçecek?"

Bitsy, Arges'in arkasında, Mira'nın hepsine doğru yüzdüğü küçük bir alanda daire çizdi. Bunun daha da büyük bir tartışmaya yol açacağını biliyordu. Çünkü birinin Daios'a bağırdığını ve Anya'nın ima ettiği şeyi ima ettiğini görseydi, o da onu kurtarmak için yüzerdi.

Kızıl saçlı kadın dalgıç kıyafeti bile giymemişti. Üzerinde her zamanki kahverengi pantolonu ve vücuduna yapışan kabarık beyaz gömleği vardı, saçları ise başının etrafında kırmızı bir bulut oluşturunuyordu. Vücudundan yayılan öfkeyi gizleyen tek şey yüzündeki teneffüs cihazıydı.

"Söylediklerine dikkat et Anya. Seni aramıza aldık ve sana bu kadar serbestlik tanıdık ama sakın seni gönülsüz bir tutsak haline getiremeyeceğimizi düşünme."

"Beni nereye koyacaksınız?" diye neredeyse bağıracaktı. "Sadece bir kubbe var. Sırada ne var? Beni zincirle

Duvar mı? İstersen bunu yapabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki, yaralı bir askeri tehlikeli bir şehre, kaçınılmaz olarak işe yaramayacağı anlaşılan birini bulması için gönderen sendin."

Sözcükler aralarına düştü ve Taşlar.

Duygularının en kötüsü burada yatıyordu. Kalp ağrısının en kötüsü.

Anya her zaman halkı için bir çözüm olmak istemişti. Bu, onları gerçekten kurtarmak için nelerin gerekebileceğiyle hiç yüzleşmemiş bir prensesin hayali olsa bile. Ama yine de bunu yapmak istemişti. Yine de bakışlara ve yargılamalara katlanmıştı. Bir canavar olduğunu düşünmesi gereken bir yaratıkla birlikte denizin ortasına gitmişti çünkü bir gün birilerine yardım edebilirdi.

Hayatı boyunca dışlanmış, farklı ve hatta belki de biraz yanlış olan kişi olmuştu. Şimdi buradaydı ve hâlâ farklı olan oydu. Kullanımlarını haklı çıkarmaya çalışan iki insandan biriydi. Herhangi bir noktada, undinler onun bu zahmete değmeyeceğine karar verebilirdi.

Ve şu ana kadar umurunda olan tek kadın kayıptı.

Rebreather ciğerlerine yeterince oksijen göndermiyordu. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Tek istediği, onu boğduğu için uzanıp o lanet şeyi koparmaktı ama boğulmadan bunu yapamazdı.

Bir insan nasıl böyle yaşayabilirdi? Mira her zaman böyle hissetmek zorundayken nasıl onlarla kalabildi?

Parmakları zaten solunum cihazının kenarlarını tırmalıyordu, Maketes kollarına tutununca birden dondu kaldı. "Anya, elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Umarım bunu biliyorsundur."

"Hayır, yapmıyorsun," diye cevap verdi, sesi hafifçe kırılarak. "Hiçbir şey yapmıyorsun."

Sonra, Arges'in omzunun üzerinden ve Mira'nın dalgalanan kızıl saçlarının ötesinden kırmızı bir ışık gördüğüne yemin etti. Başkalarını temkinli olmaya itebilecek parlıtlı bir işaret, ama o bu ışığı tanıyordu.

Onu karanlıkta birçok kez görmüştü ve her seferinde onunla korkusuzca yüzleşme fırsatını yakalamıştı. Çünkü ondan nasıl korkabilirdi ki? Ona göre o bir canavar değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

"İşte," diye fısıldadı, gözleri tuzlu su yakana kadar solunum cihazının üzerinde genişledi. "Bu değil mi..."

Kelimeleri bile söyleyemiyordu ama öyle olduğunu biliyordu. Yanındaki diğer iki kadın döndü ve Arges kollarından birini Mira'ya dolayarak onu yanına sabitledi. Kırmızı kadın ağır ağır onlara doğru yaklaşırken hepsi donmuş bir şekilde orada bekledi.

Buradan bile adamın çok yavaş hareket ettiğini görebiliyordu. Rüzgârda dalgalanan ipek kurdeleler gibi onu takip eden belli belirsiz bir siyah iz vardı. Ama yaşıyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

Hayattaydı ve ona geri dönecekti.

Anya onun yüzünü görene kadar nefesini tuttu. Ta ki bu kırmızı elbisenin ona ait olduğundan her zaman emin olmasını sağlayan eksik kolu görene ve yüzüne bakmak için mücadele etmek ya da sesini diğerlerinden daha iyi tanıyormuş gibi davranmak zorunda kalmayana kadar.

Adam başını kaldırdı ve gözleri kilitlendi. Onun yorgunluğunu, vücuduna yayılan ağrıyı hissedebiliyordu ama daha da fazlası, onu gördüğünde içinden geçen rahatlamayı hissedebiliyordu. Çünkü aynı duyguyu kendisi de hissetmişti.

Kuyruğunun ani bir dalgalanması ve bir parlıtlıya ona doğru iki kat hızla ilerledi. Adam ona çarpmadan önce kollarını açacak zamanı ancak bulabilmişti. O kadar sertti ki, solunum cihazının etrafındaki contadan kabarcıklar fışkırdı ve göğsü darbenin etkisiyle ağrıdı. Onu sardı

kollarını ve bacaklarını ona doladı, yavaşlamadığı için tutundu.

Bir kasırganın tüm gücüyle ona vurdu ve tek kelime etmeden onu diğerlerinden uzaklaştırdı.

"Daios!" Arges bağırdı ve Maketes'in onları takip etmeye çalıştığını biliyordu. Yine de hiçbiri ona ayak uyduramamıştı. Bir enerji ve güç patlaması hızını tazeledi ve çok geçmeden diğerleri uzakta sadece birer leke haline geldiler.

Adamın titrediğini fark etti. Onun gibi sarsıldığını hissedene kadar göğsüne doğru titriyordu. Gözleri yaşardı ve ona sıkıca sarıldı, avuçlarını sırtında aşağı yukarı ovuşturdu çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Ne söyleyeceğini.

Bunun yerine, onu kalbine bastırdı ve onun da kendisini kalbine bastırmasına izin verdi.

Çılgınca koşuşturmalarının bir noktasında, adam uzandı ve kadının yüzündeki solunum cihazını söktü. Kız daha itiraz edemeden dokunacını boğazına bağladı ve kız onun için nefes aldığını hissetti. Belki biraz fazla hızlı ve kesinlikle düzensizdi. Ama oradaydı.

"Sadece seni hissetmeye ihtiyacım var," diye homurdandı kulağına karşı, ses tonu o kadar kısıktı ki neredeyse titreşerek geçiyordu içinden.

Kollarında gevşedi. Başka nasıl bir şey yapabilirdi ki? Onun zarar görebileceğinden o kadar endişelenmiş, o kadar telaşlanmıştı ki. Ki öyleydi. Cesedinin ardından kan bayraklarıyla gelmişti ama yine de onu denizin içinden geçirmişti. Belki de güvenli olduğunu düşündüğü bir yere.

Anya onun sırtını okşamayı bir an bile bırakmadı, uzun bir yosun ormanına daldığında bile. Yapışkan dallar yüzüne değdiğinde ve kollarının etrafına dolandığında bile. Belki biraz kapana kısılmış gibi hissettiğinde bile.

Çünkü onunla birlikte kapana kısıldıysa, güvende olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Onun devasa i çekişinin her ikisinin de bedenine yayıldığını hissetti. Daios, tek bir kasını bile oynatmasına gerek kalmadan birlikte süzölene kadar onları yosunlara doladı. Yosunları karmaşık bir şekilde ördü, sanki bir hamakta uzanıyorlarmış gibi, kız onun göğsüne sarılmıştı.

Ancak o zaman adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Ne söylediğinden emin olabilmesi için kelimeleri dikkatle işaretleyerek, hareketlerle birlikte konuştu.

"Ne oldu?"

Tekrar i çekti ve sıcak eli onun kalçasını kavradı. Onu vücudunun biraz daha yukarısına çekti ve sonra elini sırtına doğru kaydıldı. Yavaşça, neredeyse saygıyla, elini başının arkasına bastıldı ve onu omzuna yaslanması için aşağı çekti. "ok yıprandım ve yoruldum. Kalon'um, gördüklerimle yüzleşmeden önce seninle dinlenmeme izin ver."

Daios

| Kollarını ona doladığı anda seslerin aniden kesilmesi dikkat çekiciydi. Ve bu delilikti. Onu evinden kaçırmış, sürekli tehlike altında olduğu okyanusa götürmüştü. Onu her şey için -sıcaklık, nefes ve yemek- kendisine muhtaç etmişti.

Ondan nefret etmeli. Onu okyanusun dibinde çürürken görmek istemeli ve onun ölümcül kıvranışını.

Ama yapmadı. Anya kollarını ona doladı ve sanki onun kendisini özlediği kadar kendisi de onu özlemiş gibi ona sarıldı.

Belki de ikisi de deliydi. İkisi de geleceği yakalamanın o kadar kolay olmayacağını bildikleri halde okyanusun onlara vaat ettiği geleceğin içinde kaybolmuşlardı. Ne yaparlarsa yapsınlar, önlerinde durdurulamayacak ve durdurulamayacak bir yolculuk vardı.

Su İnsanları'ndan biriydi. Arges'in hâlâ savaştığı gibi o da her zaman onun türüne karşı savaşıyordu. Ama Mira'nın kendi halkıyla gerçek bir bağı yoktu, oysa Anya'nın vardı. Anya şehrini ve içindeki herkesi seviyordu.

Aksi takdirde, hepsini hayatta tutmak için bu kadar çok mücadele etmezdi. Bir şeyler her ters gittiğinde mücadele edip kendini ayağa kaldırmazdı. Babasını alaşağı etmek ve onları hayatlarını mahveden liderden kurtarmak için canını dişine takarak savaşmazdı.

O şehirden bir canavarla kaçmazdı.

Kolunu ona dolayarak tekrar yosunlara gömüldü ve kendi kendine buranın zamanın dışında bir yer olduğunu söyledi. Kız ona sarılmış halde yatabilirdi. Buradan ayrılmalarına gerek yokmuş gibi davranabilirdi. Tek yapması gereken onu hissetmekti.

Ve oh, yaptı. Karnının yumuşak baskısı onunkinden karşı. Ona verdiği her nefeste kaburgalarının hareket ettiğini hissetti. Minik parmakları saçlarının uçlarıyla oynuyor, düğümleri nazikçe ayırıyor ve sonra saç tellerini ezilmiş omzuna doğru uzatıyordu.

Daios kendi kendine onun eski yarayı görmediğini söyledi. Ona korkusuzca dokunduğunu çünkü kolunun hâlâ orada olduğunu. Onu güvende ve mutlu tutmak için ne gerekiyorsa yapabilecek bütün bir adam olduğunu. Birlikte, hayatlarını mücadele ya da korku olmadan yaşayacaklardı. Sadece onlar vardı. Ciğerlerine nefes verirken okyanusta nefes alıyordu.

Gerçek rahatlamanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Ne zamandır gardını alması gerekmiyormuş gibi hissetmiyordu? Ama burayı kendi kalbini tanıdığı gibi tanıyordu. Burada kulaklarını ve duyularını uyanık tutması gereken hiçbir tehlike yoktu. Solungaçlarını sonuna kadar açabilir ve kendini onun kokusuyla doldurabilirdi. Sonrası için. Tüm bunlar tekrar dağıldığında.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu bir süre sonra, dudaklarına bastıran su yüzünden kelimeleri boğuklaşmıştı.

Bu konuda konuşmak istemedi. Hiçbir şey söylemek istemiyordu. Sadece burada oturup ona sarılmak ve nefes alışını dinlemek istiyordu. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordu, hele de küçük kalonunun merakı içini yakıp kavururken.

İç çekerek kızın belindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Kardeşlerimin sana derinsürücülerden bahsettiğine inanıyorum."

"Zar zor," diye homurdandı. Sonra Bitsy'yi ayarlamak için uzandı, sanki sözleri net bir şekilde anlaşılmamış gibi cama vurdu. "Bana pek bir şey söylemekten hoşlanmıyorlar. Henüz bana güvendiklerini sanmıyorum."

"Muhtemelen bir süre daha olmayacak." Onu bırakmaktan nefret etse de, onun dilinden konuşmanın kendisi için önemli olduğunu da biliyordu.

Arges bunu Mira için hiç yapmamıştı. Ve birden, bir konuda kardeşinden daha iyi olmak istedi.

Bu yüzden onu dürttü ve kısa kolunun kıvrımına yatana kadar geniş göğsünün üzerinde yuvarladı. Onu orada destekledi, dallı budaklı yara izleriyle ten tene bastırılmasını engelleyen dalgıç giysisi için minnettar oldu. Sonra elini kaldırdı ve konuşurken bildiği kelimeleri kırık dökük bir şekilde imzaladı.

"Derinlik Sürücülerini hem bize benzer hem de benzemez. Kapsüllerimizi kontrol eden kadın, biz ona Mitera diyoruz, o da onların türünden. Geleceği hiçbirimizin göremediği bir şekilde görüyorlar. Daha önce... benimle temas kurdular." Bu kelimelerin çok azını biliyordu. Kız uzanıp onun elini kendi elinin içine almadan önce sesine hayal kırıklığı çökmüştü. Elini doğru şekilde hareket ettirmeyi öğretirken ve bir saniyeye ihtiyaç duyduğunda kelimeleri doldururken birlikte diğer kelimeleri imzaladılar. "Onları daha önce hayal kırıklığına uğrattım ve korkarım yine uğratacağım."

"Neden korkuyorsun ki? Senden ne yapmanı istiyorlar?"

Parmaklarını çözdü ve hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdirdi. "Bize genellikle ne yapmamız gerektiğini söylemezler, sadece ne olacağını söylerler. Bir sonraki doğru adımın ne olduğunu kendimiz ayırt etmeliyiz ve oradan doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaparız."

"Pek iyi kahinlere benzemiyorlar," diye homurdandı.

Yumuşak bir kıkırdamayla başını salladı. "Belki de değil. Ama biriyle yıllarca bir tür dostluk kurdum, yani onların da yeri var."

"Biriyle arkadaş mısın?" Adamın göğsünde doğrulup oturdu, saçları yüzünün önünde uçuşuyordu, sonra onları geriye itti. "Arkadaş derken ne demek istiyorsun?"

"Düşündüğünüz şekilde değil. Herhangi biriyle kolayca ilişki kurabilen bir yaratık türü değiller. Onlar yalnız yaratıklardır." Kendini tutamadı. Daios, sırf parmaklarının kulağının dibinde dans ettiğini hissedebilmek için, yeniden öne doğru süzölmeye başlayan saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Ama Fortis ve ben daha önce birlikte çalıştık. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmam, eğer bunu henüz fark etmediysen."

"Oh, onu gördüm."

Adamın büyük bir zevkle yaptığı şeyi taklit etti. Parmakları saçlarında gezindi, tırnaklarını ensesinde gezdirmekten önce kafatasına nazikçe bastırdı. Adam onun dokunuşuna doğru eğildi ve hafif dokunuşunu yüzüne ve onu çevreleyen narin firfırlara doğru takip ederken gözlerinin kapanmasına izin verdi.

"Hepinizin çok ilginç isimleri var," diye mırıldandı, sesi yağmur gibi hafifti. "Hepsinin sonu bir tıslamayla bitiyor gibi."

"Çoğu öyle. Hepsinin büyük bir anlamı var. Benim halkım isimlerin gücü olduğuna inanır."

"Elbette inanıyorlar. İnsanlar buna o kadar inanmıyor ama pek azımız isimlerde güç olduğuna inanıyor."

Gözlerinden birini kırıştıtararak açtı ve dar bakışlı şüphesini Anya'nın üzerinde tuttu. "Anya ne demek istiyor?"

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "İsminizin anlamı kadar derin olduğunu sanmıyorum. Bana Anya'nın 'zarafet' anlamına geldiği söylendi. Bu isme pek alışamadım."

O aynı fikirde değildi. Onların halkı için lütuf, bir başkasının ihtiyaç duyduğu anda verilen bir şeydi. Kadın onun için kesinlikle bunu yapmıştı.

Dudaklarını yalayarak başını salladı. "Kardeşimin adı Arges, parlak ve ışıltılı anlamına geliyor. Bir şimşek çakmasını ya da bir balığın pullarının parıltısını tarif ederken kullandığımız isimle aynı anlamı paylaşan bir küme arkadaşıyla büyüdüm. O her zaman ikimizden daha iyi olmak için doğmuştu."

Daios onu yemlediğini biliyordu. Ona söylemek istemediği şeyi sormasını istiyordu. Bu aptalca bir şeydi, onun için sadece acıyla sonuçlanacak bir çabaydı.

Sonra da "Daios ne demek?" diye sordu.

Kadının yanağını avucunun içine aldı ve yüzünü avucunun içine doğru eğmesini izledi. Dudakları onun tenine bastırdı. Değil a tek parça . onu irkildi uzakta itibaren Onu, Belki de bu yüzden kelimelerin dilinden dökülmesine izin verdi.

"Düşman," diye fısıldadı, kelimeler aniden döküldü onun hakkında. "Düşman ya da yıkıcı varlıkları tanımlamak için kullandığımız bir kelime. Yollarına çıkan her şeyi tüketen yaratıklar. Yani sizin kötü varlıklara iblis dediğiniz şekilde düşman anlamına geliyor."

Gözlerinin etrafındaki deri büzüldü. "Doğduğun günden beri seni halkının düşmanı olarak mı adlandırdılar?"

"Hayır, kalonum." Boynunun arkasını kavrayarak, alınlarını birbirine bastırana kadar onu aşağı çekti. Burada onu içine çekebilirdi. Burada, bunun inşa ettikleri her şeyi mahvetmeyeceğini umabilirdi. "Bana senin düşmanın adını verdiler."

Kadının bedeninden geçen ürpertiği kendi bedeninden geçiyormuş gibi hissetti. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Onunla tanıştığından beri ilk kez, belki de ondan korkması gerektiğini anlamıştı. O olmak için yaratılmıştı

bir silahtı ve hayatı boyunca onun halkını hedef almıştı. Daios diğer tüm kadınlardan daha fazla Akromos öldürmüştü. Ve onları zevkle öldürmüştü.

Şu anda bile onun türünden birini öldürmekte tereddüt edeceğini sanmıyordu. Onların acı ç e k m e s i n d e n aldığı zevk ve keyif her zaman olduğu gibiydi. Akıntılardaki metalik kanlarını tatmayı arzuluyordu. Pençeleri varlıklarını parçalayıp yırtarken, yaşamları ellerinden kaçarken gözlerindeki dehşeti görmekten hâlâ zevk alıyordu. Ama bu?

Bu, öldürmek istediği biri değildi. Sadece onu güvende ve şiddetinden o kadar uzakta görmek istiyordu ki asla dokunulmazdı.

Kadının yutkunduğunu duydu, boğazının tıkırtısı bir uyarıydı. "Bana sayamayacağım kadar çok kalon dedin. Eğer tüm isimlerinin bir anlamı varsa, bu ne anlama geliyor?"

Bunu ona söylemek ruhunu açığa çıkaracaktı. Şu anda söylemek istediğinden çok daha fazlasını söyleyecekti çünkü bu kelimenin özel olduğunu biliyordu. Bunu söylediğini duyduklarında diğer denizaltıların yüzlerini görmüştü. Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Neredeyse ona söylemeyecekti. Neredeyse bu sırrı bir süre daha kendine saklayacaktı çünkü herkes için ve şimdi de onun için bir canavardı. Bir silahtı. Kime ve neyi öldürmesi söylenirse ona saldıran ve öldüren bir canavardı. Baştan aşağı bir katil ve canavardı.

Ama geri çekilip ona baktığında, eli onun avucunu yanağında tutarken, tüm bunlar kayboldu. Tüm o çığlıklar. Yüzlerce kez öldürdüğü tüm yaratıklar ve yanlış seçim yaptığı için kaybolan tüm hayatlar. Hepsi gitmişti.

Sadece o kaldı.

Başparmağıyla çenesini okşadı ve alt dudağının dış hatlarını çizdi. Siyah pençesi kızın ağzının üzerinde kavis çiziyordu ve kız ondan korkmuş gibi görünmüyordu.

Belki de bu yüzden mırıldanabiliyordu: "Bu özel bir kelime. Onu sadece hayatımızda bir kez bulabileceğimiz nadir bir inci için saklarız. Deriden daha derin bir güzellik anlamına gelir. Bir insanın içinde yayılan bir ruhu ifade eder, öyle ki bunu dışarıdan da görebilirsiniz."

"Daios," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Senin türünden nefret ediyorum." Bunu bilmesine ihtiyacı vardı. "Onları tekrar  ld recek m. Bu bedende nefes kalmayana ve kaybetmeye dayanabilece im her uzvumu kaybedene kadar sava aca ım. Bu asla de i meyecek."

"Biliyorum."

"İnsanlarınızı iğrenç buluyorum.  irkin ayak parmaklarınızdan gözlerinizi çevreleyen korkunç beyaz renge kadar. Halkınızın her bir parçası iğrenç ve bedenlerinize bakmak bir kabus."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. " yle demi tiniz."

Elini kızın saçlarının arasına sokarak onu tekrar kendine yakla tırdı. "Ama seni çirkin bulmuyorum."

" yle değil mi?"

"Nasıl yapabilirim ki? Saçların bulutsuz bir günde güneş rengindeyken? G l   n etrafımdaki tüm okyanusu ısıtırken? Sana dokundu umda, ruhun bana çok tanıdık geliyor. Sanki seni bundan önceki yüzlerce yaşamda tanıyormu um gibi ve unuttu um bir parçam kendini senin içine gömmek istiyor. Bana belinin kıvrımına tutunmamı, sen yakınımdayken g  s mde hissettiğim duyguya tutunmamı söylüyor. Ruhum seni tutmak ve asla bırakmamak istiyor."

Bir şekilde birbirlerine daha da yakla mışlardı. Onları ayıran ince su perdesinin arasından dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Kadının sözleri yüzünde dalgalanan küçük akımlardı.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu. "Kendini geri  ekiyorunsun ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum."

Yutkundu. "Ben  fke ve acıdan yaratıldım. Sana bunların hiçbirini vermek istemiyorum, kalonum."

"Seni istiyorum, Daios. Neden ya da nasıl bilmiyorum ama istiyorum. Her parçanı. Öfkeni, hiddetini, acını. Bunları da en az ilgini ve hayranlığını istediğim kadar istiyorum." Elini göğsüne bastırdı, avuç içi tenine karşı çok sıcaktı. "Senden korkmuyorum."

"Öyleyim."

Kelimeler içini yaktı. Bazen gerçekler yakıyordu. Kolunu kaybettiği zamankinden daha kötüydü, üzerine uzanıp yalvardığında bile ona dokunmaktan çok korktuğunu bilmek.

"Benden mi?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman neden korkuyorsun?"

O tuhaf gözlere baktı ve "Seni incitmekten" diye yanıtladı.

Anya ona baktı ve Anya onun ruhunun derinliklerine baktığını biliyordu. O mavi gözbebekleri ondan çok şey görmüştü. O bakışta, pençeleriyle, dikenleriyle, her bir parçasıyla ona zarar vermekten korktuğunu gördü. Onun etini kolayca parçalayabilirdi ve uzun bir süre bunun adil olmadığını düşünmüştü.

Artık pençeleri olan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Çünkü tek bir kelimeyle onu kırabilirdi. Onu bin parçaya bölebilir ve ruhunu evinin kumlarını toz haline getiren parçalara ayırabilirdi.

Ona bu gücü vermişti. Kalbinin tasmaını ona vermişti ve şimdi geri alamıyordu.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye fısıldadı, iki elini de onun yüzünü tutmak için kullandı. "Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?"

"Bunu bilemezsiniz."

"Biliyorum ama. İstemediğin için bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Ve bu benim için yeterince iyi."

Gözlerini bu cesur kadına dikti ve onun bu işi ne kadar ileri götürmek istediğini merak etti. "O zaman ne öneriyorsun, kalonum?"

Dudaklarını yaladı, pembe dili Daios'un takip etmek isteyeceği bir şekilde titriyordu. "Acını hafifletmeme izin ver, Daios. Arzu ettiğim şekilde."

O kimdi ki bu sireni reddedecekti? "Sen nasıl istersen, Anya."

Daios onu içine çekti, kalbinin etrafını saran ve dilini onun tadıyla dolduran o narenciye kokusunu ve aşık olmanın böyle bir şey olup olmadığını merak etti.

Anya

Anya bunu inkâr etmeye çalışmaktan bıkmıştı. Aralarında her ne varsa, sonuna kadar gitmeye niyetliydi.

Başka söze ihtiyaçları yoktu. Bir şey daha söylerlerse ona aşık olduğunu ağzından kaçıracağından çok korkuyordu. Ve bu delilikti.

O bir insandı. O ise bir undine. Onlar birlikte olmaması gereken iki farklı yaratıktı. Bırakın onu yapmaya teşvik etmek üzere olduğu şeyi, su altında konuşuyor olmaları bile mümkün olmamalıydı.

Ama Mira ve Arges'i birlikte görmüştü. Birbirlerine nasıl baktıklarını görmüştü ve bu onun bir parçasının uyanmasına ve göğsünün içinde çığlık atmasına neden olmuştu. Bunu istiyordu.

Onu istiyordu.

Bu yüzden bacaklarını adamın kalın beline dolamak ve onu öpmek için çok az çaba harcadı. Çıplak olup olmadığını bilmiyordu.

Bunu bile yapardı ama son seferinde çok iyi yapmıştı. Tek istediği, birkaç dakikalığına kontrolünü kaybettiği o tesiste olduğu gibi onu karşısında hissetmektir.

Bunun bir hata mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmek istiyordu. Gerçek olmasını umuyordu.

Boynunun arkasındaki eli sıkılaştı ve tüm tereddütlerini bıraktığı anı hissedebiliyordu. Bir an onu çok yumuşak bir şekilde öptü ve sonra onu yuttu.

Dudakları ve diliyle, dişleri ve keskin ısırıklarıyla, ona ne verirse tüketti. Sanki onu bütünüyle yutmaya çalışıyordu. Sanki onun içine girmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu ve şu anda bunu yapmaması için bir neden düşünemiyordu.

"Benden ne diliyorsun?" dedi öpücükler arasında ve kadın kelimelerin ne kadar kısıtlı olduğunu hissedebiliyordu.

Kendini tutuyordu. Onu incitmemek için umutsuzca kendini zincire vurmaya çalışıyordu. Ama onun istediği bu değildi.

Onu serbest bırakmak istiyordu. Onunla her anlamda boğulmak istiyordu. Sadece onunla. Bu yüzden onu öptü, dili dişlerinin ölümcül noktalarında gezinirken fısıldadı: "Hepsini istiyorum Daios. Senden başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

Ruh hali değişti. Bunu akıntıda ve adamın elinin ensesinde kenetlenişinde hissedebiliyordu. Kuyruğunun bir hareketiyle onun üstüne yuvarlandı. Yosunlar sırtına dolandı ve onu tam olarak istediği yerde tuttu.

Daios başının üzerinde belirdi. Yanıp sönen kırmızının tüm renkleri onun tüm dünyasını koyu bir kızıla çevirdi. Dudaklarını yaladı, o siyah dil dikkatini çekti çünkü üzerindeki çıkıntıların inanılmaz hissettireceğini biliyordu.

Solungaçlarının genişlemesini izledi, hepsinin. Boynu, kaburgaları, ta ki vücudunun derinliklerindeki narin pembe zarları görene kadar. "Çok güzel kokuyorsun," diye homurdandı.

Sesi o kadar kısıktı ki bacaklarının arasında titreşiyordu. "Bu koku her neyse, kendimi ona bulamak istiyorum."

"Kokumu alabiliyor musun?" Bu kulağa pek hoş gelmiyordu. Ama adamın soluk alışına ve sırtını dikleştirmesine bakılırsa, bunun çok iyi bir şey olduğuna dair bir his vardı içinde.

"Evet," diye hırladı. "Kokunu alabiliyorum."

Sonra üzerine atladı ve kadın av olmanın nasıl bir his olduğunu anladı. Pençeleri vücudunda kayarak ilerledi, eli dokunabildiği her şeye değdi ve kız onun cerrahi bir müdahaleyle dalgıç giysisini kendisinden ayırdığını fark etti. Ona durmasını söylemek istedi. Kubbeye çıplak dönmek zorunda kalacaktı ama şu anda umurunda değildi.

Soğuk su teninin üzerinden aktı, kumaşı vücudundan çekerken göğüslerinin tepelerini çakılladı. Tenin her santimetresinin ortaya çıkışını sanki ele geçirilmiş gibi izledi. Gözleri bile onun her bir parçasını tüketiyordu.

Anya neredeyse bir şey söyleyecekti ki, adam dalgıç giysisini Anya'nın beline kadar çekti. Adamın eli Anya'nın kalçasında kasıldı ve onu sabit tuttukten sonra eğilip göğsünü uzun uzun yaladı. Dilinin çıkıntıları meme ucuna sürtünürken kız ona doğru eğildi, sırtı büküldü. Adamın çıkardığı hırıltı vücudunun her parçasının ısınmasına neden oldu. Adam onu ağzına çekip emerken okyanusu kaynatabilecekmiş gibi hissetti.

Dilinin ucu kızın üzerinde gezinirken, eli kızın tenine öyle bir saplandı ki kız düşünemez oldu. İki eliyle adamın başını kavradı ve kıvranırken onu kendine doğru tuttu.

Şu çıkıntılar. Çok dikkat dağıtıcıydılar. Çok farklıydılar. Onun bir insan olmadığını hatırlatıyordu ve kadının tek istediği adamın geri kalanında bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu bilmekti.

Tırnaklarını adamın ensesinde gezdirerek tutabildiği her şeye tutundu. Adamın göğsünden bir hırıltı daha yükseldi, titreşimler kızın adama daha fazla sokulmak istemesine neden oldu. Daha fazla.

Ta ki donup geri çekilene kadar. Ona dokunduğu yere bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Neden duruyordu? Ama sonra onunla birlikte aşağı baktı ve pençelerinin ona battığı yerde küçük iğne izleri gördü. Küçük kan dalları deliklerden yukarı doğru süzülüyordu. Tıpkı onun kuyruğunda gördüğü gibi küçük dalgalanmalar.

"Sorun yok," dedi, elini kendi eliyle kapatarak. "Daios, bana bak."

"İşte korktuğum şey buydu."

"Daios," dedi tekrar, bu sefer sesi daha keskindi. Adam ona baktığında, "Hoşuma gitti," dedi.

Gözleri duygularla öylesine bulanıktı ki onu duyduğunu bile sanmıyordu.

Bu yüzden tekrar söyledi, bu sefer eliyle pençelerini ona batırdı. Adam ona karşı koydu ama kadın ısrar etti. "Acıtmıyor. Bana yaptıklarından hoşlanıyorum. Bu beni incitmeyecek, duydun mu? Bana dokunduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Sadece pençelerini derime geçirme, o zaman sorun yok."

Gerçekten de öyleydi. Acının küçük tuzlu iğnelerine aldırmıyordu. Aslında bu heyecan vericiydi. Yatağına bir kadın götürdüğünü hatırlatıyorlardı. O bir insan değildi, tamamen başka bir şeydi ve onu nasıl isterse öyle alacaktı.

Sanki yalanı anlamaya çalışıyormuş gibi ona bakıyordu ama sonra içinde bir şey pes etti. O solungaçlar tekrar genişledi ve kadın, kanının dallarının adamın ciğerlerini emişini izledi ve sonra adam sanki tadını alabilecekmış gibi dudaklarını yaladı.

"Yeterince iyi," diye mırıldandı, sonra dalgıç giysisini önce kalçalarına, sonra da dizlerine kadar çekip ayaklarını birbirine kenetledi. "Bana dokunduğunda kendimi kaybediyorum, Kalon."

"Benim için sorun değil."

"Senin tadını çıkarmak istiyorum, acele etmek değil." Başının üzerine uzandı ve bir şey tuttu. Sonra kollarını teker teker kaldırdı, başının üzerindeyken bileklerini nazikçe sıktı, böylece onları hareket ettirmemesi gerektiğini biliyordu. Salladı

Onun üzerinde, esnerken ve hareket ederken dalgalanan kasları görmesini sağladı. Eğilerek kaburgalarından narin solungaçlarına kadar uzanan bir çizgiyi yaladı.

Aynı anda içinden bir ürperti geçti ve her bir bileğinin etrafına bir yosun halkasının dolandığını hissetti. Kollarını hiç hareket ettiremeyinceye kadar onları sıktı.

Sonra gözlerinde hınzır bir parıltıyla onun bedeninden aşağı kaydı. "Artık dokunmak yok, Kalon. Bu sefer olmaz."

Yosunu çekiştirdi, bu kadar kaygan bir şeyin nasıl bu kadar etkili olabildiğine şaşırıldı. Ama sonra adam vücudundan aşağı kaydı ve kadın yosun hakkında düşünmeyi bıraktı.

Bacaklarının arasında durdu, dalış kıyafetini tamamen çıkarırken bakışları onun üzerindeydi. Kalçalarını aralayıp kıvrımlarının arasını uzun uzun yalarken onun baktığından emin oldu. Sonra gözleri yuvarlandı ve kapakları kapandı.

"Tanrım, Kalon. Tadın çok mükemmel. Elimi sürdüğünden beri seni tatmak istiyordum."

Sivri dili kadının her santimetrekaresinde gezindi. Onun istediği gibi yiyip bitirmedi. Onun yerine, acele etmedi. Onu izledi. Onun nefesini kesen ya da avucunun içinde kıpırdanmasına neden olan her parçayı öğrendi. Mırıldandı, klitorisine bastırıp orada tutarken dilini titreştiren o alçak ses. Titreşim kızın ağzından bir çığlık çıkmasına neden oldu.

"Güzel," diye mırıldandı ona karşı, bir başka uzun yalama onu çılgına çevirdi. "İşte duymak istediğim şey bu."

O zaman onu yeterince öğrenmişti, çünkü tutkusunun saldırısı bu kelimelerle serbest bırakıldı. Adam dilini kadının içine soktuğunda kadın tutarsızlaştı. O uzantı, ele geçirilmiş bir adama aitti. Pençeler kalçasına batıyordu ve gözlerini açıp bacaklarının arasındaki canavara baktığında, onun solungaçlarına kanını üflediğini görebiliyordu.

Ona baktı, parlayan dişleri tümseğinin üzerinde parlıyordu ve sonra sırtıttı.

Daios onu diliyle becerdi, içine derinlemesine daldı. Ve büyüktü. Bir dilin olabileceğinden daha büyüktü, çünkü bir insan sikiyle aynı büyüklükte hissediliyordu. Endişelenmeli miydi? Ya her şeyi bu kadar büyükse?

Ama bu düşünce de bir o kadar cezbediciydi. Aynı derecede kışkırtıcı.

"Daios," diye sızlandı, ona ulaşmaya çalışırken kollarının etrafındaki yosunları büküyordu. "Ben... ben..."

"Evet," diye hırladı. "Daha fazla."

O baskıyı, ihtiyacı ve arzuyu aramak için adamın yüzüne sürtündü ve sonra dişleri tenine birazcık battığında adamın dilinde parçalandı ve tüm bunların verdiği acı ve hazzın ötesini düşünemedi.

Tanrıya şükür onun yerine nefes alıyordu, çünkü bunu yapmayı unutabilirdi.

Zorlukla nefes alarak, vücudundan su akarken nihayet gözlerini açtı. Adam ona doğru yerleşirken yerini kavurucu bir sıcaklığa bıraktı. Karın kasları ona baskı yapıyordu, sert kaslar klitorisine o kadar sert baskı yapıyordu ki dikkati dağılıyordu. Yine de, adamın kendisine tekrar bakmasını sağlamak için saçlarını yüzünden çektiğini fark etti.

"Çok güzel," dedi tek bir pençesini şakağından aşağı doğru sürüklerken.

Ne diyeceğini bilemedi. "Hâlâ sana ihtiyacım var "dan başka.

"O zaman bana sahip olacaksın. Ama biz Akromo erkekleriyle aynı değiliz."

"Güzel," diye cevap verdi, sesi pürüzlü ve çiğdi. "Onlardan birini istemiyorum."

Nasıl yapabilirdi ki? Bileklerini yosunlardan kurtardığında elini göğsünden aşağıya, dalgalanan karın kaslarına doğru sürükleyebildi. Adam devasa bir yaratıktı ve bunun onu korkutması gerektiğini biliyordu ama önemi yoktu. Adamın kalçalarının olduğu yere geldiğinde hissettiği tek şey pullardı. Ama sonra biraz daha aşağı indi-

Çünkü adam ondan çok daha iriydi ve sikini avuçluyordu.

Çok büyüktü. Hayalinde canlandırabileceğinden bile çok daha büyüktü ama sivriltilmiş ucu bu sefer işe yarayabileceğini düşünmesini sağladı. Canını yakabilirdi ama söz konusu o olduğunda acıdan hoşlandığı açıktı. Bu yapılabilirdi. Başa çıkabilirdi-

Sonra parmaklarının arkasına bir şey çarptı. Adam kızın bakışlarındaki hafif genişlemeyi görmüş olmalı ki sırtarak ona baktı. "Bu doğru, Kalon. Bende iki tane var."

"İki," diye fısıldadı, kafasında tüm olasılıklar çıldırılmıştı. "Bu ilginç bir gelişme."

Anya elini onun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirirken, kendisini kolayca ikiye ayırabilecek uzantının genişliğine ve uzunluğuna hayret ediyordu. Ama denemek istiyordu. Kaygan dokusuyla, bunun zahmetsizce kayabileceğini hissetti ve bu düşünce içindeki her şeyin sıkışmasına neden oldu.

Adam inledi, kalçaları ona çarpıyordu ve kadın şimdi ne yapacağından emin değildi. Onu kendisine doğru yönlendirdi mi? Evet, zaten yaptığı şey buydu. Sanki vücudu ne istediğini biliyordu.

Onu kendine yaklaştırdı, içindeki vahşilik ona ihtiyacı olduğunu haykırıyordu.

Daios eğildi, göğsü onunkinden uzaklaştı çünkü çok büyüktü ve alana ihtiyacı vardı. Arzunun bulanıklığı içinde Daios'un kısa kolunun etrafına bir yosun ipi daha bağladığını ve sanki ikinci bir eli varmış gibi çekebilmesi için bir diğerinin etrafına doladığını fark etti. Sonra boştaki elini boynunun altından geçirdi, kız onunla birlikte bacaklarının arasında hareket ederken dişleri uzun ipi ısırıyordu.

Parmakları klitorisine sürdü ve sikinin başı ona sürtünürken tüm vücudunu ateş sardı. Tabanındaki kalınlığa kıyasla o kadar da büyük değildi. Ama onu nefes alamayacak kadar esnetecek çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

"Yavaş," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Daha önce hiç olmadığın kadar yavaş."

"Üremek için savaşıyoruz," diye homurdandı ona karşı. Kalçaları sallandı, horozunu girişinde yukarı ve aşağı sürükledi, klitorisi boyunca kayd. "Savaşırız ve kim kazanırsa diğerini iğnelemiş olur. Böyle bağlı biriyle sevişmek hiç doğal değil."

"Öyle mi? Çünkü hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

"Seviyorum, Kalon. Seni çaresiz ve kıvranırken görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Sonra aralarına uzandı. Yosun hamakta arkasına yaslandı ve adamın aletlerini ona sunuşunu izledi. Bu masif pençeli el kavradı ve alt Bir tanesini, ucunda bir damla sedefli sıvı belirecek kadar sert bir şekilde sıktı. Kadının girişiyle hizalayarak, kadının tüm vücudunda hissettiği bir nefesi kekeleyerek çıkardı. İçine doğru itti, sadece ucunu, sadece yeterince, böylece sırtını eğdi ve amındaki her kasın onun etrafında kasıldığını hissetti. Aşağı baktı, karanlık etin içine batışını izledi. Üstteki siki klitorisinin üzerinden kayd, aşağı bastırıyor ve teninin üzerinde kaygan bir şekilde hareket ediyordu.

O, başka hiç kimsenin onunla kıyaslanamayacağını bildiği yakıcı bir damgaydı. Nefes nefese kalana kadar daha derine battı, nefes almak zorunda olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldığında ağzı açıldı. Adam bunu onun için yapıyordu.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye fısıldadı, kelimeler boğazında düğümlenmiş ve çiğdi. "Anlat bana."

Onun başını salladığını görmek için başını kaldırdı. Onun yerine, daha kısa olan kolu başını yana doğru itti ve o konuşurken parmaklarının hareket ettiğini zar zor görebildi, daha da derine batarken başı sallandı.

"Evim. Ev gibi hissettiriyor."

Daha derine battı, o her zamanki gerginlik kızın yıldızları görmesine neden oldu. Gittikçe artıyordu ama adam devam ediyordu. Adam her durakladığında, kız bunun bittiğini sanıyordu ama her seferinde daha fazlası oluyordu. Onu tüketti. Her santimi

Onun nerede başlayıp nerede bittiğini bilmeyene kadar vücudunun derinliklerine kayıyordu. Çok fazlaydı ve sonra bacaklarının arasına baskı yapan pullarının sıcaklığını hissetti, uyluklarını o kadar geniş yaydı ki yandılar.

Adamın derin nefesi kadının ciğerlerini doldurdu ve sonra birbirlerine baktılar. Başardılar. Kendisinin her parçasının onunla dolu olduğundan emindi ve...

"Lütfen çekilin," diye fısıldadı.

"Biz-"

"Zayıfların ne yaptığı umurumda değil. İçimde hareket ettiğini hissetmek istiyorum."

Kalçaları bükülmeden ve çekilmeye başlamadan önce en ufak bir kafa karışıklığı vardı. Gerçekten geri çekileceğinden emin olduğu noktaya geldiğinde, bacaklarını onun etrafında kilitledi. Kalçalarını hızla sıkarak, uzun ve yavaş bir süzülüşle onu tekrar içine itti.

Bunun üzerine ikisi de inledi ve kadın artık göremez oldu. Tek yapabildiği, tekrar yaparken onu hissetmektir. Sonra tekrar. Her seferinde biraz daha sert, biraz daha güçlü bir şekilde içine giriyordu.

Başı aşağı indi, meme uçlarından birini dişlerinin arasına aldı ve öyle sert ısırды ki dudaklarından baloncuklar çıktı. Gözleri parlayarak açıldı, o sıkı sarmalın yeniden oluştuğunu hissetti.

"Daioş," diye inledi. "Lütfen, ben-"

"Biliyorum, Kalon." Ağzına almak için meme ucunu serbest bıraktı. O keskin dişler dudaklarını ısırıyor, sanki sarhoşmuş gibi ağzını yudumluyordu. "Tanrılar, beni çok iyi alıyorsun."

"Yapamam... Ben-" Adam tekrar ona çarparken düzgün düşünemiyordu.

Kolu büküldü, başını eğdi, böylece onu öpmek için daha iyi uzanabildi. Ve sonra ne olduğundan emin değildi, ama bir an iyiydi ve sonra o kadar sert boşaldı ki dudağını ısırды. Sertçe.

Adamın içinde titreşen alçak hırıltı doğrudan kalbine girdi. Bu ses asla unutamayacağı bir sestti. Bu ses artık onun içinde yaşıyordu.

Anya tekrar boşalabileceğini fark etmemişti. Ne bu kadar sert, ne de bu kadar çabuk. Adam da onunla birlikte boşaldı, siki Anya'nın derinliklerine girerken Anya'yı bir sıcaklıkla doldurdu. Ama orgazmı güçlükle azalmaya başlayana kadar devam etti. Sonra çekildi ve aniden tekrar dolana kadar boğazındaki sızıyı hissedebiliyordu. Bu sefer daha büyük, daha sert bir horozla, nasıl ...

İkinci horoz. Kahretsin, ikinci bir siki vardı ve aniden orgazmı yeniden patladı. Kalçaları titremeye başladı, ayak parmakları kendi üzerine kıvrıldı, aniden hırıltısının titreşimi daha da güçlendi ve onun içine tekrar geldiğini hissetti. İçini dışına çıkaran bir ısı fışkırması. Adam kamburlaştı, beli o kadar gerildi ki, o düzensiz nefes yavaşlamadan önce bunu hissedebiliyordu.

"Bu..." Söyleyecek kelime bulamadı.

"Evet," diye cevapladı adam kadının bileklerini çözerken. "Öyleydi, kalonum."

Daha uzun süre uyanık kalmak istiyordu. İkinci sikini sorarsa ne olacağını ya da ikisini aynı anda alıp alamayacağını bilmek istiyordu. Ama gözleri çoktan kapanmaya başlamıştı. Kaslarının durgun sıcaklığı sanki bir bulutun üzerinde yüzüyormuş gibi hissettiriyordu. Adam onu kaldırıp göğsüne doğru sürüklediğinde, denese bile uyanık kalamazdı.

Bu yüzden onun üzerinde gevşek bir şekilde durdu, başı bir kalbin atış sesine ve eli diğerine bastırdı.

Daios

H Ona sonsuza dek böyle sarılabilirdi. Daios, suyun üstünden süzülen güneş ışığıyla uyandığında hiç bu kadar huzurlu bir sabah geçirmemişti

Onlar. Yosunlar her yeri zümrüt yeşiline çevirdi. Işık mızrakları başlarının üzerinde uçuşan küçük gümüş balık sürüsünü aydınlatıyordu. Saçları birbirine karışmış, üstlerinde süzülüyordu. Karanlığın telleri ve güneşin ışınları kızın altın rengi saçlarına takılıyordu.

Aşağı baktığında, kadının güzelliği karşısında şaşırdı. Uzun bacakları ve zayıf vücuduyla onun üzerine uzanmıştı. Vücudunda aşağı yukarı küçük şişlikler olsa da, gece boyunca onu kendi ısıısıyla yeterince ısıttığını biliyordu.

Kalça yüzgeçlerinden biri doğal olarak belinin üzerine düşmüştü. Kırmızı renkteki yüzgeç, onu gelip geçen bakışlardan saklamak için vücudunun üzerine örtülmüş şeffaf bir kumaşa benziyordu. Bacakları

Kalçasının üzerinden yukarı kalkmış, ayağını kuyruğuna dayamıştı. Kollarından biri ona uzanıp sıkıca sarılırken, yüzü solungaçlarına o kadar yakın duruyordu ki tek alabildiği tat oydu.

Ve ah, onun tadını yakın zamanda unutmayacaktı.

İç çekerek pençelerini sırtına geçirdi ve kız kıpırdanıp ona yaklaştıkça içindeki her şey yatıştı. Uykusunda bile ona yakın olmak istiyordu. Bu, onun uyanıp çılgılık atmasından korkan zihninin hayvani bir parçasını rahatlattı. Ya da daha kötüsü, yaptıklarından pişman olmasından. Ama birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, artık onun kendisine ait olduğundan emindi.

Bunu neden sorguladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü birlikte geçirdikleri her an, onunla birlikte olmak istediğini kanıtlamıştı. Bu arzu ne kadar çılgınca olursa olsun.

Birlikteydiler. Ve önemli olan tek şey buydu.

Başının üzerinden bir gölge geçti ve kafasını kaldırıp baktığında ters yöne bakan sarı bir yüzgeç gördü. Maketes onlara körlemesine yaklaşırken eliyle gözlerini kapatmış, görmek yerine koklayarak yüzüyordu. Elinde sarı bir elbise tutuyordu, kumaşı denizin hareketiyle titriyordu.

"İşte," dedi Maketes, sesi alçak ve sessizdi. "Bakmıyorum. Buna cesaret edemem."

Gözlerini devirerek diğer kalça yüzgecini Anya'nın bacaklarının üzerine örttü ve onu tamamen gözden gizledi. "Bakabilirsin."

"Ah, çocukken bu oyunu oynardık. Bana bir şey yapmamı söyledin, ben de yapardım ve sonra bana vururdun. Bir yetişkin olarak buna kanmam."

"Sana vurmayacağım, Maketes."

Anya onun kollarında kıpırdandı, kendini onun karnına dayadı ve ağzını sonuna kadar açtı. Bunun ne olduğundan emin değildi ama ciğerlerinden etkileyici miktarda hava emmişti. Uzun sarı saçları göğsüne dolanmıştı ama uykulu gözleri ve yumuşak gülümsemesi ona sadece Maketes'in onu görmesini istemediğini hatırlatıyordu.

Onun bu uykulu yanı, hayran olduğu kadının bu yumuşak versiyonu, sadece onun gözleri içindi.

"Boş ver," diye homurdandı. "Bakmanı istemiyorum."

"Gördün mü? Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum," diye homurdandı Maketes. "Sadece söyle üstünüze çıktığımda elbiseyi düşürebilirim."

Anya, droidi kafasından çıkarıp yosunların üzerine astığı Bitsy'yi yakalamak için onun etrafından dolandı. Uykularında onu ezeceklerinden korkmuştu.

Bir droidle bir insanmış gibi ilgilendiği için neredeyse kendinden iğreniyordu. Ama droid onun için bir şey ifade ediyordu ve bu da ona bakması gerektiği kadar ona da bakması gerektiği anlamına geliyordu.

İğrenç, evet. Zayıf mı? Hayır.

Anya Bitsy'yi başının üzerinden geçirdi, gözleri Bitsy'nin onun için kaydettiği kelimelerin üzerinde gezindi. Dudakları kıpırdadı, sonra tepelerine baktı ve Maketes'in orada, sırtı onlara dönük, elbisesi elinde süzüldüğünü fark etti. "Biraz geri çekilersen tam tepemizde olacak."

"Benim için yeterince iyi," diye homurdandı Maketes, elbiseyi arkasından tutup bıraktı. "Kahvaltı için zamanında dön, tamam mı? Mira ve Arges yakında Alfa hakkında bir karar vermek istiyorlar. Görünüşe göre baban bir sürü soruna yol açıyormuş."

Ve hepsi geri geldi. Fortis'in ona söylediği her şey, derinlik sürücüsünün ona gösterdiği her şey. Diğerlerine söylemesi gerekiyordu. *Ona* söylemesi gerekiyordu.

Ama onları bu sıcak ve rahatlatıcı yerden aceleyle çıkarmadı.

Sabah. Bu yüzden onlara doğru süzülen elbiseyi kapmak için uzanırken hiçbir şey söylemedi. Tek koluyla ona giydirebildiği kadar giydirdi, ama üzerine oturduğu yerde onu destekledi ve elbiseyi üzerinde oynatabilmesi için onu sabit tuttu.

Parmaklarını göğüs kafesinin etrafında gezdirirken, onu içine çekmekten kendini alamıyordu. Onun her santimi öyle güzeldi ki

Çok güzeldi ve dün gece her yerine dokunmuş ve yalamıştı. Yine de, henüz keşfetmediği çok şey varmış gibi hissediyordu.

"Bana öyle bakma," dedi, gövdesindeki ve göğüslerinin arasındaki küçük incileri iliklemeyi bitirirken sesi alçak bir mırıltıya dönüştü.

"Ne gibi?"

"İşte böyle." Anya eğildi ve onu sertçe öptü. "Bana tekrar sahip olmak istiyormuşsun gibi b a k m a y a devam edersen buradan asla çıkamayacağız."

Aleti pullarına çarptı ve bir anda yeniden harekete geçmeye hazır hale geldi. Onu yosunların arasına götürmek istiyordu, belki bu sefer onu kendi merhametine bırakacak şekilde bağlayacaktı. Bu hoşuna gitmişti.

Halkının kadınları çiftleşirken çok sert dövüşürlerdi ve çok azı onu denemeye kalkıştırdı. Daios onları alt edemeyecek kadar büyüktü ve onların istediği de buydu.

Ezmek, kontrol etmek ve ömür boyu sürecek yaralar bırakmak. Kendisinin böyle bir yarası yoktu. Halkından bazıları bunun bir utanç işareti olduğunu iddia ederdi.

Ama küçük kalonu kısıtıldığı için çok mutluydu. Onun altında kıvranıyordu, o küçük inilti çıkıyordu ağzından kutsal şarkıların senfonisi gibi dökülüyordu.

Pençeleri ödünç aldığı elbiseyi kavradı ve dudaklarını ısırabilmek için onu tekrar kendine yaklaştırdı. "Eğer kalmak istiyorsan, kesinlikle kalabiliriz."

"Bunun sadece senin ve benim var olduğumuz bir baloncuk gibi hissettirmesini seviyorum." Anya ellerini adamın saçlarında gezdirerek, birbirine karışmış bukleleri nazikçe ayırdı. "Ama dünya var. Ve muhtemelen daha kötü bir şey olmadan önce onlara geri dönmeliyiz."

İnledi, hareketsiz kalmadan önce kalçalarını onunkilere doğru tekmeledi. "Seninle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum."

"Hadi, koca adam."

Sanki onu tekmeleyip yüzmeye başlayacakmış gibi hareket etti ki bu kesinlikle çok saçmaydı. Sadece

ona ayak uydurabileceğini düşünmesi gülünçtü, ama aynı zamanda...

Onu kendine doğru çekmeden önce göğsünde alçak bir gümbürtü titreşti. "Benden bu kadar uzakta olmana hazır değilim, Kalon."

Anya dudağını ısırdı ve kalın kirpiklerinin arasından ona baktı. "Öyle mi?"

"Beni kışkırtma," diye homurdandı. "Ya seni baştan çıkarmak istersem?"

Yosunların arasından fırladı ve evlerine doğru yola koyuldu, yosunlar kadar güçlü bir şekilde etrafına dolanırken başını salladı. "Deniz Tanrıları, bana merhamet edin. Kendime beni her fırsatta sınamaya cüret eden bir kadın buldum."

Kahkahası kulaklarını ve kalbini huzur hissiyle doldurdu. Tıpkı birlikte uyandıklarında hissettiği gibi. Onunla birlikte gülmese ya da gülümsemese de, onun mutluluğunun sıcaklığını göğsünde hissetti. Onun yanında sıcak hissetmemek çok zordu ve bir gün bunu ona söyleyecekti.

Kapsüle ve kubbeye geri dönmesi zaman aldıysa, kendine bunun onunla daha fazla yalnız kalmak istediği için olduğunu söylemeye çalıştı. Gördüklerinden korktuğundan değil.

Ama sonunda geri dönmeyi başardılar. Orijinal kapsüllerinden yer değiştiren birkaç kişi ona şaşkın bakışlar attı. Belki de ilk kez onunla birlikte geldiğinde, bunun sadece gönderildiği görevin bir parçası olduğunu düşünmüşlerdi. Ama bu kez, ikisinin de birbirleri gibi koktukları gerçeğini görmezden gelmek zordu. Sadece aşıkların olabileceği gibi iç içe geçmişlerdi.

Yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Şok olmuş yüz hatlarına bakıp kendisini yargıladıklarını hissetmemek için elinden geleni yaptı. Bir yanı onun bir akromonun büyüüne kapılmaktan daha üstün olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ediyordu. Diğer bir yanı ise onun gerçekten sevimli olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ediyordu.

Bu yüzden bir Akromo bile onu kabul edilebilir bulmamalıydı.

Ama sonra eli kalplerinden birinin üzerine uzandı ve adam onun yumuşak gülümsemesine baktı. "Onların bir önemi yok," dedi biraz fazla yüksek sesle. "Önemli olan tek şey sen ve benim. Değil mi?"

Başını salladı. "Sadece sen ve ben."

Belki de onunla birlikte kubbeye kadar yüzmenin bu kadar kolay olması biraz komikti. Onunla birlikte sudan çıkmaya bile aldırmadı. Daios kuyruğunu sallayarak onları yeterince yükseğe itti ve kız hâlâ kolundayken ay havuzunun platformuna doğru kayabildi. Zarif bir hareket değildi ve belki de onu biraz sarsmıştı ama en azından onu bırakmak zorunda kalmamıştı.

Odadaki diğer iki kişi ona iri gözlerle baktı. Mira çünkü onu öldürmeye teşebbüs etmeden nadiren ortaya çıkmıştı. Arges ise hâlâ koluna sıkışmış olan Anya'ya bakıyor ve muhtemelen onu dövüşte yaralamadan Daios'un elinden nasıl kurtarabileceğini düşünüyordu.

Bir başka su şırıltısı Maketes'in de onlara katıldığını gösteriyordu. Kardeşi kollarını ay havuzunun metal kenarına bağladı ve "Onları buldum," derken rahatça oraya yaslandı.

"Onları buldun mu?" Arges tekrarladı.

"Evet. Yosunların içinde." Maketes omuz silkti. "Hepimiz bir noktada bunun olacağını biliyorduk. Gerçekten o kadar şaşırtıcı mı?"

Arges önce ona, sonra Anya'ya, sonra da Maketes'e baktı. Kardeşinin düşüncelerinin nereye gittiğini görebiliyordu ve içinde, açıkça ortaya konan şeyi inkâr etmek isteyen bir şey vardı. Yaşadıkları anı, tutkularını kendine saklamak istiyordu. Başka kimsenin onları bunun için yargılamasını istemiyordu.

Sonra mavi kardeşi ağzından kaçırdı: "Bu mümkün değil."

Eğildi ve Anya'nın önünü imzaladı, "Bu biraz zaman alacak."

Gözlerini devirdi ve yüksek sesle, "Sence halkımdan ne kadar nefret ettiğini bildikleri için mi?" dedi.

Arges uzun pençesiyle onu işaret etti. "Bu. Buradaki mesele tam olarak bu. Akromoslardan nefret ediyorsun. Balık öldürdüğünü gördüğümde daha fazlasını öldürdüğünü gördüm!"

Daios başını sallayarak Anya'yı ayağa kalkabilmesi için yavaşça kendi üzerine yatırdı. "Onlardan hâlâ nefret ediyorum, evet."

Kardeşinden gelen tek yanıt Anya'ya bir yumruk daha atmak oldu.

Daios, kızın onun yanından uzaklaşmadığını fark ettiğinde gururla şişti. Bunun yerine, ellerini sıkıca kalçalarına koyarak onun yanında durdu.

Kardeşinin gözlerinin içine korkusuzca baktı ve şöyle dedi: "İstedğim kişiyle birlikte olmayı seçebilirim. Ben bir yetişkinim."

"Buradaki sorun sen değilsin," diye hırladı Arges. "Kardeşimi tanırım ve onun her zaman bir planı olduğunu bilirim. Bunun bizimle çalışmasını sağlayacağını mı sanıyorsun? Biz bunu çoktan çözdük. Buraya geldiğinden beri bize fazlasıyla yardımcı oldu Daios."

"Doğru," dedi. "Bunu söylediğini görmezden geleceğim çünkü sana hâlâ bir kardeş olarak saygı duyuyorum. Ama bir şey daha söylersen çenenin kafatasından ayırırım."

Arges'in vücudundaki tüm ışıklar yanıp sönmeye başladı ve birbirlerine iki cümle daha fırlatmak üzere olduklarını biliyordu. Çocukken bile hep böyle tartışırlardı. İkisi de boğazına sarılırdı ve onlar böyleydi. Ama şu anda, odada bulunan ve kendi türünden çok daha narin oldukları belli olan iki akromoyu riske atmak istemiyordu.

"Sadece konuşmayı kes." Daios derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı. "Derinsürücülerle buluştum."

Bu odadaki herkesi ayılttı. Anya hâlâ gözlerinde sorularla ona bakıyordu. Anlamamıştı.

Bu kelimenin neden herkesi bu kadar rahatsız ettiğini. Yakında ona her şeyi açıklayacaktı.

Yine de odadaki diğer iki erkek onu pür dikkat izliyordu. Hızlı ve etkili bir şekilde, mümkün olduğunca az kelimeyle, Fortis'in açıkladığı her şeyi onlara anlattı.

Bunu yaparken de Anya'nın her kelimedede gerildiğini görebiliyordu. Gözleri merceğin üzerinde uçuşuyordu, bu yüzden Bitsy'nin onun söylediği her kelimeye kendi yorumunu eklediğini biliyordu.

Onu incitmek istemedi. Halkının ne yaptığını bilmesini istemiyordu çünkü bunun onu ne kadar etkileyeceğini biliyordu. Gözlerinden kalbinin kanadığını görebiliyordu ama onun bu yarayı hissetmesini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Belki de bıçağı yavaşça sokmaktansa sert ve hızlı bir şekilde saplamak daha iyiydi.

Hikâyenin sonunda gözlerinden yaşlar süzüldü ve yanaklarından aşağı damladı. Arges ve Maketes'in ikisi de alev alev yanıyordu. Renkleri odayı en az onunki kadar aydınlatıyor, mavilerini, kırmızılarını ve sarılarını duvarlar boyunca oynayan turunculara ve menekşelere dönüştürüyordu. Mira elini ağzına götürmüştü ve boğazının arkasına bastıran bir mide bulantısı hissediyordu.

"Halkınız üzerinde deney mi yapıyorlar?" Anya sonunda, gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı süzülürken, "Halkınız üzerinde deney yapıyorlar," dedi.

"Fortis'in gördüğü şey bu." Ona doğru uzandı. Daios bu ifadeyi görmeye daha fazla dayanamadı, ona dokunmadan olmazdı. Onu yatıştırmadan.

Hiç tereddüt etmeden onun yanına geldi ve diğerleri birbirleriyle konuşmaya başlarken kendini onun yanına bıraktı.

"Anya," dedi Mira. "Bunun olacağından haberin var mıydı?"

Parlak mavi bir ışık odanın o köşesini aydınlatırken Arges, "Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Biz

Zaten bu kadar uzun süredir insanları yakalıyorlarsa şimdi harekete geçmeleri gerekiyor."

Ama kalbini paramparça eden Maketes'in sesiydi. "Baskınlarda kaybolduğunu düşündüğümüz kaç kişinin aslında onları kurtarmamızı beklediğini merak ediyorum."

Sessiz sözler, içini yakan bir sessizlikle son buldu. İçinde her zaman akan öfke ve nefret diğerleriyle birleşmişti. Halkının kendilerini geri almak için her şeyi göze alacağını biliyordu. Savaşın yakında bu denizi sular altında bırakacağını hiç şüphesiz biliyordu.

Yine de kalbi uyarı ile gürledi. Çünkü minik eller göğsüne bastırılmıştı, teninde dolaşan öfkeyi hissediyordu ve kızın tam burada, yanında olduğunu biliyordu. Her kelimeyi duyabiliyordu. Halkının ona yaptığı her adaletsizliği o da yaşıyordu.

Anya'nın duyguları Mira'ninkilerden farklıydı. Geldiği şehir, kendi türüne en büyük kötülüğü yapan şehirdi ama daha da ötesi, kılıcı elinde tutan kendi ailesiydi.

Herkes sessiz kaldı. Duyabildiği tek şey, Anya'nın dudaklarından çıkan ve ıslak boynunda gezinip tenini serinleten sendeleyeyen nefesti. İçinde yanan ateş, Anya'nın kolayca körükleyebileceği ya da söndürebileceği bir ateşti.

Her zaman öfke ve nefretinin her şeyden önce geleceğini düşünmüştü. Ama bu kadın isterse onu duraklatabilirdi. Ondaki gelecek tek bir emirle onu tüm bunlardan uzaklaştırabilirdi.

Bunun yerine Anya başını onun boynundan kaldırdı. Gözleri kıpkırmızı olmuş ve yanakları gözyaşlarıyla kayganlaşmıştı.

Konuştığında sesi düzensiz ve çığdı. "Bu beni şaşırtmadı. Her ne kadar öyle olmasını istesem de. Babamın hem savaşta hem de bilgide her zaman kana susamış olduğunu bilirim. Özür dilerim. Bilseydim daha fazlasını yapardım."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Elini kaldırdı ve kadının gözyaşlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Kısa koluyla onu kaldırdı. "Baban seni öldürebilirdi. Senin yokluğunun onu daha da güçlendirdiğini çoktan kanıtladık. Biz olsak da olmasak da bunu keşfedecekti."

Mira'nın sesi tıslayarak onun sözünü kesti: "Bu onun bir oturuşta söylediğini duyduğum en fazla kelime."

Dikkatini kollarındaki kadına vermeden önce onu bir bakışıyla susturdu. "Bu senin hatan değil, Kalon."

"Hayır, bu benim hatam değil ama yine de benim halkım." Gözlerinde bir şey değişti. Sert ve aynı zamanda tanıdık bir şey. Odadaki diğerlerine baktı ve düz bir ses tonuyla, "Patlatın şunu," dedi.

Mira alay etmeden önce cevabı sessizlik oldu. "Ne? Ne demek havaya uçurmak?"

"İçeri girebilirim. Her şeyin nerede olduğunu biliyorum. Alfa'yı aradan çıkarmak mı istiyorsun? Halkını kurtarmak mı istiyorsun? Bir avuç undine ile Beta'ya saldırmakla hiçbir yere varamazsınız. Tüm okyanusta yankılanacak sert kararlar almak zorundasınız."

Mira başını salladı. "Savaş çağrısı yapıyorsun."

Kollarında titriyordu. Onun duygularla titrediğini hissedebiliyordu ve bir parçası bunun korku olabileceğini fısıldadı.

"Hayır," diye yanıtladı Anya. "Ben bir katliam çağrısı yapıyorum. Nereyi vuracağımı biliyorum, böylece bazı insanlar acele ederlerse hâlâ kaçabilecekler. Seni ciddiye almalarını mı istiyorsun? Bir daha asla undine'lerle uğraşamayacaklarını ve uğraşmamaları gerektiğini bilmelerini mi?" Odadakilerin her biriyle göz teması kurdu ve onu en sona sakladı. Bakışları onunkilerle buluştu ve o sertliğin kendi göğsünde hissettiği öfkeyle aynı olduğunu anladı. "O zaman altın şehri yerle bir etmelisin."

Anya

On dan sonra her Şey biraz kasırgaya dönüştü. Anya  o unlukla Şok içinde kaldığını itiraf etmekten utanıyordu.

Babasının her zaman acımasız olduğunu bilirdi. Ama deneyler? Canlı numuneler üzerinde? Bu pek çok açıdan yanlıştı ve bunu duymak acı vericiydi. Babası kendi insanların canlı olarak göremediği için acı çeken onca insanı düşünmek istemiyordu. Ya da en azından saygı duymaya değer insanlar olarak.

Ve sonra her Şey ona çarptı.

Ne yaparsa yapsın Şehri kurtaramazdı.

Halkını kurtaramazdı. Sonsuza kadar, hayatını bu kadar korkunç hale getiren adamın pençesinde kalacaklardı. Ve sonra fark etti ki, onlar kurtarılmak istemiyorlardı.

Babası bilim adamı değildi. Undine'leri bulacak, onları kesecek ya da onlar hakkında kendi başına araştırma yapacak kapasitede değildi. Ona yardım eden sayısız insan vardı.

Kendi insanları. Her zaman kurtarılmaya değer olduğunu düşündüğü iyi insanlar. Ona yardım etmişler, sonra da o yaldızlı sokaklarda elleri kan içinde yürümüşler ve hiçbir şey olmamış gibi gülümsemişlerdi.

Belki de halkının kurtarılmaya değer olmadığını fark etmek içini parçaladı.

Zayıf kadınlara bilmek istedikleri her şeyi anlattı. Mira şehir hakkında bilgi edinmek için acele ediyordu ve Anya'nın da hiçbir şey saklamaya niyeti yoktu. Bitsy'yi Byte'a bağladı ve iki droidin çalışmasına izin verdi. Bitsy'nin erişebildiği her şemayı ve haritayı indirdiler. Sonra Anya, arkadaşını da işin içine katmak için Ace'i arattı. Ace'in cevap vermesi bile biraz zaman aldı ama arkadaşının uzun süre sessiz kalmayacağını biliyordu.

Bitsy kelimeleri ekrana yansıtırken, "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bunun güvenli bir kanal olduğunu bilmem gerekiyor," dedi.

"Her zaman."

"Güzel. Undine'larla çalışıyorum ve sanırım Alfa'yı nasıl kıracağımı biliyorum."

Kelimeleri söyledikten sonra uzun bir duraklama oldu, ekranda üç baloncuk zıpladı, bu da Ace'in yazmakta olduğu anlamına geliyordu. Ne kadar uzun sürdüğünü düşününce, Ace'in bütün bir monoloğu yazdığını varsaydı.

Sonra tek duyduğum "Ne dedin lan sen?" oldu.

Mira'nın dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Arkadaşın iyi birine benziyor."

"Evet, oldukça harikalar." Anya cevap vermeden önce omuz silkti. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Denizaltılar bizim giriş biletimiz. Şehri yok edeceğiz ve senden mülteci ayarlamalarını yapmanı istiyorum."

Yine, daha fazla baloncuk. Arkadaşının ne söyleyeceğini bulması için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Sonunda Anya, Ace'e her şeyi anlatmaya karar verdi.

Bu, arkasındaki undine'lerin kılınmasına neden oldu. Belli ki başka bir insana nerede oldukları ya da kim oldukları hakkında daha fazla bilgi vermek istemiyorlardı. Ama Ace hayatı pahasına güvenebileceği biriydi ve bu yüzden bu bağlantıyı Mira ve Byte'a devretmek oldukça kolaydı.

Ne kadar yorgun olduğunu fark edene kadar neredeyse iki gün geçti. Şehrin haritasına bakıp bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu olduğunu anlamadan önce. Tüm erkekler gittikten sonra Mira'ya baktı, hepsi iki kadının yemek yemesi ve dinlenmesi gerektiği konusunda hemfikirli.

"Bulabildikleri en büyük şeyi avlayacaklar," dedi Mira, boynunu kırarken iç çekerek. "Onların stres atmaya, bizim de dinlenmeye ihtiyacımız var."

Anya'nın dinlenmeye ihtiyacı yoktu. Bir mucizeye ihtiyacı vardı. "Burada benim gördüğüm şeyi sen de görüyorsun, değil mi?"

İki kez sormasına gerek yoktu. Mira'nın omuzlarının gerilmesi ve kulaklarına doğru kalkması bunu açıkça gösteriyordu. "Evet. Sanırım biliyorum. Ama başka bir seçenek bulmak için elimden geleni yapıyorum çünkü planladığın şey hoşuma gitmiyor."

O da bilmiyordu. Anya, Alfa'ya saldırmak için çok sınırlı şansları olduğunu biliyordu. Şehirden tamamen atılmadan önce bir etki yaratmak için bir kez daha şansları olacaktı.

Bu riski alamazdı. Bu kadar çok hayat tehlikedeyken olmaz.

Mira onu izledi, gözleri çok fazla şey görüyordu. "Savaşmadan bunu yapmana izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Biliyorum."

"O adamdan hoşlanmıyorum. Arges beni ilk kaçırdığında hayatımı cehenneme çevirdi ve beni birçok kez öldürmeye çalıştı." Sonra biraz yumuşadı, gözlerinin arasındaki kırışıklıklar biraz hafifledi ve omuzları tekrar aşağı indi. "Ama ben bile senin onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum ve o kadar kalpsiz değilim. Onu

yumuşatıyorsun ve seni kaybederse diye endişeleniyorum..."

"Bu baskıyı kabul etmeyeceğim," diye araya girdi. "İkimiz de yetişkiniz ve ikimizin de amacı her zaman aynı oldu. Alfa'yı ben de senin kadar sevmiyorum ve bunu yaparak hem kendi halkımı hem de senin halkını kurtarmak niyetindeyim. Yıkımın çılgınca görüldüğünü biliyorum ama bunun izleyebileceğimiz tek yol olduğuna inanıyorum."

"Yani gerçekten bombayı patlatabilecek tek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tanrım, bunu bir başkası söylediğinde çok daha kötü oluyordu. Anya başını sallamadan önce gözlerini ovuşturabilmesi için Bitsy'yi kaldırdı. "Evet, biliyorum. Babamın şehirdeki tüm silahları nerede sakladığını biliyorum. Duyma yetimi orada kaybettim. İçeri girebilirim. Kimse beni durdurmaya fırsat bulamadan bombaları patlatabilirim."

"Ve baban seni bulmadan içeri girebileceğini mi sanıyorsun?"

Hayır. Yapmadı. İçinden bir ses, kameralar onları fark ettiği anda babasının onun geldiğini anlayacağını söylüyordu. Ve biri onu görmeden şehre girmenin bir yolu yoktu.

Ama umduğu şey de buydu. Babasının onu görmesini istiyordu. Onun geldiğini bilmesini ve herkese onun öldüğünü söylediği için itibarını kurtarması gerektiğini bilmesini istiyordu.

Belki de derinlerde bir yerde, korkunç bir şekilde, ondan kurtulmaya çalıştığını biliyordu. Belki de eninde sonunda savaşmak zorunda kalacaklarını ummuştı. Bu adam hakkında bildiği her şeye uyuyordu.

"Ve Daios'un bunu yapmana izin vereceğini mi düşünüyorsun?" Mira, sesi odada yankılanarak sordu.

Camın üzerinden bir gölge geçti. Kafasını kaldırdığında ilk dönen kişinin Daios olduğunu gördü. Yanında makul büyüklükte ve kesinlikle yemeyeceği bir ton balığı taşıyordu. Şu anda hiçbir şeyi midesi kaldırmıyordu.

İç çekerek başını salladı. "Hayır, bundan hiç hoşlanacağını sanmıyorum."

Her iki kadın da adam ay havuzundan kafasını uzatana kadar bekledi, Anya'yla geldiği zamankinden çok daha yavaştı. Balığı metal zemine bırakarak ikisine de baktı ve homurdanarak, "Neden ikiniz de suçlu görünüyorsunuz?" diye sordu.

Bakışlarını Mira'ya çevirerek diğer kadının devreye girmesine ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalıştı. Bunu tek başına yapamazdı. Şu anda bu kadar savunmasızken ve her şey bu kadar çığ hissedilirken ona söyleyemezdi.

Mira başını salladı, ayağa kalkmadan önce elini masaya vurarak büyük olasılıkla çok gürültülü bir alkış kopardı. Bitsy gözlerinde Anya'yı bile ürküten kelimeler gezdirdi.

"Senin için bir şeyim var, Daios. Bir süredir üzerinde çalışıyordum ama istediğim şekilde çalışmıyordu. Yine de yapmak üzere olduğumuz şey için yeterince iyi."

Her zaman metal ve yağ kokan bir yan odada kayboldu.

Daios kaşlarını kaldırdı. "Bu neyle ilgili?"

"Bilmiyorum." Ama bunun bir önemi yoktu. Ona söylemek zorundaydı. Burada durup ona yalan söylemiyormuş gibi bakamazdı, sadece planın ne olması gerektiğini söyleyerek. "Daios..."

Ayağa kalkarak onun yanına, metalin üzerine oturdu. Adam hiç düşünmeden ona uzandı. Devasa kolu bacaklarının altından geçti ve onu daha yakına sürükledi.

Deniz gibi kokuyordu. Burnunu yakan tuzla karışık tuzlu bir koku ya da belki de düşmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşlarıydı. Çünkü adam hiç tereddüt etmeden ona sarılıyordu. Sanki tam da ait olduğu yerdeymiş gibi.

Alın adamın omzuna düştü ve sanki omuzlarındaki ağırlığı kaldırabilecekmiş gibi adamın kendisini desteklemesine izin verdi. Mira odada olmadığı için elini başının arkasında gezdirmekte gecikmedi. Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti ve tellerini kulaklarının arkasına bağladı.

"Kalon'um," diye fısıldadı ve dudaklarının başının tepesine bastırıldığını hissedebiliyordu. "Beni özledin mi?"

"Evet," dedi soluk soluğa gülerek. "Bu çılgınca değil mi?" "O kadar da çılgınca değil."

"Sadece birkaç saatliğine gitmiştin. Ve şimdiden kendimi..." Kelimeleri nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece birlikte olmadıklarında bundan hoşlanmadığını söyledi.

Belki de bunun bir nedeni, tüm bunların etraflarında paramparça olacağından korkmasıydı. Yapması gerektiğini bildiği şey sadece diğer her şeyi zorlaştıracaktı. Yoksa bu çılgınca savaşta hayatını kaybedecekti ama yine de buradaydı. Savaşıyordu.

Uzun ve alçak sesle mırıldandı, göğsü hâlâ duyabildiği sesle titreşiyordu. Eğer bunu başaramazsa, bir daha asla birinin bu kadar net konuştuğunu duyamayacaktı. Babası evlerinden ayrılmasına asla izin vermezdi ve o da kafesine geri dönerdi. Şimdi ne kadar değerli olduğunu bildiği halde onun sesini nasıl kaybedebilirdi?

Sertçe yutkunarak kendini geri çekilmeye zorladı. "Daios, sanırım tek yol-"

Bitsy mercek boyunca kırmızı renkte yanıp söndü, parlak ışık onu o kadar ürküttü ki cümlesinin ortasında konuşmayı bıraktı, ancak droidin bir ok fırlattığını fark etti. Ve Daios, yüzünde onu neredeyse dehşete düşüren bir çatık kaşla omzunun üzerinden bakıyordu.

"Ne?" Anya arkasını döndüğünde Mira'nın odanın kapısında elinde bir... kolla durduğunu gördü.

Ya da en azından metal bir kol.

Devasa bir şeydi ve ikisinin de görmesi için havaya kaldırdığında kolları titriyordu. Garip bir şekilde, bir tür kadın koluna benziyordu. Bileği sarkıktı ve parmakları aralarında ince bir dokumayla açıkça eklemelenmişti.

"Sana bir süreliğine göstermeyecektim, çünkü bu hâlâ bir prototip." Mira kaşlarını çatarak kola baktı. "Yapamayacağı çok şey var. Lütfen bu kolu

yaralanabilecek, kırılabilir ya da öldürülebilecek herhangi bir şey. Üzerindeki gerilim gerçekten çok hassas."

"Bu da ne?" Daios tısladı.

"Bu bir kol," diye homurdandı Mira, başını öne eğerek onlara doğru yürürken. Bitsy, "Oldukça açık, bence" diye okumadan önce "mırıldanıyor" yazan küçük bir uyarı koydu.

Mira onun yanına yaklaşırken ne Anya ne de Daios bir şey söyledi. Sahte koldaki deliği onun yarım koluna doğru kaldırışını izlediler ve içinde bir şeylerin ters gittiğini hissettiler.

Anya onu hiçbir zaman kırık olarak düşünmemişken, "tamir edilmesi" konusunda ne hissedeceğini bilemiyordu. Evet, bir kolu yoktu ama bu onu daha az insan yapmıyordu. Bir kolu olmadan nasıl yaşayacağını çözmüştü ve şimdi ona böyle bir şey vermek biraz acımasızca geldi. Bunu istemiş olsa bile, nasıl hissedeceğinden emin değildi.

Bunca yıl sonra biri ona işitme duyusunu geri getirecek bir araç teklif etseydi, bunu kabul edeceğinden bile emin değildi. Her yeni aleti kullanmanın riskleri vardı. Ve o bu haliyle iyiydi. Elbette Bitsy onun için çeviri yapıyordu ama bu onu daha iyi yapan şeyi "düzeltecek" bir şeyle aynı şey değildi.

Yıllar ve yıllar süren pratik onu farklı bir insana dönüştürmüştü. Duyma eksikliği onun bir parçasıydı, tıpkı göz rengi ya da sevdiği yemekler gibi. Birinin gelip onu kurtarmasını istemezdi.

Ama kolunu kol deliğine sokarken gözlerinin nasıl parladığını ve Mira'nın metali tenine biraz daha sıkı tutması için boynuna bir askı takması için nasıl hareketsiz durduğunu? Göğsünde bir şeylerin gerçekten sertçe sıkışmasına neden oldu. Çünkü bu, onunla aynı fikirde olan bir adamın ifadesi değildi. Bu, bütün olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayan bir adamın ifadesiydi.

Ve aniden yine yalnız kaldı. Yıllar ve yıllar boyunca kendini bu dünyadaki tek kişi gibi hissetmemek için çalışmıştı.

Acı çeken bir gezegendi ve şimdi başka birinin iyileşmesini izliyordu.

Duyguları çok karmaşıktı ve onlardan hoşlanmıyordu.

"Bunun sinirlerine bağlanması gerekiyor," dedi Mira, başını eğip kolunun altına bakarak. "Bunu senin için daha kalıcı bir şekilde tutturmak isterdim ama şimdilik bu yeterli olacak. Çabuk vur."

Daos irkildi ve sonra kolu kaldırdı. Dirsek onun isteğiyle büküldü ve metal parmakları havaya kaldırdığında onları açıp kapatabildi. Parmaklar birbirine çarpıyordu ve kesinlikle beceriksizdiler. Sadece hepsini aynı anda hareket ettirebiliyordu ama hepsi bu kadardı. Belki pratik yaptıkça daha iyi olacaktı.

Gözleri umutla doluydu ve kadın onun bunu takmasını istemediği için kendini kötü biri gibi hissetti.

Yine de Daos onun içini gördü. İlk günden beri hep anlamıştı. "Mira?" diye sordu. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii ki."

Mira atölyesine çekilirken ikisi de birbirlerine baktılar. Ve sonra yalnız kaldılar. Diğer insanlardan farklı olan iki ruh ve şimdi normale diğerinden daha yakın olan biri.

Neden gözleri sulanıyordu?

Gözyaşlarını silerek ona gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Üzgünsün."

"Hayır, ben sadece... senin adına mutluyum." Ondan uzaklaştı ve onun görüntüsüne baktı. "İyi görünüyor. Biraz pratik yaparsan eminim normal bir kol gibi kullanabilirsin."

"Neden üzgünsün?"

"Üzülmedim."

Daos içini çekti, omuzları Anya'nın duyamadığı bir nefesle bir kalkıp bir iniyordu. "Anya."

"Senin adına gerçekten çok sevindim." Gülümsedi ama yüzündeki ifadenin ne kadar sulu olduğunu hissedebiliyordu. "Gerçekten."

Başını sallayarak omzundaki kayışa uzandı. "Bu işe yaramaz."

"Daios, sakın çıkarma." Kadın ileri atıldı, parmakları Daios'un parmaklarına takıldı ve onu durdurdu. "İşe yarayacaktır. Zaten şehre dönmek zorundayım ve kim bilir orada bizi neler bekliyor? Buna ihtiyacın olabilir."

Adam kadının gözlerinin içine baktı, birbirlerine kilitlendiklerinde donup kalmışlardı. "Geri mi dönüyorsun?"

"Şehri havaya uçuracak kişi ben olacağım."

Dudakları aralandı ve bir an için ona hayır diyeceğini düşündü. Bunun güvenli olmadığını iddia edecekti. Kız da ona yaptıkları hiçbir şeyin güvenli olmadığını söyleyecekti. Birbirlerine kızgın bir şekilde yatağa girecekler ve belki de her şeyi daha başlamadan mahvedeceklerdi.

Onun yerine sıcak eli çenesini kavradı. "Cesursun, Kalon. Olmaya hakkın olandan çok daha fazla."

Şimdiye kadar hissettiği hiçbir şeye benzemeyen bir rahatlama hissetti. Keskin bir baş hareketiyle onun gözlerine bakmayı bıraktı ve bunun yerine bakışlarını koluna kilitledi. "Senin adına sevindim. Bu karmaşık bir duygu, hepsi bu. Seni böyle görmek... şimdi bütün olarak..."

O kadar hızlı hareket etti ki, kadın onun seğirdiğini bile görmedi. Kayış yukarı ve başının üzerine çıktı. Kolu çekip çıkardı ve kadın derisinin içine doğru kıvrılmış küçük kablolar olduğunu görebildi. Tek bir irkilme bile olmadan onları çıkardı. Kolu yere bırakırken geride kalan küçük deliklerden kan damlıyordu.

"Bütün mü?" diye homurdanarak elini kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Onu göğsüne doğru sürüklerken hareketinin gücüyle dizlerine kadar su sıçradı. "Kolumun olmamasının bütün hissetmemle hiçbir ilgisi yok. Metal bir cihaz olsun ya da olmasın, senden önce asla bütün değildim. Yaralanmamdan sonra bana bakıp bir erkek olarak gören ilk kişi sendin. Bir hata değil, bir başarısızlık değil.

Beni gören sendin. Kalon'um, eğer derimi dökmemi isteseydin, dökerdim. Eğer kolum seni rahatsız ediyorsa, o zaman onu denizin en derin çukurlarına atarım."

"İstediğim bu değil," dedi sulu bir kahkahayla. "Benim yüzümden bir daha bütün olamamanı istemiyorum."

"Ben sadece senin sayende bir bütünüm." Dudaklarını onunkilere bastırdı, uzun öpücük tuzlu gözyaşları ve deniz suyu tadındaydı. Geri çekildiğinde alınlarını birbirine bastırdı ve onunla birlikte derin bir nefes aldı. Aldı ve verdi. "Any. O sadece bir kol. Kullanılacak bir araç ama asla benim bir parçam değil. Onu seni zafere ulaştırmak için kullanacağım ama bu benim kim olduğumu değiştirmez."

Çılgınca başını sallayarak, cevap vermeden önce dudaklarını yaladı, "Biliyorum. Bunu biliyorum."

"Öyle mi?"

Öyle olmasını umuyordu. Çünkü ona ihtiyacı olacaktı ve onu kabul edilebilir olandan çok daha fazla sevdiğinden çok korkuyordu.

Anya

Anya dehşete kapılmıştı. Alfa'ya geri dönmek bir riskti. Babasının onu hemen bir hapishaneye atmadan şehirde dolaşmasına izin vereceğini düşünmek bile bir riskti. Hapishane. Daios onunla çok fazla tartışmamıştı. Yine de, onu göğsüne o kadar sıkı bastırarak yüzüyordu ki, en içteki düşüncelerinin ne olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Bunu yapmasını onun istediğinden daha fazla istemiyordu. İkisi de bunun birbirlerini son görüşleri olabileceğini biliyordu. Ve birbirlerini daha yeni bulmuşlardı.

Bir yanı hemen geri dönmek istiyordu. Ona kendisini evine geri götürmesini ve böylece tüm bunları geride bırakabileceklerini söylemek istedi. Dışarıda terk edilmiş başka tesisler de vardı. Belki de yukarıda insanların yaşadığı ve yaşamadığı dönemler arasında yüzyıllar geçtiği için yukarıdaki arazinin daha yaşanabilir olup olmadığını bile araştırabilirlerdi. Bunu bilmiyordu.

Yine de bu düşüncelerin hepsi fanteziydi. Çünkü insanlarını geride bırakırlarsa kendileriyle yaşayamayacaklarını biliyordu.

Adamın kolları kızın etrafında sıkılaştı, Alfa'ya yaklaştıkça adamın duyguları da muhtemelen kızinkilerle aynı yöne dönüyordu.

Sırtına dolanan metal kolun hissine hâlâ alışamamıştı. Pek de doğal olmayan bir his değildi. Ödünç aldığı dalgıç kıyafetini giydiği diğer kolundan farklı olduğunu söyleyemezdi. Ama adamın o tarafta sadece yarım bir kolu olduğunu bilmeye o kadar alışmıştı ki. Bu farklı hissettiriyordu.

Kolun yanı sıra, Mira ikisine de görevlerini tamamlamaları için gereğinden fazla teçhizat vermişti. Byte ve Bitsy, bir zamanlar Anya'nın droidini şaşkına çevirecek sistemlerden geçmişlerdi. Ama Byte da yükseltilmişti ve bir araştırma dronu olduğu için Bitsy'den çok daha fazla erişime sahipti. Birlikte ve Ace'in de yardımıyla, Mira'ya sinyal bozucu adını verdiği bir şey yaratması için yeterli bilgiyi vermişlerdi.

Büyük ve hantaldı, en iyi ihtimalle hantal olan kare bir kutuydu. Şu anda Daios onu taşıyabilsin diye taşıyordu. Dev blok suya düştükleri anda buza dönüşmüştü ve o zamandan beri ellerini yakıyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu, sesi derin ve gırtlaktan geliyordu. Bitsy de soğuğa tepki verince kelimeler yüzünün önünde titreşti.

Droidin yavaşladığını fark etmişti. Kelimeleri çevirmesi daha uzun sürüyordu ve bu konuda endişelenmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Endişelenmesi gereken çok daha fazla şey olduğunu düşünürsek, daha sonra olabileceklere değil ana odaklanması gerekiyordu.

Yine de ona yalan söylemekte zorlanıyordu. "Hayır," diye cevap verdi yumuşak bir kahkahayla. "Hiç hazır değilim. Ama buradayız ve bunu yapmak zorundayım."

"Gidebiliriz."

Ona ve hayal kırıklığıyla keskinleşen o güçlü çenesine baktı. "Yapamayacağımızı biliyorsun. Bunu o şehirdeki herkes ve senin halkın için yapmak zorundayım. Başka seçenek yok, Daios."

Çenesindeki kaslar ona bakana kadar daha da gerildi. Sonra içindeki her şey donmuş gibiydi. Gözleri kızın yüz hatları üzerinde dans ederken durakladı.

"Eğer birbirimizi bir daha göremezsek, kalonum, senin gibi bir kadının yanımda olmasından daha fazla onur duymadığımı bilmeni isterim." Tekrar sertçe yutkundu, gözleri hâlâ onunkilerin üzerinde geziniyordu. "Halkının bunu nasıl söylediğini bilmiyorum."

Ah, kalbine ne kadar girdiğinin farkında olmayan bu tatlı, harika adam. U z a n d ı ve iki eliyle adamın yüzünü çerçeveledi, nasıl söyleyeceğini bildiğinden çok daha fazlasını gösteren o siyah gözlere baktı. "Seni seviyorum diyoruz."

"Bunu daha önce Mira'dan duymuştum."

"Mira'dan mı?" diye tekrarladı gülerek.

Başını iki yana salladı. "Bunu Arges'e söyledi. Bana bu kelimenin ne anlama geldiğini söyle."

"Mesele kelimenin kendisi değil. Buradaki hisle ilgili." Ellerinden birini onun göğsüne götürdü. "Sensiz yaşamamanın yanlış hissettirdiği anlamına geliyor. Senin yanından ayrılmak, seni temiz hava solumaktan daha çok özlememe neden oluyor. Ve senden ne kadar uzakta olursam olayım, her zaman seni düşüneceğim."

"Bu doğru hissettiriyor," dedi. Elini kızın saçlarının altından geçirdi ve kokusunu içine çekerek onu kendine yaklaştırdı. "Tehlikenin içine dalarken seni sevdiğimi bil, kalonum. Sen yanıma dönene kadar seni kalbimde tutacağım."

Onu şiddetle öptü, çünkü onu ne kadar çok sevdiğini anlatmak için söyleyebileceği hiçbir kelime yoktu. Onun gücüne ve cesaretine ne kadar da hayrandı. Ve nasıl,

Ŗu anda bile, ikisinden de her Ŗeyi alıp götürebilecek olsa da, doğru olanı yapmasına izin veriyordu.

Daios'un kendisi de bir savaŖçıydı. İŖler ters gittiğinde onları düzelten ve baŖkaları için tehlikeye giren oydu. TartıŖmadan, kavga etmeden bunu yapmasına izin verdi, sadece vücudunda bir gerginlik yayıldı ve pençeleri sanki onu bırakmak için kendini zorlaması g e r e k e c e k m i Ŗ gibi yanlarını kavradı.

"Sana geri dönmenin yolunu bulacağım," diye fısıldadı onun dudaklarına, neredeyse umutsuzca. "Eve döneceğim, Daios."

"Yuva," diye cevap verdi, o derin sesi tüm vücuduna yayılıyordu. "Bana verdiğin Ŗey bu, Kalon. Sen neredeysen, ben de evimdeyim."

Birkaç dakika daha birbirlerine baktıktan sonra Mira adamın kolunun aralarına uzandığını hissetti. Adam, Mira'nın yaptığı cihazı  alıŖtıracak küçük düğmeyi tıkladı ve kız zamanın geldiğini anladı.

Gitmesine izin verme zamanı. Bu planla ilerlemenin. Halkını ve kendisini kurtarmak için hayatını tehlikeye atmanın. Kolay olacak mıydı? Kesinlikle kolay olmayacaktı. Ona geri dönmek için mümkün olan her Ŗeyi yapar mıydı? Elbette yapardı.

Birlikte, bunu ilk kez yaptığında ona ateŖ eden kulelere doğru koŖtular. Ama Mira'nın sinyal bozucusu iŖe yaramıŖ görünüyordu. Onlara yakın olan kuleler harekete geçmedi ve uzaktakiler de tepki vermedi. Belki de kollarındaki kutunun yaydığı sinyal iŖe yaramıŖtı. Ya da belki babası geldiklerini bildiğini göstermek istemiyordu.

Her iki durumda da, kaçtıkları asıl tünele ulaŖmıŖlardı. Ve orada birinin tüneli kapattığını gördü. Planlarının önünde devasa bir metal kapı duruyordu.

Daios onu yanındaki kutuyla birlikte yere yatırdı. Rebreather'ını yüzüne doğru kaydırdı ve kordonu boynundan ayırarak onu nefessiz bıraktı.

Buradaki akıntı alışılmadık derecede güçlüydü, bu yüzden onun üzerinde hareket etmesini izlerken binanın kenarına tutunmak ve bacaklarını çamura batırmak zorunda kaldı. Kuyruğunu salladı ve sonra metal başlığın iki yanından tuttu.

Binanın içine kaynaklanmıştı. Üzerine ne kadar metal döktüklerini görebiliyordu. Cıvatalar Alfa'nın dış cephesini oluşturan betonun derinliklerine saplanmıştı. Kasları şişkin, dişleri çıplak Daios kasıldı.

Tüm vücudu çabalarıyla aydınlandı. Tüm vücudu açıktaydı, kasları eforla geriliyordu ve kadın göğüs kaslarının gerilmesiyle oluşan kordonları görebiliyordu. Metal kolu doğal kolundan daha iyi tepki veriyordu. Ama o kablolar bile suyun içinde kıvılcım çıkarıyordu. Ve sonra başlık gevşedi. Şok ve biraz da dehşet içinde, adamın kapağı içinden hava çıkacak kadar geriye sıyırmasını izledi.

Baloncuklar patladı ve o beyaz baloncuk bayrağıyla pozisyonlarını daha kolay bırakacaklardı. Adam tutması için elini uzattı ve kız alttan tekme atarak ona uzandı.

Akıntı onu binadan uzaklaştırıp ıssızlığın ortasına savurmakla tehdit ediyordu. Ama Alfa onun bileğini kavradı ve onu kendine doğru çekti. İkisi de binanın yan tarafına doğru savrulmuş olsalar da kımıldamıyor gibi görünen metal koluyla Alfa'yı tuttu, ta ki ikisini de açıklığa doğru çekene kadar.

"Bana geri dön," diye homurdandı, burnuyla solunum cihazını kenara itmeden ve onu bir kez daha öpmeden önce. Bir damga gibi hissettirdi. Sanki bunun ikisinin de birbirini son görüşü olabileceğini biliyordu ve onu ne kadar istediğini bilmeden bunun sona ermesine izin vermeyi reddediyordu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, göğsündeki tüm umut zerresiyle onu geri öptü. Ne kadar zor olursa olsun ona geri dönecekti.

Daios onu havalandırmadan çıkan basınca doğru yaklaştırdı. Kendisi için sadece birkaç dakika olduğunu biliyordu.

kapatmadan önce bu boşluktan geçmesi gerekiyordu. Anya yeni engeline odaklanarak solunum cihazını yüzüne geri çekti. Adamın gözlerinden onu geldiği şehrin içine kapatacağını görebiliyordu ve bundan sonrası ona kalmıştı.

O. Hayatı boyunca şımartılmış ve kahraman gibi davranmayı seven bir kız. Hepsi hiçbir şeyin ters gitmemesini ve başka kimse ona yardım etmeden tüm bunları çözebilmesini umuyordu.

Sertçe yutkunarak havalandırmanın kenarına tutundu ve onunla birlikte çekti. İkisi birlikte onu hava duvarının içinden havalandırma deliğine doğru ittiler. Artık boş olan tünelde elleri ve dizleri üzerinde dönmeden önce solunum cihazını çıkardı.

Tünelin emişi onu denize geri atmakla tehdit ediyordu. Ama onu görmek istiyordu. Gözlerindeki sıcaklığı, şu anda bile orada yanan tutkuyu görmeye ihtiyacı vardı. Ve tüm kasları yeniden kasılırken göğsünde alevlenen umudu.

Son saniyeye kadar izleyerek ondan uzaklaştı. Ama sonra havalandırma kapandı ve tüm ışıklar söndü.

Yalnızdı. Pek çok korkunç şeyin yaşandığını bildiği Alfa'nın altındaki tünellerde soğuktan donuyordu.

Titreyen bir nefesle Bitsy'ye dokunmak için uzandı. "Hiç ışığın var mı?"

Merceği yeniden, bu kez biraz daha güçlü bir şekilde titreyerek canlandı. "Çok soğuk."

Kelimeler zifiri karanlıkta süzüldü ve kalbini delip geçti. Bunun en eski arkadaşını da incitmesinden nefret ediyordu ama küçük droid'e yardım etmek için yapabileceği çok fazla şey vardı.

Acele etmeliydi. Birileri ne olduğunu merak ediyor olabilirdi.

Ama droidini başından çıkarmak ve küçük olanı göğsüne bastırmak için zaman ayırdı. Bitsy'ye dikkatlice nefes vererek, droidin avucunun içinde kıpırdadığını hissedene kadar onu ısıttı. Ancak o zaman onu tekrar başının üzerine koydu ve lensin üzerindeki mesajları okudu.

"Tamam," Bitsy lensi taktı. "Ben iyiyim." "İyi," diye fısıldadı. "Işık?"

Bitsy'nin kollarından birinde küçük bir ışık belirdi. Alfa'da elektrikler kesildiğinde bunu sadece bir kez kullanmak zorunda kalmışlardı ve bir daha kullanmayı hiç düşünmemişti. Işık demeti, kimsenin ilgilenmediği belli olan tünelleri aydınlattı. Sadece kapatmış ve havayla doldurmuşlardı. Filtreleme sistemlerinin ne kadar zorlandığını hayal bile edemiyordu.

Tüneller artık kupkuruydu. Tünellerde yürümeye başladığında, ayaklarının altında ölü yengeçlerin cesetleri çıtırdıyordu. Çok fazla ölüm vardı, hepsi de babası ona kızdığı içindi.

Anya aşağı baktı ve kabuklarına oyulmuş küçük dalga desenini gördü. Bunlar haftalar önce Daios'u bulmasına yardım etmiş olanlardı. Ve onun yüzünden ölmüşlerdi.

Kararlılık omuzlarına ağır bir yük gibi çöktü. Kendisi yüzünden başka kimsenin ölmesine izin vermeyecekti. Hele ki ellerini bu durumun boğazına dolayabilirse.

"Ace ile temasa geçin," dedi, kendini beton duvarlara yaslayarak.

Bitsy çabucak halletti ve Ace onu bekliyordu.

"Var mısın?"

"Ben de varım. Eski odalarımı dönmek için bana haritayı göster."

Tam önüne bir harita yansıtıldı. Mavi çizgiler ona hangi tünellerden geçerek eski odasına ulaşabileceğini gösteriyordu ama oraya ulaşır ulaşmaz bir sorunla karşılaşması muhtemeldi. Ne de olsa artık havuz sistemlerine giriş yoktu.

"Havuzu boşaltma konusunda bir yere varabildiniz mi?" diye sordu, sola döndü ve neredeyse yosun kalıntılarına basıp kayıyordu.

"Hayır. Görünüşe göre havuzunuzun girişini kapatmışlar. İçinde su olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama işe yarayabilecek servis tünelleri var gibi görünüyor."

"Sadece hangilerine gireceğimi söyle."

"Mira'nın sana verdiği aletler sende mi?"

Evet, ama onları kullanmakta pek iyi değildi. Mira ona tüm aletlerin nasıl kullanılacağını anlatmıştı ama şimdi elleri titreyerek donuyordu ve adımlarını mutlak bir dehşet izliyordu, bunu yapıp yapamayacağından emin değildi.

"Evet," diye cevap verdi, tekrar dönerek. "Aletlerim var." "Güzel."

"Yapabileceğimden emin değilim..." diye devam etti, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Ace, "Yapmak zorundasın," demeden önce birkaç ışık yanıp söndü.

Tabii ki o yaptı. Çünkü başka hiç kimse bunu onun kadar kolay yapamazdı. Babasıyla yüzleşmekten korktuğu için daha fazla hayatın riske atılmasını hak etmiyordu.

Anya kendini toparladı ve ilerlemeye devam etti. Tıpkı Ace'in önerdiği gibi bir servis girişi vardı. Kısa merdiven onu, görünüşe bakılırsa hayatı boyunca havuzunun yakınındaki bir duvarın arkasına gizlenmiş olan küçük kapağa kadar götürdü. Buraya kaç kez biri girmişti? Babası hiç onu gözetletmiş miydi?

Tornavidayı Mira'nın söylediği işaretlere sokmak için dört kez denemesi gerekti. Elleri o kadar kötü titriyordu ki neredeyse otomatik aleti düşürecekti.

Derin bir nefes alarak kapağın düşmesine izin verdi ve Bitsy'yi odaya saldı. Droidi biraz yıpranmış ve olması gerekenden daha yavaş hareket ediyor olsa da, işini hızlıca yaptı. Duvara tırmanarak

Anya'nın kapaktan çıkıp eski banyo odasına girmesine yetecek kadar uzun bir süre kamerayı karıştırdı.

Dalış giysisini çıkarırken, hiçbir şeyin değişmemiş olmasına hayret etti. Kıpırdamadan dursa, neredeyse hiçbir řey olmamış gibi davranabilirdi. Tüm hayatı boyunca buradaydı. Belki de dūřüp kafasını havuzun kenarına çarpmış ve tüm bunları rüyasında görmüştü. Ama sonra boynunda Daios'un dokunacının derisinin altına battığı yerde sızlayan morluğu hissetti ve bunun gerçek olduğunu anladı.

Ve yapması gereken bir işi vardı.

Mira ona hâlâ iyi durumda olan birkaç elbisesinden birini teklif etmişti. Parlak mavi kumaş güzeldi ve neredeyse Anya'ya uyacak gibi görünüyordu. Babasını bir süredir burada olduğuna ikna edecek kadar kuruydu.

"Haydi," dedi ve Bitsy'nin üzerine atlayabilmesi için kolunu uzattı. "Gösteri zamanı."

Saçlarını geriye doğru düzeltti, üzerinde bir damla su olmadığından emin olmak için bir kez daha kontrol etti ve sonra yatak odasına doğru yürüdü. Burada da hiçbir şey değişmemişti. Her şey tam olarak bıraktığı yerdeydi. Sanki daha dün çıkmış gibiydi.

Bu sadece tartışmasını kolaylaştıracaktı. şifonyerinin başına oturarak küçük makyaj malzemelerini çıkarmaya başladı. Ruj. Eyeliner. Bir süredir elinin altında olmayan parçalar.

Yatak odasının kapısının çarparak açılması ve babasının yüzünü çirkinleştiren bir öfkeyle içeri girmesi tam üç dakika kırk iki saniye sürdü. "Nerelerdeydin sen?"

Babasının iki adamı peşinden içeri dalıp onu kollarından yakaladığında irkilmiş gibi yaptı, mücadele bile etmedi. "Baba? Neler oluyor? Nereye gittiğimi bildiğini söylemiştin! Arkadaşımla birkaç gün geçireceğimi söylemiştim."

"Günlerdir mi? Haftalardır yoktun!"

Tabii ki vardı. Bunu biliyordu. Ama gözlerini kırpıştırarak ona baktı, gözleri biraz daha genişledi ve daha da masumlaştı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, baba! Seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim. Yine de bir süre önce dönmüştüm. Eminim fark etmişsindir?"

Oyunlar başlasın.

Daios

L Onu terk etmek hayatında yaptığı en zor şeydi. İçindeki tüm sesler öfkelenerek öne çıktı ve sayısız şikâyeti haykırdı. Onu öldürtecekti, sadece Sanki onları öldürmüş gibi. Onu bir korkak gibi kaderine terk ediyordu. Eğer onun yanında olmazsa, o zaman ölecekti. Diğerleriyle birlikte denizin çukurlarında yuvarlanacaktı. Ruhu asla huzur bulamayacaktı.

Elleri omuzlarını çekiştiriyor, onu kendilerine doğru çevirmeye çalışıyorlardı. Gözlerini oymak, boğazını parçalamak, ona acılarını hissettirmek istiyorlardı.

Yaptığı onca şey arasında en çok pişmanlık duyacağını bildiği şey buydu. Çünkü onu kaybederse, hala sahip olduğu tek gerçeklik kavramını kaybederse... ne yapacağından emin değildi.

Zorlukla nefes alarak denizin içinden kardeşlerine doğru fırladı. Şehrin yakınlarında oylanmaması gerekiyordu,

ve bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Mira'nın Byte'ı Bitsy ile doğrudan bağlantı kurması için ayarladığı yere geri dönmesi gerekiyordu.

İki droid artık uzak mesafelerden konuşabiliyordu ve bu da Anya'nın gördüklerini görmelerini sağlayacaktı. Onun güvende olduğundan ve başına bir şey gelmediğinden emin olabilirlerdi.

Ama yüzgeçleri çalışmayı durdurdu, ondan o kadar uzakta olacaktı ki bir şeyler ters giderse bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmayacaktı. Çok uzakta sıkışıp kalacak, Fortis'in adamları gibi onun öldürülmesini ya da işkence görmesini izlemek zorunda kalacaktı.

Vücudu çalışmıyordu. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın buradan ayrılamıyordu. Daios burada sessiz bir nöbette kalmak, yemek yememek, uyumamak, sadece onun kollarında güvende olduğunu bilene kadar beklemek istiyordu.

Sertçe yutkunarak, uzaktaki küçük Alfa lekesini görmek için döndü. İstiyordu ki... Sikeyim. Ne istediğini bilmiyordu.

Halkını kurtarmasını istiyordu. Bu zaferin her zerresi onun olacaktı. Sadece bu düşünce bile gururunu kabartıyordu. Halkı, kendilerine yardım eden bir Akromo'yu çok daha fazla kabul edecek ve ona olan aşkını da çok daha anlayışla karşılayacaktı.

Ancak bu düşünceleri, yalnız olduğu ve kolayca incinebileceği bilgisi kovaladı. Sonunda birbirlerine kavuştuklarında onun nasıl hissettiğini hatırladı. Teninin yumuşaklığını, vücudunun onun dokunuşu altında nasıl çukurlaştığını.

Ne kadar kolay kanıyordu.

Solungaçlarında hâlâ onun kanının tadını alabiliyordu ve şimdi zevk dışında da tadacağından korkuyordu. Hayali koku solungaçlarının üzerinde oynuyor, ağzını kanla dolduruyordu ve bir şeylerin ters gittiğinden korkuyordu. Çoktan başarısız olmuş olabilirdi. Babası geldiklerini görmüştü. Ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

o kötü adamın onun için ne planladığını biliyor muydu?
Daios ona geri dönmek zorundaydı.

Şimdi.

Döndü ama yolunu kesen bir karanlık vardı. İlk başta bunun onu takip eden hayaletlerden biri olduğunu düşündü. Suçluluk duygusunun bir parçası, muhtemelen Beta'yla ilk savaşında ölmüş olan iri bir erkek bedeninde tezahür etmişti.

Ama sonra mavi bir parıltı patladı ve onu kimin durdurduğunu tam olarak anladı.

"Arges," diye hırladı. "Çekil."

"Hayır," diye yanıtladı debriyajlı kardeşi. "Dönmeyeceğim. Ona geri dönemezsin, Daios. Kubbeye geri dönmek zorundasın."

"Benim yerim onun yanı."

"Denizin emrettiği gibi," dedi Arges onaylayarak. Ama yerinden kıpırdamadı. "Uğruna çalıştığımız her şeyi mahvedemezsin. Söz konusu olan Anya'dan çok daha fazla insan var."

"Eğer hareket etmezsen, seni hareket ettireceğim."

Pençeleri çoktan yan tarafına doğru esnemeye başlamıştı. Belki bir kavga onu daha iyi hissettirebilirdi. Eğer kardeşine saldırırsa, tüm hüsrânını ifade ederse, belki de kendini onun yanına yüzmekten alıkoyabilirdi.

"Beni hareket ettiremezsin, Daios."

Öfkeyle dişlerini göstererek hırladı, "Son dövüşüğümüz zamanı unuttun mu? Ben unutmadım. Savaştan yeni çıkmış ve bir kolu eksikken bile seni bir çocuktan farksızmışsın gibi havaya fırlatmıştım."

O anda yapılması gereken en doğru şey buymuş gibi gelmişti. Mira'nın sonun alameti olduğundan emindi. Derinlik süvarileri onu akromosun sadece yıkım getireceği konusunda uyarmıştı. Fortis, denizin kalbinden gelen buharı içine çekerken ona defalarca söylemişti. Akromolar tüm yaşamları için bir tehditti.

Belki Fortis özellikle Mira'yı kastetmemişti ama Daios başka ne düşünebilirdi ki? Mira, Daios'un evine gelmişti.

Mümkün olan en kötü anda. Ve bir bakıma, o her şeyi değiştirmişti. Ona göre bu yeterliydi.

Ama eğer kardeşi tekrar dövüşmek isterse, o zaman yapacakları şey buydu. Gerekirse Arges'in pullarını yırtıp parçalayacak ve onu uçuruma atacaktı.

"Daios," dedi Arges, sesi bir iç çekişten biraz daha fazlasıydı. "Nasıl hissettiğini biliyorum. İhtiyacını anlıyorum ama geri dönemezsin."

Şimdiden göğsü öfkeyle inip kalkmaya başlamıştı. Savaşmak için ciğerlerine hava çekerken solungaçlarının daha da genişlediğini hissedebiliyordu. Arges'in nasıl hissettiğini bilmesi umurunda değildi.

"Mira güvende!" diye neredeyse bağıırıyordu. "Eşin ulaşılabilir bir yerde. Kubbesinde kalıyor. Eğer dışarı çıkarsa, seninle birlikte çıkar. Onu hiçbir zaman sensiz tehlikenin içine göndermedin."

"Şehrine döndüğünde ne oldu sanıyorsunuz? Onu geri almak için Beta'ya baskın yapmak zorunda kaldığımızı unuttunuz. Onu geri alabilmek için o yerde susuz süründüğümü, vücudumu kapı aralıklarından sıkıştırdığımı!" Arges gürledi. "Onu neredeyse kaybediyordum ve kalbinden neler geçtiğini biliyorum. Ama bize izin vermezsen kimse sana yardım edemez."

Yine de onların yardımına ihtiyacı yoktu. Arges'in yardımını da istemiyordu. Sadece Anya'nın eve dönmesini istiyordu.

Kalbi göğsünde acıyordu. Onları ovuşturarak başını salladı ve Arges'e hücum etti. Şu anda ihtiyacı olan şey acıydı ve bunu elde etmenin kolay bir yolunu biliyordu.

İki büyük güç bir araya geldi ve öyle sert vurdular ki yıldızlar gördü. Arges ondan beklediği gibi onunla boğuştu. Kardeşi her zaman aynı şekilde dövüşürdü, kaç kez dövüştükleri önemli değildi. Kuyruğunun bir hareketiyle Arges'i omzunun üzerinden fırlattı ve şehre doğru ilerledi.

Ama Arges daha küçüktü ve bu onu biraz daha çevik yapıyordu. Mavi bir yüzgeç omzunun üzerinden aşağı indi, Arges'in

Kuyruğu kendi kuyruğunun etrafına dolandı ve kalça yüzgeçlerini yanlarına sabitledi. Arges sürünerek yaptığı bir hareketle onları birbirine sabitledi ve Daios'un etrafına dolanırken kuyruğunun kavramasını sıkılaştırdı.

Öfkeli bir nefes veren Daios, metal koluyla geriye uzandı ve Arges'in kalça yüzgeçlerinden birini yakaladı.

"Bunu neredeyse kopardığım zamanı hatırlıyor musun?" diye hırladı, kana susamıştı. "Bu sefer tekrar dikemeyesin diye saklıyorum."

Arges öne doğru eğilip kolun üzerindeki bir düğmeye basmasaydı yüzgeci çekecekti. Kol öldü. Onu aniden ters yöne sürükleyen bir ağırlık olmaktan başka bir işe yaramadı.

Kardeşi vahşi bir diş gösterisiyle onu serbest bıraktı. "Mira'nın sana benim kapatamayacağım bir şey yapacağını mı sanıyorsun?"

Bu ikisi onun ölümü olacaktı. Kolunu çekip çıkarırken öfkeli bir hırıltı vücudunda dalgalandı. Kolu altlarındaki kumların üzerine bıraktı ve solungaçlarındaki kalıntıları temizleyen öfkeli bir nefes üfledi.

Suyun ötesinden kardeşine baktı. Arges şimdi bir kez daha onunla eşini kendisinden uzak tutan şehir arasındaydı.

Arkadaşı.

Kahretsin, onu ilk kez böyle düşünmüştü. Ama doğruydı. Anya onun o kadar büyük bir parçasıydı ki onsuz nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Anya onun acısını ve öfkelerini almış ve kullanabileceği bir şeye dönüştürmüştü. Ona sahipken bambaşka biriydi ve şimdi... onu kaybedebilirdi.

Işıkları titredi. Bir, iki kez, sonra kendini tekrar savaşmaya zorlarken tekrar yandı. Ona ulaşması gerekiyordu.

Ama bu sefer Arges ileri atılırken onun kolunu yakaladı ve Daios'u kendine yakın tuttu. Kardeşi kuyruğunu olabildiğince çok dolayarak ciğerlerindeki nefesi donduracak kadar sert bir şekilde sıktı. Daios'un kolu

Yan tarafına sıkıştırılmıştı ve muhtemelen bu tutuşu kırabilecek olmasına rağmen, içinde bir şeylerin kırıldığını fark etti.

Tek istediği onun hayatta olduğunu bilmektir.

Zor nefes alan Arges kulağına tısladı, "Onu güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Kendin görebilmen için benimle geri gelmelisin."

"Çok uzaktayız," diye hırıldadı. "Eğer tehlikedeysen, ne yapmamı istiyorsun? Orada kalıp ölmesini mi izleyeyim?"

Vücudundan Arges'inkine doğru bir dalgalanma yayıldı. Kardeşi Daios'un korkusunun nereden kaynaklandığını anladığı anda o da anlamıştı. "Bundan daha fazla uyarı alacağız."

"Yapmayacağız, bunu sen de biliyorsun. Babası derinlerde ısırılmayı bekleyen bir yılan balığı. Son ana kadar neler olduğunu bilmeyecek ve hepimiz onu kaybedeceğiz." Son kelimedede sesi çatallaştı. Ve sonra konuşmayı kesti.

Çünkü konuşmak onu hiçbir yere götürmemişti. Daios ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir zaman doğru şeyi söylememişti. Ne söylemeye çalıştığını anlayan tek kişi, ona ulaşamayacağı bir yere kilitlenmişti.

Arges korkuyu bilse de Daios'un duygularının derinliğini anlayamıyordu. En azından Beta'da bir şans vardı. Arges şehre tırmanmış ve kadının elinde etmişti.

Alfa havadan ve geniş alanlardan oluşan bir şehirdi. İnsanlarından biri bu duvarların içine girmeyi başarsa bile sadece ölümle karşılaşır.

Arges onu yavaşça serbest bıraktı, kuyruğu sadece kolları Daios'un omuzlarında kalana kadar aşağı indi. O sıkı sıkışma hafifledi, sadece bir kucaklaşma olduğunu hissettirecek kadar.

"O cesur bir kadın," dedi Arges, sesi denizin yakalayıp yankıladığı alçak bir mırıltıydı. "O şehre korkusuzca girerek seni onurlandırdı kardeşim. Onun anısı tüm halkımızın yıllarca konuşacağı bir anı olacak. Onur, kardeşim. Bu çok önemli."

"Hayat önemlidir." "Onun hayatı önemli" diye eklerken içindeki bir şey paramparça oldu.

Arges'in kolları biraz daha sıkılaştı. Ve bir an için, orada birlikte süzıldüler. Yakında bir harabeden başka bir şey olmayacak olan şehri izliyorlardı. Planı zihninde yüzüncü kez yuvarladı. Maketes ve Anya'nın arkadaşı hayatta kalanları güvenli bir yere götürmeye hazırdı. Boğulma tehlikesi geçirebilecek insanları kurtarması için Maketes'e verdikleri küçük bir kapsül vardı. Diğer şehirlerin, Su İnsanları'nın Akromosları kurtarmak için çaba sarf ettiğini duymasını istiyorlardı.

Anya kaçış kapsülüne ilk binen kişi olacaktı. Hepsinin nerede olduğunu biliyordu. Zamanı geldiğinde onu bekliyor olacaktı ama önce her şeyin sıraya girdiğinden emin olmaları gerekiyordu. Ama hiçbiri bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Burada kalması daha iyiydi. Kendini hazırlamak için onun bir tür işaret vermesini beklemeliydi ve o zaman hazır olacaktı.

"Tek bir kişiye bu kadar çok güvendik," diye fısıldadı. "Her şey onun omuzlarında."

"Ve bunu yapabilecek kadar da güçlü," diye yanıtladı Arges.

"Ama o çok küçük. Onu tutmak istesem omuzları avuçlarıma zor sığar. En sıcak sularda bile üşüyor. Çiğ balık ya da istiridyeyi sevmez ve kendi yiyeceğini nasıl toplayacağını bilmez. Biri ona saldırmaya kalkarsa, nasıl dövüşeceğini bilmez. Benim kadınıym yumuşaktır."

Onun bu yönünü seviyordu. Onun, acı çeken kalbinin dinlenmesi için yumuşak bir yer olmasını seviyordu ama kollarında güvende değilken bunun onun için ne anlama geleceğini bilmiyordu.

"Yumuşak olması kolayca kırılabileceği anlamına gelmez," dedi Arges kollarını indirirken. "Şu anda yapabileceğin en iyi şey ona güvenmek. Benimle geri gel, Daios. Birlikte küçük kalonuna göz kulak olacağız."

Yavaşça başını salladı. Ama bakışlarını ufukta parlayan ışık şehrinde ayırması uzun zaman aldı. Keşke onu avuçlarının içine alabilseydi, belki de onu kalbine biraz daha yakın tutabilirdi.

Sonunda döndü. Kendi evlerine doğru saatler süren yolculukta kardeşine katıldı. Kubbe hâlâ aydınlıktı ve dışarıdan bile Byte'ın duvara yansıttığı projeksiyonu görebiliyordu. Burası tanıdık bir odaydı. Tanıdık bir yer.

Belki de Anya'nın bir parçasını içine almıştı. Çünkü onu ikinci kez gördüğü aynı görüntüye bakarken göğsünde onun yumuşaklığını hissedebiliyordu. Onu kollarının arasına almış ve asla bırakmamıştı. Şu ana kadar.

Onu ilk gören Maketes oldu, ay havuzunun içinden suya süzüldü ve onlara doğru fırladı. Tüm yüzgeçleri ve solungaçları iyice açılmıştı ve gözleri sevinçten çılgına dönmüştü. "İşe yarıyor. Daios, Arges, işe yarıyor."

"Ne var?" diye sordu.

"Droidler arasındaki bağlantı. Bitsy kafasının üzerinde olduğu sürece, onun görebildiği her şeyi görebiliriz. Onu yönlendirebiliriz de, çünkü Byte Bitsy ile bağlantı kurabilir." Maketes önlerinde durdu, kanadı hâlâ heyecandan seğiriyor ve onu sağa sola sallıyordu. "Her şeyi görebiliyoruz."

"Yaşıyor mu?" diye sordu, her ne kadar bunu sormak midesini isyan ettirse de.

"Elbette hayatta," dedi Maketes. "Ve babasını Bitsy'nin kendisinde kalmasına izin vermesi için ikna etti bile. Hepsinin kafası çok karışık çünkü çok iyi yalan söyledi. Neredeyse babası ona inanmış ve sadece bir arkadaşını ziyarete gitmiş gibi görünüyordu."

Bunun mümkün olduğunu sanmıyordu. Yaşlı adam bundan daha kurnazdı ama şimdilik arkadaşı bir gün doğumu daha görecektir gibi görünüyordu.

Arges bir kolunu tekrar Daios'un omuzlarına doladı ve bu kez diğerlerinin önünde rahatlayarak sarkmasını engelledi. Eğilerek Daios'un kulağına mırıldandı: "Nefes al kardeşim. Bunu yapabileceğine inanıyorum. Evet mi?"

"Evet," diye cevap verdi, şaşkın ve biraz da şok olmuş bir halde.

O hayattaydı. Ve öyle kalmasını sağlamak zorundaydı.

Anya

Tiki hafta.

Babasının bir hata yapması bu kadar uzun sürdü.

İki hafta boyunca sürekli gözetim altında tutuldu ve hatta o uyurken odasında biri dikildi. İki haftalık güvensizlik ve herkesin ona, onu son gördüklerinden bu yana geçen kısa süre içinde bir şekilde cadıya dönüşmüş gibi bakması.

İlk hafta, günde birkaç kez babasının ofisine gitmişti. Sadece onu kontrol etmek için. Sahte bir şekilde ağlayıp onu ne kadar özlediğini ve aslında sadece harika vakit geçirdiğini söylerken affetmesi için yalvarıyormuş gibi yapmak için.

Anya nerede olduğuyla ilgili bir hikâye uydurdu. Daha önce hiç görmediği için onu Beta'ya davet eden Jessica adında bir arkadaşında kalmıştı. Aşağı yukarı yemin etti.

Onunla bu konu hakkında konuştuğunu, hatta görünüşe göre unutmüş olan hizmetçilerine de bu hikayeden bahsettiğini söyledi. Babası ona zerre kadar inanmamıştı. Ona anlattığı her şeyi hatırlama konusunda titiz olmasına rağmen tek bir ayrıntı bile.

Çünkü sordu. Her gün farklı sorular soruyor, her biri Anya'ya çelme takmak içindi. Ama Anya hayatı boyunca bu adamla birlikte yaşamıştı. Ne soracağını ve neden soracağını çok iyi biliyordu. Onun nerede olduğu hakkında kendi fikirleri vardı.

Ve elinde görüntüler vardı.

Ama onun bir kadınla ayrılırken çekilmiş görüntülerinin elinde olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Bu yüzden onunla alay etmeye devam etti. Ona asla inanmayacağını bildiği bu hikayeyi anlatmaya devam etti ama belki de görüntüleri izleyenler kendi akıl sağlıklarını sorgulamaya başlayacaklardı.

Bir undine tarafından denizin derinliklerine sürüklenen bir kadın mı? Nasıl hayatta kalabilirdi ki? Beta'nın buraya kıyasla ne kadar soğuk olduğu ve soğuğa dayanamadığı hakkında birkaç konuşma bile yaptı.

İnsanları kendi lehine kazanacağını düşündüğü küçük ayrıntılar. Babasıyla oynadığı oyun hep böyleydi.

Kim daha popülerdi? Hepsini yöneten yaşlı adamdı. Onları güvende tutan General.

Ama o, adamın kendisine inşa ettiği sütunun üzerinde oturan altın kızıydı.

İlk haftanın sonunda babasının masasından bir anahtar kartı çaldı. Onu bilerek o kadar kızdırmıştı ki, ensesinden tutup yüzünü masaya çarpmıştı. Bu muamelenin Daios'u öfkeli edeceğini bilse de, bunun olmasına ihtiyacı vardı. Anahtar kartlarını her zaman masasının altındaki aynı gizli yerde, bacaklarının masadan başka bir şey için kullanılması gereken devasa ahşabın yuvalarına sığdığı yerde tutardı.

Onu avulamış, sonra da öfkeyle bağırarak sırtını ve omuzlarını morartmıştı. Yine de onu hiç kimsenin görebileceğı şekilde yaralamamıştı.

Odadan çıkarken eline bakmış ve onlara göstermişti. Bir anahtar kartı. Babasının kişisel kartlarından biriydi, bu da Alfa'daki her kapıyı açabileceğı anlamına geliyordu.

Tüm bunlara rağmen odasından çıkabilmesi için bir hafta daha geçmesi gerekti. Bu onun için bir şanstı, eğer şimdi kullanmazsa, bunu yapmak için iki hafta daha beklemek zorunda kalabilirdi.

Ama beklemekten bıkmıştı. Ve burada olmaktan da bıkmıştı. Artık özgürlüğün tadına vardığına göre, bu hayat ona daha da kontrollü geliyordu. Anya'nın kafesle işi bitmişti. Artık eve gitmek istiyordu.

Bitsy kafasına yapışmış, tüm siyah giysilerinin onu neredeyse tamamen örttüğünden emin olmuştu. Hatta yüzünü sarmak için elbiselerinden birinden bir parça siyah kumaş bile koparmıştı. Herkesin görebileceğı tek şey gözleri ve Bitsy ona şehirde rehberlik ederken merceğın zayıf parıltısıydı.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadı, bunun kimsenin duymayacağından emin olana kadar söyleyeceğı son şey olduğunu biliyordu.

Bitsy objektife küçük bir başparmak işareti yaptı ve sonra gittiler. Kapısının önündeki nöbetçi uyuyakalmıştı. Zavallı adam üst üste üç gecedir buradaydı ve Bitsy onun yine burada olması için başka birinin vardiyasını değıştirdiğini düşündü. İkinci bir adam daha vardı ama o da işlemeye gitmişti, yani bu adam dikkati dağılmadan derin bir uykuya dalmıştı.

Tek yapması gereken kapısını açıp yanından geçmekti. Ne yaptığını duyamadığında bu pek de kolay değildi ama yine de yeterince basitti. En küçük çatlaktan kayarak geçerken, Bitsy'nin çıkardığı sesin seviyesiyle küçük bir çubuk göstermesine güvendi.

Küçük evinin sokağının aşağısında, hâlâ sessiz kalmak zorundaydı. Burada muhtemelen babasının yerleştirdiği insanlar vardı. Bu yüzden siyah kapüşonunu yüzüne doğru çekti ve aceleyle eve gidiyormuş gibi sokakta ilerlemeye başladı.

"Çabuk ol," dedi Bitsy. "Sağa git, sana doğru gelen biri daha var."

Hiç tereddüt etmedi. Droidi her dediğinde döndü için.

Anya gecenin köründe Alfa'ya doğru ilerledi, Bitsy ve onlar ayrılmadan önce indirdiği tüm şemalar tarafından yönlendiriliyordu. Her adım, her ses, hepsi droidine bağlıydı.

Yapay yıldız ışığı yolunu aydınlatıyordu. En büyük kafesinin tepesindeki parıldayan ışıklar ona bunu neden yaptığını hatırlattı. Buradaki herkes bir kafesteydi; sadece henüz bunu bilmiyorlardı. Yakında onları özgür bırakacaktı.

Diğer şehirlere katılacaklardı. Sahip oldukları şey için çalışmanın ne demek olduğunu öğrenecekler ve çok geçmeden hayatın zevk düşkünlüğünden ve herkesin birbirinden nefret ettiği önemsiz partilerden çok daha fazlası olduğunu anlayacaklardı.

Onlara bir hediye veriyordu. Şimdi bilmeyebilirler ama çok yakında bileceklerdi.

"Yine doğru," dedi Bitsy. "Duvarda bir servis girişi var. Duvar resmindeki dördüncü çiçeğe basın."

Bunun nasıl olacağını konuşmuşlardı. Her şeyin sorunsuz ilerlemesini istiyorlarsa, emir almıyormuş gibi hareket etmeliydi. Planları akıcı ve doğal olmalı. Bitsy ona bir şeyi yapmadan birkaç dakika önce söyleyecekti. Biri izliyorsa, tereddüt etmezse onun bir servis mühendisi olduğunu düşünebilirlerdi. Böylece avucunu dördüncü çiçeğin üzerine koydu ve sağ tarafında küçük bir kapı açıldı.

Diğer tarafta onu neyin beklediğini bilmeden, nefesini tutarak karanlığa dalmak zorunda kaldı.

Ve sonra şehrin derinliklerindeydi. Bu yıpranmış koridorları işitme duyusunu kaybettiği günden hatırlıyordu. Alfa'nın geri kalanı gibi değillerdi. Çıplak metal parmaklıklar başının üzerinde üst üste biniyor, metal koridorun tavanı boyunca asılı duran çıplak ampul ışıklarla hafifçe turuncu renk alıyordu. Odayı dolduran buhar, giysilerinin kumaşının tenine yapışmasına neden oluyordu. Daha şimdiden şakaklarından ter damlıyordu ama bu sinirsel olabilirdi.

"Anahtar kart," dedi Bitsy.

Elini cebine attı ve sanki yakında kimlik bilgilerine ihtiyaç duyacak bir kapının açılacağını biliyormuş gibi hızla çıkardı.

"Baş aşağı, biri geliyor."

Yüzünü kapüşonunun gölgesine gizleyerek yanından geçen adama başıyla selam verdi. Adamın boynunda da bir bandana vardı, muhtemelen yüzündeki teri silmek için kullanıyordu. Adamın bitkin ifadesi onun başını sallamasına karşılık verirken de değişmedi.

Adam ondan uzaklaşırken sırtındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

"İki kapı aşağıda, dinleniyormuş gibi yap. Bir grup insan yanınızdan geçerken soldaki kapıdan girin. Çabuk ol."

Bu yerin derinliklerine indikçe hızlı olmak kolay değildi. Yürürken ayak sesleri muhtemelen yankılanıyor, botları metale çarpıyordu. Ama burada gürültü yapması gerekiyordu. Ne de olsa o da sıradan bir işçiydi. Alfa'ya ütopya umuduyla gelmiş ve bunun yerine Cehennem'in derinliklerine atılmış bir başka kişi.

Anya duvara yaslanmış, bir ayağını duvara dayamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yanından bir grup insan geçti, hepsi de muhtemelen evlerine giden erkeklerdi. Gerçi evleri onun geldiği yere yakın değildi.

İçlerinden biri durakladı ve ona yukarıdan aşağıya baktı. Diğerleri hareket etmeye devam etti ama o etmedi. Hiçbir kelime görünmedi

Bu yüzden onun dudaklarını okumak zorundaydı. Neyse ki adam tam ona bakıyordu. "İyi misin?"

Başını salladı, sesine güvenmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"Eğer yaralıysanız revire gitmeniz gerekiyor." Parmağını grubun geldiği yöne doğru uzattı. "Oraya gitmek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bitsy gözünün üzerinde küçük kırmızı bir ışık yaktı, muhtemelen insanların kırık boruları bulmak için duvarların arkasını görmek için kullandıkları cihazlardan biri gibi davranmaya çalışıyordu. Ama oraya herhangi bir kelime koyamazdı, yoksa adam onları da görürdü.

"İyiyim," diye cevap verdi, sesini kalınlaştırmaya çalışıyordu ama başarılı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı."

"Bana söylüyorsun. Uzun bir gün oldu." Boynunun arkasını avuçladı ve başını eğdi. İşte o zaman dudaklarını göremedi. Birdenbire ne söylediğini anlayamadı. Sonra ona baktı ve cevap vermesi gereken bir şey söylediğini anladı.

Sikeyim.

Adam ne dedi? Karşılığında ne söylemesi gerekiyordu? Bir şeylerin ters gittiğini ve buraya ait olmadığını anlayacaktı. Boku yemişti. Yani...

Başını yana doğru eğdi. "Beni duyamıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. Neden yalan söylesin ki? Onu duyamıyordu ve şu anda söylediklerinin sadece bir kısmını anlayabiliyordu. Herhangi bir şey söyleyebilir ve adam da onun konuşmayı gerçekçi bir şekilde sürdürdüğüne inanabilirdi.

"Sorun değil." Bu sefer kelimeleri daha iyi telaffuz etti. "Kardeşim de burada işitme duyusunu kaybetti. Hepimiz Alfa'dan eve bir şeyler götürürüz. İyi olduğuna emin misin?"

Başını sallayan Anya, onu rahat bırakması için ikna etmenin gerçekten bu kadar kolay olup olmayacağını merak etti.

"İyi geceler o zaman."

Ve sonra çekip gitti.

Adam uzaklaştı ve Bitsy tekrar alevlenene kadar birkaç nefes bekledi. "Sol kapı."

"Tamam," diye fısıldadı babasının anahtar kartını kullanarak laboratuvara girmeden önce.

Gecenin bu saatinde hiçbir teknisyen ya da bilim adamı burada değildi. Ama yine de boğucu kumaşı yüzünden çekip alacak kadar güvende hissetmeden önce Bitsy'ye herhangi bir ısı izi olup olmadığını kontrol ettirdi. Ancak o zaman biraz daha rahat nefes alabildi.

İşitme duyusunu kaybettiği ve hayatındaki her şeyin değiştiği odaya girmeyi başarmışlardı. Patlamanın olduğu bölgeye bakmadı bile. Tek yaptığı, daha önce hiç gitmediği arka tarafa doğru yürümek oldu. Buldukları şemalarda listelenmemiş birkaç odadan biriydi.

Ona yaklaşırken gözlerinin önünde bir dizi kelime daha parladı, bunlar genellikle Daios'a ait olan kırmızımsı pembe renkteydi. "Ne yapıyorsun, Kalon?"

"Bu tek sefer, koca adam." Babasının kartını gösterdi ve kapının açılmasını izledi. "Gecenin bir yarısı olduğunu biliyorum ama beklemekten sıkıldım."

"Diğerlerini getirene kadar bekle." "Bunu yapamam."

"Bekle." Bitsy kelimenin altını bile çizdi, sanki normalden daha büyük bir emirle söylemiş gibiydi. "Bekleyeceksin, Anya. Bu çok riskli. Ya sen içerideyken bir şey olursa? Ya baban içeri girerse? Sana buradan yardım edemem."

"Biliyorum," diye fısıldadı, kelimeler boğazında düğümlendi. "Ama buraya bunu yapmak için geldim. Bitsy, kubbe ile teması kes. Sadece görseller sağla."

"Anya bekle-"

Ve sonra temas kesildi. Kendi uzuvlarından birini kesmiş gibi hissetti ama bu yapılmak zorundaydı. Dikkati dağılamazdı, onun tarafından bile.

Odaya girerken eliyle ağzını kapattı. Ne yaptıklarını saklamıyorlardı bile. Bir undine masanın üzerine yatırılmış, parçalara ayrılmıştı. Kuyruğu yerde gevşek bir şekilde duruyordu, güzel soluk lavanta rengi ölümle birlikte hastalıklı bir gri tonuna dönüşmüştü. Açık göğsünün sarkmasına neden olan göğüslerine bakarak bunun bir dişi olduğunu düşündü.

Any a ona uzun süre bakamadı, bu yüzden merceği o yöne çevirdi ve gözlerini kapattı. Yirmiye kadar saydı, öldürülen kadının tamamını görebilmeleri için başını yavaşça aşağı yukarı çevirdi. Ve sonra, başını tekrar çevirdiğinde gözlerini açtı.

Karşısındaki duvarda dört silindirik tank vardı. Tüplere benziyorlardı ama üçünün içinde undine vardı. Bir tanesi zaten ölü görünüyordu. Bunu nasıl söyleyebileceğinden emin değildi ama yüzen bedende en ufak bir yaşam kıvılcımı yoktu. Gerçi diğer ikisi canlıydı.

Bir tanesi hâlâ uyuyordu. Tankın yanına yürüdü, gözlerinden yaşlar gelmeye başlamıştı çünkü uyuyan kişinin muhtemelen üzerinde deney yapılacak bir sonraki kişi olduğunu biliyordu. Eğer bunu zamanında yapmazsa, bu dişinin hayatı kendi ellerinde olacaktı.

Erkek çok güzeldi. Narin yeşil yüzgeçleri genç yüzünün etrafına yayılmıştı, yüz hatlarında tek bir yara izi bile yoktu. Daios gibi değil.

"Kubbe sizinle temas kurmaya çalışıyor," dedi Bitsy. "Patlayıcıları ele geçirmeye odaklanman gerektiğini söylüyorlar. Katılıyorum. Burada olduğun her an kendini riske atıyorsun."

"Biliyorum," diye cevap verdi. Sonra dikkatini son tanka çevirdi.

Bu kadın uyanıktı. Keskin dişlerini ona doğru uzattı, siyah gözleri nefretle parlıyordu. Kuyruğundan karnına doğru koyu mor bir renk yükseliyordu. Belirgin bir şekilde

Şimdiye kadar gördüğü diğer denizaltılardan daha solgundu ve aynı tür yüzgeçlere sahip değildi.

Bunun sadece bir derinsürücü olduğunu tahmin edebiliyordu. Bu, herkesin çok korktuğu yaratıklardan biriydi ve yine de tıpkı diğerleri gibi kapana kısılmıştı.

Anya elini kaldırdı ve düz bir şekilde tüpün camına bastırdı. Risk aldığı için Daios'un bulunduğu yerde hırlayıp öfkelendiğini biliyordu. Ama derinlik örümceği sakinleşti. Elini onunkinin karşısına bastırırken gözleri yüzlerce renkle dönüyordu ve Anya bir şekilde onlara yardım etmek istediğini anladığını biliyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar nereden geldiğini gördü. Gökkuşağı yaratıklarının yanıp sönen ışıklarıyla birlikte derin ve karanlık bir deniz. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle ona bakan dişi bir deniz kadınının kollarında tuttuğu küçük bir çocuk gördü. Ve biliyordu... onları burada bırakamayacağını *biliyordu*.

Sertçe yutkunarak, derinsürücünün ona verdiği görüntüyü temizlemek için başını salladı ve kesik kesik bir nefes çekti.

"Bitsy?"

Bir ışık parlaması droidinin lensini aydınlattı.

Duyguları boğazına düğümlenmişti ve söylediklerinin karmakarışık bir karmaşadan başka bir şey olduğundan emin değildi. "Diğerlerine planda bir değişiklik olduğunu söyle. Şimdi harekete geçiyoruz. Maketes ve Ace'i hazırlayın. Buraya gelebildikleri anda onları buraya getirin. Bir sürü alarm ç a l m a k üzere."

"Ne yapıyorsun?" Bitsy sordu, ama mesajların diğerlerinin alabileceği eterlere gönderildiğini görebiliyordu.

"Daios? Beni duyabildiğini biliyorum." Anya cesedin yanındaki sürgüne doğru yürüdü. Babası her zaman becerikliydi. Cesetleri denize atabilecekleri bir tünel olduğunu biliyordu. Serbest bırakmak için düğmeye bastı,

yanındaki alet tepsisini kaptı ve açık tutmak için sürgünün içine sıkıştırdı. "Seni seviyorum. Bana çok uzun süre kızmamaya çalış."

Patlayıcıların nerede olduğunu biliyordu. Her şeyin nerede olduğunu biliyordu çünkü kazadan beri yerlerini değiştirmemişlerdi. Buradaki herkes çok kibirliydi. Küçük altın prenseslerinin her şeyi içten dışa doğru yok edeceğine bir an bile inanmadılar.

Objektifte kabarcıklar belirdi ve Bitsy'nin ona son bir mesaj göndermek için kanaldan geçmesine izin verdiğini biliyordu.

"Kalon, ne yapacaksın?"

Odadan çıkarken, acil durumlar için cam bir kutuda asılı duran baltaya uzandı. Düşündüğünden çok daha ağırdı ve onu yerde sürükleyerek mühimmat odasına götürmek zorunda kaldı.

Patlayıcılar küçük gümüş toplardı, tıpkı işitme duyusuna zarar verenler gibi. Ama bunların denize atılacağını ve orada en az yüz undine'lik bir alanı temizleyecek kadar güçlü bir patlayıcı oluşturacağını biliyordu.

En azından plan buydu. Babası onları hiç kullanmak zorunda kalmamıştı ama her ihtimale karşı silah bulundurmayı severdi. Parmağını bir tanesinin üstünde gezdirdi ve üstündeki rakamlar yandı. Bitsy yardım etti, ona tam olarak nereye basması gerektiğini göstererek undinleri kurtarıp dışarı çıkması için yeterli zamanı kazandırdı.

Otuz dakika için bir zamanlayıcı ayarlayarak, bunun yeterli bir süre olacağını düşündü. Ayrıca, sadece bir tanesini çalıştırması gerekiyordu. Yan yana duran en az on beş tane vardı. Tek bir patlayıcı, büyük bir bomba haline gelene kadar diğerlerini de patlatacaktı.

Baltayı omzuna kaldırarak, iki canlı undine'in kaldığı odaya geri döndü. "Onları dışarı çıkaracağım. Ne olursa olsun."

Daios

Daaios gerçek boyutlardaki projeksiyonu dehŖet içinde izledi ve kanı buz gibi oldu.

Fortis yalan sylememiŖti. Akromosların elleri Undine'lerin üzerindeydi ve onları paralıyorlardı. Neden? Hiçbir fikri yoktu. Halkı hakkında cevaplar bulmak için öldürmekten çekinmeyen bu canavarlardan muhtemelen hiçbir cevap alamayacaklardı.

O odada baŖka biri olsaydı, onlara daha fazla arama yapmalarını söylerdi. Cesetlerin neden orada öylece çöp gibi yattığına dair bir cevap isterdi. Ama onlara bakıp duran Anya'ydı. Diğerkleriyle birlikte o odada bulunarak hayatını riske atan kadın onun kadınıydı.

Ay havuzuna yaslandığı yerden kayarak, Mira'nın taktığı baŖka bir kulaklığı tutan Maketes'e çarpmamak için elinden geleni yaptı.

Ace ile temasa geç. Alçak sesle mırıldanması dikkatini dağıtıyordu ama asıl endişesinin ne olduğunu değiştirmesine yetmedi.

"Byte," diye bağırdı. "Bitsy ile bağlantı kur. Anya'yla konuşmam gerek."

Byte hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Bunu öylece yapamam. Bu büyük bir mahremiyet ihlalidir ve droidler arasında son derece kaba bir davranış olarak kabul edilir."

"Umurumda değil. Onunla bağlantı kur ve Anya'yla konuşmama izin vermesi için onu zorla, yoksa seni Mira'nın bile düzeltemeyeceği yüzlerce parçaya ayırırım."

Mira bu tehdit karşısında ona pis bir bakış attı ama işe yaradı.

Bayt bir bağlantının geçmesine izin verdi.

"Kalon," dedi, sesi alçak ve keskindi. "Ne yapacaksın?"

Arges odanın içinde kendini desteklediği yerde kaydı. Arges'in pulları kurumaya başlamıştı bile ama yerinden kıpırdamadı ve Daios'un yanında projeksiyona bakmaya devam etti. Anya arkasında bir şey sürüklüyordu ve nefes alış veriş zoraşmıştı. Ne yapıyordu acaba? Durmazsa kendine zarar verecekti.

Daios orada onunla birlikte olmalıydı. O odaya girmenin bir yolunu bulabilirdi, böylece ona katılabilirdi. O zaman, kız ne yapmak istiyorsa, onunla birlikte yapabilirdi.

"Onları dışarı çıkaracağım," dedi, sesi bağlantıda doğru ve güçlü bir şekilde çınliyordu. "Ne olursa olsun."

"Onları dışarı çıkarıyorum da ne demek?" diye hırladı. "Patlayıcıları daha yeni yerleştirdin. Onlara bir zamanlayıcı yerleştirdiğini görebiliyoruz, Anya!"

Ama cevap vermedi. Sadece baltayı omuzlarının üzerine kaldırdı, uyanık undine ile tanka döndü ve baltayı cama indirdi. İçindeki derinlik örümceği irkildi ama sonra camdaki küçük girintiye baktı ve ne olduğunu anlamış gibiydi.

Arges kıpırdandı, kendini ekrana yaklaştıtırırken mavi kuyruğu ona doğru kıvrıldı. "Onu camdan kırıp çıkaracak."

"Bu onu öldürecek," diye homurdandı Daios.

"Ben öyle düşünmüyorum. Neler olduğunu anlamış gibi görünüyor." Arges diğer tüpün içinde sıkışıp kalan diğer kişiyi işaret etti. "Gerçi o hâlâ uyuyor."

"Anya," dedi Bitsy'nin sözlerini tekrar ona yöneltmesini umarak. "Yaptığın şeyi bırak. Kurtarman gereken sadece iki kişi ve koca bir şehir var. Maketes Ace'le konuşuyor ama daha fazla zamana ihtiyaçları var."

"Onlara otuz dakikaları olduğunu söyle," diye homurdandı baltayı tekrar cama vururken. Çatlaklardan oluşan örümcek ağı kenarlarından kırıldı. Tam olarak kırılmadı ama depthstrider'ın diğer taraftan da vurması için yeterli oldu.

"Otuz dakika mı?" Omzunun üzerinden baktı, Maketes'in kelimeleri çevirmene tekrarladığını duydu ve sonra cihazdan kendisi okurken başını salladı.

"Otuz dakika içinde hazır olamayız" demeden önce sarı yüzgeçli kardeşinin gözleri panikle irileşmişti.

"Bunu duydun mu Anya?" Daios bağırdı, sanki Anya tam karşısındaydı ve ona öfkelenebilirdi. "Oraya varmaları için yeterli zaman yok."

"Var." Baltayı yere indirirken bu kez küçük bir çığlık attı. Örümcek ağları büyüdü, bu sefer aralarındaki küçük deliklerden su sızmaya başladı. "Bunu Bitsy ile çoktan hesapladım. Ace'e Alfa'nın güvenlik gemilerini kullanmasını söyle. Uzaktan etkinleştirilebilirler. Patlama hemen hemen herkesin bulunduğu yerden uzakta olacak, bu yüzden sadece patlamaya yakın olan insanlar etkilenecek. Onlar iyi bir şekilde kurtulacaklar ve buradaki herkes sıkışıp kalmayı hak ediyor."

Bu konuda ona tuhaf gelen bir şey vardı. Kelimeleri söyleyiş şekli, her şey yanlış hissettiriyordu. Otuz dakika, güvenlik kapsüllerine kendisinin ulaşması için geçen süreden daha kısaydı.

Tek duyabildiği kafasının içinde tiz bir ıgıltı ve zaman görünüyordu için Yavaş. O baktı at Maketes. Kardeşı tamamen aydınlanmıştı, Ace'e kelimeleri tekrarlıyor ve sonra söylediklerinin tercümesinin gelmesini bekliyordu. Görünüşe göre sorun yoktu. Ace yeniden Alfa'nın sistemine girmek zorunda kalsa bile bu işi başarabilirlerdi. Mira ve Arges arkadaşına bir şeyler söylüyorlardı ama o onların sözlerini dinlemiyordu. Tek bildiği uzanmaya ihtiyacı olduğunu hissettiği idi. Çünkü onun ne dediğini biliyordu.

Oraya gitmeden önce ona söylemişti ve o da ne dediğini duyamayacak kadar kendi yöntemlerine saplanıp kalmıştı.

Kendini ay havuzunun kenarına dayayarak, "Dışarı çıkmayacaksın, değil mi?" diye mırıldandı.

Herkes dondu kaldı. Byte bile baltayı bir kez daha başının üzerine kaldırmış olan Anya'ya sözleri iletmeden önce başını hafifçe yana eğdi. Başının üzerinde tuttuğu o ağır silahla tereddüt ediyor gibiydi.

Sonra şöyle dedi: "Bundan kurtulabilir miyim bilmiyorum Daios. Bunu yapan benim ailemdi. Eski bir insan değişti vardır, Mira sana açıklayabilir. Bir kaptan gemisiyle birlikte batır. Bunun gerçekleştiğinden emin olmalıyım."

Balta havada uçtu ve cama sertçe çarptı. Su Anya'yı yakaladığında projeksiyon aniden döndü ve Anya ölü kadının bulunduğu masaya doğru savruldu. Masadan başına keskin nesneler yağdı ve bunlardan biri pantolonunun paçasını keserken tısladı. Perdeli bir el yaranın üzerine inene kadar görebildiği tek şey kanın parlak çiçeği oldu.

Yine acı dolu bir ses çıkardı ve derinlik sürücüsünün onu çok sert yakaladığını görebiliyordu.

"Anya," dedi, sesi çatlayarak. "Beni dinlemek zorundasın. Hemen dışarı çık. Derinlik Süvarisi yapması gerekeni yapacaktır."

Derinlik süvarisi elini bacağında tutmaktan başka bir şey yapmayınca, uzanıp Bitsy'yi başından aldı. Anya projeksiyonu kendine doğru çevirdi ve

yüzünden damlayan teri görebiliyordu. Burnunda bir yağ lekesi vardı ve saçlarının arasından üstündeki cesetten siyah kan damlıyordu. Gözleri biraz vahşiydi, belki de korkudan.

"Seni seviyorum," dedi kameraya, sahte olduğunu bildiği bir gülümsemeyle. "Ace beni bulabilir. Bitsy'yi yanımda tutacağım. Hâlâ bir şans var, Daios. Sadece küçük bir şans ama... Beni bulmak mı? Hayatta olmasam bile."

"Anya!" diye bağırdı ama sonra bağlantı karardı. Byte yeniden bağlanmak için çabaladı. Bitsy'ye dinletmeye çalıştığı mavi ve yeşil yazıların uçuştüğünü görebiliyordu ama sonra... hiçbir şey olmadı. Hiçbir bağlantı yoktu. Hiçbir
projeksiyon

Anya'nın ne yaptığını.

Hiçbir şey yok.

Daha önce hiç hissetmediği bir öfke tüm vücuduna yayılırken göğsünden bir öfke sesi çıktı. Yumruklarını yere vurdu ve diğerlerine dişlerini gösterirken metali çukurlaştırdı.

"Onu yakalayacağım," diye hırladı suya dönmeden önce.

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsun!" Mira bağırdı.

Umurunda değildi. Bir şeyler yapmak zorundaydı. İçerideki derinlik sürücüsü de en az etrafını saran insanlar kadar tehlikeliydi. Onu özgürce kanarken yüzmesi için köpekbalıklarının olduğu bir havuza göndermişti. Ne bekliyordu ki?

Maketes onun önüne geçti ve hareket etmesini engellemek için kuyruğunu Daios'unkine doladı. "Bizi dinle, Daios. Ace ile konuşmam için bana biraz zaman ver, ben de sana onun nerede olduğunu söyleyeyim. Ona ulaşmanın bir yolunu bulabiliriz."

Bir saniye daha beklemek istemiyordu. Kelimeleri durduramadan ağzından döküldü. "Burada geçirdiğim her an onun yanına olan yolculuğumu uzatıyor. Eğer o ölürse, hepinizi suçlayacağım. İçinde yaşadığınız denizi kaynatacağım. Soyunuz bu denizde bir balıktan başka bir şey olmayana kadar her birinizi avlayacağım."

Bakışlarının ve sessizliklerinin ağırlığı ona baskı yapıyordu ama o boyun eğmeyecekti. Kadınının hayatı söz konusuyken onların beklentilerine boyun eğmeyecekti.

Maketes başını salladı. "Anlaşıldı. Önce Ace'le konuşayım, sonra seni oraya götürmek için daha hızlı bir yol buluruz."

"Bunu yapabilirim," dedi Mira ani bir parmak hareketiyle. "Daha hızlı yüzmeme yardımcı olacak bir cihaz üzerinde çalışıyorum. Üzerinde bir motor var. Sen yüzerken ve motor seni çekerken, onsuz olduğundan daha hızlı hareket etmelisin. Işınlanma değil ama bir saat kadar azaltabilir."

Bir saat zamanın yarısıydı. Bunu yeterince hızlı yapabildi. Ama bomba patladıktan sonra hâlâ otuz dakika geçmişti ve zaman ilerliyordu.

Kasları ve kuyruğu harekete geçme ihtiyacıyla seğirdi. Yine de Arges ona yaklaştığında hareket etmedi. Kardeşi denizin dibinden çıkardığı metal kolu tutuyordu. "Buna ihtiyacın olacak."

Onu giymek istemiyordu. Anya bundan hoşlanmamıştı ve sonuçta o da hoşlanmamıştı. Ama yine de Mira arka odadan çıkarken onu başının üzerine attı, derisine batan iğnelerin korkunç hissini ve metal kolun parmaklarını esnetti.

Arges garip cihazı Mira'nın elinden aldı ve ona yaklaştı. "Senin için buradayız kardeşim." Cihazı Mira'ya uzattı ve açmak için düğmeyi işaret etti. "Hemen arkada olacağız. Ama yalnız olmadığını söylediğimde beni duymanı istiyorum."

"Seni anlıyorum kardeşim," diye cevap verdi. Söylemediği şey ise şu anda ona yardım edebileceklerini düşünmediğiydi.

"Git getir onu."

Maketes cık cık diye bir ses çıkardı ve garip dikdörtgeni uzattı. "Bu şehir haritası. O burada bir yerde. Ace bu tüplerden içeri girmenin bir yolu olduğunu düşünüyor. Görünüşe bakılırsa, babası da bunu kullanıyormuş.

Şu cesetleri atın. Patlama bunlara zarar vermediği sürece geçebilirsiniz."

"Emin misin?"

"Birkaç dakika içinde emin olabileceğimiz kadar." Maketes omuz silkti. "Şu anda sahip olduğun en iyi şans bu."

"O zaman ben alırım."

Diğerlerine bakmadı. Bakamazdı. Güven tazelemek ya da başka bir şey söylemek için zaman yoktu. Nereye gideceğini çok iyi biliyordu ve devam etmesi gereken yer de orasıydı.

Mira'nın yaptığı cihaz daha hızlı yüzmesine yardımcı olacaktı. Şimdiden onu çekmeye başlamıştı ve tek umudu bunun onu bir yelken balığı hızıyla suyun içinde sarsmasıydı. Bunu başarabilir ve hızını koruyabilirse, ona ulaşabilirdi. Umarım. Er ya da geç.

Akıntıların yanlarından geçtiğini hissederek suyun içinde hızla ilerledi. Tanrıça onunla birlikteydi. Evlerinden uzaklaşıp büyük bir daire çizdikten sonra bulabildiği en hızlı akıntıya dalarken bunun doğru olduğunu biliyordu. Denizin kendi tarafında olduğundan bu kadar emin olmayalı uzun zaman olmuştu.

Tanrıçalarını okyanusun onunla birlikte hareket edişinde hissedebiliyordu. Denizin, onun için bir anlam ifade eden tek kadını kurtaracağını bildiği anda bunu hissedebiliyordu. Eşini. Kalbini. Ruhunu.

Alfa'nın ilk ışıltısı ufukta belirirken tanrıça da yanındaydı. Uzakta küçük bir altın taş vardı ve hâlâ tek parçaydı. Başaracaktı. Artık biraz daha hızlı gidebilirdi, çünkü vücudunda dolaşan adrenalin henüz tükenmemişti. Akıntılar onu itiyor, suyun içinde kayarak ilerlemesine neden oluyordu. Yakında onun yanında olacaktı. Yakında.

Şehir artık onun yumruğu kadardı. Hiç de uzak değil. Keşke yüzgeçleri biraz daha hızlı çalışsaydı. Oraya varabilirdi, varabilirdi...

Patlama tüm okyanusu sarstı. İlk o gördü. Alfa'nın büyük bir bölümünün etrafında bir kabarcık belirdi ve sonra patladı. Enkaz ve toz altının etrafına yayıldı. Ve bir an için orada hiçbir şey göremedi. Karıştırılmış gri bir çamur dokusuydu, sonra yavaşça düşerek Alfa'nın altın şehrini ortaya çıkardı. Sonra her şey sıkıştı. Sanki bir tanrıçanın eli onu tekrar bir araya getirmiş gibi şehrin içine geri çekildi. Şehir alev alev yanarken ufukta kırmızıya dönüşen bir değerli taş oluşturdu.

Sonra bunu hissetti. Patlama tüm denizi kasıp kavurmuş, enkaz ve toz etrafını sararken onu sayısız mesafe geriye itmişti. Solungaçlarını doldurdu, ona karşı mücadele ederken bile onu toprağın içine itti. Onun için savaşıyordu.

Ve sonra her şey duruldu. Ses nihayet ona çarptığında ürkütücü bir şekilde yeniden sakinleşti. Garip bir patlama sesi ve yıkıntının yankılanan gök gürültüsü.

"Hayır!" diye bağırdı, kelimesi çığ ve yırtık pırtıktı.

Kalbi o şehirle birlikte patladı. Çünkü o oradaydı. Kadını hepsini kurtarmıştı ama kaçması için yeterli zaman yoktu.

Göğsünde bir yarık açıldı. Kilitlediği tüm o delilik dışarı aktı ve onu sevdiği, dokunduğu her şeyin öldüğü kesinliğiyle boğdu. Ve bu onun suçuydu.

Tüm hayaletler ellerini yüzünde gezdiriyordu ama bu sefer derisini deşmeye çalışıyorlarmış gibi hissetmiyordu. Onun yerine, hissedemediği gözyaşlarını siliyorlardı.

"Git onu getir," diye fısıldadılar kulaklarına. Bu sesler artık öfkeyle değil, onunla birlikte üzüntü ve kalp kırıklığıyla doluydu. "Git onu eve getir, Daios. Onu bizimle birlikte dinlenmeye bırak. Biz ona bakarız."

Ondan çıkan boğuk ses daha önce çıkardıklarına hiç benzemiyordu. Kalbi paramparça olmuştu. Vücudundaki ağrıyı zar zor görebiliyordu. Her şey gitmişti.

Şimdi. Her umut. Her hayal. Söndürülen o güzel ışığın ardından hepsi yok oldu.

Elindeki cihaz tekmeledi ve düşmesine izin verdi. Belki daha sonra bulacaklardı ama şu anda kendi bedeniyle yüzüyordu. Her kasını, her lifini, seğiren her acısını onun yanına gitmek için kullandı.

"Aşkım," diye seslendi, sesi okyanusta yankılanıyor ve akıntıları zorluyordu. "Geliyorum."

Ruhunun bunu bilmesini umuyordu. Belki bir parçası yalnız ölmüş olabileceğini ama öyle kalmayacağını bilerek huzur bulabilirdi. Onun her bir parçasını bulup geri getirecekti. Her bir kemiğini, en küçüğünü bile, son istirahat yerine taşıyacaktı. Onunla birlikte, hak ettiği gibi.

Alfa'ya ulaştığında şehrin tüm savunması çökmüştü. Diğer denizaltılardan hiçbiri ondan önce varamamıştı ama sorun değildi. Şu anda, bu şehrin göbeğine girmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Bu, ona ulaşmak için bataklığı kazması gerektiği anlamına gelse bile.

Anya

30 Dakika Önce

TUndine onun üzerinde belirdi. Hayır, undine değil. Depthstrider. Zor nefes alıyordu, tüm solungaçları sanki ikinci bir solungacı olduğunu unutmuş gibi açılmıştı.

Burada daha rahat nefes almasına yardımcı olabilecek bir dizi ciğer. Ne olursa olsun, bunun çok az önemi vardı. Onu öldürecekti ve belki de bunu hak etmişti.

Ona zarar verenler onun insanlarıydı. Onu yakalayıp buraya getirenler ve sonra da tüm arkadaşları üzerinde deney yapmalarını izlemeye zorlayanlar onun insanlarıydı. Belki de ailesi. Arkasındaki masada oturan kadın, bundan önce de bir hayatı olan biriydi.

Anya'nın halkının çaldığı bir hayat.

Bir elini boynuna götürdü, o ölümcül pençeler ince iğne batmaları halinde derisini acıtıyordu. Daios ve diğerleriyle tüm iletişimini çoktan kesmişti. Öldüğünü görmelerini istemiyordu. Bu şekilde değil.

Ama sonra derinsürücü Bitsy'ye hafifçe dokundu ve döndü. Bitsy'nin onu çantasından çıkardığı baltayı almak için eğildi ve kendini diğer undine'e doğru sürükledi.

Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormayı düşündü ama vücudunun duruşunu tanıdı. Bunu yapmak zorundaydı, tıpkı onun onları dışarı çıkarması gerektiği gibi. Başlarının üzerinde aniden bir alarm çaldı. Gecikmişti elbette. Ama birileri undine'in kafesinin kırıldığını anlamıştı ve çok yakında bu odada onlarla birlikte bir sürü insan olacaktı.

"Çabuk ol," dedi, ses boğazını tırmalıyordu.

Bir şey söylemesine gerek yoktu. Derinlik örümceği kuyruğunu altına doladı, büyük bir yüksekliğe kadar itti ama yine de vücudunu bir silah gibi kullanabildi. Onun aksine, camı kırması için sadece bir vuruş yetti.

Diğer kadın ıslak bir tokatla yere düştü. Bundan da su fışkırdı ama bu sefer buna hazırlıklıydı. Üzerindeki devasa cesetle ağırlaşan masanın ayaklarına tutunarak su akışı durana kadar dayanabildi.

Uzun bir nefes üfleyerek kendini ayağa kaldırdı. Bacağı o aptal aletle kesildiği yerden alev alev yanıyordu. Yaranın içine ne girdiğini kim bilebilirdi ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Babası bundan sonra yaşamasına izin vermezdi.

Derinstrider diğer undine'i kollarına aldı. Her nasılsa, uyuyan erkek diğerinin kollarında çok küçük görünüyordu.

Sıkıştırarak açtığı çöp kovasını işaret etti. "Senin için çoktan açtım. Açabilir misin bilmiyorum.

Beni anlayın, ama şimdi gitmelisiniz. Senin çıkmaya yetecek kadar uzun süre dikkatlerini dağıtabilirim."

Ama dışarı çıkması için yeterli zaman yoktu. Babası bu odaya sayısız insan gönderecekti. Bu zencilerin dışarı çıkmasının tek bir yolu vardı, o da kendisiydi. Kimliği açığa çıkmıştı. Şimdi tek yapabileceği, gerçek bir hasar verecek kadar bomba patlatmış olmayı ummaktı.

Derinlik süvarisi sanki onu anlamış gibi başını salladı ve sonra çekime daldı. Odanın dışındaki metal koridorlarda botların sesini duyabiliyordu, bu yüzden sıkıştırdığı metali çekip çıkarmadan önce mümkün olan son ana kadar bekledi. Çekim son bir gümbürtüyle kapandı ve bunun o an olduğunu biliyordu.

Ne pahasına olursa olsun onu durdurmaları söylenen bir grup kadın ve erkeğin dikkatini dağıtması gerekecekti. Hayatları buna bağlıydı.

Kapılar çarparak açıldı. Metal metale çarptı, oda bunun gücüyle sarsıldı ve arkasındaki insan duvarıyla birlikte odaya girmesini beklediği son kişiye bakmak için döndü.

"Merhaba baba," diye nefes aldı.

General araştırma laboratuvarının orta yerinde duruyordu, yüzü kıpkırmızıydı, o kadar öfkeliydi ki ne yapacağını bilemiyordu. Gözleri kadının yaptıklarını taradı. Kırık tüpler. Yaralı olduğu her halinden belli olan cesedin bulunduğu masaya yaslanışını. Gözleri her şeyi gördü ama silahların olduğu odaya geri döndü.

Çünkü neden kalıcı hasar görmesine neden olan odada oyalansın ki? Neden kendini bir daha böyle riske atsın ki? Ona göre o hâlâ nefret ettiği yaratıklara çok fazla acıyan aptal küçük bir kızdı.

"Anya," dedi, belli ki ona bağırmmamak için elinden geleni yapıyordu. "Ne yaptın sen çocuk?"

"Ben çocuk değilim. Ve onları serbest bıraktım." "Neden?"

"Çünkü onlar insan. Bizim anlayamadığımız karmaşık kültürleri ve hayatları var. Ve çünkü siz kendi hastalıklı ve sapkın oyunlarınız için onları uyanıkken kesip açıyordunuz. Her bir kesiği hissedebilecekken neden yaşayan bir şeyi parçalamak istediğinizi bilmiyorum ama bunu daha fazla yapmanıza izin vermeyi reddediyorum."

Söylediği her kelimeyle yüzü daha da kızardı. Ama sonra tam da onun eline oynadı. "Herkes dışarı."

Yanındaki asker şaşkınlıkla döndü. "Efendim?"

Babasının beyni yıkanmış en yeni acemisi olmalıydı. Adam sadece olması gereken yerde olduğunu düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda diğer insanların önünde babasını açıkça sorguluyordu.

Bazı askerler asla öğrenemedi.

"Çık dışarı," diye tersledi babası. "İki kere söyletme bana. Bu bir aile meselesi."

Ondan korktuğu günlerde, bu sözler karşısında irkilirdi. Bir çocuk olarak, bu anları kimsenin göremediği çürüklere eklemek için kullanırdı. Ama o artık yetişkin bir kadındı ve özgürlüğün tadının nasıl olduğunu biliyordu.

Bunun anısı uğruna savaşmak için yeterliydi. Bir daha asla tadamayacak olsa bile.

Anya elini hâlâ masanın üzerinde duran neşterin etrafına doladı. Eğer bu iş ellerini kirletmesini gerektiriyorsa, o zaman bunu yapacaktı. Babası bunu hak etmişti.

Herkesin kapılardan geri süzülmesi biraz zaman aldı ama sonra hep birlikte odaya kapatıldılar. Babasının ifadesi azarlayan bir kızgınlıktan düpedüz öfkeye dönüştü.

"Önce ölümden döndün," diye başladı, sesi derin ve sertti. "Sonra da deneyleri serbest mi bırakıyorsun? Sormak zorundayım kızım, burada neler olduğunu nasıl öğrendin?"

"Undine'ler konuşur."

"Hiçbir kadın bu odadan canlı çıkamaz, o yüzden bundan daha iyisini yapman gerekecek." Anya'ya doğru birkaç adım attı ama Anya neşteri ona doğru sallayınca ellerini kaldırıp durakladı. "O küçük domuz etiketi hiçbir işe yaramaz, Anya. Bırak onu."

"Hayır," diye tısladı, Bitsy'yi hem merceği hem de babasını daha rahat görebileceği şekilde ayarladı.

"Şehir dışındaki bağlantılarından haberdar olmadığımı mı sanıyordun? Küçüklüğünden beri seni izliyorum. Yaptığın her şeyi biliyorum."

Bu zorluğun üstesinden gelemezdi. Bitsy sık sık dinleniyordu elbette ama her seferinde onu düzeltiyordu. "Boş zamanlarımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ace?" Kaşını kaldırdı. "Gama'daki küçük arkadaşın mı? Onun icabına çoktan bakıldı, umarım biliyordur. Döndüğün gün sorunu ortadan kaldırmaları için adam gönderdim."

Paniğin ilk belirtileri boğazında yükseldi. Adamın ellerini boynuna dolamış gibi sıktığını hissedebiliyordu. "Ace'in kim olduğunu bile bilmiyorsun."

"Hayır, Anya. Ace'in kim olduğunu bilmiyorsun. Onun kim olduğunu, nerede yaşadığını ve sana ne zamandır yardım ettiğini çok iyi biliyorum. Tıpkı o canavar seni benden çaldığında nerede olduğunu bildiğim gibi. Ama işe yaradı, anlıyor musun? Bana bu denizdeki canavarlara karşı savaşmaya devam etmem için gereken her sebebi veren bir kızım vardı. Onlarla kalabilirdin ve ben de seni yalnız bırakırdım. Bir erkek, savaşın yanlış tarafında savaşan kızını ne kadar yalnız bırakabilirse o kadar." Omuz silkti. "Ama geri dönmek zorundaydın."

Bombalara daha ne kadar vardı? Yirmi dakikadan az olması gerektiğini biliyordu. İç çamaşırlarını tanklardan çıkarması biraz zaman almıştı. Ama gerçekte ne kadar sürmüştü? Sadece bir an gibi gelmişti ama düşündüğünden daha fazla zaman kaybetmiş olmalıydı.

"Tabii ki geri döndüm," dedi. "Bana ne yaptığınızı söylediklerinde, bunu durdurabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordum."

"Neyi durdurmak? İki denizaltının ölümünü mü?" Dudaklarını büken gülümseme düpedüz acımasızdı. "Yüzüp gidecekler ve belki birkaç yıl daha yaşayacaklar, kesinlikle. Ben sadece daha fazlasını yakalayacağım."

"Bunu yapamayacağından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Eminim yapacaksın. Sen her zaman inatçı bir aptaldın."

İşte o zaman adamın elinin belinde olduğunu fark etti. Parmakları bir silahın kabzasıyla oynuyordu. Peki ne yapması gerekiyordu? Onu konuşturmaya devam etmeliydi.

"Beni vuracak mısın baba?" Kelimeleri ona fırlattı, çünkü onlar onun tek silahıydı. "Gerçekten mi? Senin kızın mı?"

"Undine'lerin gerçek insanlar olduğunu düşünmen çok yazık. Döndüğünde kaçırılma görüntülerini izledim ve beynini yıkadıkları çok açıktı. Alarmlar çalmaya başladı ve midemde korkunç bir his oluştu. Kızımı kaybetmek üzere olduğumu biliyormuşum gibi bir hastalık. Onları serbest bırakmaya çalıştıktan sonra seni burada ölü buldum ve onlar da seni çıkarken öldürdüler." Başını salladı ve belindeki silahı çıkarıp kızın başına doğrulttu. "Ama şehir seni her zaman hatırlayacak."

"Neden?" diye sordu. İçindeki çaresizlik ölmek üzere olduğunu biliyordu ama bunun arkasındaki mantığı anlaması gerekiyordu. "Neden beni öldürüyorsunuz? Neden bu kadar zahmete girdiniz?"

"Çünkü benim her zaman bir kuklaya ihtiyacım olmuştur!" Ağzından tükürükler saçıldı. "Annen de bunu hiç anlamadı. Yıllarca onun peşinden koştum. Yıllarca ona bir sonraki generalin ben olacağımı ve onun da benim yanımda duracağını söyledim. Sadece Alfa tarihindeki en büyük generallerin onun kadar güzel eşleri vardı. O yanımdayken onların gözünde bir tanrı olacaktım!"

"Annem seninle evlenmek istemedi mi?" Aslında o kadar da umurunda değildi ama bu onu konuşturmaya devam edecekti.

"Hayır, benimle evlenmek istemedi." Sanki üzgünmüş gibi davranmaya çalışıyormuş gibi yüzü çarpıldı. "Ama baban korkunç bir dalış kazasında trajik bir şekilde öldüğünde, bana geri dönmek için sürünmekten başka gidecek yeri yoktu. Ve eğer korkakların yolunu seçip o lanet küvette bileklerini kesmeseydi mükemmel bir gelin olacaktı! Ölmek isteseydi, onu bir şehit yapabilirdim, ama hayır. Bunu da benden almak zorundaydı. Neyse ki yerine geçecek biri hazırды."

Bitsy babasının elindeki silahı daire içine aldı ve "klik" sözcüğünü ortaya koydu. Silahın emniyetini açmıştı. Onu vuracaktı. Kafasına bir kurşun sıkacaktı ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Annem kendini mi öldürdü?" diye fısıldadı ve sanki bu sözler canını yakmış gibi bir adım geri çekildi. Ama aslında kafası tüm bu yeni bilgilerle allak bullak olmuştu. "Sen benim babam bile değil misin?"

"Hayır. Ama sana öyle olduğumu söylemek daha kolaydı. Bunca yıl boyunca seni gerçekten sessiz tuttum." Silahla vücudunda aşağı yukarı hareketler yaptı. "Tıpkı ona benziyorsun. Alfa'nın altın rüyası. Şehrimizin güzellikten başka bir şeyle doğmadığının kanıtı. Yıllar önce sana bir örnek olarak taparlardı. Belki de bize bizzat Tanrı tarafından gönderildiğini söylerlerdi. Bunu biliyor muydun? O güzelliği her zaman çok iyi kullandın. Tıpkı onun gibi."

Hayır. İstememişti. Ne görünüşünün bir zerresini ne de ilgiyi istemişti.

"Ama sonra gidip dokunmamam gereken bir şeye dokundum," diye fısıldadı. "Ve artık mükemmel değildim."

Bitsy'nin gözünün önüne başka birine sarılan birinin görüntüsü geldi ve garip bir şekilde droidin kafasının üzerinde olduğunu bile unutmuştu. Babasının dudaklarından dökülen kelimeleri okumaya o kadar alışmıştı ki

önünde yazılı olan kelimeleri okuyordu. O sadece... var olmuştı.

Omuzları yenilgiyle öne doğru yuvarlandı. Ve General'in başı, acımasız ve kesici olduğunu bildiği bir kahkahayla geriye doğru eğildi.

"Evet, bunu biraz mahvettin. Ama şaşırtıcı bir şekilde, bu küçük hatandan sonra insanlar seni daha da çok sevdi. Garip, bunun hepimizin düşündüğü kadar kırık olduğunu kanıtlayacağını düşünmüştüm. Ama hayır. Seni sevdiler çünkü seni tekrar bir araya getirmelerine ihtiyaç duyan küçük kırık bir kuştun."

"Ben asla kırılmadım." Savunmasız olmadığını kendine hatırlatmak istercesine parmaklarını neşter bıçağının etrafında daha da sıkıca kıvırdı. "Çok daha güçlü oldum. Bunu fark etmemiş olmanız utanç verici General. Ama size hayal edebileceğinizden çok daha fazlası olduğumu söylememe izin verin."

"Bunu bilmek güzel. Onlara bunların senin son sözlerin olduğunu söyleyeceğim. Buna bayılacaklar."

Silahı tekrar kafasına doğrulttu ve kız şimdi zamanın geldiğini hissetti. Her şey gerçekleşmek üzereydi ve eğer haklıysa, hepsini kurtarmıştı.

Kadının yüzündeki yumuşak gülümseme onu duraksattı. "Neden sırtıyorsun?" diye hırladı.

"Her şeyi bilmiyorsunuz, General. Bildiğinizi düşünmek isteseniz bile."

"Her yerde gözlerim var. Senin küçük kapsülünde bile. Senin için geldiklerini biliyorum ve bu şehirde var olan tüm silah ateşiyle onları biçmeye hazır olacağız. Onları yok edeceğim ve kimsenin unutamayacağı bir General olacağım."

"Doğru," diye cevap verdi. "Keşke bombaları patlatmamış olsaydım." "Ne bombası?" Yüzü bir hırıltıya dönüştü ve döndü, ona en küçük zaman aralığını verdi.

Anya döndü ve koşmaya başladı. Yan çevirmeden önce başka bir masanın arkasına geçti. Titrediğini hissedebiliyordu,

ve sadece babasının ona ateş ettiğini varsayabilirdi. Ama birkaç dakikalığına kendisini güvende tutacak kadar metalin arkasındaydı ve olduğu gibi duvara yaslanmıştı. Yaklaşan patlamadan kurtulması için en iyi şansı buydu.

Kendi kendine fısıldayarak geri sayım yaparken, Daios'la geçirdiği birkaç anın gözlerinin önünden geçmesine izin verdi. Tüm bunlar olurken onu düşünmemek için çok çabalamıştı çünkü o anılarda kaybolursa bunu yapabileceğinden emin değildi.

Ama şimdi onun dokunuşu karşısında gözlerindeki yumuşak şaşkınlığı hatırlayabiliyordu. Parmaklarını saçlarının arasından yumuşak bir şekilde geçişini. Ona dokunduğunda yüzünde beliren o geniş gözlü ifadeyi. Bitsy'yle birlikte geri sayarken tüm bu harika anıları hatırlıyordu.

Seni seviyorum, ekranında belirdi.

Parmaklarını başının üzerindeki küçük droid'e dokundurarak, "Ben de seni seviyorum, biliyorsun," diye fısıldadı.

Geri sayım bire ulaştığında kelimeler gözlerinin üzerinde asılı kaldı. Ve sonra her şey patladı.

Daios

H Başkalarının da olduğunu fark ettiğinde neredeyse şehre varmıştı. Tanımadığı Su İnsanları, hepsi de Alfa'ya doğru yüzüyordu.

onu. Çok çabuk başarmıştı. Diğerleri ona nasıl katılabildi?

Pusuda bekliyor olmalılar, diye fark etti. Maketes bir şeyler yapmış olmalıydı ama kardeşinin ne yaptığına bir türlü odaklanamıyordu.

Kalplerinden birinde kanayan bir delik vardı. Biri diğeri için atıyordu, çünkü bomba patladığı anda yarısı ölmüştü. O gitmişti. Bundan o kadar emindi ki vücudundaki ışıklar bile çalışmıyordu. O ölmüştü ve onu eve getirmek için cesedini bulmak zorundaydı.

Tüm yüzgeçlerine yayılan bir uyuşuklukla diğer denizaltıların ona katılmasını izledi. Zorlukla yüzebiliyordu.

hem de hiç. Sanki deniz tanrıçası onu ilerletmek için bedeninin iplerini kendisi çekiyormuş gibi her şey oldukça mekanik geliyordu. İstediyinden değil.

Onu bulduğunda suyun içinde gevşemiş olacak mıydı? Kanın onu zarif bir kızıl elbise gibi sardığını şimdiden görebiliyordu. Şehrin camlarının içinde yüzecekti, ölçülemeyecek kadar kapana kısılmış bir yaratık. Altın rengi saçları başının etrafına dolanacak, zarif omurgası kendi üzerine kıvrılırken daha fazla kanla kırmızıya boyanacaktı.

Ölürken bile, onun şimdiye kadar gördüğü en güzel şey olacağını biliyordu. Ona bir anlık parlak bir ışık vermek için gökyüzünden gelmiş olan dünya dışı bir yaratık.

Ona rehberlik eden o olmadan karanlığa nasıl geri dönecekti?

"Kardeşim." Bu sözcük içini parçaladı, çünkü bu sesi tanıyordu. Bunlar Su İnsanları değildi, en azından onun bildiği gibi değillerdi.

Akıntıların arasından şehre doğru hızla ilerlerken başını çevirdiğinde yanındakinin Fortis olduğunu fark etti. Koyu mor rengi, bir zamanlar arkadaşı olan adama baktığı anda parladı.

"Fortis mi?" diye sordu, sanki kelimeyi ağzında gevelemiş gibi hissederek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bunun olacağını biliyorduk. Yardım etmek için buradayız."

"Ne zamandan beri derinsürücüler kendilerinden başkasına yardım ediyor?" Öfke ve kalp kırıklığı sisinden kurtulmaya çalışarak başını salladı. "Ne konuda yardım edebilirsin ki?"

"Zamanında yetişemeyeceksin." Fortis şehri işaret etti ve o zaman Daios'un zihni önünde neler olduğunu görecektik kadar açıldı.

Şehrin yan tarafında bir delik açmıştı. Çok büyük bir delik değildi ama suyun o bölgeden içeri akmasına yetecek kadar büyüktü. O kadar küçüktü ki, türünden sadece üç kişi bu delikten geçebilirdi; yol açtığı yıkıma kıyasla şaşırtıcı derecede az bir hasar.

Ama sonra gözleri şehri koruyan cam muhafazaya kaydı. Çatlaklar gıcırdayarak ilerliyordu, cam kubbeğe doğru ilerleyen çatlakların binlercesinin olduğunu görebiliyordu.

Sadece ilk katmanda değil, ikinci katmanda da çatlaklar vardı. Okyanusun basıncıyla daha da kötüleşen çatlaklar.

"O yaptı," dedi, sesi bir vıraklamadan biraz daha fazlaydı. "Şehri yerle bir etti."

"Öyle yaptı." Fortis boğazını temizledikten sonra bir elini sırtına koydu ve onu daha da hızlı ileri itti. "Konu ona geldiğinde geleceği yanlış görmüş olabiliriz. Babasının hayal kırıklığının ağırlığı altında ezileceğinden korktum. Ama o etkileyici bir kadın kardeşim. Derinlik Süvarileri'nin beğenisini kazanacak kadar etkileyici."

O uyuşukluk tekrar ruhuna işledi. Çünkü bunun geçmiş zamanda olduğunu bildiği halde nasıl evet öyleydi diyecekti? Ölmüş olmalıydı. Patlamadan kurtulmuş olsa bile o delik onu boğacak kadar büyüktü.

O gitmişti.

Şehri çevreleyen bulanık karanlıkta iki figür belirdi ve bir an için yüreği bir kez daha hopladı. Belki de kurtulmayı başarmıştı. Kurtardığı Su İnsanları. Şüphesiz onu da yanlarında götürmüşlerdi. Onlar olmalı...

Ama kollarında kendi halkından birini taşıyan bir derinsürücüydü. İki erkeğin durumu daha kötüydü, sağlıklı olamayacak kadar zayıflardı ve suda zar zor ilerliyorlardı.

Fortis onlara doğru ondan daha hızlı hareket etti. Topal olanı diğerinin kollarından yakaladı ve cesedi kendi türlerinden bir başkasına devrettikten sonra derinsürücüyü kucakladı. Bir an için birbirlerine sarıldılar, ayrılmadan önce kuyrukları kıvrılıp büküldü.

"İyi misin?" Fortis sesi titreyerek sordu.

"Hayattayım," dedi genç derinsürücü.

Daios onların birbirlerinin tıpatıp aynısı olduğunu fark etti. Genç olan, kuyruğundaki beneklere ve dokunaçlarının sarı uçlarına kadar Fortis'in neredeyse aynısıydı.

"Bir oğlun var mı?" diye sordu.

"Benim bir oğlum var. Ve onun halkı onu benden aldı."

"Bunu neden söylemedin?" diye tükürdü. Öfke tekrar yükseldi ve bazı ışıkları öfkenin gücüyle yeniden canlandı. "Bunun yerine, bana oğlunun tehlikede olduğunu söyleyebilecekken, anılarını söküp aldığın ölü bir yaratığın hikâyesini anlattın!"

"Sana güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyordum." Fortis oğlunun omzunu hiç bırakmadı. "Onunla o kadar içli dışlıydın ki, ona söyleyip söylemeyeceğini ve babasına onu öldürmesi için bir mesaj gönderip göndermeyeceğini bilmiyordum. Bu riski göze alamazdım."

"Yine de sen ve halkın için risk aldı." Yine göğsündeki o yanma, bir türlü dindiremediği o sızı. Yüzünü arkadaşından çevirdi, ikisine de bakamıyordu. "İçeri girip onu almalıyım."

"Daios, bu çok riskli. Diğerlerinin yanına dönmeli ve Akromoslara kaçış kapsüllerinde yardım etmeliyiz. Onlara güvenli olan Gama'ya kadar rehberlik edeceğiz. Planımız bu, değil mi?"

Fortis'in bu kadarını bile nasıl bildiğini bilmek istemiyordu. Tekrar nefes alamayacakmış gibi hissedene kadar her şey üzerine baskı yapıyordu.

Fortis'in oğlu solungaçlarındaki tozu temizledikten sonra şöyle dedi: "O bizim hayatımızı kurtardı. İçinde bulunduğu tehlikeyi görebiliyordum ve ne kadar korktuğunun kokusunu alabiliyordum. Ama yine de başardı. Eğer o patlamadan sağ çıkabilecek bir kadın varsa, o da odur."

Bu sözler onu daha iyi hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Bunun yerine, ona hatırlattıkları tek şey patlamadan kimsenin sağ kurtulamayacağıydı. Hiç kimsenin. Ve onu güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yapmak için çok uğraşmıştı.

Ta ki kendini tehlikeye atmayı seçene kadar. Ta ki başkalarını kurtarmak için kendi canını almayı seçene kadar.

Ve

Bu onuru elde etmesine kim engel olabilirdi ki?

Kendini çökmüş bir adam gibi hissederek, yaşlı olanla göz göze gelmeden önce genç olana başıyla selam verdi. "Fortis, dışarı çıkması gereken herkesin dışarı çıktığından emin ol. İnsanlarımızı topla ve hayatta kalanları öldürmemeleri gerektiğini söyle."

"Yapacağım. Kardeşin buraya gelene kadar hepsi güvende olacak."

Şehre doğru döndü ve o acının göğsüne bir hançer gibi saplandığını hissetti. Onu kaybetmenin bu kadar acı vereceğini fark etmemişti. Bilseydi, bu riski alır mıydı?

Daios bulanık toz perdesinin içine girdi ve eliyle metalin pürüzlü kenarlarını yokladı. Parmaklarının arasındaki narin ağları kazıyarak tırnak yataklarını parçaladılar. Ve tüm bu acıya rağmen, onun anılarının göğsünde yaşaması için bunu binlerce kez yapacağını biliyordu. Saçlarının altın tellerine dokunmak için her şeyini verebilirdi.

Alevler etrafındaki her şeyi aydınlatıyordu. Ancak tek görebildiği, kızın ona gülümsediğinde gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığıydı. Kızın, onun tüm öfkesinin ardındaki gerçeği görmesi ve bunun yerine onun bir canavar olmadığına inanmasıydı. Ne kadar somurtkan olursa olsun, kendisinden nefret etmesi için ne kadar uğraşırsa uğraşsın.

Anya en başından beri ona şefkat ve sevgiyle bakmıştı. Bir evcil hayvan ya da denizden gelen garip bir yaratık olarak değil. Ama hayatında çok fazla şey görmüş bir adam olarak ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Üstünde hava vardı. Alevler de titreyerek canlanıyordu ama hâlâ bir hava boşluğu vardı.

Kafasını odaya soktuğunda solungaçlarının donduğunu hissetti. Patlama metal zemini parçalamış ve alanın büyük bir kısmını sular altında bırakmıştı. Zemin ikiye ayrılmıştı ve bir şekilde tüm oda eğilmiş gibi görünüyordu. Bir kısmı hala suyun dışındaydı, aslında oldukça büyük bir kısmı. Su baskını

Suyu şehrin derinliklerine yönlendiren borulara doğru emiyor gibiydi. Hafif ıglık seslerinden, alt katları su bastığını ve dışarı çıkamayan epeyce insan olduğunu hissetti.

Onlara karşı bir çeşit acıma hissetmeliydi. Ne de olsa onların türünden birine aşıkta ve yine de... hiçbir şey hissetmiyordu.

Sudan çıktığında gözlerini, duvarları olduğunu hatırladığı odanın içinde gezdirdi. En azından Anya'nın bakış açısından öyle görünüyordu. Bu odada artık hiç duvar yoktu. Sadece parçalanmış molozlar ve her an ökecekmiş gibi görünen bir tavan vardı.

Zemin o kadar yarılmıştı ki, odanın derinliklerine inmek için kullanabileceği küçük bir su yolu vardı, o da öyle yaptı. Akıntıda yavaşça yüzdü ve kabloların denize düştüğü ve havaya saçılan parlak sıcak parçaların tenine ilk dokunduğunda yaktığı bölgelerden kaçındı.

Tıslayarak, uzakta hareket eden bir şeyin sesine doğru döndü. Metal çatırdadı ve hafif bir inilti sesi duyuldu.

Eğer biri kurtulmuş olsaydı, onu lime lime ederdi. Şiddet, aşkının kaybını hafifletecekti. Kendini düşmanlarının kanına bulayacak, onun fedakârlığının şerefine bu kandan damlayacaktı.

Kendini sudan çekerek solungaçlarındaki her şeyi zorla dışarı attı. Anında alabildiği tek koku duman ve yanan kablolardı. Burası her an ökebilirdi, bu yüzden onun cesedini bulmalı ve dışarı çıkmalıydı.

Ama önce kana susamışlığını dindirecekti.

Eğrilmiş ve çökmüş metal levhaya tutunarak, onu altında saklanan kişiden çekip kurtardı. Dişlerini göstermiş ve kan kırmızısı ışıklar saçarak, onun en cesur ruhları bile dehşete düşürecek, derinliklerden gelen bir yaratık olduğunu biliyordu.

Ama karanlık, çarpık metalin altında saklanan bir düşman değildi. Küçük sarışın bir kadındı.

Sanki bir yumurtanın içine konmuş gibiydi. Tanrılardan bir hediye gibi görünüyordu.

Tüm o öfke bir anda içinden sızdı ve artık kendini tutamaz hale geldi. Kuyruğundaki kaslar kasıldı. Birdenbire, tam orada, onun önündeydi. Biri soğuk ve metal, diğeri sıcak ve canlı olan elleriyle yüzünü kavrıyordu.

"Anya?" diye fısıldadı, sesi titriyordu çünkü bu köşeden bir inilti duyduğuna yemin edebilirdi. Onun göğsünün bir nefesle kabardığını gördüğünü sandı. "Kalon? Lütfen bana yaşadığını söyle."

Bir inilti daha, bu sefer başını çevirirken. Yüzünde lensin elmacık kemiğine ve alnına çarptığı yerde kan vardı. Bitsy'nin kafasına çarptığı kafa derisinde daha fazla kan çizgisi vardı. Küçük droid hareket etmiyordu ve bir daha edeceğinden de emin değildi.

Onu kendine doğru çekerek duvara yaslandı ve kucağına aldı. Kuyruğunu kızın etrafına dolayarak vücudundan bir kalkan oluşturdu, böylece kızın tenine bir kıvılcım bile değmeyecekti.

Titriyordu. Kız kollarındayken öylesine titriyordu ki, bu hareketin ona zarar vereceğinden korkuyordu. Ama sonra onu daha da yaklaştırdı, başını çenesinin altına bastırdı ve sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gözlerini sıktı.

Onu ileri geri sallayarak, hissettiklerini kontrol altına almaya çalıştı. Ancak bu duygular herhangi bir şekilde evcilleştirilmeyi ya da adlandırılmayı reddediyordu. Çılgınlık, umut, rahatlama ve sevgiden oluşan bir tayfun gibiydiler.

Çok fazla sevgi.

Kollarında yavaşça uyanan kızın başına dudaklarını bastırırken tüm bunlar içini ürpertti. Onu bulmuştu. Onu kaybolmadan önce bulmuştu ve kanlar içinde kalsa da, eskisi gibi olmasa da onu kurtardığı için hangi Tanrı'ya teşekkür edeceğini bilmiyordu. O

umursamadı. Eğer kafasındaki yaralar onu değiştirdiyse, hayatının geri kalanında onu güvende tutacaktı.

Sadece nefes aldığını bilmek bile onun için yeterliydi. Bir daha hiçbir şey bunu riske atamaz.

Onun etrafında daha sıkı bir şekilde kıvrılırken nefesi kısa nefesler halinde geliyordu. Metal kol iyi hissettirmiyordu, bu yüzden yanlışlıkla onu ezmek için teninden daha uzakta olduğundan emin oldu.

Dudaklarını tekrar kızın saçlarına bastırdı ve ağzında kızın kanının tadını aldı.

"Uyan, kalonum," diye fısıldadı, kendi sesini tanımasa da. "Artık uyanmalısın aşkım. Bu şehir bizi de beraberinde götürmeden önce gitmeliyiz."

Bir inilti daha ve sonra vücudunda bir şeylerin değiştiğini hissetti. Uyandığında canlanan bir gerilim.

"Daios?" dedi, gözleri zar zor açılmış olmasına rağmen.

Geriye yaslandı, ona nefes alması için yeterli alan bırakmaya çalışıyor ama aynı zamanda ona dokunmaktan da vazgeçmek istemiyordu. "Kalonum," dedi tekrar, rahatlamaktan nefesi kesilmişti. "İşte bu kadar. İşte buradasın."

"Daios?" diye tekrarladı, gerginliği daha da artmıştı. "Duyamıyorum... Bitsy nerede?"

Cam parçalarından herhangi birini yanağından çekip çıkarmayı doğru bulmadı. şifacı değildi, acı çekenlere yardım etme konusunda da hiç yetenekli olmamıştı. Kendi elinin neden olduğu daha fazla acı içinde olduğunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Onun yerine, ne dediğini görebilmesi için iki elini de kaldırdı. "Kırık."

"Kırılmış mı?" diye fısıldadı ve sonra parmakları yüzündeki yaralara dokunmak için yukarı doğru kanat ırdı. Parmakları kalan parçaların üzerinde gezinirken korkunç bir ses çıkardı. "Ne oldu?"

Boynunu kavrayarak dikkatini moloz yığınınına çevirdi ve ardından "Başardın" diye imzaladı.

"Ben yaptım." Başını sallamadan önce kelimeleri bir kez daha tekrarladı. Biraz şoka girmiş gibiydi. "Alfa'yı yok ettim."

Onu saatlerce daha kollarında tutabilirdi ama enkazın başka bir kısmı kaymış ve hareket etmişti. Tavanın büyük bir kısmı arka köşeye düşmüştü ve o da bunun sabit olduğunu düşünmüştü. Ama altında bir şey hareket etmişti. İnleyen ve küfretmeye başlayan bir şey.

Kollarını ona biraz daha sıkı sararak, odada her ne varsa onları görmeden önce suya doğru ilerledi. Onu güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu. Su güvenliydi. Bu...

"Bekle," dedi, sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı. "Bekle, Daios."

Kadının istediği her şeyi yapabileceği o tereddüt anı, molozların nihayet temizlendiği andı. Toz, siyah is ve kendi kanıyla kaplı bir adam duruyordu.

Şaşırtıcı derecede tanıdık gelen bir adam.

Vücudundaki tüm yüzgeçler alevlendi ve o tanıdık öfke bir kez daha kabarıken dişlerini sıktı. Hayatında ilk kez General'in yaşayan versiyonuna baktı.

Ve ah, birini öldürmeyi hiç bu kadar istememişti.

Anya

Syüzüne dokunamıyordu. Anya ne olduğundan emin değildi ama aklının henüz tam olarak kendisinde olmadığını hissediyordu. Cam kırıkları varmış gibi hissetmişti.

Yanağında, oraya nasıl geldiklerinden emin değildi.

Tek bildiği, etrafını saran sağlam ve güvenli kollarla biraz fazla sıcak uyanmış olduğuydu. Onu kimin tuttuğunu biliyordu. Nasıl bilemezdi ki?

Daios her zaman bir rüyaydı. Onun kollarını etrafında hissetmek istiyordu, bu yüzden elbette onları hayal etmişti. Vücudunun kaslarına ve kalbinin düzenli atışlarına sarıldığında hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Zihninin bir bölümünde, acı çektiğini biliyordu. Bunu hissetmişti. Ve belki de bunun bir rüya olmadığını anlayacak kadar uyandığında, yüzündeki camı hissetmişti. Ayrıca kafatasındaki garip basınç hissini de hissedebiliyordu. Hayır, kafatasında.

O panik hissi göğsünde yeniden yükselmeye başladı. Bu hissin Bitsy'ye ait olduğunu düşünmek istemiyordu ama... Droidi yok edilirse ne yapacaktı? Hiçbir şey duyamıyordu. Ne Daios'u. Etrafındaki binanın iniltisini de. Hemen yanı başındaki patlama her şeyi daha da zorlaştırmıştı. Sadece üzerine baskı yapan bir sessizlik vardı.

Nefes alamıyordu. Onun kollarında da kalamıyordu çünkü hatırlaması gereken başka bir şey vardı ama zihni o kadar dağınıktı ki.

Anya böyle hareketsiz oturamazdı. Biraz hava almaya ihtiyacı varken onun kollarında kalamazdı. Güvendiği her şeyin elinden alındığını düşünmek için biraz boşluğa. Mücadele ederek, onun yanında ayağa kalkıp sadece... nefes alana kadar onun sinirli seslerini duymazdan geldi.

Ama lanet hava dumanla doluydu çünkü az önce tüm *evini* yok etmişti ve *kan* kaybediyordu.

Sıcak kan damlaları kollarından aşağı süzülüyordu. O yapamadı teninden aşağıya doğru inerken onlara bakmayı bıraktı. Uyandığından beri ilk kez, kendisinde ciddi bir sorun olup olmadığını merak etti. Anya bacağına ağırlık veremiyordu ama undine'leri serbest bırakmaya çalışırken oradan bıçaklandığını hatırladı ve sonra...

Tüm bunların diğer önemli kısmını hatırladığında omurgasından aşağı soğuk bir his yayıldı. Adamın şu anda odanın karşı tarafında durduğunu düşününce en önemli kısmı olduğunu fark etti.

Her nasılsa, inanılmaz bir şekilde, General hâlâ hayattaydı. O da tıpkı onun gibi titrek bacakları üzerinde duruyordu. Parçalanmakta olan odanın iki yanında iki sütun vardı ama bir şekilde tüm bunları diğerine duydukları karşılıklı nefretle ayakta tutuyorlardı.

Silahı adamın tam önünde yerde görebiliyordu. Adam da onunla aynı anda gördü ve başını yana eğerek ona ve yanındaki kadına baktı.

Belli ki o da onunla aynı şeyi düşünüyordu. Onu almak için zamanı vardı. Eğer hızlı olursa. Ama onun da üstü başı kan ve kir içindeydi ve bunu yapması o kadar da kolay olmayacaktı.

Adam bir şeyler söyledi ama kadının dudaklarını okuyamayacağı kadar uzaktaydı. Daios'un eli kızın bileğine dolandı ve kız ona baktığında, "Senin ölmeni istiyor "a yakın bir şey imzaladı.

O biliyordu. Ne kadar acı verse de biliyordu.

General orada duruyordu, dudakları hâlâ kıpırdıyordu ama ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yanı bilmek istemiyordu. Onu istemediğine dair nefret ve mutlak dürüstlük dolu sözler sarf ediyordu. Hiç istememişti.

Ona söylemesi gereken her şeyi zaten söylemişti. General onun annesi yüzünden daha az yetenekli olduğuna inanıyordu. Onu her zaman bir yedekten başka bir şey olarak görmemişti. Tıpkı annesi gibi olması gereken bir kukla ama o da kolay kontrol edilebilen biri değildi.

İsteddiği her şeyi yapabileceği bir araç yaratma umuduyla onu annesinden almıştı. Çocukluğuna dair tüm anıları bir anda lekelenmişti.

Hiç geçinememişlerdi. İyi bir baba değildi ama her zaman en azından onunla gurur duyduğunu düşünmüştü. Şimdi hepsinin beyin yıkama olduğunu biliyordu. Tüm bunlar onu kontrol etmesinin bir yoluydu. Onu küçük bir oyuncak bebeğe dönüştürmek, böylece uzuvlarını istediği gibi hareket ettirmek ve söylemesini istediği kelimeleri söylemesi için kukla yapmak.

Ona güvenmekle aptallık etmişti ama geçmişini değiştiremezdi. Yapabileceği tek şey gurur duyacağı bir şekilde ilerlemeye devam etmekte.

"Kapa çeneni," diye bağırdı, karnını sıkarak kelimelerin nasıl çıkacağını bildiği kadar yüksek çıkmasını sağladı. "Artık söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Ben gidiyorum. Sen yıkılmakta olan şehrinde kalabilirsin.

çok az şey kaldı. Kafesimi kırdım. Ve şimdi özgürce uçacağım."

Sanki her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibi, General'in silahı ayaklarının dibinde tutuşunu izledi. Silahı kaldırdı ve doğrudan ona doğrulttu; General'in bir parçasının onu acı içinde görmek istediğini biliyordu. Kafasına nişan almadı. Sanki en çok acıyacağı yerin orası olduğunu biliyormuş gibi göğsüne nişan aldı. Tam da kırık ve kanayan kalbine.

Çok uzun zamandır yüksek sesler duymamıştı. Özellikle de silah sesi. Hâlâ işitme duyusu varken ve daha çocukken duymuştu.

Ama bunun sesinin neye benzediğini biliyordu. Anya silahtan çıkan sesi ve ardından gelen gürültü sekmesini hayal edebiliyordu. Gözlerini sımsıkı kapatarak, acının zaten tüm vücudunu yakmış olan diğer acılara katılmasını bekledi.

Ama o acı hiç gelmedi. En ufak bir şekilde bile.

Gözlerini açtığında Daios'u tekrar karşısında görünce hayretler içinde kaldı. Dişlerini göstermiş, canlı bir kalkana dönüşen siyah gözleri ruhunun derinliklerini görüyordu. Tekrar sarsıldı ve yüzünde tüyler bırakan bir nefesle ona doğru eğildi.

Hiçbir şey söylemedi. Belki de kızın onu duyup duymadığından emin değildi. Tek yaptığı elini kaldırıp orta ve yüzük parmağını avucuna değdirmek oldu.

"Seni seviyorum," dedi ve ona bu işareti nasıl yapacağını öğretmemişti. Bunu nereden öğrendiğini tahmin bile edemiyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Hızlıca başını sallayınca, "Ondan kurtul ve beni eve götür," dedi.

Yüzünde hiç görmediği kadar yumuşak bir ifadeyle kızın gözlerinin içine baktı. Sanki bunu istemenin onun için ne kadar korkunç olduğunu ve bu sözleri söylemek için kendisiyle ne kadar mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. Anya hiçbir zaman

başka bir hayatın sona ermesini emredecek kişi olacağını düşünmüyordu. Ama General'in yaşamasına izin vermenin sonuçlarını da biliyordu.

Hiçbirinin konuşmadığı tek şey buydu. Daios onu parçalanmış metal masalardan birinin arkasına sıkıştırıp suya girerken, bunun neden doğru seçim olduğunu tekrarladı.

Eğer General'in gitmesine izin verirlerse, o zaman cankurtaran botlarına binmeyi başaranlar arasında destekçilerini bulacaktı. Diğer şehirlerden herhangi birine görkemli bir giriş yapmasına izin verilecek, orada da yaptıklarına devam edecek ve hiçbir şey değişmeyecekti.

General bağırmaya başladı. Silahını suya doğrulturken dudaklarının kıpırdadığını ve göğsünün kelimelerle birlikte kabardığını görebiliyordu. Silah geri tepti ve öfkesini yansıtan bir şiddetle sarsıldı. Küçük bir parçası Daios'un vurulmasından korkuyordu ama aynı zamanda onun bunu birçok kez yaptığını da biliyordu. Halkıyla savaşmak onun yaptığı şeydi.

Eğer General diğer şehirlere ulaşırsa, onlarla birlikte çalışma şansları daha da azalacaktı. Beta'nın Undine saldırısı nedeniyle zaten sessiz olduğunu biliyordu ve babası da daha sonra onlara herhangi bir yardım göndermemişti. Alfa ya da içindeki insanlarla hiçbir şey yapmak istemiyorlardı. Geriye sadece Gama kalıyordu ve bu da bir sorundu. Ace ile uzun süredir arkadaş olmalarına rağmen, Gama hâlâ tehlikeliydi. O şehirdeki insanlar mahkûmlardı, kurtlara ve tamamen kendi başlarına yönetilen bir şehre atılmışlardı.

Hükümet yok, onları denetleyecek kimse yok. Kanunsuz bir yerdi.

Su, eskiden baba dediği adamın arkasında dalgalanıyordu. Orada duruyordu, bacaklarını sanki kendisine saldıracak her şeye hazırlıklı gibi germişti. Ama o sadece bir insandı.

Ve Daios bundan çok daha fazlasıydı.

Suyun içinden metal bir kol çıktı. Her bir parmağın zemindeki kalıntıların üzerine yerleşmesini izledi.

esnedi ve aniden iç çamaşırının tüm kütlesi avına saldıran bir yılan gibi hareket etti. Kuyruğu sallanıyor, kasları geriliyor, gücünün her zerresini sergiliyordu. Bir an için tek görebildiği başının en ufak ipucuydu ve sonra adam babasının üzerindeydi.

Büyük, metal el babasının bileğini kavramıştı. Sonra kemikler... yanılttı. Silah General'in elinden düştü ama o hâlâ kırılmamış diğer eliyle mücadele ediyordu. General, üzerinde devasa bir undine'in ağırlığıyla yere düşerken bile mücadele etti.

Daios dişlerini gösterdi ve tüm yüzgeçleri yükseldi. Halkı için bu kadar acıya ve nefrete neden olan adama dik dik bakarken öfkesinden titriyorlardı.

Adamın bunu yavaş yapmak istediğini biliyordu. Bu kadar çok kalp ağrısı ve acıdan sorumlu olan adamın derisini soymak için acele etmek istemiyordu. Ama Daios ona bakıp duman ve ateş sisinin arasından bakışlarını yakaladığında, sanki ona bakmamasını söyler gibi çenesini salladı.

Ama Anya bunu yapması gerektiğini düşünüyordu. Onun neyi serbest bıraktığını görmeli ve bilmeliydi çünkü bunu isteyen oydu. Ona babasına göz kulak olmasını söylemişti. Hayır, babasına değil. Düşünceleri karmakarışık ve kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

Sonra Daios'un elini kaldırdığını ve General'in yüzünü avuçladığını gördü. Göğsündeki ve sırtındaki kaslar esnedi, kuyruğu sanki ona çok daha fazla güç verecekmiş gibi kıvrıldı ve anladı ki...

Onun ne yapacağını biliyordu.

Ne olduğunu duymayacağını bildiği halde gözlerini sıkarak yüzünü manzaradan uzaklaştırdı. Yine de zihni, olanları onun için canlandırdı. Onu her zaman korumuş olan iri yarı kadın, az önce babasının kafatasını elinde parçalamıştı.

Bu, nefesinin hızlanmasına ya da kalbinin göğsünde güm güm atmasına neden olmamalı. Ya da belki de yapmalıydı. Kendi kendine onun ilk kez gerçekten bir canavar gibi davrandığını gördüğünü ve bunun için ondan nefret etmesi gerekmediğini söyledi. Bunu yapabilecek kapasiteye sahip olduğu için dehşete düşmesi gerekmez miydi? Bunu ona istediği zaman yapabilirdi ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Anya olduğu yerde ne kadar kaldığını bilmiyordu, o ezik masanın arkasında donup kalmıştı, sanki onu dünyadan koruyan tek kalkan oymuş gibi. Her şey değişmişti. Yine değişmişti. Yüzü ve başı yanıyordu ve vücudunda morarmamış bir yer olduğunu sanmıyordu. Her nefes alışında, kaburgasının kırılmış olabileceğinden korktuğu belirgin bir sızı hissediyordu.

Tüm bunlar çok bunaltıcıydı. Hepsini aynı anda düşünemiyordu yoksa kırılabilirdi. Ya da belki de bu kafa travmasıydı. Nereden bilebilirdi ki?

Serin eller bacaklarından yukarı kaydı ve gözlerini açtığı anda onu suyun içinde gördü. Ona bakmasını bekliyordu. O siyah gözler öylesine sabır ve şefkatle doluydu ki, kendi gözlerinden de yaşlar süzülüyordu.

Ona ayı asmış gibi baktı. Sanki az önce yaptığı şeyin onu korkutacağını ve diğer tarafta sabırla onu bekleyeceğini biliyordu.

Ve şimdi zar zor iletişim bile kurabiliyorlardı. Ondan güvence isteyemiyordu çünkü bu çok korkutucuydu. Çünkü neredeyse ölüyordu ve şansı yaver gitmeseydi belki de bir daha asla bir araya gelemeyeceklerdi. Ondan kendisinin de iyi olduğunu ve kendisinin de iyi olacağını duymak istiyordu. Birlikte bunun üstesinden geleceklerdi.

Bunun yerine, tek duyduğu kulaklarındaki hafif çınlamaydı ve tek gördüğü dudaklarının hareket ettiğiydi. Ama o çatlak dudaklardan çıkan kelimeleri tam olarak okuyamıyordu. Belki de bunlar onun için gerçek kelimeler olmadığı içindir. O göremiyordu

hecelerin nerede başlayıp nerede bittiğini bilmiyordu. Onun dudaklarını okuyamıyordu ve ne duymasını ya da söylemesini istediğini anlayamıyordu...

Ellerini dizlerinden kaldırdı, parmak eklemlerine bir öpücük kondururken onları kucakladı. Çok nazıkçe. Sanki şu anda onun kırılğan olduğunu ve eskiden kendisi olan binlerce parçaya ayrılabilenmiş gibi hissettiğini biliyordu.

Kırıldı. Anya ona uzandı, elleri sırtına dolanırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Adamın üzerinde en ufak bir kan izi yoktu çünkü yüzerek onun yanına gelmişti ve yakında onun üzerinde de kan ya da kül kalmayacaktı.

Onları nefes alan dokunaç aracılığıyla birbirine bağladı ve bu bile onun tahmin ettiğinden daha nazikti. Boynuna doğru kaydığını zar zor hissetti ve onun için nefes aldığı anda, sanki omuzlarındaki yükün çoğunu almış gibiydi.

Onunlayken, kollarında kalmak ve tüm yükü onun üstlenmesine izin vermekten başka bir şey yapması gerekmiyordu.

Daios onunla birlikte suya battı, elleri kızın omurgasında aşağı yukarı gezinirken hiç durmadı. Sıcak olanı sırtındaki omurları sayıyor, onu kalbine bastırırken nefes alışını hissederek kaburgalarını tutuyordu. Soğuk metal olan başının arkasını kavradı ve yüzünü boynunun yan tarafına yasladı.

Onunla yüzecek kadar sıcak değildi. Dalgıç kıyafeti yoktu. Kendini güvende tutabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama sonra yüzgeçlerinin kalçalarının üzerinde kıvrıldığını hissetti. Adam onun etrafında kıvrıldı ve parmaklarını her ikisi için de aldığı her nefeste ısınan solungaçlarına soktu. Adam ona o kadar sıkı sarılmıştı ki okyanusun soğukluğunu hissetmedi bile.

Sonra adamın dudaklarını başına bastırıldığını hissetti ve kötü bir şey olmayacağını anladı. Onu evine götürüyordu.

Bitmişti. Hepsi bitti.

Daios

Daaios onları kubbeye mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı geri getirdi. Kız kollarında sarılıyken, daha yavaş bir yolculuk yapacağını biliyordu.

hiçbir uzvunun donmadığından emindi. Ama ikisinin de daha önce hiç olmadığı kadar çok insanla dolu olan kubbede oturuyor olmaları göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geldi.

Mira ikisinin arasında yürüdü, elinde dokunduğu her şeyi iyileştiren bir sızıntı dağıtan bir tüp vardı. Anya'nın kırık kaburgalarına dudak büktü ve droidin kalıntılarını kafasından çıkarmak zorunda kaldı. En azından Byte'ın bu acı için de bir medkit'i vardı.

Arges ve Maketes, derinsürücülere tartışacak bir alan vermek için kendilerini kubbenin zeminine çekmişlerdi. Diğerleri olanlara çok kızgındı.

Önünden o kadar çok kelime geçiyordu ki, olduğundan daha fazla dikkat etmesi gerektiğini biliyordu ama umurunda değildi.

"Tüm kapsüller Gama'ya sağ salim ulaştırıldı mı?" Maketes sordu, elindeki tablet Daios'un sadece Anya'nın arkadaşının hâlâ onunla iletişim halinde olduğunu varsayabileceği kelimelerle bipliyordu.

"Evet, tabii ki. Hepsi canlı olarak teslim edildi," dedi Fortis, oğlu yüz hatlarında sert bir ifadeyle yanında süzülürken. "Eğer sorduğun buysa, halkım kan bedelimizi almadı Maketes. Bunu hak eden herhangi birini öldürmüş olsaydık dürüst olurum."

Sonra sadece Mira'nın, kimsenin söylediklerini duymayan Anya'yı azarladığını duyabildi. "Bütün bunları tek başına yaparken ne düşünüyordun? Bombaları yerleştirip kaçmalıydın. Ben olsam böyle aptalca bir şey yapardım ve bunu başkasının yapmasını da hoş karşılamam."

Arges ikisinin de başının üzerinden baktı, boynundaki solungaçlar eğlenerek kıpırdadı. "Başkası yapınca o kadar eğlenceli olmuyor mu?"

"Sus, sen. Onu iyileştirmeye çalışıyorum. İlaç paketlerinin hiçbirisi kötüleşen işitme sorunları için bir şey yapmayacak. Ben şifacı değilim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Eğer ne yaptığını bilmiyorsa, o zaman Daios'un yapmasına izin vermeliydi. O zaman en azından Mira, Anya'nın kafasında hâlâ kanayan çizgilere o yapışkan sıvıdan daha fazla dökerken birinin ona zarar vermediğinden emin olabilirdi.

Yanlış görünüyordu. Ayrılmış, diyebilirdi. Yüz hatları hiç görmediği kadar solgundu ve gözleri biraz fazla cam gibiydi. Sanki odada bile değilmiş gibi görünüyordu.

Onu burada, yanında istiyordu. Onun hayatta ve iyi olduğunu ve ne olursa olsun ona hâlâ bir canavarmış gibi bakmadığını bilmek istiyordu.

Ne de olsa babasını öldürmüştü. Ya da en azından babası olduğunu düşündüğü adamı. Mira ve Arges'e, onunla birlikte ay havuzuna yüzdüğü anda olan her şeyi anlatırken onu dinlemişti. Her yer insanlarla dolup taşmadan ve gözünün önünde olup bitenleri görüyormuş gibi bakmayı bırakmadan önce.

"Biz gidiyoruz," diye duyurdu. "Ya da diğer herkes gidiyor."

"Affedersiniz?" Mira yüzünde bir parıltıyla ve aniden bir silah gibi kullandığı o tuhaf aletle arkasını döndü. "Onunla hiçbir yere gidemezsin. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"O zaman herkes suya girsin ve biz de sohbetimize dışarıda devam edelim."

Arges ona göz kırptı. "Şu anda işleri nasıl yaptığımız konusunda bir anlaşmazlığınız mı var?"

"Seviyorum." Kollarını Anya'nın etrafında sıktı. "Dinlenmeye ihtiyacı var. Dinlenmesine izin vermiyorsun."

Herkes dönüp ona baktı ve onun gördüğü şeyin aynısını görmüş olmalıydılar. Artık biraz kırılmış ve kenarları yıpranmış bir kadın. Hepsinin onu rahat bırakması gerekiyordu.

Odadan ilk çıkan derinsürücüler oldu. Sonra Maketes, gözden kaybolmadan önce Anya'ya son bir kez endişeli bir bakış attı. En son Arges çıktı, Daios'a bakmadan önce gözleri iki insanın üzerindeydi.

"Kibar ol," dedi, sesi alçak ve yatıştırıcıydı.

Daios hırlayarak dişlerini gösterdi ve kardeşinin kahkahasını duymazdan geldi. Anya'ya daha da yaklaştı ve titreyen ellerini kucağından nazikçe çekip ağzına götürdü. "Keşke seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilseydim. Işığının hayatıma hiç hissetmediğim kadar mucize ve neşe getirdiğini. Hayatım boyunca bir savaşçıydım ve senden önce sadece savaşçıydım. Silahlarımı bırakıp yaşamaman gerçekten ne demek olduğunu öğrenmemi sağlıyorsun."

Mira'nın ellerini ağzına bastırmasına aldırmadı ve o da suya girdi. Yapması gereken işler vardı. Bitirmesi gereken iş, tüm bunların peşini bırakabileceği anlamına geliyordu. Ama önce bunu yapması gerekiyordu.

Her şeyi halletmesi yaklaşık bir hafta sürdü. Halkı Alfa'ya geri dönmeye ve tüm şehri parçalamaya karar vermişti. Bir kırığı onarmak çok kolaydı. Maketes hâlâ Anya'nın arkadaşıyla temas halindeydi, bu yüzden Ace onlara da küçük bir yardım gönderdi. Ace, yaptıkları her şeyi diğer tüm şehirlere yayınlamak için hazır kameralar olduğunu iddia etti. Böylece o ve diğer tüm büyük Su İnsanları şehri cam panel cam panel parçalara ayırdı.

Taşların üzerindeki her şeyi paramparça ettiler ve geriye molozdan başka bir şey bırakmadılar. Ondak istediğini aldı, çünkü kurtarılacak epeyce şey vardı. Geriye kalanların hiçbirini insanlara verilmeyecekti.

Mücevherler, elbiseler, işe yarar ne varsa aldı. Hatta Mira'ya tamir etmesi için Bitsy'ye çok benzeyen bir droid bile getirdi. Umarım küçük droidi hayata döndürmenin bir yolu vardır.

Ve bir hafta sonra, her şey bittiğinde, onun yanına iyi bir adam olarak dönebileceğini hissetti. Onun için her şeyi değiştiren adam olarak.

Artık mücadele etmesine ya da savaşmasına gerek yoktu. O hayatı bir kenara bırakmıştı. Ve Daios gelecekte bulacaklarını dört gözle beklediğini fark etti.

Başını ay havuzuna sokarak karanlık odaya baktı. Saat hâlâ erkendi. Mira muhtemelen uyuyordu ama Anya için bahçe odasında küçük bir yatak daha kurduklarını biliyordu.

Odaya bir çakıl taşı fırlatmadan önce, "Anya," diye seslendi ama onu uyandırmasına gerek yoktu. Anya onu bekliyordu. Sanki ruhu bugün onun için geleceğini ve onsuz gitmeyeceğini biliyordu.

Hayalet gibi görünüyordu, üzerinde ona aldığı yumuşak, soluk bir elbise vardı. Uyumak için olduğunu söylemişti ama

onu böyle görmek istiyordu. Ay ışığı suyun içinden süzölüp tenini ve kumaşını fildişi rengine dönüştürürken. Kız hiç ses çıkarmadan onunla birlikte denize girdi ama adam kızın başının etrafında yeni bir droidin sarılı olduğunu fark etti.

"Hediyem işe yaradı mı?" diye sordu, ikisini de suya çekerken pençesi metale vuruyordu.

Başını salladı, sonra kafatasının dibindeki dokunacı kavradı ve boğazına yapıştırdı. Artık onun için nefes aldığına göre, endişelenmesine gerek yoktu. Onun kollarında güvendeydi, tam da olması gerektiği yerde.

Akıntılar arasında süzölmek için acele etmedi ve onu okyanusun kimsenin onları rahatsız etmeyeceği gizli bir bölgesine çekti.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu, sesi hava gibi hafifti.

"Bir süre birbirimizin tadını çıkarabileceğimizi düşündüm." Daha fazlası için umutları vardı ama bu sadece ona sarılmaksa, o zaman mutlu olacaktı. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Başka bir şey söylemediler ama onun kendisini anladığını biliyordu. Kızın merceğinden yansıyan kelimeleri görebiliyordu.

Daos onun hiçbir şey söylememesinden dolayı biraz endişelenmesi gerektiğini düşündü. Çok şey yaşamıştı ve onu zorlayan kişi olmak istemiyordu. Ne de olsa her ikisi için de zor olmuştu. Mesafe. Yapmak istedikleri şeyi başardıklarını bilmek.

Bir plato üzerinde yay çizerek, havalandırmalı bir alanın eteklerinde durakladı. Burası daha sıcaktı, su onun için neredeyse çok sıcaktı. Ama rahatça yüzebilirdi. Bir de baloncuklar vardı. Ne zaman bir havalandırma boşluğu açılrsa, günün bu saatinde binlerce baloncuk saçılıyordu... Ah. İşte oradaydı. Güneş onlara vurduğu anda hepsi binlerce gökkuşağına dönüşüyordu.

"Güzel, değil mi?" diye sordu, ağzı onun boynuna dayalıydı. "Tıpkı senin gibi."

Küçük bir ses çıkardı, onu umutla dolduran bir inilti. Sonra birdenbire adamın kolunda kıvranmaya, onu yakalamaya başladı. Adamın elini kavırıyor ve beline, göğüslerine, dokunmasını sağlayabileceği her şeye doğru sürüklüyordu.

"Şimdi daha iyiyim," diye fısıldadı, dudakları onunkileri buldu ve kelimeleri ona doğru bastırdı. "Bir haftadır bekliyorum ve sen yoktun ve ben... Ben iyiyim. Sadece sana ihtiyacım var."

Adam inledi, sesin bir kısmı ihtiyaçtan, bir kısmı da rahatlamadan geliyordu. O da aynı şekilde hissediyordu ama kızın zorlanmak istediğinden emin değildi. Yaptığı onca şeyden, ikisinin de yaşadığı onca şeyden sonra, ona zaman tanımak istiyordu. Nefes almasına izin vermek istiyordu. İstiyordu ki...

Onu.

Kahretsin, sadece onu istiyordu.

Kollarıyla onu sararak göğsüne doğru sürükledi, böylece göğüsleri ona doğru ezildi. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öptü. Geçen hafta söylemeye korktuğu her şeyi onun ruhuna bastırmak için elinden geleni yapıyordu. Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. O, onun her şeyiydi ve eğer onu mutlu edecekse tüm dünyadan vazgeçebilirdi. Onun gülümsemesini görmek için denizden bile vazgeçebilirdi.

Zorlukla nefes alarak alt dudağını ısırıldı. "Seni görmem gerek, Kalon. Uzun zamandır seni görmek için can atıyorum."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Anya onun kollarında kıvrılarak geceliğinin kumaşını başının üzerine doğru sürükledi. Daha önce onun gibisini görmemişti. Teninin fildişi güzelliği, arkasındaki binlerce baloncuğun renklerini yansıtıyordu. Suyun içinden süzülen güneş ışığı tenini ısıtıyor ve dokunuşuyla daha da ısıtıyordu.

Ama daha da iyisi, belinin yumuşak kıvrımlarının ve parmaklarının altında yayılan tatlı yumuşaklığın ötesinde, başını işaretleyen yara izleriydi. Örgüler gibi, kafatasının bir tarafı boyunca kıvrılıyor ve kafatasının

Yüzü başladı. Bunlar sevdiği kadının ve onun hayatta kalmak için sahip olduğu gücün izleriydi.

Parmaklarıyla gözünün altındaki dairesel yara izlerine dokundu. Onu kollarına almadan önce yeni lensin zar zor kapattığı yerde kaldı.

Nefes nefese kaldı ama sonra pençeleri güzel kıvrımlarını ayırırken başı geriye düştü.

"Şu haline bak," diye övdü, ağzı sulanmaya başlamıştı bile. "Benim için çoktan ıslanmışsın, Kalon. Tanrılar, seni tatmak için çok uzun süre bekledim."

Bacakları omuzlarına dolanana kadar suyun onu yukarı çekmesine izin verdi. Uzun bir yalamayla nihayet eşinin tadını diline geri getirdi. Tekrar yaladığında gözleri yuvalarından fırladı ve her zaman kalbinin hızla çarpmasına ve kanının vücudunda şimşek gibi çakmasına neden olan o küçük iniltiyi çıkardı. İhtiyacı olan şey buydu. Hayatı boyunca özlediği şey buydu.

İçinden bir inilti geçti, derisini yalayıp emerken solungaçları genişledi. Eğer onun içine girebilseydi, girerdi. Bunu planlıyordu. Kahretsin, kollarında kıvranan kadını keşfetmek için yıllara ihtiyacı vardı.

Kadının uzun vücut hatlarına baktı. Kollarını başının üzerine kaldırmıştı, tüm o yumuşak kıvrımlara dilerse sahip olabilirdi. Elleri saçlarına gömülmüştü, sarmal altın rengi düğümler ışıktaki parlıyordu ve lanet olsun, çok güzeldi. Her santimi. Gözleri sıkıca kapanmış, yanakları hafifçe kızarmıştı. Her zaman istediği her şeye ve daha fazlasına sahipti.

"Tadın çok güzel," diye homurdandı, dilini onun derinliklerine batırarak. Bu, onun hoşuna gittiğini keşfettiği şeydi. Bacakları adamın boynunun arkasına kilitlenmiş, adam dilinin tamamını yavaşça kadının vücudunun içinde gezdirirken sıkıca sarılmıştı.

Kalbinden korkacak kadar sert bir şekilde kıvrınmasını sağladığında, homurdanacak kadar uzun bir süre geri çekildi, "Seni dolduracağım, Anya. Ve sonra dölleri izleyeceğim

o güzel küçük yarığında dışarı sızacak. Ve sen beni alacaksın, değil mi? Her şeyimi."

İnledi, o ateşli gözlerle ona baktı. Başını salladı ama bu onun için yeterli değildi. Hem de hiç.

"Söyle," diye hırladı.

"Evet," diye mırıldandı.

Ve böylece ziyafet çekti. Kız kollarında parçalanana kadar yaladı, emdi ve tattı. Minik pençeleri kollarına saplanana ve onu uzaklaştırmaya çalışırken aynı zamanda daha da yakına sürükleyene kadar.

Zevk göğsünü dövüyordu. Aletleri o kadar sertleşmişti ki tek bir dokunuşun onu uçuracağını düşünüyordu ama hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Onun gibi bir kadının var *olabileceğini* hiç bilmiyordu.

Onu suskun bir şekilde memnun ettiğini düşünüyordu. Sıcak mavi gözleri ona baktı ve aniden kıvrıldı. Kendini onun etrafına kilitleyerek, tam içine girmek istediği yerde durana kadar vücudunda aşağı doğru hareket etti.

"Geçen seferki gibi duramayacağım," dedi, sesi hâlâ alçak ve gırtlaktan geliyordu. "İki tane olmasının bir sebebi var, kalonum. Geçen sefer sadece başlangıçtı."

"Geçen sefer öğreniyordum," diye cevap verdi. Bakışları onunkiler kadar ateşliydi, elini uzatıp onu kavradı. "Bu sefer benim için."

Kız onu içine yönlendirene kadar ne demek istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Dişlerini sıkarak, şimdi onu ıslak yarığında yukarı ve aşağı kaydırırken gözlerini kapatmak zorunda olan oydu. Tanrılar adına, çok ateşliydi. O kadar sıcaktı ki bu onu derinliklerine kadar ısıttı. Bundan daha fazlasını istiyordu, hayır, buna ihtiyacı vardı. Ona öğrettiği gibi içine sokmak istiyordu. Onun etrafını sardığını ve hareket ettikçe kenetlendiğini hissetmek istiyordu.

Ve sonra o oldu. Kalçalarını onun üzerine doğru eğdi ve pullarına çarpana kadar onu aşağı çekti.

İkisinin de nefesi kesildi. O kadar sıkıydı ki. Her seferinde.

"Anya," diye tısladı, kadın kollarını Anya'nın omuzlarına dayayarak kendini aşağı yukarı hareket ettirirken.

Uzun bir nefes vermeden önce kalçalarını döndürerek ona doğru hareket etti. Baloncukları onları çevreleyen diğerlerine katıldı. Etrafı bir renk kaleydoskopuyla çevriliydi ve sonra onu daha da şok eden bir şey söyledi.

"İkisini de istiyorum." Kadının sözleri nefes nefese kalmıştı ve adam onu yanlış duyduğuna yemin etti.

"İkisi de mi?" Bu onun halkının yaptığı bir şey değildi. Uzun cinsel ilişkilerden hoşlandıkları kesindi. Bir dışının düzgün bir şekilde döl lenmesini sağlamak için iki kişi bir kişiden daha iyiydi, en azından hikayeler böyle söylüyordu. Onunla bir insan erkeğinin yapabileceğinden daha uzun süre kalabilmek hoşuna gidiyordu.

"İkisi de," diye tekrarladı, sesi o kadar kesindi ki adam itiraz edemedi.

Bunu nasıl yapacaktı? Ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ta ki kadın aniden kendini onun üzerinden çekip her iki sikini de tek elinde tutana kadar. Uçları birbirine sürtündü, biri vücudunun sıcaklığından sonra çok daha sıcaktı. Adam konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. Tek yapabildiği, kadın onu küçük avucunun içinde sıkıca kavrayıp hizaya getirirken kendini sabit tutmaktı.

"Anya, belki de..."

Aşağı doğru indi. Sadece uçları içindeydi, konik uçları daha kalın kısma gelene kadar çok daha kolaydı.

Adam uzun bir nefes verdi ve kadın ona baktı, göz bebekleri uyuşturulmuş gibi kocaman açılmıştı. "Siktir."

Ona durmasını söylemeliydi. Ona bunun tehlikeli olduğunu ve hala iyileşmekte olduğunu söylemeliydi, ama o sadece

onu cennetin kendisiyle tanıştırmıştı ve o kimdi ki bu hediyeı reddedecekti? Böylece Daios her iki eliyle onun kalçalarını kavradı, metal eliyle onu açık tuttu ve ağıları onun aşırı ısınmış tenine baskı yaptı.

"Beni ne kadar iyi karşıladığına bak," diye mırıldandı, hararetli sözcükler zar zor anlaşılıyordu. "Benim için genişçe yayıl."

"Daios," diye inledi, onun üzerinde daha aşağı kayarak, vücudunun içine daha fazla itti.

"Biliyorum," diye fısıldadı, kalçaları ona yardım etmek için hareket ediyordu. "Biliyorum. Bana çok muhtaçsın, değil mi? Buna ihtiyacın var?"

Başını salladı, birleştikleri yere bakarken alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı. Birlikte, onun içinde çalıştılar. Santim santim. Ta ki adam çok sıkı olduğu için zar zor nefes alana ve kadın endişeden inleyene kadar.

"Kalon?" diye sordu, sesi bir törpüden biraz daha fazlaydı. "Beni çok fazla dolduruyorsun," diye fısıldadı.

"Bizi izle." Başının arkasını kavrayarak yüzünü tekrar onlara bakması için aşağı indirdi. "Şimdi benim için yalvar."

Yine o inilti neredeyse onu sonuna kadar koşturacaktı. Ama yapamazdı, ona burada ihtiyacı varken olmazdı. Bunu biliyordu. O da biliyordu.

Sonra onun dudakları arasında yakalamak istediğı küçük dudağını ısırdı ve "Lütfen" diye inledi.

Dayanabildiğı tek şey buydu.

Daios eve çarptı. İkisi de birbirlerine doğru eğildiler, alınları birbirine değerken hırıltılı nefesler alıyorlardı. Ten tene. Kalp kalbe. Adam kızın içindeydi, her iki siki de kızın içindeydi ve adam düşünemiyordu.

"Kımılda," dedi, sesi acılı ve sertti. "Şimdi kımılda, Daios."

Ve öyle de yaptı. Tekrar tekrar içine daldı ve onun kollarında kıvranışını izledi. Başparmağını birleştikleri yerin üzerindeki boncuğı bastırdı ve onun kollarında paramparça oluşunu izledi. Kadın ona öyle sıkı sarılmıştı ki

Yıldızları gördü ama yine de yetmedi. Asla yeterli olmadı. Bu yüzden ona daha sert vurdu, her santimi onu istiyor, ona ihtiyaç duyuyor, onun kendisi için olabilecek tek kadın olduğunu biliyordu.

Ve geldiğinde, bunun onu başka bir varoluşa sürüklediğine yemin etti. Onlardan başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yere.

Aşağıya doğru indiklerinde, aşklarının suda parıldayan kanıtlarını izlemek için geri çekildi. Kızın başına bir öpücük kondurarak onu kollarına sıkıca sardı.

Ne diyeceğini bilemedi, çünkü kelimelerle arası pek iyi değildi. Bunun yerine, Anya'nın ona öğretmediği bir işaret dili bilip bilmediğini sorduğunda Mira'nın ona öğrettiği gibi "Seni seviyorum" işaretini yaptı.

Ve kız işareti taklit edip ellerini birbirine bastırdığında ruhunun tüm çirkin parçaları tekrar bir araya geldi. Bir bütündü. Çünkü onu, sevilme istediğini fark etmediği kadar seviyordu.

EPILOG

Anya

"D o sen düşünmek Bu o gidiyor için
Çalışmak mı?" Anya önlerindeki canavarlığa
bakarak sordu.

"Eminim." Mira onun yanında süzülüyor, Arges'in kuyruğu tarafından havada tutulurken o da arkalarındaki diğer undine'lerle konuşuyordu. "Yaptığım işin arkasındayım. Havayı açtığımızda ne olacağını biliyorum. Bence bu şimdiye kadar inşa ettiğim en iyi şey olacak."

Belki de olabilir.

Anya ve Mira yeterince iyi anlaşıyorlardı ama kubbe küçüktü. O kadar küçüktü ki sık sık birbirlerine rastlıyorlardı ve bu bazen biraz sinir bozucu oluyordu. Sonsuza kadar birlikte yaşayamayacaklarını çok çabuk anlamışlardı.

Anya, bunun ne kadar zor olacağını anladıktan sonra Daios'la birlikte okyanusta çok zaman geçirmişti. O aldırmadı. Ama suyun altında uyumak ve nefes almak için tamamen o n a bağımlı olmak... bu biraz

Zordu. Uyandığında iyi olduğunu biliyordu ama nefes alamıyormuş gibi hissettiği panik ataklar onu gerçekten etkiliyordu.

Ağız dolusu tuzlu suyu kaç kez yuttuğundan ve sonunda yutmak zorunda kaldığından bahsetmiyorum bile. Midesi daha fazlasını kaldıramazdı.

İşte o zaman Mira genişlemeye karar vermişti. Alfa'dan kalan bir sürü malzeme vardı. Burada daha fazla yaşam alanı yaratmak için kullanabilecekleri büyük cam ve metal parçaları ve büyük paneller.

Mira orijinal kubbeyi kendine saklamak istiyordu, bu yüzden çabalarının büyük bir kısmı yeni bir bölüm inşa etmeye gitmişti. Anya Ace'ten işe yarayacak şemalar istemiş, Mira da onları alıp her şeyi kaynakla birleştirmişti. İçerisi bittiğinde ve içinde hava akımı olduğunda -ki bunun mümkün olacağından hâlâ emin değildi- Anya içeri girip yapılması gereken başka ne varsa yapabilirdi.

Onun bölümünde bir ay havuzu bile olacaktı. Daios onu istediği zaman ziyaret edebilecekti ve suyun altında kalmadan eşinin tadını çıkarmayı dört gözle bekliyordu.

Şimdi bile bu düşünce yanaklarını ısıtıyordu. Arkasından homurdandı, kolu beline dolanırken çıkan ses sırtını titretti. Metal olanı, kubbenin uzantısının inşasına yardım etmediği sürece bugünlerde çoğunlukla bırakıyordu.

Aksi takdirde, sadece o ve o vardı.

Kısa kolu diğeriyle birleşti ve kadın kütüğü karnına sımsıkı sarıldı.

"Hazır mısın?" Mira seslendi.

Hepsi bağırdı ve o da diğerleriyle birlikte vücudundan sevinç fışkırdığını hissetti. İşe yaramasa bile memnun olduklarını biliyordu. Bu binanın tamamını özel olarak inşa etmemiş olsalar bile, en azından ellerinden geleni yapmışlardı.

Nefesini tuttu ve sonra pencerelerdeki suyun boşalmasını izledi. Havanın solunabilir olup olmadığını test etmeleri gerekecekti elbette ama... o odalarda hiç su yoktu.

Oraya girip istediği gibi dekore edebilir, hak ettiği gibi yaşayabilir ve... her şeyi yapabilirdi. Hava vardı, bu da en az dört odanın daha kendilerine ait olduğu anlamına geliyordu. Başka bir bahçe, böylece sebzeleri karneye bağlamak zorunda kalmayacaklardı. Bir yatak odası, ikisinin de paylaşabileceği büyük bir duş?

Göğsünde bir şey gümbürdedi ve sonra ellerini ağzına bastırmak zorunda kaldı çünkü az önce hangi sesi çıkardığından emin değildi.

Daios onun arkasından kıkırdadı ve gerginliğin bir kısmı azaldı. Ağzını kızın omzuna bastırarak, "Mutlu görünüyorsun," dedi.

Öyleydi. Gerçekten, gerçekten öyleydi.

Cevap olarak, "Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum" dedi.

Ve bu gerçektir. Kafesinden kaçmıştı. Özgürlük, böyle hissedeceğini hiç hayal etmediği bir şeydi. Her zaman çok mutluydu. Onunla okyanusu keşfediyordu. Onu öpüyordu. Onu seviyordu. Arkadaş edinmeye çalışıyor ve her gün macera bulmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Daios droidin kafasına vurdu ve "O nasıl?" diye imzaladı.

Bitsy... "Karmaşık," diye yanıtladı.

Droid henüz kendine gelmemişti. Elbette, fonksiyonlar çalışıyordu. Patlamadan ve ardından Anya'nın kafatasına çarpmaktan kurtulmuş küçük bir sabit disk vardı. Ama Bitsy'nin günün her saatinde merceğine taktığı küçük şakaları ve esprileri özlemişti. Bunların bir kısmını almaya başlamıştı ve Byte Bitsy'nin hâlâ orada olduğunu iddia ediyordu. Bir droidin iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Bir droidin nasıl iyileştiğinden emin değildi ama... Bunu sorgulayacak biri değildi. Eğer Bitsy'yi bir gün geri getirebilirse, o zaman bir gün arkadaşının geri döneceği umudunu korumaya devam edecekti.

Daios homurdanarak, "Droidlerin hepsi karmaşıktır," dedi ve onu göğsüne biraz daha sıkı bastırdı.

"Sanırım olabilirler."

Anya herkesin ne kadar mutlu olduğunu görmek için şöyle bir baktı. Mira ve Arges şimdi birbirlerine dolanmışlardı ve Arges hava dokunaçlarından ayrıldıklarında gülerek onu suya fırlattı. Mira gözlerini devirdi ama nazıkçe ve herhangi bir sorun olmadan onun kollarına doğru süzüldü.

Nedeninden tam olarak emin olmasa da, derinsürücülerden birkaçı etrafta kalmıştı. Fortis ve oğlu dikkate değer bir ikiliydi ama kampın etrafında sinsice dolaşırken ikisi de dehşet vericiydi.

Ve sonra Maketes. O sarı yüzgeçli kardeşe karşı zaafi vardı. Her zaman gülüyordu ama bu gülüşün gözlerine düşündüğü kadar ulaşmadığını fark etti. Sorduğunda, omuz silkti ve sanki bu bir açıklamaymış gibi etrafını işaret etti.

Tahmin etmesi gerekirse, burada kimsesi olmayan tek kişinin kendisi olması canını yakmaya başlamıştı. Bir sürü çift vardı. Şey, iki tanesi. Ve işte buradaydı, hâlâ tekti.

En azından Fortis vardı. Fortis'e sahip olan herkes kadar. "Anya!" Mira seslendi. "Hadi içeri girelim!"

Başını salladı, bunu yapmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama sonra lensinde bir mesaj parladı ve dondu kaldı.

Mira'nın ve diğerlerinin ona tuhaf tuhaf baktığını fark etmeden üç kez okudu. Sonra başını salladı, Bitsy'yi çıkardı ve Daios'a uzattı.

O da kelimelere kaşlarını çattı ve sonra onun tekrar okumasını izledi.

"Anya?" Mira sordu, sesi şimdi biraz daha ciddiydi. "Neler oluyor?"

"I..." Ne söyleyeceğini bilemedi.

"Çıkar ağzındaki baklayı. Zaten hayatımızda çoğu insanın bir yüzyılda yaşadığından daha fazla sorun yaşadık. Ne kadar kötü?"

"Fena değil." Daios teklif ettiğinde Bitsy'yi geri aldı ve onun yerine cevap verebilecekmiş gibi ona baktı. "Sadece... Ace."

Maketes yıldırım çarpmış gibi tepki verdi. Sertleşti, tüm vücudu keskin bir parıltıyla aydınlandı ve hemen ardından "Ace'in nesi var?" diye sordu.

"Yok bir şey kardeşim." Daios boğazındaki solungaçlardan Anya'nın saçlarını karıştıracak kadar sert bir şekilde su çıkardı. "Ace, Gama'nın liderleriyle konuşuyor ve görüşmek istiyorlar."

"Burası mı?" Arges etraflarını işaret etti. "Akromos'u nerede ağırlayacağız?"

"Hayır, şehirlerine bir elçi göndermemizi istiyorlar. Gamma'ya."

Mira çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hayır, bu bir tuzak. Bu konuda daha fazla şey öğrenene kadar hiçbirimiz gitmiyoruz. Ace'in arkadaşın olduğunu biliyorum Anya, ama her şeyi düzeltebileceğini iddia eden birine güvenemeyiz."

"Ben giderim."

Bu sözler hepsinin sözünü kesti. Anya diğerleriyle birlikte döndüğünde Maketes'in tek başına yüzdüğünü, ellerini belinde kavuşturduğunu gördü. "Ben gidiyorum" diye tekrarlamadan önce iç çekti.

"Nereye gideceksin?" Mira ağzından kaçırıldı.

"Ben Gama'ya gideceğim." Sırıttı, gülümsemesi asla gözlerine ulaşmıyordu. "Şu anda kaybedecek bir şeyi olmayan tek kişi benim, öyle değil mi? Ayrıca. Mümkünse Ace'le şahsen tanışmak isterim."

Anya objektifine odaklandığında Bitsy'nin Ace'e o mesajı çoktan göndermiş olduğunu gördü. Geriye sadece arkadaşından gelen ve herkesin görebileceği şekilde havada asılı duran bir mesaj kalmıştı.

Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.